

Dokument nr. 15:2

(2010–2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 201 – 400

29. oktober – 30. november 2010

Innhold

Spørsmål	Side
201. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. forvaltere som begår kursmanipulasjon, besvart av finansministeren	15
202. Fra stortingsrepresentant Jacob Nødseth, vedr. minimumsinnhold og grunnlag for eit sterkt sentralsjukehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	17
203. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. særreglar ved sal av fartøy som har deltakaradgang i fisket etter torsk, hyse og sei, besvart av fiskeri- og kystministeren	18
204. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. CO ₂ -avgift på gass, besvart av finansministeren	19
205. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. de 180 ledige og planlagte stillingene i politietaten, besvart av justisministeren	21
206. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. sykepengar under opphold i utlandet, besvart av arbeidsministeren	22
207. Fra stortingsrepresentant Tage Pettersen, vedr. fergesambandet Moss-Horten, besvart av samferdselsministeren	22
208. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. hjerteinfarktspasienter, besvart av helse- og omsorgsministeren	23
209. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. forskrift om kommunenes adgang til å gi pålegg om sikring, istandsetting og vedlikehold av bevaringsverdige bygningar, besvart av kommunal- og regionalministeren	24
210. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. leder for Direktoratet for naturforvaltning, Janne Solie, besvart av miljø- og utviklingsministeren	25
211. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. salg av Statskog, besvart av landbruks- og matministeren	26
212. Fra stortingsrepresentant Bård Høksrud, vedr. innføring av ny trafikkopplæringsforskrift, besvart av samferdselsministeren	27
213. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. matmerk, besvart av landbruks- og matministeren	28
214. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. pelsdyrnæringen, besvart av landbruks- og matministeren	28
215. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. bemannings-situasjonen ved Fødeavdelingen ved SUS i Stavanger, besvart av helse- og omsorgsministeren	29
216. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. helseskader relatert til bygging og drift av fjernvarmeanlegg, besvart av helse- og omsorgsministeren	30

	Side
217. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. nytt dobbeltspor Eidsvoll - Sørli på Dovrebanen, besvart av samferdselsministeren ..	31
218. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. innføring av grønne sertifikater på tvers av landegrensen, besvart av olje- og energiministeren	32
219. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. Gilad Shalit, besvart av utenriksministeren	33
220. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. rask behandling fremfor lang sykemelding, besvart av helse- og omsorgsministeren	33
221. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. statsbudsjetts kapittel 1320 Statens Vegvesen, besvart av samferdselsministeren	34
222. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. lovforslag om grønne sertifikater på høring, besvart av olje- og energi- ministeren	35
223. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. vedlikeholds- situasjonen på det nasjonale veinettet, besvart av samferdsels- ministeren	35
224. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. støtteordninger for foreldre når barn dør kort tid etter fødsel, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	36
225. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. private helsetilbud når skader inntreffer under kurs, for eksempel befalskurs i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	36
226. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. ammunisjon i Hæren for 2010, besvart av forsvarsministeren	37
227. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. forskriftene til den nye vaktloven, besvart av justisministeren	37
228. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. kristne minoriteten i Irak, besvart av utenriksministeren	38
229. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. F5 jagerfly, besvart av forsvarsministeren	39
230. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. sykehjem og omsorgsbolig, besvart av helse- og omsorgsministeren	39
231. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. godkjenning av ammeku, besvart av landbruks- og matministeren	41
232. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. usammenhengende og uoversiktlige sykkelveier, besvart av samferdselsministeren	42
233. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. en økende konflikt mellom president Karzai i Afghanistan og ISAF, besvart av utenriksministeren	43
234. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. Innsats- kommando Varg, besvart av forsvarsministeren	44
235. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Valnesfjord Helsesportsenter, besvart av helse- og omsorgsministeren	45
236. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. lengde samt totalvekt på lastebiler, besvart av samferdselsministeren	46
237. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. skader på bro og rekkverk ved E6 - Strømmen bro - ved Kirkenes, besvart av samferdselsministeren	46

	Side
238. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. barnehage, besvart av kunnskapsministeren	47
239. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. saksbehandlingstid for krav knyttet til uberettiget straffeforfølgelse, besvart av justisministeren	48
240. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. å fjerne akutt- og fødetilbudet ved Kristiansund sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	49
241. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. hendelsesbasert tilsynssaker, besvart av helse- og omsorgsministeren	50
242. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. CERN, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	51
243. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. rusmisbrukere, besvart av arbeidsministeren	52
244. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. midlertidige ansettelser og ufrivillig deltid, besvart av arbeidsministeren	53
245. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. "Deep Water Horizon"-ulykken, besvart av miljø- og utviklingsministeren	54
246. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. krigsforbrytelser i Burma, besvart av utenriksministeren	55
247. Fra stortingsrepresentant Peter N. Myhre, vedr. de såkalte "miljøfartsgrensene", besvart av samferdselsministeren	55
248. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. utbygging av Rv. 2 gjennom Hedmark, besvart av samferdselsministeren	56
249. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. et fotballag fra Afghanistan, besvart av forsvarsministeren	57
250. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. konkurranseutsettelse av enkelte tjenester i kommunene, besvart av kommunal- og regionalministeren	57
251. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. matavfall, besvart av helse- og omsorgsministeren	58
252. Fra stortingsrepresentant Marion Gunstveit Bojanowski, vedr. det hormonforstyrrende stoffet bisfenol A (BPA), besvart av helse- og omsorgsministeren	59
253. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. feriepenger, besvart av arbeidsministeren	60
254. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. DNA-analyser, besvart av justisministeren	61
255. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. den obligatoriske undervisningen ved PHS knytte til hjertestartere, besvart av justisministeren	62
256. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. beregning av uføretrygd, besvart av arbeidsministeren	62
257. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. fem barnsmør som er dømt til døden for blasfemi i Pakistan, besvart av utenriksministeren	64
258. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. NRKs samarbeid med Meteorologiske institutt og værtjenesten yr.no, besvart av kulturministeren	65

	Side
259. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. tomtefesteloven, besvart av justisministeren	65
260. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. Sivilforsvaret, besvart av justisministeren	66
261. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. faste kontakter hos Nav, besvart av arbeidsministeren	67
262. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. Politiets Data og materieltjeneste, PDMT, besvart av justisministeren	68
263. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. gravsteiner, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	69
264. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. nytt Sotra-samband, besvart av samferdselsministeren	70
265. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. konsekvensene av at regionfunksjoner for pediatri samles på OUS Gaustad, besvart av helse- og omsorgsministeren	70
266. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. sjukehuset på Nordfjordeid, besvart av helse- og omsorgsministeren	72
267. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. en 45 år gammel tråler, besvart av fiskeri- og kystministeren	72
268. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. riksveger, besvart av kommunal- og regionalministeren	73
269. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. kurs om Holocaust, besvart av kunnskapsministeren	74
270. Fra stortingsrepresentant Bendiks H. Arnesen, vedr. lokalisere hovedbasen for Forsvarets helikopter til Bardufoss, besvart av forsvarsministeren	75
271. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. malmбанen fra Kiruna til Narvik, besvart av samferdselsministeren	75
272. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Kostnader og energibruk for ulike transportformer, besvart av samferdselsministeren	76
273. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. bevaring av matjord, besvart av miljø- og utviklingsministeren	77
274. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. gassterminal på Nyhamna, besvart av olje- og energiministeren	78
275. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. utbetaling av betydelige bonusbeløp knyttet til forvaltningen av SPU, besvart av finansministeren	79
276. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. kunstakademiet i Tromsø, besvart av kulturministeren	80
277. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. regional plan for svangerskap, fødsels og barselomsorg 2011-2014, besvart av helse- og omsorgsministeren	81
278. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. nedleggelse av fjørfeproduksjonen i Elverum, besvart av landbruks- og matministeren	82
279. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. europavei 134, besvart av samferdselsministeren	83

	Side
280. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. SAS-bøter, besvart av nærings- og handelsministeren	84
281. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. leverandørindustrien for oljeindustrien, besvart av nærings- og handelsministeren	85
282. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Oljedirektoratet, besvart av olje- og energiministeren	86
283. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. kommunelovas § 40, besvart av kommunal- og regionalministeren	87
284. Spørsmålet ble trukket	88
285. Spørsmålet ble trukket	88
286. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. Sølvsjøttberget rehabiliteringssenter, besvart av helse- og omsorgsministeren	88
287. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. norskopplæring, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	89
288. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. tobakkskonvensjonen, besvart av miljø- og utviklingsministeren	90
289. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. innsamlingen av bjørnemøkk for DNA-analyser, besvart av miljø- og utviklingsministeren	92
290. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. antallet tingretter, besvart av justisministeren	93
291. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. pass som har blitt borte, besvart av justisministeren	93
292. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. tiltakene "Hva med oss?" og "Godt samliv!", besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	94
293. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bompengeprosjekt på fv 34 Grime – Vesleelva, besvart av samferdselsministeren	95
294. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. pelsdyrnæringen, besvart av landbruks- og matministeren	95
295. Spørsmålet ble trukket	97
296. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. landbrukets tilstand, besvart av landbruks- og matministeren	97
297. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. regelverket for statsborgerskap, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	98
298. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. norsk språk og kultur, besvart av kunnskapsministeren	99
299. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. fjerning av særordningen for dagpengemottakere over 64-år, besvart av arbeidsministeren	100
300. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. tvangspensjonering, besvart av arbeidsministeren	101
301. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. restskatt, besvart av finansministeren	102
302. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. sykehjemsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	102

	Side
303. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. sykehusenes behandling av pasienter i livets siste fase, besvart av helse- og omsorgsministeren	103
304. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. tolketjenester, besvart av justisministeren	105
305. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forventet innbetaling av bompenger i 2010, besvart av samferdselsministeren	106
306. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. riksvei 2 Slobrua-Kongsvinger, besvart av samferdselsministeren	106
307. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. langsiktig plan for utvikling av jernbanen, besvart av samferdselsministeren	107
308. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. SINTEF-rapport om sykefraværet i Norge som ble forsøkt endret av Arbeidsdepartementet, besvart av arbeidsministeren	108
309. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. kontrolltiltak overfor ansatte i norske bedrifter, besvart av arbeidsministeren	108
310. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. en Harstad-kvinne som opplever at hennes irske eksmann holder igjen parets 10-årige datter etter et feriebesøk til Irland i sommer, besvart av justisministeren	109
311. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. bønder i Troms, besvart av landbruks- og matministeren	111
312. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. Oslo Hospital, besvart av helse- og omsorgsministeren	112
313. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. gårdsnavn som primær postadresse, besvart av samferdselsministeren	113
314. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. testsenteret på Mongstad (TCM), besvart av olje- og energiministeren	114
315. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. pensjonsytelser, besvart av arbeidsministeren	114
316. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. at Kvam Bompengeselskap a/s har søkt om en fritaksordning for fastboende i Steinsdalen og kommunegrensen mellom Kvam og Granvin, besvart av samferdselsministeren	115
317. Fra stortingsrepresentant Laila Dâvøy, vedr. sykehjemsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	116
318. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. utprøvende behandlingen med LSD i det psykiske helsevernet på 70-tallet, besvart av helse- og omsorgsministeren	117
319. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. tilsyn med institusjoner i barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	118
320. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. oppfølgingen av ettervernet for ungdom i barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	119
321. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. helseskader relatert til kvikksølveksposering, besvart av arbeidsministeren	120
322. Fra stortingsrepresentant Sylvi Graham, vedr. tolketjenesten, besvart av arbeidsministeren	121

	Side
323. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. forebyggende arbeid for å redusere alkoholforbruket blant barn og unge, besvart av helse- og omsorgsministeren	121
324. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. politiet i Ottadalen, besvart av justisministeren	123
325. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. reindriftsnæringa som er i ferd med å kollapse i Finnmark, besvart av landbruks- og matministeren	124
326. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. skatteavtalen med Polen, besvart av finansministeren	125
327. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. mindreårige plassert i glattcelle, besvart av justisministeren	126
328. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. arbeidslivs-telefonen, besvart av arbeidsministeren	127
329. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. reisende med offentlige transportmidler, besvart av samferdselsministeren	129
330. Fra stortingsrepresentant Irene Johansen, vedr. prosjektet Sandbukta-Moss-Kleberget, besvart av samferdselsministeren	129
331. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. offentliggjøring av eiendomsoverdragelser, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	130
332. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. fedme, besvart av helse- og omsorgsministeren	132
333. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. CERN-datasenter i Norge, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	133
334. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. transport av gass, besvart av olje- og energiministeren	134
335. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. alvorlig hendelse på Gullfaks C, besvart av arbeidsministeren	134
336. Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. Postens leveringsplikt, besvart av samferdselsministeren	135
337. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. flyfrakt, besvart av fiskeri- og kystministeren	136
338. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. montessori-utdanning i Norge, besvart av kunnskapsministeren	137
339. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. permisjon av ansatte, besvart av arbeidsministeren	138
340. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. Finnfjord smelteverk, besvart av olje- og energiministeren	138
341. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. E18 Gulli-Langåker, besvart av samferdselsministeren	139
342. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. biodrivstoff, besvart av miljø- og utviklingsministeren	139
343. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. utdanningsstøtte på samme vilkår som norske statsborgere, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	140
344. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. Kambo jernbaneholdeplass og montering av leskur, besvart av samferdselsministeren	141

	Side
345. Fra stortingsrepresentant Laila Dávøy, vedr. Sølvskottberget, besvart av helse- og omsorgsministeren	142
346. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. parkerings-selskaper, besvart av samferdselsministeren	143
347. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. rekruttering og drift av fosterhjem, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	143
348. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. individklageordning under FNs barnekonvensjon, besvart av utenriksministeren	144
349. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. gransking av hendelsen på Gullfaks C, besvart av arbeidsministeren	145
350. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. private rehabiliteringsinstitusjoner, besvart av helse- og omsorgsministeren	146
351. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. dagpenger, besvart av arbeidsministeren	147
352. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. selskapet Greenway som driver med utleie av elbiler, besvart av nærings- og handelsministeren	148
353. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. innkreving av dokumentavgiften, besvart av finansministeren	148
354. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. barnepensjon, besvart av arbeidsministeren	150
355. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Statens Kartverk, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	150
356. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. Sølvskottberget rehabiliteringssenter, besvart av helse- og omsorgsministeren	151
357. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. forvaltningsplanen for kongekrabbe, besvart av fiskeri- og kystministeren	152
358. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. endringer i reglene for barnebidrag, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	154
359. Fra stortingsrepresentant Filip Rygg, vedr. lokal luftforurensing og dårlig luftkvalitet i de store byene, besvart av samferdselsministeren	155
360. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. Oslo Universitetssykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	156
361. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. at Norge kan lære av den svenske Brottsoffermyndigheten, besvart av justisministeren	157
362. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. øremerkning av sau, besvart av landbruks- og matministeren	157
363. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. å sikre tilfredsstillende faglig vurdering og evaluering av forsøksvirksomheten i skolen, besvart av kunnskapsministeren	158
364. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. brev til statsråden fra Industri Energi-klubbene ved midtnorske kraftforedlende bedrifter om kraftsituasjonen i Midt-Norge, besvart av olje- og energiministeren	160

	Side
365. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. Europarådets konvensjon til beskyttelse av barn mot seksuell utnyttelse og seksuelle overgrep, besvart av justisministeren	161
366. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. et eget muslimsk konfliktråd, besvart av justisministeren	161
367. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. prostitusjon i norske fengsler, besvart av justisministeren	162
368. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. sykepenger og Nav, besvart av arbeidsministeren	163
369. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. netterrorisme, besvart av justisministeren	164
370. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. den irske lånekrisen, besvart av utenriksministeren	165
371. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. 9150 drepte sauer, besvart av miljø- og utviklingsministeren	166
372. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. voldtekt i utlandet, besvart av utenriksministeren	167
373. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. rettigheter i trygde-systemet for bosatte i Sverige, besvart av arbeidsministeren	168
374. Fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen, vedr. bidragsregler, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	169
375. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. flytting av Mesta i Moss, besvart av nærings- og handelsministeren	170
376. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. regelverket i forhold til hjelpemidler for personer som på grunn av sykdom må ha to bosteder, besvart av arbeidsministeren	170
377. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. støtte til isoleringsgardin i gartneri, besvart av olje- og energiministeren	171
378. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. stilart på nye bygg, besvart av miljø- og utviklingsministeren	172
379. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. tollbestemmelser for båter, besvart av finansministeren	173
380. Fra stortingsrepresentant Bent Høie, vedr. nedleggelse av Oslo Hospital, besvart av helse- og omsorgsministeren	174
381. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. å lokke utenlandsk industriell kapital til Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	175
382. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. barnevernet, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	176
383. Fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, vedr. almenhetens adgang til strandsonen, besvart av miljø- og utviklingsministeren ...	177
384. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. utvinning innenfor klimamessige forsvarlige rammer, besvart av olje- og energiministeren	178
385. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. Education First, besvart av kunnskapsministeren	179
386. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. bruk av narkotika under tjeneste i Afghanistan, besvart av forsvarsministeren	180

	Side
387. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. eierskapet i Uninor, besvart av nærings- og handelsministeren	181
388. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. økte strømpriser og Enova, besvart av olje- og energiministeren	181
389. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utbygging og finansiering av E18 på strekningen Gulli – Langåker, besvart av samferdselsministeren	182
390. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. finansiering av svømmeanlegg, besvart av kulturministeren	182
391. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bruk av bomstasjoner som fotobokser, besvart av samferdselsministeren	183
392. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. et obligatorisk kursopplegg for sivilt ansatte i Politiet i regi av Politihøgskolen, besvart av justisministeren	184
393. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. anbudsprosessen i Helse Sør-Øst, besvart av helse- og omsorgsministeren	185
394. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. arbeidsmiljøloven, besvart av arbeidsministeren	185
395. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. Friskvernklubben i Asker, besvart av helse- og omsorgsministeren	186
396. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. brannberedskapen ved Narvik sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	187
397. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. pasientrettighetsloven, besvart av helse- og omsorgsministeren	188
398. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. fibromyalgi, besvart av helse- og omsorgsministeren	188
399. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. anabole steroider, besvart av helse- og omsorgsministeren	189
400. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. vedtak og kostnader om vern eller fredning av hus og bygninger, besvart av miljø- og utviklingsministeren	190

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (201 – 400) for sesjonen 2010-2011.*

Partibetegnelse:

A Det norske Arbeiderparti

FrP Fremskrittspartiet

H Høyre

KrF Kristelig Folkeparti

Sp Senterpartiet

SV Sosialistisk Venstreparti

V Venstre

Anundsen, Anders (FrP)	253, 260, 315, 341
Arnesen, Bendiks H. (A)	270
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	290, 291, 361
Aspaker, Elisabeth (H)	310
Astrup, Nikolai (H)	216
Bakke-Jensen, Frank (H)	311
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	287
Bojanowski, Marion Gunstveit (KrF)	252
Bredvold, Per Roar (FrP)	211, 236, 263, 329, 371
Dahl, André Oktay (H)	239, 254, 255
Dåvøy, Laila (KrF)	317, 345
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	233, 234, 249
Eriksson, Robert (FrP)	368
Flåtten, Svein (H)	214, 296, 301, 352
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	237, 385
Giltun, Vigdis (FrP)	256, 299, 300, 351, 373
Gitmark, Peter Skovholt (H)	288
Graham, Sylvi (H)	321, 322
Grande, Trine Skei (V)	238, 298, 363, 390
Grimstad, Oskar J. (FrP)	334, 349, 378
Gundersen, Gunnar (H)	278, 289, 306
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	302, 332, 376
Hagesæter, Gjermund (FrP)	250
Halleraker, Øyvind (H)	268, 316
Hanekamhaug, Mette (FrP)	227
Hareide, Knut Arild (KrF)	307, 313
Haugli, Håkon (A)	232
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	224, 319, 320, 364
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	222, 251, 339
Hoksrud, Bård (FrP)	212, 217, 248, 293, 323
Horne, Solveig (FrP)	331, 358, 382
Høie, Bent (H)	209, 241, 380
Høybråten, Dagfinn (KrF)	215, 257, 269
Håbrekke, Øyvind (KrF)	246, 292, 347, 348
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	328
Johansen, Irene (A)	330
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	286, 324
Kambe, Arve (H)	204, 273, 353
Kjos, Kari Kjønås (FrP)	220, 360, 397, 399

Knudsen, Ulf Erik (FrP)	304, 374
Korsberg, Øyvind (FrP)	258, 355
Kristiansen, Ivar (H)	229, 235, 337, 338
Lien, Tord (FrP)	276, 343
Meling, Siri A. (H)	340
Michaelsen, Åse (FrP)	367, 372
Myhre, Peter N. (FrP)	247
Nesvik, Harald T. (FrP)	208, 240, 280, 333, 357, 387
Nødseth, Jacob (H)	202
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	231
Olsen, Per Arne (FrP)	398
Pettersen, Tage (H)	207
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	230, 261, 308, 309, 394
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	327, 346, 354, 366, 392
Rudihagen, Torstein (A)	336
Rygg, Filip (KrF)	359
Rytman, Jørund (FrP)	275, 386
Sanner, Jan Tore (H)	395
Schou, Ingjerd (H)	344, 375, 379
Sjøli, Sonja Irene (H)	265, 277, 318, 356, 393
Skumsvoll, Henning (FrP)	218, 274, 335, 342, 381, 383
Solberg, Erna (H)	206
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	210, 245, 281, 282, 314, 384, 388
Sortevik, Arne (FrP)	221, 223, 264, 272, 305, 391
Starheim, Åge (FrP)	203, 266, 283, 369
Stordalen, Morten (FrP)	244, 303
Syversen, Hans Olav (KrF)	201, 228, 312
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	225, 226
Tenden, Borghild (V)	389
Thommessen, Olemic (H)	243, 262, 350
Thorsen, Bente (FrP)	242, 267, 279
Trældal, Torgeir (FrP)	213, 271, 294, 325, 362, 377, 396
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	326
Vaksdal, Øyvind (FrP)	219, 297, 365
Werp, Anders B. (H)	205, 259, 400
Woldseth, Karin S. (FrP)	370

Dokument nr. 15:2

(2010-2011)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 201

Innlevert 29. oktober 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 3. november 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Riksrevisjonen har kritisert avtalen Statens pensjonsfond utland har med Pheim Asset Management i Singapore. Da avtalen med selskapet ble inngått i 2008 var selskapet under etterforskning for grov økonomisk kriminalitet i form av kursmanipulasjon og selskapet ble dømt for dette i år.

Mener finansministeren det er uten betydning at man benytter forvaltere som begår kursmanipulasjon eller andre former for grov økonomisk kriminalitet?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er at departementet skriver i en e-post til Aftenposten 28. oktober at:

"Det vil (...) kunne være slik at enkeltforvaltere opptrer klanderverdig før, under eller etter at de har fått et oppdrag for fondet".

Svar:

I hovedsak forvaltes midlene i Statens pensjonsfond utland (SPU) internt i Norges Bank. Det er likevel behov for et visst innslag av ekstern forvaltning. Bakgrunnen for det er blant annet at det er lite realistisk at banken på en kostnadseffektiv måte skal kunne bygge opp intern forvaltning av høy kvalitet i alle markeder der fondet er investert. For eksempel har Finansdepartementet som eier – med bred tilslutning i Stortinget – bestemt at en del av fondets midler skal investeres i såkalt framvoksende markeder. På bakgrunn av dette er fondets investeringer spredt på nærmere 50 land. Videre kan det være ønskelig å bruke eksterne forvaltningsselskaper med spesialistkompe-

tanse for å identifisere investeringsmuligheter som kan tilføre fondet verdier, for eksempel knyttet til bestemte sektorer eller markeder. Et visst innslag av ekstern forvaltning vil også kunne bedre forvaltningen ved at dette kan brukes som en målestokk for den interne forvaltningen i Norges Bank.

I 1998 var 40 prosent av fondets midler forvaltet av eksterne forvaltningsselskaper. Dette hadde sammenheng med at Norges Bank valgte å sette ut all aksjeforvaltning til eksterne forvaltningsselskaper da departementet åpnet opp for investeringer i aksjer. Andelen av fondet som forvaltes eksternt har siden blitt redusert gradvis i takt med at det er bygget opp intern kompetanse i banken. I 2009 var om lag 12 pst. av fondets midler forvaltet eksternt. Det var satt ut 75 eksterne forvaltningsmandater, fordelt på 45 ulike institusjoner. Hoveddelen av de eksterne forvaltningsmandater var innen aksjeforvaltning.

Jeg legger vekt på at det skal være størst mulig åpenhet om forvaltningen av SPU, også om den eksterne forvaltningen, innenfor de grenser som følger av hensynet til en effektiv gjennomføring av forvaltningsoppdraget. Norges Bank har årlig en bred redegjørelse for den eksterne forvaltningen i årsrapportene om SPU. Norges Bank oppgir en fullstendig liste over eksterne forvaltningsselskaper fordelt på de to aktivklassene aksjer og renter. Videre oppgis samlet kapital til forvaltning hos eksterne forvaltningsselskaper, med fordeling på aksjer og renter. Banken oppgir også totalt honorar til eksterne forvaltere, herunder avkastningsavhengige honorarer. Det redegjøres videre for hvor står andel av oppnådd mer-/mindreavkastning som kan knyttes til ekstern forvalt-

ning, med fordeling på aksjer og renter. Banken har nå også gitt opplysninger om totalt utbetalt honorar for de fem beste forvaltningsselskapene hvert år. Jeg mener at banken samlet sett gir opplysninger om eksterne forvaltning som er i tråd med anerkjent praksis internasjonalt.

Representant Syversen spør om det er uten betydning at man benytter forvaltere som begår kursmanipulasjon eller andre former for grov økonomisk kriminalitet. Svaret på det er et klart nei.

Finansdepartementet har over flere år arbeidet systematisk med å videreutvikle rammeverket og oppfølgingen av SPU. I Meld. St. 10 (2009-2010) ble det gjort rede for en rekke tiltak som er gjennomført for å styrke kontrollen og tilsynet med forvaltningen av fondet – og som et bredt flertall på Stortinget har sluttet seg til. Sentrale tiltak som er gjennomført, er styrking av representantskapets tilsynsfunksjon, innføring av ny revisjonsordning for Norges Bank og fastsettelse av ny forskrift om risikostyring og internkontroll, jf. Ot.prp. nr. 58 (2008-2009). Videre vil departementet i løpet av november fastsette nye retningslinjer for forvaltningen av SPU, mens banken fra 2011 vil bli pålagt å følge internasjonale regnskapsstandarder.

Engasjement av eksterne forvaltningsselskaper er en del av Norges Banks operative forvaltning. Gjennom forskriften om risikostyring og internkontroll som departementet har fastsatt er bankens organer pålagt et ansvar for risikostyring og internkontroll også der forvalteroppdrag er satt ut eksternt. Banken har et ansvar for å sørge for at bankens organisasjon har tilstrekkelig kompetanse til å håndtere utkontrakteringsavtalen. Bankens område for kapitalforvaltning har en avdeling for kontroll og etterlevelse som har et ansvar for å påse at disse reglene følges. Bankens internrevisjon skal vurdere bankens internkontroll, rutiner og andre forhold av betydning for bankens virksomhet.

Norges Bank har med dette som utgangspunkt etablert omfattende prosedyrer for å vurdere eksterne forvaltningsselskaper før de får tildelt oppdrag. I tillegg er det løpende oppfølging av forvalterne i den tiden de forvalter midler for banken. Banken har opplyst følgende til departementet om prosedyrene for å vurdere eksterne forvaltningsselskaper:

”Før det inngås avtaler med eksterne forvaltningsselskaper foretas en omfattende gjennomgang av hvilke forventninger og risikoer som kan knyttes til mandatet. Vi foretar undersøkelser som også omfatter gjennomgang av svar på detaljerte spørreskjemaer og flere besøk hos forvaltningsselskapet. Videre har vi en grundig gjennomgang av selskapets organisering og risikokontrollsystemer, samt hvilke lisenser forvaltningsselskapet har fra lokale myndigheter. Det avtalte mandatet vurderes ut fra hensyn til risikokontroll og det inngås en juridisk avtale med utgangspunkt i bankens standarder. Avtalen inneholder forvalterens ret-

tigheter og plikter, inklusive omfattende rapporteringskrav. Midlene som tildeles hvert forvaltningsselskap settes på egne konti (segregerte konti) for hvert mandat, noe som ytterligere sikrer kontrollen.

Forvaltningen av mandatene følges nøye opp med utgangspunkt i dette rammeverket, og det iverksettes tiltak hvis forventningene og retningslinjene i kontrakten ikke oppfylles. NBIM avholder regelmessige møter med hvert forvaltningsselskap, og en gang i året er det en omfattende gjennomgang av dokumentasjon, rapportering og andre aktuelle forhold. Denne gjennomgangen omfatter også stedlig besøk i forvaltningsselskapets lokaler.

Hvis det avdekkes forhold hos et forvaltningsselskap som ikke er i samsvar med mandatet eller bankens forventninger, iverksettes tiltak. I de mest alvorlige tilfellene blir mandatet avsluttet. Innenfor rammen av de juridiske avtaler har banken sikret seg slik at en avtale kan avsluttes på dagen og porteføljen overføres til annen forvaltning neste dag.

Jeg legger vekt på at forvaltningen av fondet skal holde en høy etisk standard og være i tråd med anerkjente prinsipper forvaltning av statlige investeringsfond. Når Norges Bank vurderer hvem som skal få eksterne forvaltningsoppdrag for SPU, er det nødvendig for banken å gjøre skjønnsmessige vurderinger i hvert enkelt tilfelle.

Representanten reiser problemstillingen om fondet benytter eksterne forvaltere som er dømt for grov økonomisk kriminalitet. Norges Bank har på forespørsel opplyst følgende om den konkrete saken og selskapet Pheim Asset Management Sdn Bhd (Pheim Malaysia):

”Det medfører ikke riktighet at Pheim Malaysia er dømt for grov økonomisk kriminalitet. Norges Bank er kjent med at forvaltningsselskapet og dets leder i en sivilrettslig dom 17. september 2010 ble ilagt bøter på 250 000 singapore-dollar (i overkant av én million kroner) hver fra finansmyndighetene i Singapore (MAS) med bakgrunn i en påstand om kursmanipulasjon for et forhold som ligger nesten seks år tilbake i tid og fire år før selskapet fikk et mandat fra banken. Denne saken er anket og derfor ikke endelig avklart i rettsapparatet. Pheim Malaysia ga detaljert informasjon til Norges Bank om saken før avtalen med selskapet ble opprettet. Banken har også mottatt løpende informasjon fra forvaltningsselskapet om utviklingen i denne saken. Norges Bank har gjort grundige undersøkelser rundt forholdene både før og etter inngåelsen av avtalen. Norges Bank har ikke avdekket svikt i de etablerte rutine ved vurderingen av selskapet.

Generelt vil brudd på lokale lover og reguleringer kunne være grunnlag for oppsigelse, men det avhenger av hvor alvorlig saken er. Bøter fra lokale myndigheter gir ikke automatisk oppsigelse, men dersom det er gjentatte brudd på lokale regler anses saken alltid som alvorlig. Det vil være naturlig at en vurderer forhold som grovheten i normbruddet, hvor langt tilbake forholdet ligger i tid, om det er et enkeltstående tilfelle, om det er tilstrekkelig godtgjort at virksomheten har innført rutiner for å hindre gjentakelse, og om systemet for offentlig tilsyn og kontroll i vedkommende land gir trygghet for tett oppfølging utover den oppfølging Norges Bank selv foretar.”

Norges Bank har for øvrig nå opplyst at avtalen med Pheim Malaysia ikke er den avtalen som Riksrevisjonen har kritisert i Dokument nr. 1 (2010-2011). Videre har Norges Bank opplyst til departementet at alle forvalteravtaler ved utgangen av 2009 hadde et maksimalt tak på utbetaling av forvalterhonorar.

Når det omtalte forholdet har resultert i en bot, er det naturlig at Norges Bank foretar en vurdering av hvilke konsekvenser dette eventuelt bør få for avtalen med forvalteren. Utgangspunktet for Norges Banks vurdering vil være å ivareta fondets interesser på best mulig måte, både med hensyn til økonomiske, juridiske og omdømmemessige forhold. Jeg er tilfreds med at Norges Bank følger opp dette i samsvar med de rutineene som er etablert for vurdering av eksterne forvaltere.

Som del av tiltakene departementet har gjennomført for å styrke tilsynet og kontrollen med forvaltningen av fondet er det nå lovfestet at Norges Banks representantskap – oppnevnt av Stortinget – har et generelt ansvar for å føre tilsyn med bankens virksomhet, herunder forvaltningen av SPU. Representantskapet velger bankens eksterne revisor som reviderer bankens (inkludert SPUs) finansielle rapportering og organiserer et eget sekretariat som utfører løpende tilsynsoppgaver. Som en del av arbeidet med å styrke representantskapets tilsynsfunksjon er det også innført et system med regelmessige, uavhengige gjennomganger av bankens forvaltning, såkalte attestasjonsoppdrag. Et typisk attestasjonsoppdrag vil

være å be om en vurdering av styringssystemene og internkontrollen i banken, overholdelse av retningslinjer mv. Som beskrevet i Ot.prp. nr. 58 (2008-2009) vil Finansdepartementet kunne gå i dialog med representantskapet og komme med innspill til revisjons- og tilsynsprogrammene for å sikre at Finansdepartementets oppfølgingsbehov overfor SPU blir ivaretatt.

Finansdepartementet ga høsten 2009 et innspill til representantskapets revisjons- og tilsynsprogram om områder som det etter departementets oppfatning var ønskelig med en nærmere gjennomgang av. Representantskapet har i brev til Finansdepartementet av 17. september 2009 og 4. mars 2010 gjort rede for planlagte attestasjonsoppdrag i tiden framover, jf. også omtale i Meld. St. 10 (2009-2010). Det framgår her at det er lagt opp til en uavhengig gjennomgang av bankens arbeid med ekstern forvaltning. Jeg er glad for at Stortingets eget kontrollorgan for Norges Bank har varslet at det vil foreta en uavhengig gjennomgang av dette området. Jeg legger til grunn at gjennomgangen vil bli omtalt i Representantskapets årlige rapport om tilsynet med Norges Bank som etter Stortingets vedtak med virkning fra våren 2011 skal legges direkte fram for Stortinget, jf. Prop. 101 L (2009-2010). Jeg vil også legge opp til å gi en bredere omtale av bruken av eksterne forvaltere i den årlige meldingen om Statens pensjonsfond. Stortinget vil da få anledning til å vurdere spørsmål knyttet til bruk av eksterne forvaltere i en bredere sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 202

Innlevert 29. oktober 2010 av stortingsrepresentant Jacob Nødseth

Besvart 5. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det er brei politisk semje i Sogn og Fjordane om at det er viktig å sikre eit sterkt sentralsjukehus i Førde.

Kva meiner helseministeren er eit minimumsinnhald og grunnlag for eit sterkt sentralsjukehus?»

GRUNNGJEVING:

Som statsråden er godt kjent med er det ein omfram og intens debatt om ulike sider ved sjukehusdrifta i Sogn og Fjordane. Debatten dreier seg i hovudsak om lokalsjukehusa på Nordfjordeid og i Lærdal. Intensjonen med dette spørsmålet er å fokusere på noko som sjeldan har fokus; nemleg dei spesi-

serte fylkesfunksjonane som ligg til sentralsjukehuset i Sogn og Fjordane, lokalisert i Førde.

Høgre er oppteken av å ha ei spesialisthelseteneste som folk i Sogn og Fjordane har tillit til. Det er mange faktorar som vil påverke dette tillitsforholdet, og det er nokre område som vil vere avgjerande for om pasientane og folk flest vil oppleve tenestene som trygge.

Eg tør påstå at det er tverrpolitisk semje på alle politiske nivå om at folk i Sogn og Fjordane vil ha behov for at:

- dei får rask hjelp ved akutt sjukdom
- helsepersonellet har høg kompetanse innan sitt fagfelt

- behandlinga er moderne og av høg kvalitet
- pasientane ikkje vert påført skade under behandlinga
- pasientane ikkje må vente for lenge på planlagt behandling
- det er relativt kort veg til behandling som pasientane må gjennomføre ofte
- dei får opplæring og informasjon og deltek i eiga behandling som likeverdige partar
- dei får rask og god opptrening og rehabilitering etter sjukdom
- helsetenestene er samanhengande og uavhengig av nivå og fylkes- og kommunegrensar

I samband med strategiprosessen til Helse Førde var det stort politisk engasjement, noko som i utgangspunktet er eit godt teikn, og det er semje i alle partilag om at ein også skal satse på eit ”sterkt sentralsjukehus”. Det synast derimot meir uklårt kva ein legg i omgrepet ”sterkt sentralsjukehus”.

Helse Førde er ein av dei største utdanningsinstitusjonane i fylket. I føretaket er det tilsett nær 200 ulike yrkesgrupper. Kvart år har dei om lag 500 personar i og innom føretaket i ei eller anna form for utdanning. Det meste av denne utdanninga føregår ved den største institusjonen, Førde sentralsjukehus, og kommunane er avhengige av denne kompetansen for å møte ein rekkje utfordringar som dei står ovanfor når det gjeld å sikre rekruttering m.v.

Dersom ein ikkje sikrar eit robust fagleg miljø ved Førde sentralsjukehus vil fleire pasientgrupper stå i fare for å måtte reise ut av fylket for behandling, slik situasjonen var for fleire tiår sidan, utan at ein kjenner til at det står ledig kapasitet klar. Mange av dei pasientgruppene det gjeld er kronikarar, og gjerne også eldre menneske, som er særleg sårbare.

SPØRSMÅL NR. 203

Innlevert 29. oktober 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 2. november 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Eg viser til særreglar ved sal av fartøy som har deltakaradgang i fisket etter torsk, hyse og sei mv. for konvensjonelle havfiskefartøy og i fiske etter torsk, hyse og sei for fartøy som har mindre enn 500m³ lastevolum som fisker med konvensjonelle reiskap nord

Svar:

Regjeringa er klar på at vi skal oppretthalde det desentraliserte sjukehusstilbodet vi har i landet i dag. Dette er slått fast i regjeringsplattforma, og går i tillegg fram av høyringsutkast til nasjonal helse- og omsorgsplan. I dette utkastet, som vi skal leggje fram for Stortinget i form av ei stortingsmelding til våren, har vi lagt særleg vekt på at det er viktig å sikre nærleik til akuttfunksjonar og fødetilbod, og at ingen lokalsjukehus skal bli lagt ned. Dette inneber at ein skal ha eit lokalsjukehus både i Lærdal og på Nordfjord-eid.

Lokalssjukehusa vil mellom anna spele ei viktig rolle for å møte dei store utfordringane vi står overfor med ein større del eldre innbyggjarar og fleire pasientar med kroniske sjukdomar og livsstilssjukdomar. Dette vil kunne krevje endringar i tenestetilbodet i det enkelte sjukehus.

Det har, etter kva eg har oppfatta, vore brei semje om at ein ynskjer at sjukehuset i Førde òg i framtida skal ha eit meir spesialisert tilbod. Dette synes for meg å vere noko av dilemmaet i saka om framtidig organisering av tilbodet i Helse Førde HF. På den eine sida ynskjer ein eit sterkt sentralsjukehus i Førde, og på den andre sida ynskjer ein å oppretthalde relativt omfattande tilbod i Lærdal og på Nordfjordeid. Utfordringa er å få til ein balanse mellom desse to omsyna, samstundes som ein utviklar eit kvalitativt godt tilbod og ein berekraftig økonomisk organisasjonsmodell.

Det er Helse Vest RHF som har ansvaret for å sørge for ein heilskapeleg plan for spesialisthelsetenesta i regionen, òg i Sogn og Fjordane. Dei må ta stilling til kva som er eit forsvarleg tilbod til befolkninga i fylket. Framtidig organisering av sjukehusstilbodet i Sogn og Fjordane skal behandlast i Helse Vest RHF i samband med ein heilskapeleg strategi for helseregionen. Det er venta at det regionale helseføretaket gjer vedtak i desember 2010.

for 62 grader nord, dei såkalla fylkesbindingane som kjem til anvending ved kjøp/salg av fiskefartøy frå anna fylke enn Nord-Troms og Finnmark.

Vil statsråden ta initiativet for å endre desse reglane, slik at kjøp/salg kan skje fritt i heile landet?»

GRUNNGJEVING:

Eg viser til særreglar som gjeld ved sal av fartøy som har deltakaradgang i fisket etter torsk, hyse og sei mv. for konvensjonelle havfiskefartøy og i fisket etter torsk, hyse og sei for fartøy som har mindre enn 500 m³ lastevolum som fiskar med konvensjonelle reiskap nord for 62 grader nord.

Ved sal av fartøy som har deltakaradgang, kan Fiskeridirektoratets regionkontor gje ny eigar tilgang til å delta i fiske når følgjande vilkår er oppfylt:

- a kjøpar må vere ført på blad B i fiskarmanntalet både kjøpar og seljar må vere ført i fiskarmanntalet i same fylke i minst 12 månadar før kjøpet finn stad, dersom ikkje kjøpet skjer i samband med at kjøpar skal nytte strukturkvoteordninga etter reglane i forskrift av 4. mars 2005 nr. 193 om strukturkvoteordninga mv. for havfiskeflåten. Det kan gjerast unntak frå kravet i første punktum for kjøpar som er ført i manntalet i løpet av dei siste tolv månadane, dersom han/ho har vore busett i fylket i minst 12 månader.

Fiskedirektoratets regionkontor kan dispensere frå kravet i andre ledd bokstav b:

- a når fartøy kjøpast frå anna fylke til Nord-Troms og Finnmark, eller
- b ved sal mellom fylker når det er naturleg å sjå

kjøpar og seljars distrikt som eitt område i kvotesamanheng. Fylka Østfold, Akershus, Oslo, Buskerud, Vestfold, Telemark, Aust-Agder og Vest-Agder vert å ansjå som eitt område i kvotesamanheng. Det same gjeld fylka Sør-Trøndelag og Nord-Trøndelag.

Etter det eg kjenner til skapar dei såkalla fylkesbindingane som kjem til andvending ved kjøp/salg av fiskefartøy til interessantar frå andre deler av landet enn Nord-Troms og Finnmark vanskar også for fartøyeigarar i Nord-Troms og Finnmark, og eg har forstått det slik at også dei fleste i desse fylka er interessert i å få endre reglane.

Svar:

Det er eit mål å ha gode og velfungerande fiskerimiljø langs heile kysten. Fylkesbindinga har som formål å oppretthalde ei slik geografisk spreing, og den relative fordelinga mellom fylka av slike fartøy. Eg er kjend med at fylkesbindinga kan medføre ulik verdi på fartøy med same type løyve i ulike fylke eller delar av landet. Dette heng saman med marknadsmessige tilhøve. Det målet fylkesbindinga skal bidra til å realisere, er likevel viktigare enn dei negative konsekvensane enkelte fartøyeigarar kan oppleve. Eg har difor ikkje til hensikt å ta initiativ for å endre desse reglane.

SPØRSMÅL NR. 204

Innlevert 29. oktober 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 3. november 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Etter at det i forbindelse med revidert budsjett for 2010 ble innført CO₂-avgift på gass har det vært jobbet med gjennomføringen av innkrevningen. Det kan se ut som om Stortingets vedtak om fritak for avgiften for visse næringsgrupper ikke blir fulgt opp fordi forskriften forskjellsbehandler registrerte og ikke-registrerte virksomheter som selger gass.

Vil statsråden raskt gripe inn for å løse dette problemet for gasselskapene f.eks. gjennom å se på de forslagene som skisseres i begrunnelsen for spørsmålet mitt?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til høringen i finanskomiteen 19. oktober, der Norsk Petroleumsinstitutt informerte om problemer knyttet til gjennomføringen av avgiftsinnkreving på gass. Høyre har siden forslag om avgift på gass ble fremmet, understreket at vi støtter en CO₂-avgift som reflekterer de faktiske utslipp. Vi har imidlertid vært opptatt av at avgiftssystemet blir enkelt å praktisere og at regelverket ikke kommer i konflikt med EØS-avtalen, konkurransereglene, samt gasselskapenes egne competition compliance programmer. I vårt alternative budsjett halverte vi avgiften på gass. I korte trekk går problemet ut på at sær-

avgiftsforskriften forskjellsbehandler refusjonsadgangen til registrerte og ikke-registrerte virksomheter ved levering av gass til veksthus, bergverk og industri – som ikke skal betale avgift. Dette medfører at Stortingets vedtak om fritak for avgift på gass for disse definerte næringsgruppene i praksis ikke blir fulgt opp i regelverket. En juridisk vurdering av Professor Erling Hjelmeng ved Universitetet i Oslo viser at denne forskjellbehandlingen av markedsaktører representerer et brudd på statstøtteregele i EØS-avtals art. 61 nr. 1. For å imøtekomme dette problemet har Toll- og avgiftsdirektoratet i sitt rundskriv 2010/45275 åpnet opp for at det kan skje et etteroppgjør mellom de registrerte og ikke-registrerte virksomhetene slik at de ikke-registrerte også kan selge gass uten avgift til de som har krav på dette. Problemet er imidlertid at dokumentasjonen som kreves i forbindelse med etteroppgjøret i mange tilfeller vil måtte utveksles mellom konkurrerende virksomheter, og at innholdet som er konkurrenters kundelister, solgt volum samt hva kundene bruker gassen til, er konkurransesensitiv informasjon. Det kan dermed se ut som at avgiftsinnkrevningen på gass kommer i konflikt med konkurranseregele. På bakgrunn av at avgiften har trådt i kraft og frist for første innbetaling er passert, opplever gasselskapene dette som meget problematisk. I praksis har selskapene valget mellom å selge all gass med full avgift, som naturlig vil medføre tap av kunder og vridning av konkurransen, eller gå inn på en refusjonsordning som strider mot egne "competition compliance" programmer, og derav settes i en utsatt posisjon med tanke på mulige reaksjoner fra konkurransemyndighetene. Det klart beste alternativet vil være å innføre en refusjonsordning også for leveranser fra ikke-registrerte virksomheter til veksthus, bergverk og industri. Alternativt å tillate at innenlandske omsettere kan registrere seg i henhold til særavgiftsforskriften. En tredje mulig løsning er at tollmyndighetene håndterer den detaljerte informasjonsstrømmen i forbindelse med etteroppgjøret mellom selskapene.

Svar:

Stortinget fattet vedtak om CO₂-avgift på gass, herunder om reduserte satser og fritak, i forbindelse med Revidert Nasjonalbudsjett 2010, jf. Prop. 126 LS (2009-2010) Endringer i skatte- og avgiftsreglane mv. Det ble på ordinær måte forutsatt at de nærmere

regler om beregning av avgift skulle fastsettes i forskrift. Det samme gjaldt gjennomføring av fritak og reduserte satser. Denne adgangen for avgiftsmyndighetene til å gi nærmere regler i forskrift er i tråd med den praksis som følges for øvrige særavgifter.

Særavgiftsforskriften ble etter forutgående høring endret med virkning fra avgiftens ikrafttredelse 1. september 2010. I forskriften ble det fastsatt at fritaket for CO₂-avgift på gass til kvotepliktig industri – på samme måte som fritaket for andre mineralske produkter til kvotepliktig industri – skal gjennomføres ved refusjon fra avgiftsmyndighetene. Videre ble det fastsatt at fritak/reduert sats for annen industri samt veksthusnæringen skal gjennomføres ved at registrerte virksomheter leverer varer uten avgift. Denne ordningen ble valgt av kontrollhensyn og for å redusere de administrative kostnadene for det offentlige. Toll- og avgiftsdirektoratet har imidlertid åpnet for at ikke-registrerte forhandlere kan utlevere varer uten avgift mot at det skjer et etteroppgjør mellom registrert virksomhet og forhandler, samt overlevering av dokumentasjon.

Bl.a. på bakgrunn av uttalelser fra Norsk Petroleumsinstitutt har departementet lagt til grunn at avgiften skal vurderes løpende. Dette gjelder både spørsmålet om hvilke virksomheter som kan registreres – og dermed kan utlevere varer avgiftsfritt – og hvordan fritak/reduerte satser skal gjennomføres. I tråd med dette har departementet bedt Toll- og avgiftsdirektoratet om en vurdering innen utløpet av året av hvilke konsekvenser innføring av avgiften har hatt for bransjen. Videre har departementet bedt Konkurransetilsynet om en vurdering av om overlevering av opplysninger om forhandlerens kunder til de registrerte virksomhetene kan innebære brudd med konkurranseloven. Konkurransetilsynet er bedt om en rask tilbakemelding.

Utformingen av avgiften er dermed til vurdering både hos avgiftsmyndighetene og hos konkurransemyndighetene. Jeg vil følge opp saken så snart deres tilbakemelding foreligger, men kan ikke se at det er grunnlag for å forsere saken utover det. Jeg viser her til at registrert virksomhet og forhandler ikke er forpliktet til å foreta etteroppgjør, dvs. at etteroppgjør er frivillig og ingen plikt pålagt av avgiftsmyndighetene. For å kunne foreta en grundigere vurdering av avgiften er det dessuten viktig at den får virke i noe tid før evalueringen.

SPØRSMÅL NR. 205**Innlevert 29. oktober 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 8. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for i hvilke politidistrikt eller særorgan de 180 ledige og planlagte stillingene i politietaten befinner seg?»

BEGRUNNELSE:

I statsrådens brev til justiskomiteen i anledning komiteens behandling av Dokument 8:157 S (2009-2010) vises det til at Politidirektoratet har opplysninger om at det den 28.09.2010 var 180 ledige eller planlagt stillinger i politiet. Det opplyses om at noen av stillingene krever erfaring, og at det normalt vil bli ledighet i grunnstilling når disse stillingene besettes. Videre opplyses det om at det er et mål at denne tilsettingsprosessen skal skje så raskt som mulig. I lys av at en svært stor andel av årets uteksaminerte fra PHS enda ikke har fått jobb i politiet, og at en stor andel av de som har fått jobb er tilsatt i kortere vikariat, er det gunstig for den offentlige debatt at det er åpenhet om den reelle bemannings- og ressursmessige situasjonen i politiet.

De 190 stillingene fordeler seg slik på politidistrikter og særorgan:

Oslo	38	Sunnmøre	3
Østfold	21	Nordmøre og Romsdal	5
Follo	3	Sør-Trøndelag	2
Romerike	4	Helgeland	9
Hedmark	4	Salten	3
Gudbrandsdal	4	Midtre Hålogaland	6
Vestoppland	1	Troms	6
Nordre Buskerud	1	Vestfinnmark	4
Søndre Buskerud	2	Østfinnmark	8
Vestfold	11	Kripos	17
Telemark	3	Økokrim	8
Agder	5	Politihøgskolen	2
Rogaland	6	Politiets utlendingsenhet	3
Haugaland og Sunnhordaland	4	Utrykningspolitiet	1
Hordaland	2	Totalt	190
Sogn og Fjordane	4		

Jeg kan ellers opplyse at ut fra den siste innrapporteringen til departementet var pr. 26.10.2010 302 tilsatt i politiet av 428 nyutdannede fra Politihøgsko-

Svar:

I følge den siste innrapporteringen fra Politidirektoratet var antallet ledige polititjenestemannsstillinger pr. 26. 10. 2010 på 190. Dette gjelder stillinger som er under tilsetting, er kunngjort eller besluttet kunngjort.

De 190 stillingene fordeler seg på følgende stillingskategorier:

Politibetjent 1	33
Politibetjent 2	21
Politibetjent 3	39
Politiførstebetjent	36
Politioverbetjent	48
Lensmann	8
Politistasjonssjef	2
Politiinspektør u/ påtalemyndighet	3

len i 2010. Av disse er det 77 som ikke har bestått eksamen pr. 26.10.2010.

SPØRSMÅL NR. 206**Innlevert 29. oktober 2010 av stortingsrepresentant Erna Solberg****Besvart 5. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«I Folketrygdloven § 8-9 3. ledd heter det: "Etter søknad kan et medlem også ellers få sykepenger i en begrenset periode under opphold i utlandet. Han eller hun må godtgjøre at utenlandsoppholdet ikke vil forverre helsetilstanden, forlenge arbeidsuførheten eller hindre Arbeids- og velferdsetatens kontroll og oppfølging."

Hva er årsaken til at Nav nekter sykepenger til en med gradert sykmelding som etter leges anbefaling er i utlandet?»

Svar:

I henhold til Folketrygdloven § 8-9 er det et vilkår for rett til sykepenger at medlemmet oppholder seg i Norge. Likevel kan det ytes sykepenger i utlandet til personer som er medlemmer i trygden jf. bestemmelsene i Folketrygdloven § 2-5, 2-6 og 2-8. Videre kan det ytes sykepenger til medlem som er innlagt i helseinstitusjon for norsk offentlig regning, el-

ler som får oppholdet dekket etter avtale med et annet land om trygd.

Man kan etter søknad få rett til sykepenger i utlandet en begrenset periode dersom man kan godtgjøre at utenlandsoppholdet ikke vil forverre helsetilstanden, forlenge arbeidsuførheten eller hindre Arbeids- og velferdsetatens kontroll og oppfølging. Om unntak skal gis må vurderes konkret i hvert enkelt tilfelle, og dette vil altså ikke bare avhenge av legens vurdering.

Det er på denne bakgrunn ikke mulig for meg å vurdere hva som i et konkret tilfelle kan være årsaken til at arbeids- og velferdsetaten evt. nekter sykepenger til en med gradert sykmelding som etter leges anbefaling er i utlandet.

Vedtak kan påklages. Klagen skal fremmes overfor det NAV-kontoret som har fattet vedtak. Dersom vedtaket opprettholdes, blir klagen sendt videre til behandling hos NAV Klageinstans.

SPØRSMÅL NR. 207**Innlevert 1. november 2010 av stortingsrepresentant Tage Pettersen****Besvart 11. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Bastø Fosen AS har konsesjon på RV19-sambandet mellom Moss og Horten ut 2015. Det betyr at grunnlagsarbeide for neste konsesjonsperiode fra 2016 snart skal starte opp. Det ligger samtidig en bestilling inne hos Statens vegvesen om å gjennomføre en KVVU for sambandet for å utrede fergefri forbindelse. Riksveitrafikken gjennom Moss er et stort miljøproblem.

Hvordan vil statsråden sikre at lokalmiljøet får påvirke konsesjonskravene, og vil hun sikre at KVVU-en er ferdig før ny konsesjon lyses ut?»

BEGRUNNELSE:

Fergesambandet Moss - Horten er landets mest trafikkerte fergesamband med neste 1,6 millioner kjøretøy pr år, hvor svært mange er tyngre kjøretøy.

Dette er også landets eneste fergestrekning som ikke er subsidiert av det offentlige.

Sambandet har de siste årene hatt en stor vekst i antall kjøretøy og i sommer ble det satt inn en ekstra ferge slik at fire ferger betjente sambandet. Årsaken til dette var at en for stor andel av kjøretøyene måtte stå igjen og tiden de måtte vente overgikk de kravene som er satt.

Det å lede 1,6 millioner kjøretøy på en tofelts riksvei gjennom Moss sentrum og ut til E6 skaper meget store trafikale og miljømessige utfordringer for lokalsamfunnet. I disse dager pågår det også en KVVU for en "Mossregionpakke" for å se på de trafikale utfordringene i hele regionen. Men det faktum at 1,6 millioner kjøretøy, som i svært liten grad skal til/fra Moss, skal gjennom Moss by innebærer at lokalsamfunnet ser det som svært naturlig at staten tar et stort ansvar for å bidra til løsninger.

At regjeringen til stadighet skyver utbyggingen av jernbaneløsningen gjennom byen frem i tid, gjør det også betydelig vanskeligere å løse de trafikale utfordringene vi allerede nå opplever daglig.

Det videre arbeidet avhenger av to ulike KVUer og at Jernbaneverket får midler for å starte opp igjen sitt arbeid med detaljplanen. Dette er prosesser som tar tid. Derfor er det beklagelig at statsråden så sent som i april i spørretimen avviste at staten ville bidra til å få på plass enkelte kortsiktige tiltak for å bedre trafikkflyten gjennom byen.

Det er hevet over enhver tvil at veinettet gjennom Moss ikke har en kapasitet til å ta den trafikkveksten vi vil se de nærmeste årene. Av den grunn er det naturlig at staten er villig til å bidra for å gjøre belastningene for lokalsamfunnet minst mulig frem til vi får gjennomført støtte tiltak på veinettet i regionen.

Svar:

Det er riktig at det er stor trafikkbelastning på hovedvegnettet gjennom Moss. En slik situasjon skaper tidvis køer. Den største delen av trafikken er imidlertid lokaltrafikk. Trafikkmengden på brua øst for fergeleiet, altså inklusiv trafikken til/fra ferja, er ca 24 000 kjøretøyer/døgn i årsdøgntrafikk (ÅDT). Av dette utgjør ferjetrafikken drøyt 4 000 kjøretøyer/døgn. Dette betyr at ca. 80 prosent av trafikken på rv 19 gjennom Moss er lokaltrafikk. Tungtrafikkandelen er imidlertid større for ferjetrafikken enn lokaltrafikken, og ferjetrafikken bidrar til en støtvis større trafikkbelastning på rv 19. Dette gjør at ferjetrafikken oppfattes som et problem i Moss.

Neste konsesjonsperiode for sambandet Moss-Horten starter 1. januar 2016. Dette betyr at ny utlysning må gjøres i løpet av 2012 slik at ny kontrakt kan

innås senest sommeren 2013. Statens vegvesen vil derfor i løpet av 2011 starte arbeidet med å utforme de nye konsesjonsvilkårene i dette sambandet.

Samferdselsdepartementet har tidligere bedt Statens vegvesen om at det i arbeid med utlysning av ferjesamband etableres dialog med lokale myndigheter og dette er innarbeidet i rutinene. Dette vil også bli gjort i forbindelse med sambandet Moss-Horten. Lokalmiljøet vil derfor få mulighet til å påvirke konsesjonsvilkårene.

Samferdselsdepartementet har tatt initiativ til to konseptvalgutredninger (KVUer) med etterfølgende ekstern kvalitetssikring (KS1) som berører Moss og sambandet Moss – Horten. En av disse er KVU for hovedvegsystemet i Moss og Rygge. Aktuelle løsninger i Moss må kunne betjene både ferjetrafikk og lokaltrafikk samtidig som løsningene må kunne forsvares ved en eventuell fremtidig situasjon uten ferjetrafikk. Denne KVUen forventes ferdig til sommeren 2011 med etterfølgende høring og KS1.

KVU for fast forbindelse mellom Moss og Horten vil bli gjennomført etter KVUen for hovedvegsystemet i Moss og Rygge. Dette er et svært stort og kostnadskrevenne prosjekt der det gjenstår betydelig utredningsarbeid for å få på plass et tilstrekkelig faglig grunnlag for å kunne vurdere alternative konseptuelle løsninger for en eventuell fast forbindelse over Oslofjorden.

Dette betyr at KVU/KS1 for hovedvegsystemet i Moss og Rygge vil foreligge før utlysning av ny kontrakt for ferjesambandet. Det vil bli utarbeidet KVU for fast forbindelse mellom Moss og Horten så raskt som det er faglig grunnlag for det. Departementet tar sikte på å fastsette mandat for KVU-arbeidet i løpet av 2011.

SPØRSMÅL NR. 208

Innlevert 1. november 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 5. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden gripe inn å sørge for at også innbyggerne i Møre og Romsdal får et tilbud på linje med de medisinske anbefalinger i denne typen saker?»

BEGRUNNELSE:

I Sunnmørsposten fredag 22. okt. er det vist til at om lag en tredjedel av alle hjerteinfarktpasienter ideelt sett bør få PCI behandling. Likevel er det slik at av denne tredjedelen er det i Møre og Romsdal 31 prosent av pasientene med behov som får denne be-

handlingen. Tilsvarende tall for Sør Trøndelag er 99 prosent. Årsaken er at det ikke er et slikt behandlingstilbud i Møre og Romsdal. Styret i helse Sunnmøre ønsker å innføre et slikt tilbud, men dette forslaget har så langt stoppet opp i administrasjonen i helse midt. Jeg oppfordrer derfor statsråden til å ta dette opp med helse midt, slik at ikke pasientene i Møre og Romsdal får et tilbud som ligger tilbake for det man får i Trøndelag.

Svar:

Helse Midt-Norge RHF har ansvaret for å sørge for at personer i helseregionen tilbys spesialisthelsetjenester. Jeg har derfor bedt Helse Midt-Norge redegjøre for tilbudet om PCI-behandling ved akutt hjerteinfarkt i regionen.

Styret i Helse Midt-Norge RHF vedtok i januar 2007 at PCI-behandlingen skulle sentraliseres til St. Olavs hospital. Samtidig ble det vedtatt å styrke det prehospitale tilbudet for disse pasientene ved å innføre tidlig diagnostikk og behandlingsstart med trom-

bolyse allerede i ambulansen. Styrevedtaket ble fattet på bakgrunn av en faglig utredning der også kardiolog fra Helse Sunnmøre deltok i faggruppen. Styret i Helse Sunnmøre HF vedtok senere samme år å fortsette arbeidet for å etablere dette tilbudet ved sykehuset i Ålesund. Faggruppen åpnet også for at dette kunne skje dersom det senere skulle vise seg å være faglig forsvarlig og kostnadseffektivt.

Ifølge Helse Midt-Norge har ikke behovet for denne intervensjonen økt som forventet, og argumentet for å opprette flere sentre i regionen er derfor ikke styrket. Det kreves et visst antall pasienter for å opprettholde en ønsket kvalitet på tilbudet, og det er viktig med god kvalitet på behandlingen for alle pasienter med behov for PCI ved akutt hjerteinfarkt i Helse Midt-Norge.

Jeg legger til grunn at Helse Midt-Norge derfor sørger for at alle pasienter med behov for PCI-behandling ved akutt hjerteinfarkt sikres et forsvarlig og kvalitativt godt tilbud. Dette omfatter selvsagt også pasienter fra Møre og Romsdal.

SPØRSMÅL NR. 209

Innlevert 1. november 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie

Besvart 9. november 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Når har regjeringen tenkt å følge opp Stortingets vedtak om å gi en forskrift med hjemmel i plan- og bygningsloven om kommunenes adgang til å gi pålegg om sikring, istandsetting og vedlikehold av bevaringsverdige bygninger?»

BEGRUNNELSE:

I Stortingets møte den 24.03.2009 ble det vedtatt i sak 20 (vedtak nummer 282) et anmodningsvedtak om å etablere en forskrift for å gi kommunene adgang til å gi pålegg om sikring, istandsetting og vedlikehold av bevaringsverdige bygninger. Forslaget ble fremsatt i forbindelse med Odelstingets møte 17.03.2009 i forbindelse med behandlingen av Innst. O. nr 50 (2007-2008). Forslaget ble fremmet av regjeringspartiene, og støttet i Stortinget også av Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre. Disse partiene hadde i innstillingen ønsket å gå lengre gjennom å slå fast dette i lovs form. I Stortingets vedtak står det "Forskriften skal iverksettes samtidig med loven.". Loven er nå iverksatt, men Stortingets vedtak er ikke fulgt opp.

I Statsbudsjettet for 2010 blir det informert om at

Kommunal- og regionaldepartementet har igangsatt arbeidet med denne forskriften og at den skulle bli sendt på høring i løpet av høsten 2009 med sikte på iverksettelse samtidig med resten av loven. I Statsbudsjettet for 2011 er anmodningsvedtaket omtalt.

Svar:

Et tilsvarende spørsmål til skriftlig besvarelse ble stilt av stortingsrepresentant Trine Skei Grande ved oversendelse fra Stortinget 16. juni 2010. Mitt svar lød da:

"I Stortingets anmodningsvedtak står det at forskriften fortrinnsvis skal tre i kraft samtidig med resten, jf. vedtak nr. 282, 24. mars 2009, der det heter:

«Stortinget ber Regjeringen gi forskrift med hjemmel i plan- og bygningsloven § 31-4 om kommunenes adgang til å gi pålegg om sikring, istandsetting og vedlikehold av bevaringsverdige bygninger. Forskriften skal fortrinnsvis iverksettes samtidig med loven (jf Innst. O. nr. 50).»

Kommunal- og regionaldepartementet uttalte i brev 19. august 2009:

«Kommunal- og regionaldepartementet har nå igangsatt arbeidet med den nevnte forskrift i samarbeid med Miljøverndepartementet. Det tas sikte på å sende utkast til forskrift på høring i løpet av høsten, med sikte på iverksettelse samtidig med resten av byggesaksdelen av loven.»

Det har vært nedsatt en arbeidsgruppe med representanter fra Kommunal- og regionaldepartementet, Miljøverndepartementet, Riksantikvaren og Statens bygningstekniske etat, og det er utarbeidet utkast til forskrift. Når dette utkastet ikke er sendt på høring, har det for det første sammenheng med at ferdigstilling av resten av forskriftsverket og veiledninger til lov og forskrift, i tillegg til et omfattende informasjons- og implementeringsarbeid, har krevd det aller meste av ressursene på dette området i departemen-

tet. Som kjent er ny bygningslovgivning tredd i kraft 1. juli 2010. For det andre gjenstår det fortsatt uklarheter mht. hvilke bygninger som skal omfattes, og hvem det skal kunne rettes pålegg mot. En forskrift som skal gi kommunene anledning til å gi pålegg om sikring, istandsetting og vedlikehold av bevaringsverdige bygg må primært innrettes mot det spekulative forfallet, der det er snakk om stor økonomisk gevinst for eier av å la bygg forfalle. Jeg arbeider med å målrette forskriftsutkastet i den retning. Det tas sikte på å få klart et forskriftsutkast til høring i løpet av høsten. En ny forskrift vil da kunne tre i kraft sammen med nye regler om kontroll som skal tre i kraft 1. juli 2011."

SPØRSMÅL NR. 210

Innlevert 1. november 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 3. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Leder for Direktoratet for naturforvaltning, Janne Solie, har skapt betydelig debatt gjennom spissformulerte og "synsepregede" uttalelser. Hun tok nylig til orde for omfattende slakt av oppdrettslaks, og fremstod noen dager senere som sannhetsvitne for Kurt Oddekav, som forsøker å sabotere for eksport av norsk oppdrettsfisk. Deler av Solies kilder (Havforskningsinstituttet og Veterinærinstituttet) avviser hennes tallbruk.

Er statsråden komfortabel med at fagbyråkrater gjør seg til politiske debattanter på denne måten?»

BEGRUNNELSE:

I Dagens Næringsliv 23.10.10 sier Direktør Janne Sollie i Direktoratet for naturforvaltning at minst halvparten av oppdrettslaksen må slaktes for å få bukt med lakselusa.

I samme avis 26.10.10 mener hun at Kurt Oddekav har faglig dekning for sine utfall mot norsk oppdrettsnæring. Hun sier:

"...det meste av det han sier er faglig riktig."

Oddekav har blant annet hevdet at norsk oppdrettslaks er kreftfremkallende, at oppdrettere slipper ut fisk med vilje, og at Mattilsynet, diverse politikere og forskningsinstitusjoner er kjøpt og betalt av oppdrettsnæringen.

Fiskeriministeren har tidligere hevdet at Direktoratet for naturforvaltning ikke har noen kompetanse i forhold til luseproblematikken.

Kommunikasjonsdirektør i Fiskeri- og havbruksnæringens landsforening, Are Kvistad, henviser til at det er Mattilsynet, ikke Direktoratet for Naturforvaltning, som har forvaltningsansvar når det gjelder lakselus.

Janne Solie hevdet i DN at Havforskningsinstituttet tidligere har sagt at antall oppdrettsfisk bør reduseres med 90 prosent. Dette blir avvist av Havforskningsinstituttets direktør Tore Nepstad:

"Vi har aldri gitt myndighetene et slikt råd."

Denne saken er en av mange hvor Janne Solie har kommet i konflikt med andre deler av byråkratiet og politisk ledelse. Direktoratet for naturforvaltning (DN) med direktør Janne Solie hevdet nylig at miljøtilstanden i norske skoger er begredelig og at moderne skogbruk er en stor trussel mot landets artsmangfold.

Svar:

Tap av naturmangfold er en av de største miljøutfordringene i vår tid. Dette tapet har konsekvenser for hvordan samspillet i naturen fungerer, og for naturens evne til å produsere de varer og tjenester som vi mennesker er avhengige av. For å stanse tapet av na-

turmangfold må forvaltningen være kunnskapsbasert.

Miljøverndepartementet og Direktoratet for naturforvaltning har et særskilt og overordnet ansvar for naturmangfoldet. Dette ansvaret ivaretas både ved bruk av egne virkemidler og gjennom veiledning, rådgivning og overføring av kunnskap til andre sektorer. Jeg er på denne bakgrunn komfortabel med at Direktoratet for naturforvaltning uttaler seg om trusler mot naturmangfoldet og gir råd om forvaltningstiltak innen alle sektorens ansvarsområder. Jeg viser også til at jeg har hovedansvaret for forvaltningen av lakse- og innlandsfisk, blant annet etter lakse- og innlandsfiskloven, men også ved gjennomføring av et bredt spekter av bevarings- og forvaltningstiltak som reguleringer i fisket, kalking, gyrobekjempelse, vannforvaltningsplaner og bidrag til forskning og overvåking. Den løpende forvaltningen på disse feltene er delegert til Direktoratet for naturforvaltning.

At det til tider oppstår diskusjoner om kunnskapsgrunnlaget og uenigheter om hvilke tiltak som bør iverksettes ser jeg som helt naturlig. Eventuelle kunnskapshull som avdekkes gjennom en åpen debatt er etter mitt syn positivt da dette stimulerer til videre kunnskapsoppbygging. Direktøren for Direktoratet for naturforvaltning, Janne Sollie, har selv korrigert uttalelsene som har kommet galt ut.

Når det gjelder diskusjonen om villaks og akvakultur den senere tid, vil jeg ta initiativ til at forskningsinstitutter og offentlige etater sammenholder den informasjonen de sitter på slik at vi får et mer omforent kunnskapsgrunnlag. Dette vil trolig også avdekke behov for utvikling av ny kunnskap. Det er viktig at den kunnskapen offentlig forvaltning sitter på bringes ut til offentligheten. Dette vil både bidra til riktige beslutninger og til korrigeringer om nødvendig.

SPØRSMÅL NR. 211

Innlevert 1. november 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 5. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«I hvilket tidsperspektiv ser statsråden for seg salg av Statskog, og til hvilken pris?»

Svar:

Først av alt vil jeg presisere at det ikke foreligger noen planer for salg av Statskog SF. Soria Moria erklæringen slår fast at Statskog ikke skal selges eller delprivatiseres.

I forbindelse med Statskog SFs kjøp av Borregaard skoger AS, Børresen AS og Borregaard Vafos AS fra Orkla, har foretaket imidlertid lagt opp til et omfattende arronderingssalg av spredte skogteiger foretaket eier fra før. Dette vil effektivisere Statskog SFs forvaltning og skogsdrift og dermed sikre foretaket en mer robust økonomi.

Et slikt arronderingssalg vil også bidra til å styrke næringsgrunnlaget for private skogeiere, kommuner og allmenninger. Det vil også kunne utløse makeskiftearealer for skogvern, noe som kan lette skogvernpesesser på privat grunn.

Det er viktig at arronderingssalget gjennomføres på en ryddig måte, og det vil bli utarbeidet et opplegg for hvordan et slikt salg skal gjennomføres. Det er derfor for tidlig å antyde et tidsperspektiv for salget nå, men det er et mål at prosessen kan starte så raskt som mulig. Statskog SF drives på bedriftsøkonomisk grunnlag og må søke å oppnå så gode priser som mulig ved salg. Prisene blir framforhandlet mellom kjøper og selger, og må forholde seg til de bestemmelsene som gjelder for omsetning av skog.

SPØRSMÅL NR. 212**Innlevert 1. november 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 9. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Utgangspunktet for å innføre nye elektroniske rutiner er oftest at man skal gjøre ting mer effektivt og raskere. Det stikk motsatte har nå skjedd i forbindelse med innføring av ny trafikkopplæringsforskrift, og nå må man vente i minst tre virkedager før man kan kjøre opp til førerprøven. Før kunne man gjøre dette dagen etter at man var meldt opp.

Mener statsråden at dette er fremskritt, og vil statsråden omgjøre forskriften slik at ventetiden reduseres slik den var før endringen?»

BEGRUNNELSE:

Den nye trafikkopplæringsforskriften sier at man må melde inn all obligatorisk opplæring elektronisk til regionvegkontoret. Denne innmeldingen må nå skje senest 3 virkedager før praktisk førerprøve. Da begynner problemet for kjøreskoler som har elever som har lang reiseavstand. For alle disse får da et opphold på 3-4 dager ekstra før de kan få kjøre opp. Hvis man er ferdig med opplæringen på fredag må de altså vente til torsdag uken etter før de kan avlegge førerprøve. Dette er jo ikke noe problem i områder der elevene kanskje har 1 - 2 timer kjøring til førerprøvested. Men for elever som må reise 50 - 100 mil ekstra, også i mange tilfeller med fly bare på grunn av disse 3 dagene, så blir dette svært spesielt. Noen kjøreskoler har faste prøver og har gitt god service til tilreisende elever fra alle landsdeler.

Kravet om innmelding 3 dager før førerprøve ble iverksatt 1. januar 2010 med overgangsregler frem til i sommer. Disse kjøreskolene merker nå at mange av elever kvier seg for å gjennomføre dette.

Kjøreskolene skjønner liksom ikke logikken, og det gjør ikke jeg heller.

Jeg forstår ikke at det kan være nødvendig med disse 3 dagene. Vi melder jo inn elektronisk, slik at det blir registrert umiddelbart hos Statens Vegvesen. Det er nå bare å taste inn person nr. på eleven, så kommer det opp på skjermen om all obligatorisk opplæring er gjennomført og innmeldt.

Ett eksempel: Skal du utvide ditt klasse B førerkort til Klasse BE (m/henger), er det ett minimum timentall på 2 timer (veiledningstimer). Da kommer det altså elever tilreisende fra f.eks. Brønnøysund til Steinkjer, en strekning på ca 25 mil pr vei. Eleven kjører sine 2 obligatoriske timer. Vi melder dette inn til veikontoret. Da må altså eleven vente i 3 virkedager før han kan avlegge førerprøve. Altså 3 dager venting i Steinkjer eller 50 mil kjøring. Kjøreskolene

vil gjerne fortsette med den praksis man hadde tidligere, hvor man meldte inn obligatorisk opplæring dagen før. Dette er faglig leder ved hver enkelt trafikk-skole sitt ansvar.

Svar:

Det er et krav at all obligatorisk opplæring skal være gjennomført og dokumentert overfor Statens vegvesen før praktisk prøve kan gjennomføres. Tidligere ble opplæringen dokumentert ved opplæringskort, i dag skjer dette gjennom elektronisk innmelding via Statens vegvesens trafikkskoleregister.

Reglene om innmelding av obligatorisk føreropplæring er først og fremst satt av hensyn til eleven. Gjennom innmelding dokumenterer trafikkskolen at førerkortkandidaten har gjennomført den obligatoriske opplæringen som kreves. Statens vegvesen som forvaltningsmyndighet får dermed oversikt over den opplæringen kandidaten har gjennomført og kan bruke dette i sitt tilsynsarbeid for å kontrollere om eleven faktisk har fått den opplæring vedkommende har krav på og med en kvalitet som tilfredsstillter kravene i regelverket.

Erfaring har dessverre vist at mange trafikkskoler unnlater å melde inn opplæring i tide eller så sent at det blir vanskelig for Statens vegvesen å kontrollere at opplæringen er gjennomført før førerprøven. Dette har i mange tilfelle ført til at avtalt prøve ikke kan gjennomføres, en betydelig ulempe for eleven fordi vedkommende da må komme tilbake senere.

Av den grunn ble regelverket for innmelding endret fra 1. januar 2010 slik at det ble krav om at obligatorisk opplæring skal være meldt inn senest tre virkedager før praktisk førerprøve. Dette minimerer risikoen for at kandidaten møter opp til førerprøven uten at den nødvendige opplæringen er meldt inn. Videre gjør det trafikkstasjonene i stand til å sjekke ut at vilkårene for å avlegge førerprøve er oppfylt i god tid før prøven. Det kan være gunstig for kandidaten å få en viss tid til modning ved at det går noen dager fra obligatorisk opplæring er gjennomført og frem til førerprøven.

Ordningen med krav om innmelding av obligatorisk opplæring senest tre virkedager før praktisk prøve, er etter mitt syn en god ordning. Det sikrer at Statens vegvesen har tilstrekkelig tid til å sjekke ut at vilkårene for å avlegge førerprøve faktisk er oppfylt, noe som igjen bidrar til færrest mulig ulemper for førerkortkandidatene. Der dette unntaksvis skulle slå svært uheldig ut for eleven, er det eventuelt mulig å

søke om dispensasjon fra kravet om at opplæringen skal være innmeldt senest tre virkedager før. Jeg kan

på denne bakgrunn ikke se behov for noen endring av regelverket på generell basis.

SPØRSMÅL NR. 213

Innlevert 1. november 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 5. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Viser til svar på spørsmål 110 om politisk propaganda i stiftelsen Nyt Norge. Jeg registrerer at statsråden som vanlig unngår å svare på spørsmålene han får, men ber undertegnede ta kontakt med stiftelsen som ble opprettet av Landbruksdepartementet, og som får støtte over jordbruksavtalen. Jeg oppfatter det derfor som at statsråden støtter det jeg vil hevde er en uetisk handling.

Vil statsråden ta kontakt med stiftelsen KSL matmerk og be dem beklage, og hvis ikke, vil jeg da anta at statsråden stiller seg bak ukulturen?»

Svar:

Jeg viser til mitt tidligere svar til representanten Trældal på spørsmål nr. 110.

Jeg må igjen understreke at KSL Matmerk er en

uavhengig stiftelse med egne vedtekter og eget styre. Stiftelsens formål og oppgaver framgår av vedtektene, og er for øvrig nedfelt i strategier, planer og budsjetter som blir vedtatt av styret.

Med bakgrunn i Stortingets vedtak og som en del av jordbruksoppgjøret, mottar stiftelsen tilskudd til gjennomføring av visse definerte oppgaver, jf her proposisjonene om jordbruksoppgjøret og om LMDs budsjett. Stiftelsen rapporterer på resultatoppnåelse til departementet og hovedtrekkene her rapporteres også til Stortinget i de aktuelle proposisjonene.

Ut over dette må jeg fastholde at jeg, som Landbruks- og matminister, ikke har instruksjonsmyndighet over stiftelsen. Det foreligger derfor ikke noe som helst formelt grunnlag for å ta denne saken opp med KSL Matmerk sett fra departementets side.

SPØRSMÅL NR. 214

Innlevert 1. november 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 5. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«For et års tid siden truet statsråden pelsdyrnæringen med strenge tiltak hvis det ikke ble "ryddet opp" i dyrevelferdsproblematikken. Reportasjer i media tyder på at så ikke er skjedd, men statsråden fremstår senest på Politisk kvarter i dag som mer vag i sine uttalelser enn for et år siden.

Hva har vært omfanget av Mattilsynets kontroller det siste året, etter statsrådets varsler om tiltak mot næringen; hvilke resultater og oppfølginger har det gitt, og hva vil statsråden gjøre for at denne type dyrebehandling ikke får fortsette?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at hovedansvaret for dyrevelferd i landets pelsdyrgårder ligger hos den enkelte dyreeier.

Mattilsynet rapporterer at de pr. 22. oktober i år har gjennomført 101 inspeksjoner i pelsdyrfermer hittil i år. Ved tre av disse inspeksjonene ble det fattet vedtak uten forhåndsvarsel (hastevedtak). Ved 19 inspeksjoner ble det fattet vedtak etter forhåndsvarsel. Disse vedtakene fordelte seg på 16 forskjellige eiere og omfattet i alt 81 forhold som ble funnet å være i strid med regelverket. De viktigste avvikene var for-

hold vedrørende burinnredning (34 avvik) og forhold vedrørende yttergjerde (21 avvik). Ved to av inspeksjonene ble det funnet forhold som gjorde det nødvendig å foreta avliving av til sammen 15 dyr.

Etter medieoppslagene om dårlig dyrevelferd i flere pelsdyrfarmer sommeren 2009, hadde jeg flere møter med Norges Pelsdyrslag om dyrevelferd i pelsdyrnæringen. Norges Pelsdyrslag har rapportert at de har gjennomført flere tiltak det siste året for å styrke dyrevelferden i næringen. Dette omfatter farmbesøk hos de fleste oppdretterne, krav om årlig veterinærkontroll som vilkår for å delta i foreningens forsikringsordning, dyrevelferd som tema på medlemsmøter i åtte regioner, samt en bestemmelse om at skinn kan avvises for auksjonssalg dersom oppdretterne bryter dyrevelferdsloven og ikke retter seg etter Mattilsynets krav. I tillegg har næringen utarbeidet et nytt kvalitetssikringssystem og en sertifiseringsordning som er under oppstart.

Selv om det er gjort mye godt arbeid for å fremme dyrevelferd i pelsdyrnæringen det siste året, viser medieoppslagene den siste uken dessverre at håndteringen av syke og skadde dyr fortsatt er sterkt kritikkverdigg ved enkelte pelsdyrfarmer.

Jeg hadde møte med både Mattilsynet og Norges Pelsdyrslag mandag 1. november etter oppslag i Dagsrevyen 31. oktober.

Mitt klare budskap er at de som ikke ivaretar dyrene på en forsvarlig måte, ikke kan fortsette som pelsdyroppdrettere.

I møtet med Mattilsynet ba jeg dem om å ta i bruk sterkere virkemidler overfor pelsdyroppdrettere som har uakseptabel drift. Dette kan bety pålegg om avvikling av dyreholdet og forbud mot videre pelsdyrhold/dyrehold. Dette er virkemidler Mattilsynet har etter den nye dyrevelferdsloven som trådte i kraft 1. januar 2010. Mattilsynet har i tillegg informert meg om at de i større grad vil bruke uanmeldte tilsyn overfor pelsdyrnæringen. Dette antas å øke sannsynligheten for at mangelfull oppfølging av syke og skadde dyr avdekkes ved tilsynsbesøk. Så langt har Mattilsynet i hovedsak benyttet varslede tilsyn i pelsdyrfarmer.

I møte med Norges Pelsdyrslag gjorde jeg det klart at Pelsdyrslaget må ta et kollektivt ansvar for å rydde opp slik at syke og skadde dyr blir fulgt opp raskt. Det skal ikke være slike forhold i norske dyrehold som det vi har sett i de siste medieoppslagene. Jeg ba Pelsdyrslaget ta ansvar for å luke bort oppdrettere som lar dyr lide slik vi nå har sett. Spesielt la jeg vekt på at Pelsdyrslaget snarest må få på plass et internt kvalitetssystem for alle oppdrettere som skal selge skinn gjennom næringens kanaler.

Utover dette har Mattilsynet på oppdrag fra Landbruks- og matdepartementet utarbeidet forslag til en ny forskrift om dyrevelferd for pelsdyr. Høring av forskriftsforslaget er gjennomført. Jeg forventer å få Mattilsynets bearbejdede forslag etter høringen i nær fremtid. Den nye forskriften vil sette strengere krav til dyrevelferd i pelsdyrhold.

SPØRSMÅL NR. 215

Innlevert 1. november 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 10. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I en fersk tilsynsrapport uttrykker Statens Helsetilsyn sterk bekymring for om bemanningssituasjonen ved Fødeavdelingen ved SUS i Stavanger er faglig forsvarlig.

Hva vil statsråden gjøre for å forsikre seg om at helseforetaket oppfyller kravene til forsvarlig drift av tilbudet til de fødende ved SUS?»

BEGRUNNELSE:

Fødeavdelingen ved SUS er Norges 2. eller 3. største avdeling. Antallet fødsler har steget nesten 18 % fra 2004 til 2010. Arbeidspresset for både jordmødre og leger er betydelig.

Som et ledd i omorganisering av føde-/barselseksjonen, innførte SUS en differensieringsmodell for fødsler fra 7. september 2009. Differensieringsmodellen innebærer at det blir gjort risikovurdering og differensiering gjennom svangerskapet, ved innleggelse på sykehuset og under fødselen. Siden da har fødslene ved SUS foregått ved følgende to avdelinger:

- Fødeloftet (7. etasje) som er en jordmorstyrt lavrisikoenhet med 4 fødestuer og ca. 1 200 fødsler i året.
- Fødeavdeling (1. etasje) for fødsler med høyere risiko og kvinner som ønsker epiduralbedøvelse. Dette er fødsler som krever mer avansert overvå-

king. Avdelingen har 10 fødestuer og ca. 3 600 fødsler i året.

Opplysningene som samlet sett kommer fram ved tilsynet, gjør at Helsetilsynet i Rogaland mener at det kan reises tvil om SUS har god nok personellberedskap med tanke på pasientsikkerheten ved Fødeavdelingen.

Helsetilsynet i Rogaland vurderer at bemanningen ved Fødeavdelingen ligger svært nær grensen for å være faglig uforsvarlig.

I følge Kvinneklinikkens handlingsplan og ROS-analyse for helse- miljø- og sikkerhetsarbeid 2010 er det for få jordmorstillinger ved Fødeavdelingen, og arbeidsbelastningen for leger ved Kvinneklinikken er for stor.

Svar:

Med St.meld. nr. 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet la Regjeringen grunnlaget for at gravide og fødende skal oppleve en helhetlig og sammenhengende svangerskaps-, fødsels- og barselomsorg – altså at det blir en gledelig begivenhet for familien. Det er de regionale helseforetakene og kommunene som har ansvar for helheten i tilbudet.

Helse Vest RHF har informert meg om at Helsetilsynet i Rogaland ved sitt tilsyn ved fødeavdelingene ved Stavanger Universitetssjukehus ikke fant forhold som kunne karakteriseres som avvik, og at avdelingene ble drevet i henhold til lover og forskrifter.

Det ble gitt en merknad i forhold til risikoen for samtidighetskonflikter ved fødeavdelingene. Merknader blir gitt der tilsynsmyndighetene finner grunn til å peke på mulighet for forbedring, men hvor det ikke er strid med fastsatte krav. Stavanger universitetssykehus vurderer at tilbudet som blir gitt ved fødeavdelingene totalt sett er faglig forsvarlige. Dette ble også bekreftet gjennom Helsetilsynet i Rogalands tilsyn ved avdelingene.

Stavanger Universitetssjukehus vil gjennomgå rapporten fra Helsetilsynet og følge opp merknadene og bruke dette som grunnlag for kvalitetsforbedring og for å sikre best mulig læringseffekt. I gjennomgangen vil helseforetaket også vurdere bemanningen ved fødeavdelingene og eventuelt hvilke tiltak som må gjennomføres for å sikre et fortsatt faglig godt og forsvarlig tilbud til de fødende. Rapporten og eventuelle tiltak vil også bli forelagt helseforetakets styre. Rapporten blir også forelagt styret i Helse Vest RHF.

Det er et grunnleggende krav at fødeinstitusjoner drives forsvarlig. Som en oppfølging av St. meld. nr 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet utarbeider regionale helseforetak nå helhetlige, flerårige og lokalt tilpassende planer for fødetilbudene der blant annet nasjonale kvalitetskrav skal legges til grunn. Planene skal sendes departementet for godkjenning. Jeg vil forsikre meg om at et trygt og forsvarlig fødetilbud både for fødende i Stavanger og i resten av landet inngår i planene.

SPØRSMÅL NR. 216

Innlevert 2. november 2010 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup

Besvart 11. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Mange norske byer bygger ut og har satt i drift fjernvarmeanlegg. Det gir positive bidrag til byenes klima- og miljøregnskap. Imidlertid kan det ha andre konsekvenser.

Hva er helsemyndighetenes vurdering av eventuelle helseskader relatert til bygging og drift av fjernvarmeanlegg?»

BEGRUNNELSE:

Beboere i Moss melder om betydelige helseplager i kjølvannet av byggingen av Mosseporten Miljøenergi og Mosseporten Frysehotell. Med bakgrunn i denne enkeltsaken, og det faktum at det bygges ut mange fjernvarmeanlegg i Norge for tiden, ønsker jeg helsemyndighetenes vurdering av saken.

Svar:

Fjernvarmeanlegg driftes i dag med ulike typer brensel, ofte forskjellige former for biomasse og avfall eller gass fra avfallsanlegg. Disse anleggene har meget strenge utslippskrav og kontrolleres av Fylkesmannen og Klima- og forurensningsdirektoratet. Med dagens teknologi overholdes disse kravene, og bidraget til nivåene av luftforurensning fra disse anleggene er lavt, sammenlignet med f. eks. trafikk. I følge Nasjonalt folkehelseinstitutt finnes det ingen holdepunkter for at disse lave bidragene til luftforurensning fra fjernvarmeanlegg fører til uønskede helsevirkninger i befolkningen.

Kommunelegene behandler også disse sakene, og noen av kommunelegene har vært i tett kontakt med Folkehelseinstituttet for å rådføre seg om mulige helseplager som utslipp skulle kunne medføre, særlig i forbindelse med omstridte plasseringer.

I forbindelse med konsesjonssøknad og behandling i kommunen skal også forurensning fra transport til og fra byggeområdet og forurensning fra byggeprosessen vurderes. Dette gjør kommunelegen/miljørettet helsevern, og i enkelte tilfeller har Nasjonalt folkehelseinstitutt blitt kontaktet. I byggefasen kan det forekomme overskridelser av grenseverdier av ulike luftforurensninger, for eksempel svevestøv. Kommunen som forvaltningsmyndighet av forurensningsloven skal påse at tillatte antall dager med overskridelser overholdes.

Plager og forstyrrelser er de dominerende negative helseplager som kan oppleves som følge av miljøstøy og vibrasjoner. Enkelte personer er betydelig mer sensitive enn andre og kan oppleve det som mer belastende enn andre.

Generelt gjelder at kommuner i forbindelse med

reguleringen av området kan fastsette spesifikke grenseverdier i tråd med eksisterende retningslinjer for støy utendørs (T-1442) og i tråd med Norsk Standard (NS) 8175 som gjelder for innendørs støy fra tekniske installasjoner. Disse grenseverdier omfatter også strukturlyd. I spesielle tilfeller forekommer vibrasjoner og rystelser. Kommuner kan bruke Norsk Standard (NS) 8176, hvor det er anbefalt grenseverdier som først og fremst er beregnet på transportstøy. De overordnede krav som gjelder vibrasjonsforhold i boliger, er gitt i Teknisk forskrift til plan- og bygningsloven (1997). Nasjonalt folkehelseinstitutt har tidligere utredet strukturlyd fra jernbanetunneler og funnet at relativt få er plaget under maksimum på 32 dB. Slik støtter funnene opp om det faglige grunnlaget for NS8175.

Slike reguleringssaker håndteres av kommunen, og de helsefaglige vurderingene ligger i kommunen ved miljørettet helsevern. Når det gjelder den spesielle saken i Moss håndterer Moss kommune denne. De har hentet inn måleteknisk ekspertise som i uke 44 vil måle vibrasjonsstøy i boligene som dette angår. Moss kommune kan i ettertid med hjemmel i kommunehelsetjenesteloven fatte vedtak om støy- og vibrasjonsgrenser.

Når kommunene samlet bruker disse rammene i forvaltningen sin, skal utbygging av slike faste installasjoner ikke føre til vesentlige helseplager i befolkningen. Dette forutsetter at kommunene har kompetanse og ressurser til å ivareta sitt ansvar også innen miljørettet helsevern. Dette er av de områder som omfattes av forslaget til ny folkehelselov som nå er på høring. Det legges generelt opp til bedre regulering av at helsehensyn legges til grunn i kommunal planlegging og forvaltning.

SPØRSMÅL NR. 217

Innlevert 2. november 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 11. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Norsk Bane AS hevder i et notat av 29. september 2010 at det ble igangsatt kvalitetssikring av konspektvalg (KS1) av nytt dobbeltspor Eidsvoll – Sørli på Dovrebanen, men at dette ikke ble fullført. Resultatet er angivelig at et østlig alternativ som var rimeligere og hadde 6 minutter kortere reisetid, ikke ble vurdert.

Kan statsråden bekrefte at KS1 ble igangsatt og ikke fullført, og at beslutninger om trasevalg langs strandsonen ved Mjøsa derved er tatt på feilaktig grunnlag?»

BEGRUNNELSE:

<http://www.norskbane.no/download.aspx?objectid=48F19C891E874FDEA55ABA17252DFE60.pdf>

Svar:

Samferdselsdepartementet ga i 2006 Jernbanelinjen i oppdrag å utarbeide en konseptvalgutredning (KVVU) for Eidsvoll – Hamar. Dette var Jernbaneverkets pilotprosjekt for KVVU. En viktig hensikt med KVVU/KS1 for dette prosjektet var læring og metodeutvikling. Parallelt med KVVU/KS1-arbeidet pågikk det konkret planlegging på fellesprosjektet E6 – Dovrebanen. Høsten 2009 bestemt Samferdselsdepartementet i samråd med Finansdepartementet at KS1-prosessen skulle avsluttes uten at endelig slutt rapport forelå. Begrunnelsen var at på dette tidspunktet var prosjektet allerede blitt prioritert i Nasjonal transportplan 2010-2019.

Kvalitetssikring i tidlig fase (KS1) er statens eget kvalitetssikringsverktøy som ikke er forpliktet gjennom plan- og bygningsloven eller annet lovverk. Regjeringen velger selv om et prosjekt skal underlegges KS1 eller ikke. En anbefaling fra en KS1-prosesser er heller ikke bindende for regjeringen.

Jernbanelinjen vurderte flere ulike konsepter for prosjektet, herunder et alternativ uavhengig av eksisterende trasé. Tilsvarende har liknende løsninger som Norsk Bane AS sitt forslag, vært vurdert både i fylkesdelplan for Gardermoen – Mjøsa og i en egen silingsrapport i forbindelse med fastsettelse av planprogram for fellesprosjektet E6 – Dovrebanen. Selv om KVVU/KS1-prosessen ikke ble fullført, mener jeg at regjeringen hadde et godt faglig grunnlag til å fatte beslutning om trasévalg for E6 og Dovrebanen langs Mjøsa sommeren 2009.

Da KVVU-arbeidet for Eidsvoll – Hamar ikke kunne ferdigstilles i tide til at beslutning om trasévalg etter ordinære planprosesser etter plan- og bygningsloven skulle tas, var det ikke lenger meningsfylt å fullføre KS1-prosessen for prosjektet. KVVU/KS1-prosessen for Eidsvoll – Hamar prosjektet har likevel gitt verdifull erfaring for hvordan konseptvalgutredninger på jernbaneområdet skal gjennomføres.

SPØRSMÅL NR. 218

Innlevert 2. november 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 11. november 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Ved innføring av grønne sertifikater vil investeringer i grønn energi skje på tvers av landegrensen Norge-Sverige. EUs Fornybardirektiv forplikter derimot Norge til et gitt %-mål om fornybar energi.

Vil svenske kapitalinvesteringer i Norge under sertifikatsystemet godskrives Norges forpliktelser i Fornybardirektivet, og kan Norge ved overoppnåelse av Fornybardirektivet selge "svenskfinansiert sertifikatkraft" til et EU land for å hjelpe de med innfrielse av Fornybardirektivet?»

Svar:

Summen av landenes ambisjoner viser den felles satsingen på fornybar kraftproduksjon i sertifikatordningen, og det enkelte landets ambisjon er et uttrykk for hvor mye ny fornybar produksjon landet ønsker å finansiere i denne ordningen. Hvordan økningen av fornybar produksjon fordeler seg mellom landene av-

henger i stor grad av produksjonskostnader og konsepsjonskrav.

To eller flere medlemsland kan, i følge EUs fornybardirektivs artikkel 11, koordinere eller etablere felles støttesystemer. Landene kan overføre en spesifisert mengde fornybar energi statistisk eller bli enige om en fordelingsnøkkel som produksjonen skal fordeles etter. Slik kan en mengde produsert kraft i ett land telle i fornybarmålet i det andre landet. Hvis ambisjonsnivået er høyere enn målet gjennom fornybardirektivet, står landene i prinsippet fritt til å selge et eventuelt overskudd de selv har finansiert, videre gjennom statistiske overføringer (artikkel 6 i fornybardirektivet).

Det svensk - norske elsertifikatmarkedet har foreløpig kommet lengst i konkretisering av bruk av samarbeidsmekanismene i fornybardirektivet. Det foreligger begrenset med rammer for bruk av mekanismene fra EU.

SPØRSMÅL NR. 219**Innlevert 2. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 8. november 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil utenriksministeren vurdere å bruke økonomiske sanksjoner, eller eventuelt andre virkemidler, overfor palestinerne for å få løslatt den israelske soldaten Gilad Shalit?»

BEGRUNNELSE:

Den israelske korporal Gilad Shalit ble kidnappet av væpnede palestinere 25. juni 2006 og har siden vært isolert uten kontakt hverken med familie eller internasjonale humanitære organisasjoner. På mitt spørsmål Dokument nr. 15:1604 (2009-2010) svarer utenriksministeren at han gjentatte ganger har oppfordret til frigivelse av Gilad Shalit og karakteriserer hans fangenskap som uakseptabelt. Utenriksministeren hevder videre at Norge slutter fullt opp om Europarådets resolusjon 1747 (2010) både når det gjelder kravet om umiddelbar tilgang til Shalit for Røde Kors og kravet om hans løslatelse. Utenriksministeren er også tydelig på at det er Hamas' ansvar å etterleve oppfordringene fra det internasjonale samfunnet om Shalit, og at det er opplagt at Hamas i denne saken bryter med fundamentale prinsipper i den internasjonale humanitærretten. Norge vil ifølge utenriksministeren derfor fortsette å oppfordre Hamas til å løslate Shalit. Det er prisverdig at utenriksministeren er tydelig på at Gilad Shalits fangenskap er uakseptabelt og at man vil fortsette å oppfordre Hamas til å løslate Shalit. Det er imidlertid tydelig at diplomatiet så langt ikke har hatt den ønskede virkning. Det er derfor grunn til å sette spørsmålsteget ved om ikke man nå etter hvert må vurdere andre virkemidler overfor palestinerne. Norge fremstår i dag som en av de aller

viktigste økonomiske bidragsytere og burde således ha en viss innflytelse på situasjonen.

Svar:

Norge vil fortsette å kreve at Hamas frigir Gilad Shalit inntil dette etterleveres. Vår innflytelse i saken er dessverre begrenset. Selv om Norge holder kontakt med alle palestinske fraksjoner, som et ledd i vårt løpende diplomatiske arbeid, gir vi ingen finansiell eller annen bistand til Hamas og tar avstand fra Hamas' maktovertakelse av Gaza. Vår primære samarbeidspartner i Det palestinske området er Den palestinske selvstyremyndigheten (PA) og president Abbas og statsminister Fayyad. Norges støtte til Gaza går gjennom PA, FN og andre multilaterale organisasjoner. Som følge av uenigheten mellom disse to største palestinske partiene, Hamas og Fatah, deltar ikke Hamas i PA, som derfor også har begrenset innflytelse over Hamas. Av denne grunn ville en reduksjon i norsk bistand til Det palestinske området slik den er innrettet, ikke ha noen påvirkning på dem som holder Shalit fanget; det ville tvert i mot føre til at Hamas får økt relativ innflytelse i forhold til PA i det palestinske samfunnet. Bistandsreduksjon ville etter min mening derfor svekke mulighetene for frigivelse av Shalit. Shalits fangenskap over mange år er en tragisk og uholdbar situasjon, men det er Hamas som bærer det fulle og hele ansvaret for at denne situasjonen har oppstått og for at den videreføres. La meg legge til at i våre kontakter har norske representanter krevd Shalit frigitt. Jeg har forøvrig selv møtt Shalits far ved to anledninger i sakens anledning.

SPØRSMÅL NR. 220**Innlevert 2. november 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 11. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden endre regelverket for "Raskere tilbake" slik at det er mulighetene for å komme raskere tilbake som er avgjørende, og ikke diagnosen som er kriteriet for å få et fornuftig tilbud i denne typen saker?»

BEGRUNNELSE:

Den 29.10.2010 sendte NRK Nordland en reportasje om en mann som for tiden er sykmeldt, og som ser ut til å måtte vente i inntil ett år på nødvendig operasjon. Etter først å ha fått tilbud om "Raskere tilbake" gjennom Aleris, fikk mannen ny beskjed om at

hans diagnose ikke kvalifiserte til å bli behandlet gjennom denne ordningen. Hans diagnose sto ikke på listen. Operasjonen koster mindre enn 20 000 kr. Likevel har denne mannen fått beskjed om at han kan få operasjon tidligst i april. Frem til da må mannen gå sykmeldt. Dette fremstår som fullstendig meningsløst og kan umulig være en ønsket situasjon.

Svar:

Formålet med ordningen "Raskere tilbake" er å bringe personer som mottar sykepenger raskere tilbake til arbeidslivet og dermed redusere sykefraværet og utstøting fra arbeidslivet.

Midlene som har vært bevilget til tiltak innenfor "Raskere tilbake" har gitt mulighet for å få etablert en rekke tilbud på områder med lange ventetider og udekkede behov for mer helhetlig tilnærming. En stor del av midlene som har vært bevilget til tiltak innenfor "Raskere tilbake" har vært stilt til disposisjon for de regionale helseforetakene, i 2010 til sammen 483,6 mill. kroner. Det gis tilbud både om døgnopphold, dagbehandling og polikliniske konsultasjoner. Det gis tilbud i sykehus og i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner. Sykdommer i

muskel-skjelettsystemet er den vanligste diagnose som behandles innenfor ordningen "Raskere tilbake".

Det er en forutsetning at de regionale helseforetakene vurderer hvilke tilbud som gir best effekt i forhold til ordningens formål. De regionale helseforetakene har etablert egne definerte og ekstraordinære behandlingsløp i skjermede enheter i tillegg til ordinær virksomhet. Det er etablert tilbud ved ulike institusjoner, både i sykehus innenfor det regionale helseforetaket, og det er inngått avtaler med private aktører. Helse Nord RHF har bl.a. inngått avtale med Aletris sykehus i Tromsø når det gjelder ortopedi.

I sin rapportering i juni i år, konstaterer Helsedirektoratet at helsetjenesten langt på vei har utført sitt oppdrag slik oppdragsgiver har forutsatt. Det er bygget opp behandlingsskapasitet for den viktigste gruppen sykmeldte, sykmeldte med muskel-skjelettsykdommer. Tilbudene inneholder bl.a. krav til samarbeid med andre aktører i sykefraværsoppfølgingen.

Det er ikke utarbeidet et særskilt regelverk som fastsetter hvilke diagnoser som skal behandles innenfor ordningen "Raskere tilbake".

SPØRSMÅL NR. 221

Innlevert 2. november 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 9. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«I statsbudsjettets kapittel 1320 Statens Vegvesen omfatter post 23 trafikktilsyn, drift og vedlikehold. Dette er midler til helt ulike formål. Det er derfor vanskelig å identifisere utviklingen i budsjett og faktisk forbruk innenfor de samme formålene. Jeg viser til at posten i forslag til statsbudsjett for 2011 er på 7,1 mrd.kr. av samlet beløp ca. 15 mrd. kr. for hele kapittelet.

Vil statsråden se nærmere på en oppsplitting av post 23?»

Svar:

Samferdselsdepartementet finner det ikke formålstjenelig å splitte opp post 23 i flere poster. Dette vil i tilfelle gi mindre fleksibilitet og kan derfor medføre mindre effektiv utnyttelse av de midlene som

Stortinget bevilger. Post 23 er oppdelt i underpostene:

- 23.1 Overordnet ledelse og strategisk planlegging
- 23.2 Trafikktilsyn
- 23.3 FOU
- 23.4 Norsk vegmuseum
- 23.5 Drift og vedlikehold

Det blir som grunnlag for post 23 i statsbudsjettet vurdert hvor mye midler som bør avsettes for hver av underpostene. Hvor mye midler som faktisk blir nytet, vil framgå av regnskapet for Statens vegvesen.

Selv om det i budsjettproposisjonen ikke er noen tabellarisk oppsplitting av post 23, framgår det i teksten hvor mye som er avsatt til trafikktilsyn, drift og vedlikehold.

SPØRSMÅL NR. 222**Innlevert 2. november 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 16. november 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I Aftenposten 1. november uttalte statssekretær Sigrid Hjørnegård at myndighetene har hatt innledende samtaler med EU om gjennomføringen av fornybardirektivet. Hun viste til at en del av diskusjonen gjelder i hvilken grad EU-formlene skal benyttes for Norges forpliktelser. Parallelt arbeider departementet med en ny lov om grønne sertifikater som er bebudet før jul, og som vi vet er tidskritisk. Disse to sakene henger sammen.

Når vil regjeringen sende et lovforslag om grøn-

ne sertifikater på høring?»

Svar:

Etableringen av det felles markedet med Sverige er en viktig sak i departementet som krever løpende kontakt og møter på forskjellige nivåer med svenske myndigheter.

Det felles markedet skal starte opp 1. januar 2012, jeg tar derfor sikte på å fremme lov om elsertifikater for Stortinget før påske 2011. Lovforslaget vil bli sendt på alminnelig høring i forkant av dette.

SPØRSMÅL NR. 223**Innlevert 2. november 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 9. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vedlikeholdssituasjonen på det nasjonale veinettet er viktig for effektiv, sikker og energieffektiv transport. Etter gjennomføringen av Forvaltningsreformen fra 1.1.2010 er hoveddelen av det nasjonale veinettet målt i km plassert i fylkeskommuner og kommuner. En årlig samlet oversikt over vedlikeholdssituasjonen på samlet veinett vil kunne gi verdifull styringsinformasjon til nasjonale myndigheter.

Vil statsråden ta initiativ til å at det blir utarbeidet årlig vedlikeholdsrapport for samlet nasjonal veinett?»

Svar:

I Statens vegvesens årsrapport rapporteres det per i dag om tilstandsutviklingen for vegdekkene på riksvegnettet. Samferdselsdepartementet har gitt Statens vegvesen i oppdrag å gjennomføre et større ar-

beid for å analysere behovet for vedlikehold. I tillegg utarbeides en metodikk for å vurdere etterslepet i vedlikeholdet. Arbeidet omfatter først og fremst riksveger, men for bruer og tunneler analyseres også fylkesvegnettet. Kartleggingsarbeidet vil gi et viktig grunnlag i arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023. Både kartlegging og ny metodikk vil deretter gi mulighet for en bredere årlig rapportering om vedlikeholdet av riksvegnettet.

Rapportering av vedlikeholdstilstanden for fylkesveger og kommunale vegger er fylkes- kommunes og kommunenes ansvar. Som en del av forvaltningsreformen pågår det et arbeid med nasjonale føringer der også vedlikeholdsstandard er en del av vurderingen. En eventuell rapportering knyttet til fylkesveger og kommunale vegger vil skje gjennom KOSTRA.

SPØRSMÅL NR. 224**Innlevert 3. november 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 10. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hvilke støtteordninger finnes det i dag for foreldre når barn dør kort tid etter fødsel, f.eks. rettigheter knyttet til permisjon med lønn i en periode etter dødsfallet og fars rettigheter på dette området?»

BEGRUNNELSE:

Dessverre hender det at barn dør i løpet av de første ukene etter fødselen. Flere foreldrepar havner i en vanskelig situasjon når det gjelder tiden etter dødsfallet, særlig fordi mange trenger noe tid før de går tilbake i arbeid.

Svar:

Hvis barnet dør i løpet av stønadperioden for foreldrepenger, kan foreldrene etter folketryktdloven

§ 14-9 sjettede ledd ta ut opp til 6 uker av den gjenværende perioden.

Formålet med foreldrepengeperioden etter barns død er å hindre et brått avbrudd i den planlagte permisjonen. Ordningen retter seg derfor i første rekke mot den som er i permisjon når barnet dør, uavhengig av om det er mor eller far.

Reglene som gjelder for foreldrepermisjon for øvrig gjelder også for denne perioden. Det vil si at de første seks ukene etter fødsel vil også i disse tilfellene være forbeholdt mor av helsemessige årsaker. Bortsett fra i de første seks ukene etter fødselen kan foreldrene dele på perioden. De kan ikke ta ut fulle foreldrepenger samtidig, men de kan for eksempel arbeide halv tid og ta ut 50 prosent foreldrepenger hver.

SPØRSMÅL NR. 225**Innlevert 3. november 2010 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 10. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I forbindelse med skader som inntreffer under kurs, for eksempel befalskurs, i Forsvaret, eksisterer det få fleksible ordninger for å få dekket nødvendige utgifter til behandling av skader slik at man kan fortsette kurset. I svært mange tilfeller vil det ikke være et alternativ å vente i offentlig helsekø på operasjon, fordi man ikke kan fortsette kurset før skaden er behandlet.

Vil statsråden vurdere ordninger som refunderer den enkeltes nødvendige utgifter også der behandlingen skjer ved private helsetilbud?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 3. november 2010 med spørsmål fra stortingsrepresen-

tant Ine M. Eriksen Søreide om kjøp av private helse-tjenester.

Personer i Forsvaret som får akutte skader, og som har behov for øyeblikkelig hjelp, får slik hjelp i likhet med øvrige innbyggere. For tilstander som ikke har karakter av øyeblikkelig hjelp, er det mulig å benytte ordningen med fritt sykehusvalg for raskest mulig behandling.

Forsvaret opplyser at man i enkelte tilfeller, når operative behov har tilsagt det, har kjøpt helsetjenester fra private tilbydere.

Det er ikke planer om å innføre en generell refusjonsordning for private helsetjenester for personell i Forsvaret.

SPØRSMÅL NR. 226**Innlevert 3. november 2010 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 10. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Det ble for kort tid siden kjent at Forsvarsdepartementet bevilger 50 mill. kr. ekstra til ammunisjon i Hæren for 2010.

Hvordan dekkes denne ekstrabevilgningen inn?»

Svar:

Regjeringen vil, i forbindelse med fremleggelse av Forsvarsdepartementets omgrupperingsproposisjon for 2010, foreslå overfor Stortinget at det bevilges 50,3 mill. kroner til dekning av kostnader knyttet

til kjøp av øvelsesammunisjon til Hæren i 2010. Bevilgningen foreslås gjort gjennom en omfordeling av tilgjengelige midler innenfor forsvarbudsjettets rammer. Forsvarsdepartementets omgrupperingsproposisjon for 2010 planlegges lagt frem for Stortinget 19. november 2010. Av proposisjonen vil det fremgå hvordan nevnte kostnader er foreslått dekket inn. Jeg minner i den forbindelse om Forsvarsdepartementet sin generelle merinntektfullmakt, jf. Innst. S 7 (2009–2010) til Prop. 1 S (2009–2010).

SPØRSMÅL NR. 227**Innlevert 3. november 2010 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug****Besvart 10. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I forskriftene til den nye vaktloven stilles det krav om at alle vakter på arrangement ved studiesteder skal ha godkjent utdanning. Dette vil medføre store økonomiske kostnader, og kunne bety økonomisk ruin for en rekke studentarenaer.

Synes statsråden at dagens ordning der frivillige står for vaktholdet medfører fare for publikum, og finnes det eksempler på tragiske hendelser i studentmiljøene som kunne vært unngått hvis de frivillige hadde vært erstattet med profesjonelt, betalt vaktmannskap?»

BEGRUNNELSE:

Dagens vaktordning ved flere studiesteder og ved studentarrangement er i stor grad preget av frivillighet. Dette har gjort at studiestedene har hatt mulighet til å ha flere arrangement og skapt viktige møtesteder for studentene. Disse har vært viktige både for studentmiljøet, studiekulturen og for å styrke studiestedet som helhet. Kravet som forskriftene stiller i den nye vaktloven stiller krav om at alle vakter på slike typer arrangement skal ha godkjent utdanning. Dette medfører en betydelig økning i kostnader for studiestedene og studentorganisasjonene ved gjennomfø-

ring av arrangement og møtesteder for studentene. Således vil dette kunne medføre en betraktelig reduksjon av dette tilbudet, da flere studentorganisasjoner påpeker at de finansielle rammene som ligger til grunn ikke er store nok til å dekke disse merkostnadene.

Svar:

Regjeringen følger nå opp Stortingets vedtak om endringer i vaktvirksomhetsloven fra 19. juni 2009. Lovendringene sikrer god kvalitet på vaktjenester og bedre offentlig kontroll av virksomheten. Med det styrkes også rettsikkerheten for de som kommer i kontakt med vekterne og dette er en ønsket og nødvendig utvikling som kommer både brukere og utøvere av vaktjenester til gode. Lovendringene dekker blant annet et generelt behov for å styrke kompetansen til ordensvaktene, og jeg viser til at justiskomiteen i Innstilling O. nr. 116 (2008-2009) stilte seg samlet bak forslaget om at rene ordensvakter må tilfredsstillende vaktvirksomhetslovens krav.

Lovendringene medførte ikke en endring i serveringsloven med hensyn til politiets mulighet til å sette krav om bruk av ordensvakter ved serveringssteder. Lovendringene legger heller ikke, verken for studiesteder, festivalarrangører eller andre, opp til en øk-

ning av vaktstyrken i forhold til dagens praksis. I de tilfeller hvor politiet ikke setter krav, avgjør serveringsstedene selv om de vil ha ordensvakter eller ikke. Det skal på samme måte som tidligere gjøres en konkret lokal vurdering av utfordringene og behovet for ordensvakter for det enkelte utestedet. Det nye er at skjenkesteder som har et reelt behov for ordensvakt fremover må forholde seg til kompetansekravene og kravet om tilknytning til et godkjent vaktforetak som følger av vaktvirksomhetsloven.

Jeg er klar over at studentene har et godt innarbeidet system for bemanning av sine utesteder, at de har stor gjennomstrømming av vakter og at ordensvakter med sosial forankring i studentmiljøet også kan fungere forebyggende. Justisdepartementet har derfor både i møte med Norsk Studentunion og i høringsnotatet med forslag til ny vaktvirksomhetsforskrift redegjort for det praktiske handlingsrom de vedtatte lovendringene gir, og for de påvirkningsmu-

ligheter organisasjonene og de enkelte studentstedene har. For eksempel kan et godt organisert bemanningssystem som har en konfliktdempende og forebyggende effekt eliminere, eller redusere, behovet for pålegg om ordensvakt. Her vil god kontakt med politiet være nyttig og nødvendig. I høringsnotatet er det også vist til at det skal jobbes videre med detaljene i nytt opplæringsprogram, og lagt vekt på behovet for kostnadseffektive undervisningsopplegg for vakterutdanningen. Det vil også være mulig for studentorganisasjonene å etablere egne foretak som kan sørge for kvalifiserte ordensvakter til studentstedene dersom det vil redusere kostnadene.

Forslaget til ny vaktvirksomhetsforskrift er fortsatt på høring, og Norsk Studentunion står på høringslisten. Departementet vil selvsagt ta i betraktning de synspunkter og forslag som kommer i høringsrunden, og tilrettelegge for fleksible løsninger innenfor rammene av de vedtatte lovendringene.

SPØRSMÅL NR. 228

Innlevert 3. november 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 11. november 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Utviklingen for den kristne minoriteten i Irak er svært bekymringsfull. På grunn av forfølgelse og regelrette avrettinger, er flukt eneste utvei for svært mange. Tidligere har områdene rundt Mosul vært særlig utsatt med mange vilkårlige angrep, men vi ser nå at kristne i Bagdad er blitt et mål for Al-Qaida relatert grupper.

På hvilken måte vil norske myndigheter legge press på irakske myndigheter slik at situasjonen for den kristne minoriteten i Irak tas mer alvorlig og dermed unngå at den kristne minoritet fordrives?»

Svar:

Det uakseptable og tragiske terrorangrepet mot kirken al-Najat i Bagdad 31. oktober 2010 er ett av flere eksempler den siste tiden på at sikkerhetssituasjonen i Irak fortsatt er meget bekymringsfull og at terroren i landet rammer blindt i ulike segment av samfunnet. Forholdene har bedret seg noe siden 2007, men fortsatt er det langt igjen før vi kan si at sikkerheten for landets borgere er tilfredsstillende.

Iraks myndigheter har fordømt angrepet og understreket at de kristne er – og vil fortsette å være –

en vital del av landets historie og sivilisasjon. Myndighetene oppfordrer samtidig alle irakere til å forenes i motstand mot ”de mørke krefter” hvis mål det er å sende den kristne befolkningsgruppen i eksil. Uttalelsen er i tråd med forpliktelser som Irak påtok seg under landhøringen i FNs menneskerettighetsråd i januar i år om å fortsette bestrebelsene for sikring av rettighetene for religiøse og etniske minoriteter.

Det er mye som tyder på at den kristne befolkningsgruppen har vært spesielt utsatt for vold og terrorisme etter invasjonen i 2003 og at beskyttelse av de kristnes sikkerhet derfor krever spesiell innsats fra myndighetenes side. Jeg tok dette opp under mitt møte med Iraks utenriksminister i desember 2009. Spørsmålet har også vært tatt opp av vår ambassade i Bagdad, p.t. Amman.

Det viktigste bidraget irakiske politikere i dag kan yte til en forbedring av sikkerhetssituasjonen generelt, vil være å danne en regjering som har bred støtte i parlamentet og det irakiske folk. Det vil kunne gi håp om at terrorismen kan bekjempes på en effektiv måte.

Samtidig er det viktig at gjenoppbyggingen i Irak forseres og at det skapes en økonomisk utvikling som kan bidra til å dekke grunnleggende behov for hele

befolkningen. Norge vil yte bidrag til disse bestrebelsene. Etter mine to møter med Iraks utenriksminister i 2009, hvor vi ble enige om å trappe opp de bilaterale relasjonene, utformes det nå samarbeidsprosjekter for kompetansebygging på flere sektorer innen det

irakiske samfunn. Blant disse inngår samarbeid om styrking av menneskerettighetene i landet, hvor sikkerheten for den kristne minoriteten i Irak vil være et aktuelt tema.

SPØRSMÅL NR. 229

Innlevert 3. november 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 10. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Jeg har to ganger tidligere tatt opp spørsmål med statsråden om å stille F5 jagerfly til disposisjon for undervisningsformål. 14.09.09 svarte statsråden meg at dersom salg av F5 flyene ikke var gjennomført innen mars 2010, vil skoler kunne få tilbud om overtakelse av enkeltfly.

Vil statsråden nå endelig kunne tilby Bodø vidergående skole og tre andre skoler i Norge som utdanner flymekanikere bl.a. til Luftforsvaret, F-5A jagerfly slik at gammelt og utdatert undervisningsmateriale kan fases ut?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 4. november 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen om F5 jagerfly kan tilbys til undervisningsformål.

Avtalen Forsvaret har inngått med det amerikanske firmaet som det er henvist til i svar på spørsmål nr. 1531 av 14. september 2009, er forlenget til utgangen av inneværende år. Denne avtalen vil bli avsluttet dersom amerikanske myndigheter ikke har godkjent salget innen 31. desember i år.

I tillegg har et annet amerikansk firma, som tidligere har vist interesse for flyene, igjen kommet inn som mulig kjøper. I dette tilfellet er forholdet mellom firmaet og de amerikanske myndighetene allerede avklart. Forsvaret arbeider ut fra en målsetting om at en eventuell kontrakt med dette firmaet skal være inngått innen utgangen av februar 2011. Hvis dette ikke fører frem, vil Forsvaret vurdere alternative avhendingsmåter for flyene. Skoler vil da kunne få tilbud om overtakelse av enkeltfly.

SPØRSMÅL NR. 230

Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 12. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Med bakgrunn i at en likestiller sykehjem og omsorgsbolig som har 24 timer omsorg, er det svært urettferdig at en som bor i omsorgsbolig kommer mye bedre ut økonomisk enn en med den samme trygdeinntekt som bor på sykehjem.

Mener statsråden at dette skal være slik, og kan

kommunene selv styre denne betalingen, slik at den blir mer rettferdig?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen sidestiller sykehjemsplasser og omsorgsboliger med at begge i mange tilfeller har 24 timers omsorg. Dette er det og mange kommuner som

gjør. Det at en får tildelt en plass uansett pleietyngde, på enten sykehjem eller omsorgsbolig, kan i mange tilfeller ikke velges. Det går på om det er ledig ett av stedene. Det som gjør det spesielt er at om en tar to mennesker som har samme trygdeinntekt så kommer den som skal ha pleie i omsorgsbolig bedre ut (ca. 3 000) enn den som er på sykehjem. Spørsmålet er om dette er rettferdig, og om det skal være slik når en likestiller pleiebehovet i disse ulike boligformene. Man har da i utgangspunktet det samme tilbudet, og pleiefaktoren er også ofte den samme. Så driften blir nærmest likt.

Svar:

Det er kommunene som har ansvaret for pleie- og omsorgstjenestene. Dette medfører at kommunene i prinsippet står fritt til å velge hvordan de lovpålagte oppgavene skal utføres for å sikre en best mulig tjenesteutførelse.

Sykehjem er en lovpålagt tjeneste i medhold av kommunehelsetjenesteloven. Det karakteristiske for sykehjem er at dette er en institusjon som har et totalansvar for beboeren ved at det sørges for kost, losji, medisiner, nødvendig tannbehandling, tekniske hjelpemidler, samt kommunale helsetjenester.

Omsorgsboliger er et begrep som nyttes på ulike typer boliger, og som tilbys ulike grupper av mennesker med behov for offentlige tjenester. Det finnes ingen lovdefinisjon av omsorgsbolig, og dette er heller ingen lovpålagt tjeneste. Kommunene kan velge å tilby sine innbyggere tjenester i omsorgsboliger for å kunne løse de kommunale oppgavene etter kommunehelsetjenesteloven og sosialtjenesteloven.

Omsorgsboligen fungerer som beboerens private hjem, og det inngås gjerne en ordinær husleieavtale i medhold av husleieloven mellom kommunen og beboer. Beboere i omsorgsbolig vil motta hjemmebaserte tjenester etter behov i medhold av kommunehelsetjenesteloven og sosialtjenesteloven. Dette kan være alt fra praktisk bistand etter sosialtjenesteloven til hjemmesykepleie (som er gratis) og andre hjem-

metjenester etter kommunehelsetjenesteloven. Det vil være den enkeltes behov som avgjør hvor mye hjelp som ytes. Dette kan derfor variere fra for eksempel 1 time hver dag til heldøgns tjenester. Beboeren betaler vederlag for disse tjenestene i samsvar med de regler som gjelder for vederlag for hjemmebaserte tjenester i kommunehelsetjenesteloven og sosialtjenesteloven.

Etter vederlagsforskriften må beboere på sykehjem betale et vederlag på 75 pst. av inntekter inntil 1 G (fratrasket et fribeløp på 6 400 kroner per år) og 85 pst. av inntekten utover 1 G. Vederlagskravet utgjør dermed en vesentlig del av beboerens inntekt, og må betales uavhengig av hvor stort hjelpebehov den enkelte har.

Beboere i omsorgsboliger betaler ikke vederlag etter vederlagsforskriften, og mottar derfor uavkortede trygdeytelser. I tillegg vil den enkelte kunne motta bostøtte. Beboere i omsorgsboliger må derfor selv dekke kostnader til husleie, hjemmetjenester, medisiner, legetjenester, strøm, aviser, tv, mat med mer.

Kommunene er samtidig underlagt begrensninger i forhold til å kreve vederlag for hjemmebaserte tjenester. Det kan ikke kreves vederlag for hjemmesykepleie eller praktisk bistand og opplæring etter sosialtjenesteloven. Når det gjelder helsetjenester, herunder medisiner, vil beboere i omsorgsboliger videre være skjermet gjennom frikortordningen.

Som representanten påpeker, representerer dette to ulike måter å finansiere og organisere pleie- og omsorgstjenestene på. Regjeringen vurderte i St. meld nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening om fremtidens omsorgsutfordringer ulike alternativer for mer lik brukerbetaling. Samlet sett fant regjeringen at ulempene ved dagens ordninger ikke forsvaret å gjennomføre en omfattende reform. Hensynet til at brukerne ikke skal komme svekket ut etter en omlegging, tilsier at dagens ordninger inntil videre bør opprettholdes. Regjeringen vil imidlertid følge utviklingen i kommunene og vurdere behovet for tiltak løpende.

SPØRSMÅL NR. 231**Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 12. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Rasen Tiroler Grauvieh er ikke godkjent som ammeku på melkebruket, noe som har konsekvens for bøndenes tilskuddsmuligheter. Rasen er definert som kombinasjonsrase i hjemlandet, jfr. begrunnelsen under.

Kan statsråden redegjøre for hvorfor Tiroler Grauvieh per dags dato ikke er godkjent som ammeku, behovet for det som fremstår som et strengt skille mellom melkeproduksjon og spesialisert storfekjøttproduksjon, og kan statsråden redegjøre for om han mener Tiroler Grauvieh bør godkjennes som ammeku fremover?»

BEGRUNNELSE:

Tiroler Grauvieh kommer opprinnelig fra fjellene i Tirol i Østerrike. Rasen har eksistert i ca. 3000 år. I dag brukes Tiroler Grauvieh som en kombinasjonsrase for både melk og kjøtt i Østerrike. Foreningen Norsk Tiroler Grauvieh (NTGF) opplyser at melkemengden på Tiroler Grauvieh i Norge varierer fra 2000 - 3000 kg og at tabeller fra Østerrike viser gode tall på fett- og proteinprosent. Etter det opplyste er rasen kanskje den mest klimanøytrale av alle kjøttferasene.

De første dyra ble innført til Norge i februar 1994. I dag er det registrert 251 mordyr av Tiroler Grauvieh kyr i Storfekjøttkontrollen. Bare det siste året har antallet mordyr av rasen økt med 21 % i Storfekjøttkontrollen. Bruken av Tiroler Grauvieh som ferase øker i krysningsbesetninger.

NTGF har gjennom sommeren og høsten hatt dialog med Statens Landbruksforvaltning vedrørende å omgjøre regelverket, og godkjenne Tiroler Grauvieh som ammeku på melkebruket. NTGF har siden første import i 1994 vært underlagt TYR (Norsk Kjøttfeavlslag) som ammeku.

NTGF opplyser i brev av 18. oktober 2010, hvor også Landbruks- og matdepartementet har mottatt kopi, at de har inntrykk av å bli mistrodd og mistenkeligjort.

Under jordbruksoppgjøret i 2008 ble det åpnet for å gi tilskudd til ammekyr på melkebruket.

Rasene Tiroler Grauvieh og Simmental ble holdt utenfor, men Simmental ble senere godkjent. Tiroler Grauvieh ble omdefinert som melkeku. Rasen er i hjemlandene definert som en kombinasjonsrase, altså en kombinasjon av kjøtt, melk, trekkdyr etc.

Etter det opplyste ser Statens Landbruksforvaltning i rasen et potensiale som melkeku, noe som er i

strid med det de som driver med rasen i Norge mener å ha kunnskap om.

Svar:

Driftstilskudd til spesialisert kjøttfeproduksjon ble etablert som ny tilskuddsordning fra 01.07.02. Jeg vil innledningsvis understreke at jordbruksforetak som eksempelvis ikke driver melkeproduksjon og som ikke deltar i samdrift i melkeproduksjon, kan motta driftstilskudd til spesialisert kjøttfeproduksjon. Vilkaaret i Jordbruksavtalen om at ammekyr må være av minst 50 prosent kjøttferase for å gi grunnlag for dette tilskuddet, gjelder kun for foretak som driver både melkeproduksjon og spesialisert kjøttfehold.

Hensikten med dette vilkaaret er at det skal være et tilstrekkelig tydelig og oversiktlig skille mellom melkeproduksjon med melkekyr og spesialisert storfekjøttproduksjon på ammekyr. Et slikt skille er nødvendig for å hindre tilskuddsmotivert omdefinering av dyr mellom melkekyr og ammekyr.

Vi må unngå at ett og samme dyr ved en søknadsomgang for produksjonstilskudd føres opp som melkeku, og ved neste søknadsomgang føres opp som ammeku, motivert ut fra hva som vil gi størst utbetalinger av tilskudd ved hver søknadsomgang. Tilskuddsordningene må ikke være utformet slik at de fører til tilpasninger i drifta som kun er basert på tilskudd, og ikke har grunnlag i god agronomisk drift. Dette er viktig for at tilskuddsordningene over Jordbruksavtalen skal ha den nødvendige legitimitet innen landbruket og overfor samfunnet for øvrig. Jeg vil også vise til at det vil være svært vanskelig å gjennomføre forvaltning og kontroll av tilskuddsordningene, dersom ett og samme dyr kan godkjennes under flere tilskuddsordninger rettet mot ulike produksjoner.

Det må derfor være klare vilkår for tilskuddsordningene, når det gjelder hva slags produksjon som gir grunnlag for de enkelte tilskudd. For driftstilskudd til spesialisert kjøttfeproduksjon er det lagt til grunn at kyr som er av minst 50 prosent kjøttferase, ikke vil være aktuelle å drive melkeproduksjon på i Norge, og dette er derfor satt som vilkår for at jordbruksforetak kan være berettiget dette tilskuddet. Vilkaaret er nedfelt i Jordbruksavtalen, og staten og jordbrukets organisasjoner er enige om regelverket på dette området.

Statens landbruksforvaltning (SLF) er i Jordbruksavtalen gitt kompetanse til å spesifisere hvilke raser som kan defineres som kjøttferase. SLF vurderer dette ut fra hva som er normalt bruksområde for

hver enkelt kurase, inkl. hvor stor melkeytelse som er vanlig for hver kurase.

SLF har bl.a. i brev av 29.10.10 til Norsk Tiroler Grauvieh Forening redegjort for hvorfor rasen ikke er godkjent som kjøttfe. Det vises til at rasen er vurdert til å være en kombinasjonsrase for melk og kjøtt, og ikke bare en kjøttferase. Vurderingen har vært basert på omtale og opplysninger om rasen. Jeg vil i denne sammenheng påpeke at Norsk Rødt Fe, som er den dominerende kurase i norsk melkeproduksjon, også er en kombinasjonsrase.

SLF viser til at de på nytt har søkt etter og vurdert informasjon om Tiroler Grauvieh og kan konstatere at når rasen omtales, så er det så godt som alltid som en kombinasjonsrase. I følge den informasjon SLF har funnet, brukes Tiroler Grauvieh som en kombinasjonsrase for melk og kjøtt i Østerrike, og rasen har en relativt høy melkeytelse (4-6.000 kg/år). Denne informasjonen er basert på opplysninger på nettstedene hos både Norsk Tiroler Grauvieh Forening, og organisasjoner i Østerrike, Italia og Sveits for denne kurasen.

Denne informasjonen viser at det kan drives melkeproduksjon med kyr av Tiroler Grauvieh, og at rasen derfor ikke kan defineres som en kjøttferase. SLF skriver i sitt brev av 29.10.10 at selv om Tiroler

Grauvieh i Norge brukes som ammeku, avles og brukes den i andre land for melkeproduksjon. En må legge til grunn at melkeevnen til kyr av denne rasen ikke kan være vesentlig annerledes i Norge enn i andre land. Departementet er derfor enig med SLFs vurdering om at rasen har et potensial som melkeku, som gjør at den ikke kan regnes med blant de kjøttferasene som SLF spesifiserer i forbindelse med kravet om minst 50 prosent kjøttferase.

Jeg ser at denne vurderingen kan slå uheldig ut for melkeprodusenter i Norge som i tillegg har satset på Tiroler Grauvieh som ammeku. Kravet om minst 50 prosent kjøttferase og avgrensingen til de kjøttferasene som SLF spesifiserer, er imidlertid nødvendig og den beste løsningen for å ha et tilstrekkelig tydelig og oversiktlig skille mellom melkeproduksjon og spesialisert storfekjøttproduksjon på ammekyr.

Jeg vil også påpeke at denne saken ikke kun gjelder rasen Tiroler Grauvieh, men prinsipielt om kombinasjonsraser av kyr kan gi grunnlag for tildeling av driftstilskudd til spesialisert kjøttfeproduksjon. Dersom vi skulle fravike kravet på minst 50 prosent kjøttferase når det gjelder Tiroler Grauvieh, ville vi også måtte vurdere å fravike dette vilkåret for andre kombinasjonsraser av storfe.

SPØRSMÅL NR. 232

Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant Håkon Haugli

Besvart 11. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Usammenhengende og uoversiktlige sykkelveier er en viktig årsak til alvorlige sykkelulykker. I dag har vi skilt som brukes når sykkelvei/sykkelfelt begynner, men ikke tilsvarende skilt for å vise at sykkelvei/sykkelfelt avsluttes.

Vil statsråden ta initiativ til bedre skilting?»

BEGRUNNELSE:

Syklister har vært involvert i 33 dødsulykker i perioden 2005-08. Barn dominerer statistikken for hardt skadde syklister, mens eldre utgjør en stor andel av de drepte. En dybdeanalyse Statens vegvesen viser at de fleste syklistene blir drept og hardt skadd i tettbygde strøk. En viktig årsak er manglende og inkonsistent tilrettelegging for sykling. Syklistenes landsforbund har etterlyst et mer forståelig sykkelveinett.

I dag brukes skilt for sykkelvei når sykkelveien/sykkelfeltet begynner, men det finnes ikke skilt for å markere sykkelveien/sykkelfeltets avslutning. Til sammenligning finnes det skilt både for begynnelse og slutt på kollektivfelt. Den eneste markeringen av sykkelveiens/sykkelfeltets avslutning i dag, er at langsgående oppmerking (malt stripe) i veibanen opphører. Konsekvensen av denne merkingen, er at syklister må følge med på merkingen i veibanen. I tettbygde strøk med stor trafikk innebærer det en betydelig trafikkrisiko ikke å ha fullt fokus på den øvrige trafikken.

Å synliggjøre brå og farlige overganger mellom sykkelvei/sykkelfelt med egne skilt ville vært et viktig bidrag til økt trafikksikkerhet både for syklister og deres medtrafikanter.

Svar:

Et sammenhengende og lett lesbart hovednett for sykkeltrafikken i byer og tettsteder er viktig for å gjøre det trygt og attraktivt å sykle. Det arbeides kontinuerlig med dette som formål, både gjennom bygging av nye anlegg, og gjennom inspeksjon og utbedring av eksisterende anlegg, blant annet med hensyn til skilting og oppmerking. Som en del av denne satsingen arbeides det med å bedre skilting for de sykkelende gjennom skiltene 751 – 757 ”Vegvisere for sykkelruter”.

Som stortingsrepresentant Håkon Haugli påpeker, markeres oppstarten av sykkelfeltet med skilt 521 ”Sykkelfelt”. Feltet er i tillegg markert med langsgående oppmerking 1008 ”Skillelinje” og symbol 1039 ”Sykkelsymbol”. Sykkelfeltskiltet skal gjentas etter vegkryss.

Avslutning av sykkelfelt markeres ved at den langsgående oppmerkingen opphører. I likhet med alle andre trafikanter må syklistene forholde seg til vegoppmerkingen, og Vegdirektoratet har derfor vurdert det som unødvendig å anvende skilt i tillegg for å angi avslutningen på sykkelfelt.

En direkte sammenligning av sykkelfelt og kollektivfelt er vanskelig, fordi sykkelfeltets avslutning innebærer noe annet i forhold til den øvrige trafikken enn når et kollektivfelt avsluttes. Et kollektivfelt ligger som regel til høyre, og må derfor avsluttes i god tid før kryss, slik at annen trafikk som har til hensikt å svinge av mot høyre skal kunne kjøre i høyrefeltet frem mot krysset. Sykkelfelt vil derimot aldri kunne brukes av andre trafikanter enn syklistene på denne måten, på grunn av den smale utformingen. Kollektivfelt oppheves av vegkryss og av vegvisningsskilt som viser annen bruk av feltet, og da skal ikke eget skilt som viser opphevelse av kollektivfelt anvendes.

Sykkelveger er tovegskjørt, og vil i kryss med annen veg være skiltet ved innkjøringen sett i forhold til vanlig veg. Sykkelvegereguleringen opphører ved kryssing av annen veg. Det vil si at skiltet for sykkelveg gjelder fra kryss til kryss slik en rekke andre skilt gjør.

Jeg vil for ordens skyld påpeke at heller ikke Sverige, Finland og Danmark har noe skilt som opphever sykkelveg/sykkelfelt.

SPØRSMÅL NR. 233

Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 10. november 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Det er for tiden en økende konflikt mellom president Karzai i Afghanistan og ISAF, vedrørende bruk av sivile vaktsselskap i landet. Det har vært hevdet at dette skyldes et økt press mot presidenten for å få ham til å intensivere bekjempelsen av korrupsjon, noe man så langt ikke har lyktes med. Dersom sivile vaktsselskap må forlate landet pr 17.12.10 som så langt er kravet vil dette kunne påvirke den totale sikkerhetssituasjonen.

Har regjeringen en klar strategi på hvordan dette skal håndteres dersom det skjer?»

BEGRUNNELSE:

Jeg kom tilbake fra Afghanistan for noen dager siden etter å ha ledet en delegasjon fra NATO PA til Kabul og Vardat. Vi møtte både den militære og sivile leden innen ISAF, inklusiv general Petreus sin nestleder, den britiske generalen Parker. Vi hadde også møter med The lower and upper house, i det afghanske parlamentet.

Som en del av besøket hadde vi også møte med flere ambassadører, inklusiv den norske, hvor det var en generell diskusjon om den politiske og sikkerhetsmessige situasjonen i landet.

Det er min klare oppfatning at det for øyeblikket er en slags maktkamp mellom Karzai og de land som har sivile vaktsselskaper til stede. Vårt planlagte møte med general og leder av ISAF, Petreus, ble avlyst på grunn av det vi oppfattet var intens møtevirksomhet for å finne en politisk løsning på en låst situasjon.

Under det omtalte møte med ambassadørene kom det frem at også de var bekymret for det som skjedde og hvilke konsekvenser det ville få for den totale sikkerheten for alle tilstedeværende i Afghanistan. Det ble også nevnt at president Karzai hadde uttalt at han var villig til å samarbeide med Taliban om nødvendig, noe jeg mener er en trussel, siden det ikke var ment som en del av en mulig fredsløsning men mer en mulig alternativ maktstruktur.

Min bekymring, dersom de sivile vaktsselskap må ut, er i hvilken grad dette vil kunne påvirke trusselen

mot vårt personell i Afghanistan. Dersom det hele ender med at det blir færre utlendinger igjen i landet er jeg redd for at det kan føre til et økt fokus på våre deltagere der. Jeg imøteser derfor utenriksministerens svar med stor interesse.

Svar:

Regjeringen deler flere av bekymringene president Karzai har gitt uttrykk for vedrørende private sikkerhetsselskaper som opererer innenfor ulike sektorer i Afghanistan.

Sikkerhetsselskapene har til tider vært viktige aktører i stabiliseringsarbeidet i landet. Samtidig har det i det senere tid kommet frem stadig flere opplysninger om at det også eksisterer useriøse aktører innenfor dette markedet og som opererer utenfor de afghanske myndigheters kontroll.

Det forhold at det er en del slike useriøse aktører i denne bransjen i Afghanistan, representerer i seg selv en stor sikkerhetsrisiko. Det er derfor helt nødvendig at afghanske myndigheter får kontroll over disse selskapene og iverksetter de tiltak som er nødvendige for å sikre seg denne kontrollen.

Regjeringen har stor forståelse for at president Karzai har som målsetting å rydde opp her. Dette er også en vurdering som deles av våre allierte.

Vi må imidlertid også se i øynene at det vil kunne skape store sikkerhetsutfordringer i Afghanistan med innføringen av et totalforbud mot alle private sikkerhetsselskaper. Det er dessverre fortsatt slik at enkelte på både sivil og militær side fortsatt i en tid fremover vil ha behov for den beskyttelsen private sikkerhetsselskaper kan yte. Det gjelder blant annet i gjennomføringen av enkelte utviklings-, infrastruktur- og rekonstruksjonsprosjekter.

Årsaken til at beskyttelse fra sivile selskaper er nødvendig, er det forhold at de afghanske sikkerhetsstyrker ikke er tilstrekkelig utbygd til å gjøre denne jobben i alle deler av landet. Uten beskyttelse står

man i fare for at disse prosjektene vil måtte legges ned eller at planer på sivil side vil måtte nedjusteres. Det vil være uheldig. Det er imidlertid viktig at den beskyttelsen som selskapene gir, er under afghansk kontroll.

Det er en god dialog med afghanske myndigheter om dette spørsmålet. Det har blant annet ført til at forbudet mot private sikkerhetsselskaper i første omgang er blitt utsatt med tre måneder, slik at fristen ikke lenger er 17. desember 2010 – men mot slutten av mars 2011. Dette gir mer tid til å finne praktiske løsninger knyttet til denne utfordringen.

Norges innsats i Afghanistan vil i liten grad bli direkte rammet av dette forbudet mot private sikkerhetsselskaper. Selskaper som arbeider for ambassader og internasjonale organisasjoner er unntatt fra forbudet. Sikkerheten til våre ansatte ved ambassaden i Kabul vil derfor bli ivarettatt på samme måte som tidligere.

Norske frivillige organisasjoner benytter i liten grad private sikkerhetsselskaper og vil ikke bli berørt i nevneverdig grad. Forbudet vil heller ikke få noen betydning for Norges militære engasjement siden Forsvaret ikke bruker private vaktsselskaper.

Derimot vil flere av våre nærmeste samarbeidspartnere bli betydelig mer rammet fordi de er i større grad avhengig av slike sikkerhetsselskaper. Dette gjelder særlig USA, Japan, Tyskland og Storbritannia. Det er derfor disse landene som har ledet samtalen med afghanske myndigheter om denne saken.

Afghanske myndigheter har nå satt ned en arbeidsgruppe som skal se på hvordan beslutningen skal implementeres. Det er viktig at denne arbeidsgruppen finner en riktig balanse, det vil si en løsning som både ivaretar president Karzais legitime ønske om å rydde opp i denne bransjen og som tar hensyn til innvendingene fra internasjonal side.

Sammen med våre allierte vil Norge følge denne prosessen nært i de neste månedene.

SPØRSMÅL NR. 234

Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 10. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«I forbindelse med neste års budsjett for forsvaret er det foreslått å legge ned Innsatskommando Varg. Det er min oppfatning at denne kommandoen har vært det eneste landforsvaret i regionen. I tillegg vil

jeg anta at HV fortsatt skal ha utstyr tilgjengelig i området også eventuelt etter at Varg er flyttet/nedlagt.

Hva er statsrådets hovedbegrunnelse for å gjøre dette grepet og hvilke positive og negative konsekvenser ser man dette vil føre til?»

Svar:

På grunnlag av gjeldende langtidsplan for Forsvaret viderefører regjeringen en utvikling med utgangspunkt i de overordnede forsvarspolitiske hovedprioriteringer som det har vært bred enighet om på Stortinget.

Som en del av arbeidet for å nå hovedmålene i langtidsplanen og for å balansere de ulike personellrammene på en mest mulig fornuftig måte, har forsvarssjefen vurdert en rekke tiltak. Ett av disse er en omorganisering av enkelte innsatsstyrker i Heimevernet. Etter en helhetsvurdering har forsvarssjefen besluttet at staben i innsatsstyrke Varg skal legges ned.

Jeg vil understreke at det fortsatt vil være innsatsstyrker som er rekruttert fra Agder-fylkene. Personellet fra innsatsstyrke Varg vil bli integrert i innsatsstyrke Osprey slik at den samlede operative kapasiteten bevares. Heimevernets beredskapsnivå i Agder vil således ikke bli påvirket av beslutningen. Ut fra operative, ressursmessige og praktiske forhold vil treningen også i fremtiden foregå lokalt, og materiell vil fortsatt bli lagret i området Kristiansand. Evjemoen vil, som et regionalt felt, være sentral i denne virksomheten.

SPØRSMÅL NR. 235

Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 12. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Den opprinnelige "Røde Fjær"-institusjonen Valnesfjord Helsesportssenter har i snart 30 år vært et fyrtårn innen nordnorsk rehabilitering. Nå trues institusjonen av å må si opp et betydelig antall fagpersonell, pga. at Helse Nord nå velger å kjøpe betydelige rehabiliteringstjenester utenfor Nordland.

Hva vil statsråden foreta seg for å unngå at institusjonen og fagmiljøet i Valnesfjord forvitrer, at kompetanse forsvinner, at pasienter får mye lengre reiseavstander og at pasienters langsiktige interesser svekkes?»

BEGRUNNELSE:

Valnesfjord Helsesportssenter har over flere år utviklet et meget høyt kompetansenivå. Institusjonen scorer svært høyt på kvalitet, og institusjonen har sikret seg et unikt fagmiljø innenfor flere sektorer. Ved at Helse Nord nå velger å kjøpe betydelige rehabiliteringstjenester i Tromsø, i svært lang avstand fra Valnesfjord, innebærer inntektsbortfallet til Valnesfjord Helsesportssenter at de sannsynligvis må si opp et stort antall fagarbeidere. Med risiko for at institusjonen vil forvitte. Noe som etter hvert vil bli svært truende for hele institusjonen. Og som på lang sikt neppe kan være tjenlig for verken pasienter eller Helse Nord's posisjon som kjøper av rehabiliteringstjenester.

Svar:

Bestilleransvar og finansieringsansvar for de tjenester som ytes i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner ble overført til de regionale helseforetakene fra 2006 i tråd med Stortingets budsjettvedtak for 2006. Hensikten med overføringen var at en ønsket å utvikle et bedre tilbud til befolkningen, og legge til rette for tettere samhandling mellom sykehus og de private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjonene. De private institusjonene ble en del av den helhetlige rehabiliteringstjenesten i helseregionen.

I Oppdragsdokument 2009 til de regionale helseforetakene er det presisert at det regionale helseforetaket skal kjøpe tjenester fra private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner som minst tilsvare det beløpet som ble overført. I Oppdragsdokument 2010 er det presisert at de regionale helseforetakene skal kjøpe tjenester fra private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner i minst samme omfang som i 2009 for befolkningen i regionen.

Ved kjøp av tjenester skal de regionale helseforetakene følge regelverket for offentlige anskaffelser. Etter det jeg kjenner til, er klageprosessen i forbindelse med Helse Nord RHF's anskaffelsesprosess ikke avsluttet, og jeg finner det derfor ikke riktig å kommentere denne ytterligere.

SPØRSMÅL NR. 236**Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 11. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Viser til svar på spørsmål 178 ang. lengde samt totalvekt på lastebiler som transporterer tømmer.

Mens vi venter på en prøveordning, som vil dra ut i tid og bare gjelde for spesielle strekninger, kunne man ikke nå forlenge total lengden til 23 meter samt 60 tonn inntil prøveordningen er ferdig?»

Svar:

Som jeg redegjorde for i mitt svar av 4. november 2010 til representanten Bredvold på spørsmål 178,

arbeider Statens vegvesen for tiden med revisjon av regelverket for vektor og dimensjoner for kjøretøy. Blant de spørsmålene som nå vurderes er om tømmer skal kunne transporteres på lengre og tyngre kjøretøy enn det som er tillatt i dag. Når Vegdirektoratet har gjort sine vurderinger, vil saken bli sendt på alminnelig høring.

Jeg vil avvende Statens vegvesen sine vurderinger og forslag i denne sammenheng og ser derfor ikke grunn til å gjøre endringer i tillatt lengde og totalvekt for tømmertransport nå.

SPØRSMÅL NR. 237**Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 12. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Viser til skader på bro og rekkverk ved E6 - Strømmen bro - ved Kirkenes. Broen ble utsatt for et større sammenstøt fra trailer tidligere i høst. Ulykkesstedet har fått fartsbegrensninger og er blitt regulert etter denne ulykken. Men nå står vinteren for tur; strekningen er isete og glatt, og uten nødvendige sikkerhetsrekkverk på den ene siden.

Når kan vi forvente oppstart og ferdigstillelse av dette arbeidet ved Strømmen bro?»

BEGRUNNELSE:

Viser til andre ulykker av samme type, hvor utbedring ble gjennomført på noen dager.

Svar:

Statens vegvesen opplyser at nytt rekkeverk på E6 Strømmen bru ved Kirkenes skal være på plass innen utgangen av november 2010.

Årsaken til at utskiftingen av det skadede rekkverket har tatt så vidt lang tid, er at arbeidene var av en slik størrelse at de måtte lyses ut på anbud.

SPØRSMÅL NR. 238**Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 10. november 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«På hvilken måte vil statsråden bidra til at barn som går i barnehage i en annen kommune enn hjemkommunen garantert kan fortsette med dette - også etter at barnehagefinansieringen er flyttet over til kommunerammen?»

BEGRUNNELSE:

Foreldre velger i mange tilfeller barnehagetilbud til sine barn ut fra hva som er hensiktsmessig i forhold til sin egen arbeidssituasjon, bl.a. sett i forhold til arbeidstid og hvilken reise-/pendlevei de har til sitt arbeidssted.

I vårt langstrakte land er det ikke uvanlig at en del foreldre passerer kommunegrenser på veien mellom bosted og arbeidssted. Mange har derfor funnet det mest hensiktsmessig å benytte barnehage for sine barn i barnehager utenfor hjemkommunen når det har gitt en enklere hverdag for dem, eller når det har vært eneste mulighet for at et barnehagetilbud skal kunne tilpasses deres arbeidssituasjon. Dette har kunnet dreie seg om bedriftsbarnehager eller ordinære private barnehager. En slik praksis har vært relativt uproblematisk i finansieringssammenheng da barnehageplassene i hovedsak har vært finansiert av direkte statstilskudd og foreldrebetaling, slik at kommunal finansiering i forhold til kommunal tilhørighet for barna ikke har vært et problem.

I henhold til det nye finansieringssystemet for barnehager overføres det direkte statstilskuddet til kommunenes rammeoverføringer. De private barnehagene vil derfor bli henvist til finansiering av den enkelte kommune. For finansiering av barnehageplasser som benyttes av barn bosatt i annen kommune enn den kommunen barnehagen ligger i, er den enkelte barnehage avhengig av egen særavtale med barnets hjemkommune.

For kommuner med trang kommuneøkonomi vil det naturlig nok være ønskelig å fylle alle barnehageplasser i egen kommune, før eventuell finansiering av barnehageplasser i andre kommuner vurderes og det opprettes en særavtale for slike tilfeller. Den lovfestede maksimalprisen for barnehageplass umuliggjør også at foreldre og barnehage kan avtale en foreldrebetaling som kompenserer for bortfallet av offentlig finansiering av barnehageplassen.

Undertegnede har mottatt bekymringsmeldinger knyttet til at det - etter overføringen av finansieringsansvaret for barnehagene til kommunene - vil kunne være vanskelig å få i stand slike særavtaler grunnet trang kommuneøkonomi. Følgelig vil dette medføre betydelige vanskeligheter og usikkerhet for familier med barn som går i barnehage i en annen kommune enn hjemkommunen.

Svar:

Den nye forskriften om likeverdig behandling ved tildeling av offentlig tilskudd til ikke-kommunale barnehager er gitt med hjemmel i barnehageloven § 14 og vil gjelde fra 1. januar 2011.

Ikke-kommunale barnehagene har adgang til å fastsette sitt opptaksområde i barnehagens vedtekter. Dette innebærer at barn som går i ikke-kommunale barnehager utenfor bostedskommunen vil kunne fortsette med dette også etter 1. januar 2011.

I § 11 i ny forskrift om likeverdig behandling ved tildeling av offentlig tilskudd til ikke-kommunale barnehager er det slått fast at kommuner som har ikke-kommunale barnehager med barn som er bosatt i en annen kommune har rett til refusjon for kostnader til ordinær som ikke dekkes av foreldrebetalingen og andre offentlige tilskudd fra kommunen der barnet er bosatt.

SPØRSMÅL NR. 239**Innlevert 4. november 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 11. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Synes statsråden at snart 18 måneders saksbehandlingstid for krav knyttet til uberettiget straffeforfølgelse er tilfredsstillende for vedkommende dette gjelder, og hva vil statsråden foreta seg for å redusere saksbehandlingstiden?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt kontaktet av en tidligere deltidsansatt ved ulike barnehager i Sandefjord-området. Vedkommende ble anmeldt for overgrep mot en gutt av somalisk avstamning, men saken ble henlagt etter nærmere 1 års etterforskning. Vedkommende ble tilbudt å komme tilbake til jobb i de angjeldende barnehagene som hele tiden trodde på mannen og ifølge mannens egne opplysninger bekreftet at han aldri var alene med det påståtte overgrepsofferet. På tross av dette tilbudet orket ikke personen dette grunnet følelsen av å ha mistet enhver integritet og psykiske problemer grunnet påstått uberettiget straffeforfølgelse. Personen inngikk derfor en avtale med kommunen om lønnet studiepermisjon fremfor å gå tilbake til arbeidsplassen sin.

20 mai 2009 ble det søkt om erstatning for uberettiget straffeforfølgelse. 27. oktober 2010 var fortsatt ikke klagen behandlet av statens sivilrettsforvaltning.

Svar:

Det har vært og er en prioritert oppgave i Statens sivilrettsforvaltning å behandle sakene raskest mulig og å ha kontinuerlig oppmerksomhet mot tiltak for å utnytte ressursene best mulig. Likevel har den totale gjennomsnittlige saksbehandlingstiden dessverre vært 18 måneder for krav knyttet til uberettiget straffeforfølgning når saksbehandlingstiden hos politiet er inkludert. Gjennomsnittlig saksbehandlingstid er nå redusert til 16,4 måneder, og det arbeides for ytterligere reduksjon. En lang saksbehandlingstid er utvilsomt en stor belastning for de som venter på svar i disse sakene.

Statens sivilrettsforvaltning behandler betydelig flere krav om erstatning i anledning straffeforfølgning nå enn tidligere. I 2007 ble det behandlet 317 saker, i 2008 537 saker og i 2009 570 saker. Økningen fra første halvår 2009 til første halvår 2010 var på 22 % (fra 322 saker til 394 behandlede saker). Den økte produktiviteten skyldes blant annet at det i en periode har vært mulig å prioritere flere saksbehandlerressurser i virksomheten til dette fagfeltet.

Gjennomsnittlig saksbehandlingstid i Statens sivilrettsforvaltning er redusert fra 14 måneder første halvår 2009 til 11 måneder i første halvår 2010. De enkleste sakene behandles normalt innenfor et tidsrom på 1-3 måneder, og det betyr at et ikke ubetydelig antall saker har lengre saksbehandlingstid enn den gjennomsnittlige. Statens sivilrettsforvaltning tilstreber å holde den totale saksbehandlingstiden nede og de sakene som har hatt en uforholdsmessig lang saksbehandlingstid hos politiet, blir prioritert hos Statens sivilrettsforvaltning.

Justisdepartementet får jevnlig rapporter om saksbehandlingstiden i politiet. Den varierer fra distrikt til distrikt og også fra sak til sak. Sakenes art, kompleksitet og vanskelighetsgrad er ulik og påvirker saksbehandlingstiden i den enkelte sak.

Statens sivilrettsforvaltning, Riksadvokaten, Politidirektoratet og Justisdepartementet har drøftet ulike tiltak for å effektivisere saksbehandlingen av disse sakene i alle ledd. Enkelte av disse tiltakene er allerede iverksatt. Det er blant annet utarbeidet maler for denne sakstypen som er gjort tilgjengelig i politiets saksbehandlingssystem.

Det arbeides mye og på ulikt hold med å redusere saksbehandlingstiden i disse sakene. Det er positivt at det nå synes som at de ulike tiltakene har effekt og at produksjonen har gått opp og saksbehandlingstiden har gått ned. Justisdepartementet vil fortsatt følge nøye med i saksutviklingen og vurdere om det er behov for ytterligere tiltak. Dette er og vil også fortsatt være et viktig tema i styringsdialogen med våre virksomheter.

SPØRSMÅL NR. 240**Innlevert 5. november 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 12. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det pågår nå en kraftig debatt i befolkningen på Nordmøre vedrørende forslag fra administrasjonen om å fjerne akutt- og fødetilbudet ved Kristiansund sykehus og samle alt ved "Nye Molde sykehus" Ifølge Soria-Moria-erklæringen skal ingen lokalsykehus legges ned og jeg tillater meg derfor å stille følgende spørsmål.

Vil statsråden sørge for at akutt- og fødetilbudet blir opprettholdt i Kristiansund, og hva er statsrådets definisjon på et lokalsykehus; hva skal med andre ord et lokalsykehus inneholde?»

BEGRUNNELSE:

Den debatten som nå går i nedslagsfeltet til Helse Nordmøre og Romsdal HF er meget ødeleggende for den tillit som har blitt bygd opp til regionens 2 sykehus over tiår. Det har nå utviklet seg til å bli en intern kamp om hva de enkelte sykehus skal inneholde, og dette har bare forsterket seg etter at administrasjonen nå har lagt frem forslag om at akutt- og fødetilbudet skal tas bort fra Kristiansund sykehus. For befolkningen så er jo nettopp nærheten til akutt- og fødetilbudet det de aller fleste forbinder med et lokalsykehus. Dersom en fjerner dette tilbudet vil mange oppleve med en følelse av at sykehuset bare blir en elektiv avdeling på sikt. Regjeringen har i sin Soria Moria I og II skrevet at ingen lokalsykehus skal legges ned, men likevel ser vi nå nedleggelses debatter flere plasser i landet. Det som er den store mangelen i den debatten som nå pågår er at Regjeringen ikke har definert hva en selv legger i innholdet i et lokalsykehus. Jeg håper derfor at statsråden nå benytter denne muligheten til nettopp å definere innholdet i et lokalsykehus, slik som blant annet legeföreningen har gjort. Videre vil jeg be om at statsråden bekrefter at det å legge ned et akutt- og fødetilbud ved et sykehus er så store endringer at dette til syvende og sist må godkjennes i departementet.

Svar:

Som svar på spørsmål fra representanten Harald T. Nesvik i Stortingets spørretime 20. januar 2010

om hvilke tilbud og personell et lokalsykehus skal inneholde, pekte jeg blant annet på at:

”...sykehusstrukturen og begrepet lokalsykehus har endret seg over tid som følge av endringer i samferdsel og kommunikasjon, bosettingsmønstre og faglig utvikling. Mindre sykehus omtales ofte som lokalsykehus, mens større sykehus både har lokalsykehusfunksjoner og mer spesialiserte funksjoner. Det er ingen entydig definisjon av hvilke tilbud og hvilke personellgrupper et lokalsykehus skal ha”.

I svaret viste jeg videre til at det er naturlig å omtale lokalsykehusenes fremtidige rolle i den fremtidige nasjonale helse- og omsorgsplan.

Det fremgår av regjeringens politiske plattform at spesialisthelsetjenesten skal utvikles i en enda tydeligere spesialisert retning. Dette reiser problemstillinger knyttet til arbeidsdelingen mellom kommunehelsetjenesten og spesialisthelsetjenesten, men også til arbeidsdelingen mellom sykehus. Regjeringen vil videreføre arbeidet med en bedre arbeidsdeling mellom sykehus. Dette kan bety at enkelte sykehus skal utføre andre oppgaver enn i dag, blant annet sett i sammenheng med samhandlingsreformen. I dette arbeidet legges det til grunn at dagens desentraliserte sykehusstilbud skal opprettholdes. Dette vil blant annet sikre nærheten til akuttfunksjoner og fødetilbud, selv om slike tilbud ikke gis ved alle sykehus. Ingen lokalsykehus skal legges ned. I noen tilfeller vil det bli bygd nye sykehus som erstatter flere gamle som ligger i nærheten.

Sykehusstruktur, herunder lokalsykehusenes fremtidige funksjon, inngår som et av temaene i høringsdokumentet til Nasjonal helse og omsorgsplan for årene 2011-2015. Regjeringen tar sikte på å legge fram Nasjonal helse- og omsorgsplan i form av en stortingsmelding våren 2011.

Jeg er kjent med vedtaket i styret for Helse Midt-Norge 10. november om at det legges til grunn en to-sykehusmodell med funksjonsfordeling for Helse Nordmøre og Romsdal HF. Gjennomgangen av funksjonsfordelingen skal baseres på en risiko og sårbarhetsanalyse med konsekvensvurdering.

SPØRSMÅL NR. 241**Innlevert 5. november 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 12. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Er pasienter og pårørendes behov for innsyn og mulighet for å bidra til sakens opplysning styrket eller svekket i Helsetilsynets nye veileder om saksbehandling ved hendelsesbasert tilsynssaker?»

BEGRUNNELSE:

Ved uheldige hendelser og feilbehandling i helsetjenesten er det viktig å få belyst hendelsesforløpet så godt som mulig. Slike saker skal være grunnlag for læring og kvalitetsforbedring fra helsetjenestenes side. Samtidig er det viktig for pasienter og pårørende at slike saker blitt tatt på alvor. Både pasienter og pårørende kan bidra med viktig informasjon som kan belyse saken, samtidig som de har rett til å få vite hva som har skjedd og konsekvensene av dette. Både Helse- og omsorgsministeren og direktøren for Statens Helsetilsyn har uttalt at de pårørende i større grad må høres og involveres i slike saker. Helsetilsynet utga i juni d.å. en ny veileder for saksbehandling ved hendelsesbaserte tilsynssaker. I denne omtales pårørendes rett til innsyn og medvirkning. Det er viktig å avklare om denne veilederen endrer pasientenes og de pårørendes rett til innsyn og informasjon om saken.

Svar:

Statens helsetilsyn har sett i etterkant av utgivelsen av veilederen, at enkelte formuleringer kan oppfattes slik at de endrer pasienters og pårørendes mulighet for innsyn og medvirkning. Disse formuleringene er nå fjernet. Dette gjelder veilederens punkt 5.3 som bl.a. omtaler den taushetsplikt som i henhold til forvaltningsloven gjelder for Helsetilsynet i fylket.

En utrykningsgruppe ble etablert som en prøveordning med virkning fra 1. juni 2010. Samtidig med etableringen av prøveordningen har Statens helsetilsyn innskjerpet rutineene for å informere pasient/pårørende/klager under behandlingen av tilsynssaker og for å bruke disse som kilde for informasjon. Dette er gjort både i møter med tilsynslederne og ved oppdatering av veilederen for Helsetilsynet i fylkene.

Veileder i behandling av hendelsesbaserte tilsynssaker del I (sist endret 24. juni i år) er et dokument som regulerer Helsetilsynet i fylkenes behandling av tilsynssaker. I veilederen beskrives ikke bare fremgangsmåten i klagesaker, men også fremgangsmåten i saker hvor Helsetilsynet i fylket innhenter opplysninger ved å oppsøke virksomheten (3.2.4) og

innhenting av opplysninger i møte med virksomhet/helsepersonell/klager (3.2.5). I disse punktene beskrives ikke en ny praksis, men en praksis tilsynsmyndigheten har benyttet i flere saker de senere årene.

I veilederen er det understreket at klager skal holdes orientert om utviklingen i saken, jf. punkt 3.2.8. I praksis innebærer dette at klager skal motta kopi av utgående brev i saken, innenfor rammene av gjeldende regler om taushetsplikt. Dersom Helsetilsynet i fylket mener det er viktig å få informasjon fra pasient eller pårørende for å få opplyst saken, fremgår det også av veilederen at Helsetilsynet uttrykkelig skal be om en uttalelse, jf. veilederen pkt 3.2.6.

Statens helsetilsyn legger prinsippene i veilederen til grunn også i saker som behandles av utrykningsgruppen.

Statens helsetilsyn har for øvrig opplyst at de på bakgrunn av de spørsmål som nå er reist, vil foreta en ytterligere gjennomgang av veilederen for å forsikre seg om at de pårørendes interesser er tilstrekkelig ivarettatt.

Helsepersonelloven § 24 regulerer utlevering av opplysninger etter en persons død. Det følger av bestemmelsen at taushetsplikt etter helsepersonelloven § 21 ikke er til hinder for at opplysninger om en avdød person gis videre dersom vektige grunner taler for dette. I vurderingen av om opplysninger skal gis, skal det tas hensyn til avdødes antatte vilje, opplysningenes art og de pårørende og samfunnets interesser. Nærmeste pårørende har rett til innsyn i journal etter en persons død hvis ikke særlige grunner taler mot det.

Bestemmelsene om taushetsplikt i forvaltningsloven har ikke særskilte unntaksregler for avdøde personer. Jeg legger likevel til grunn at forvaltningsloven etter omstendighetene kan åpne for å gjøre unntak fra taushetsplikten for avdøde personer, jf. Sivilombudsmannens årsmelding (Somb-2005 kap. 35 s. 164). Jeg antar på bakgrunn av blant annet Sivilombudsmannens uttalelser i denne årsmeldingen at reglene om taushetsplikt i helsepersonelloven vil kunne være relevante i en helhetsvurdering av om innsyn kan gis i opplysninger som er undergitt taushetsplikt etter forvaltningsloven, men som gjelder pasientopplysninger innen helsetjenesten og helseforvaltningen.

Helse- og omsorgsdepartementet har opprettet et utvalg som skal vurdere pasienters og pårørendes rolle i tilsynssaker. Utvalget skal blant annet beskrive

gjeldende regelverk om pasienters og pårørendes rolle i tilsynssaker, foreta en gjennomgang av hvordan regelverket praktiseres i dag, og på denne bakgrunn vurdere om det er behov for å gi pasienter og pårøren-

de flere rettigheter enn det som følger av dagens regelverk.

Denne gjennomgangen vil kunne danne grunnlag for revisjon av Helsetilsynets veiledere.

SPØRSMÅL NR. 242

Innlevert 5. november 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 12. november 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Ifølge ulike media inkludert Teknisk Ukeblad så tok CERN en henvendelse til regjeringen med forslag om å investere mellom en halv og en milliard kroner mot at Norge bidro med 50 til 100 millioner i prosjektet. CERN har nå satt en svarfrist til den 30.11.10 I svar fra ministeren på skriftlig spørsmål dok. nr.15:1018 (2009-2010) der svares det bl.a. at det ikke foreligger signaler fra CERN om behov for statlig innsats.

Spørsmålet blir om ministeren nå tar signalene og sørger for støtte til etablering av et CERN-senter i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Tidsfristen for å svare på henvendelsen nærmer seg.

Flere norske aktører er på banen og argumenterer for betydningen av etablering.

De ulike tilbyderne av lokaliteter står samlet om viktigheten av en CERN-etablering. Det vil gi CERN mulighet til å etablere seg der de mener den beste lokasjon finnes.

Svar:

Den europeiske organisasjon for kjernefysisk forskning (CERN) har behov for økt regnekapasitet/et nytt datasenter. Lokaliseringen må være sikker, og det må tilbys billig og miljøvennlig energi. CERN har i juli i år formelt anmodet medlemslandenes regjeringer om å uttrykke interesse for å bli vertsland for et nytt datasenter for CERN. CERNs henvendelse ble sendt til alle Council-delegater og således til medlemslandenes regjeringer, men CERN vil forholde seg til tilbud fra industriaktører i medlemslandene. Det finnes flere norske interessenter for å bygge et nytt datasenter. CERN har ikke stilt krav om egenbidrag fra myndighetene i medlemslandene, men vil forholde seg til konkrete tilbud.

Det stemmer ikke at det har kommet noen henvendelse fra CERN til regjeringen om at CERN ville foreta en investering på mellom 500 millioner og en milliard hvis Norge bidro med 50 til 100 millioner i prosjektet.

Norge har generelt gode forutsetninger for å huse energieffektive datasentre, blant annet fordi vi har lokasjoner med rikelig tilgang på naturlig nedkjøling, stabile politiske forhold, kompetent arbeidskraft og relativt god bredbåndsinfrastruktur.

Regjeringen ser positivt på en eventuell etablering i Norge.

SPØRSMÅL NR. 243**Innlevert 5. november 2010 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 22. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Hvor kan frivillige, ideelle og kommunale tiltak innenfor rusomsorgen, eksempelvis Frelsesarmeens "Jobben"-prosjekt, søke om støtte til lavterskeltiltak for rusmisbrukere, dersom de ikke kvalifiserer til støtte gjennom tilgjengelige midler fra Arbeids og velferdsdirektoratet?»

BEGRUNNELSE:

Prosjektet "Jobben" drevet av Frelsesarmeen holder til i flere byer i Norge og har blitt delfinansiert via ulike prosjektmidler gjennom arbeids og velferdsdirektoratet. kvalifiseringsmidlene er de midlene som det er mest nærliggende å søke støtte til tiltaket, men på grunn av tiltakets karakter kvalifiserer det ikke til støtte under begrunnelse av at det er uforpliktende for de som deltar. "Jobben" er et uforpliktende jobbtilbud til rusmiddelavhengige i fire timer hver dag mot 200 kroner i motivasjonspenger slik det praktiseres eksempelvis på lillehammer. tiltaket på Lillehammer har fungert siden 2007 og politiet kan melde om at vinningskriminaliteten har gått med, legene opplever mindre press på rusfeltet samt at de som benytter tiltaket er fornøyd med å ha en mer meningsfylt hverdag. En viktig målsetting i regjeringens opptrappingsplan for rusfeltet er å gi de rusmiddelavhengige mer tilgjengelige tiltak og økt sosiale inkludering. tiltaket "jobben" er et viktig bidrag i så henseende.

Svar:

Jeg vil innledningsvis opplyse om at alle NAV-kontor fra inneværende år tilbyr kvalifiseringsprogram med tilhørende stønad. Programmet retter seg mot personer med vesentlig nedsatt arbeids- og inntektsevne, som har ingen eller svært begrensede ytelser i folketrygden. Formålet er å bidra til at flere kommer i arbeid. Personer med rusmiddelproblemer inngår i målgruppen for programmet i den grad de oppfyller lovens vilkår. Kvalifiseringsprogrammet skal være arbeidsrettet og kan bestå av ulike arbeidsrettede tiltak i statlig og kommunal regi. Kommunene mottar statlige tilskudd til dekning av kommunale merkostnader knyttet til programmet, herunder til ut-

vikling av tiltak i kommunal regi. Tilskuddet har så langt vært øremerket, men legges fra 2011 inn i rammetilskuddet til kommunene.

NAV-kontorene forvalter for øvrig et bredt spekter av tiltak som omfatter bl.a. oppfølging, kvalifisering og arbeidstrening. Personer som mottar legemiddelassistert rehabilitering er omfattet av en særskilt satsing på målrettede arbeidsmarkedstiltak.

Frivillige og ideelle organisasjoner som driver lavterskeltilbud for personer med rusmiddelproblemer kan ta kontakt med det lokale NAV-kontoret for å drøfte muligheten for et eventuelt samarbeid, herunder om gjennomføringen av kvalifiseringsprogrammet.

Når det gjelder prosjektet "Jobben" i regi av Frelsesarmeen har Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyst at Lillehammer kommune i 2009 fikk et engangstilskudd på 1 mill. kroner til delfinansiering av prosjektet. Forutsetningen for tilskuddet var at prosjektet skulle inngå i kommunens opptrapping av arbeidet med kvalifiseringsprogrammet og inngå som en del av tiltaksporteføljen for deltakerne i programmet.

Arbeids- og velferdsdirektoratet forvalter tilskuddsmidler til forsøk og metodeutvikling, bl.a. tilskudd til aktivisering og arbeidstrening i regi av frivillige organisasjoner over statsbudsjettets kap. 621, post 70. Formålet er å styrke og utvikle ulike modeller for aktivisering og arbeidstrening av personer med marginal eller ingen tilknytning til arbeidsmarkedet. Tilskuddsordningen ble styrket i 2009 og midlene ble lyst ut med rusmiddelavhengige og tidligere rusmiddelavhengige som en særlig prioritert målgruppe. Tilskudd gis for en tidsavgrenset prosjektperiode.

Over statsbudsjettets kap. 763, post 61 gis det tilskudd til kommunalt rusmiddelarbeid. Det kan bl.a. gis tilskudd til aktivitetstilbud og arbeidsrettede tiltak. Frivillige og ideelle virksomheter kan søke om tilskudd til tiltak innen rehabilitering, oppfølging/motivering og sosial deltakelse/ettervern fra kap. 763, post 71. Helsedirektoratet forvalter begge tilskuddsordningene på vegne av Helse- og omsorgsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 244**Innlevert 5. november 2010 av stortingsrepresentant Morten Stordalen****Besvart 22. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Gjentatte ganger har det vært diskusjon om midlertidige ansettelser og ufrivillig deltid. Særlig har det vært rettet kritikk mot konkurranseutsatt industri i privat sektor som av sesonghensyn har benyttet seg av midlertidige ansettelser. I VG den 2. november 2010 kan man lese at hver femte forsker ved Oslo Universitetssykehus skal ha jobbet i mer en 10 år på midlertidige kontrakter.

Mener statsråden dette er akseptabelt siden det er offentlig, eller er det bare i det private det ikke er greit?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at konkurranseutsatt industri og deler av arbeidsmarkedet er tilrettelagt for å kunne ta i bruk midlertidige ansettelser av sesonghensyn og lignende. Dette betyr ikke at de bedrifter der det er naturlig og behov for faste stillinger skal bruke denne form for ansettelser som midlertidig mer en nødvendig. I VG 2. november 2010 forteller hovedtillitsvalgt i Forskerforbundet at det er lov å ansette forskere i midlertidige treårige doktorgradstillinger og såkalte postdoc-stillinger av maksimalt fire års varighet. Oslo Universitetssykehus opererer med mange slike postdoc-perioder etter hverandre. Enkelte er i gang med sin femte postdoc-periode. Hovedtillitsvalgt forteller også om dyktige forskere som gir opp fordi de ikke får banklån som følge av at de ikke er fast ansatt. Det er merkelig at dette skjer i så stor utstrekning som i nevnte tilfeller. Det kan synes som om det ikke er relevant å se på årsakssammenhenger men heller forskjellsbehandling av offentlig og privat sektor. Regjeringen har gang på gang uttalt at jobb til alle og trygghet for sin jobb er jobb nummer en. Regjeringen uttaler også at helse og velferd er viktig, dette er undertegnede helt enig i at er viktig.

Men da er det særdeles underlig at man opererer med midlertidige kontrakter i opp til 20 år for enkelte i vårt helsevesen. Særdeles spesielt er det når det gjelder de fremste eksperter på sykehus som staten selv har ansvaret for. Imøteser derfor svaret fra statsråden med stor interesse for hva som her vil gjøres for å bedre de ansattes sin trygghet.

Svar:

La meg først få slå fast at regjeringens politikk på dette området er klar: Fast ansettelse skal være hovedregelen i arbeidslivet og midlertidige ansettelser

skal begrenses. Dette er utgangspunktet både i privat og i offentlig sektor.

Helseforetakene omfattes av arbeidsmiljøloven på samme måte som andre arbeidsgivere i privat og kommunal sektor. Arbeidsmiljøloven åpner for midlertidige ansettelser i konkret opplyste tilfeller. Dette gjelder blant annet ved ”praksisarbeid”, som normalt skjer i forbindelse med opplæring eller kvalifisering innenfor et fagområde og som ofte er et utgangspunkt for videreutdanning, og når ”arbeidets karakter tilsier det og arbeidet atskiller seg fra det som ordinært utføres i virksomheten”.

Sistnevnte alternativ vil kunne være oppfylt dersom arbeidsoppgavene har et tidsbegrenset preg og skiller seg fra det som ellers utføres løpende hos arbeidsgiver. Typisk vil prosjektarbeid og lignende kunne være omfattet, dersom det foreligger et reelt og tidsavgrenset prosjekt. Å organisere det løpende arbeidet i flere etterfølgende midlertidige prosjekter vil derimot ikke være omfattet. Arbeidsmiljøloven slår fast at arbeidstaker som har vært sammenhengende midlertidig ansatt på dette grunnlaget i mer enn fire år skal anses som fast ansatt. Loven åpner ellers for at landsomfattende arbeidstakerorganisasjon kan inngå tariffavtale om adgang til midlertidig ansettelse innenfor en nærmere angitt arbeidstakergruppe som skal utføre forskningsarbeid.

Alle arbeidsgivere som omfattes av arbeidsmiljøloven må forholde seg til de rettighetene arbeidstakerne har etter denne. Når det gjelder de midlertidige forskerstillingene det refereres til, har jeg ikke grunnlag for å uttale meg om hvorvidt disse er i overensstemmelse med reglene. Dette må alltid vurderes konkret. På generelt grunnlag vil jeg imidlertid understreke at midlertidige ansettelser i strid med loven selvsagt ikke er akseptabelt innenfor noen sektorer hvor denne loven gjelder. Det har heller ikke vært intensjonen bak arbeidsmiljølovens regler at personer skal kunne være midlertidig ansatt samme sted i opp mot 20 år uten å få fast ansettelse.

For arbeidstakere i staten åpner tjenestemannsloven, som ikke gjelder for helseforetakene, for en noe større adgang til midlertidige ansettelser enn hva som følger av arbeidsmiljøloven. Universitets- og høyskoleloven har også egne regler om midlertidige ansettelser. Disse har bakgrunn i særlige behov på disse områdene.

Forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland fikk nylig overlevert en rapport fra en arbeidsgruppe som har utredet tiltak for å redusere an-

delen midlertidig tilsatte i universitets- og høyskolesektoren. Som statsråden har uttalt er dagens nivå for høyt sammenlignet med andre sektorer i samfunnet, og det skal ned. Rapporten skal nå ut på høring før det tas stilling til de konkrete rådene i rapporten.

Helseministeren, som ansvarlig for helseforetakene, besvarte et spørsmål fra stortingsrepresentant Erna Solberg om midlertidige stillinger i helseforetakene 28. juni 2010. I forbindelse med det foreliggen-

de spørsmål opplyser Helse- og omsorgsdepartementet at de ikke er kjent med at Forskerforbundet har tatt opp denne problemstillingen med arbeidsgiverorganisasjonen Spekter i de samtaler som har vært mellom disse partene. Departementet har for øvrig forventet den ovennevnte utredning vedrørende bruk av midlertidige stillinger i universiteter og høyskoler, et arbeid som vil kunne være relevant også for helsesektoren.

SPØRSMÅL NR. 245

Innlevert 5. november 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 15. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I en NTB sak om Deep Water Horizon ulykken som var på trykk i flere aviser den 13.09.10 er statsråden referert på at "en rekke heldige omstendigheter gjorde omfanget av lekkasjen mindre enn hva man kunne ha fryktet". Blant omstendighetene statsråden nevner er at "lekkasjen skjedde på dypt vann".

Hva er statsrådens begrunnelse for at det er å anse som en "heldig omstendighet" at det var på dypt vann lekkasjen skjedde?»

Svar:

Når ulykken i Mexicogulften først skjedde, var det som jeg tidligere har uttalt en rekke omstendigheter som bidro til at konsekvensene av ulykken ble mindre enn hva man kunne ha fryktet. De viktigste forholdene var at det var godt vær, betydelige beredskapsressurser i form av lenser, skip og mannskap tilgjengelig i området, og at det ble gjort et godt arbeid med å håndtere utslippet like etter ulykken. Oljens

egenskaper og at utslippet skjedde på dypt vann gjorde at oljen som nådde havoverflaten la seg i et relativt tynt lag. Sammen med forholdene i Mexicogulften, slik som høye sjø- og lufttemperaturer og sterk solstråling, bidro dette til at en stor del av oljen ble naturlig nedbrutt og fordampet, i tillegg til at det gjorde forholdene for bruk av dispergeringsmidler gunstig. Samlet medførte dette at mindre deler av utslippet nådde land.

Selv om det kan sies at det var en fordel i Mexicogulften at utslippet skjedde på dypt vann, trenger dette så avgjort ikke være tilfelle under andre omstendigheter. Et oljeutslipp på dypt vann kan gjøre arbeidet med å bekjempe utslippet mer komplisert. I våre havområder må vi også anta at nedbrytningen av olje vil gå saktere på grunn av lavere temperaturforhold. Jeg vil derfor understreke at miljøkonsekvensene av et oljeutslipp vil variere sterkt avhengig av oljetype, værforhold, tid på året og hvor sårbart miljøet i området for utslippet er.

SPØRSMÅL NR. 246**Innlevert 5. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 11. november 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«FNs spesialrapportør for menneskerettigheter i Burma, Tomás Ojea Quintana, har tatt til orde for at det internasjonale samfunn skal ta sitt ansvar og undersøke mulige krigsforbrytelser i Burma. Quintana gjentok dette i sin rapport til FN's generalforsamling i høst. Flere land, deriblant Storbritannia, Canada og USA, støtter forslaget om å undersøke hvorvidt overgrepene i Burma kan karakteriseres som krigsforbrytelser.

Hva er Norges holdning til spørsmålet om opprettelsen av en slik granskningskommisjon?»

Svar:

Norge har støttet opp om spesialrapportør Tomas Ojea Quintanas arbeid. Vi ser av hans siste rapport at han gjentar sitt forslag om at FN bør vurdere å nedsette en granskningskommisjon.

Det er viktig at menneskerettighetsbruddene som har funnet sted i Burma i løpet av flere tiår undersøkes. En kommisjon som Quintana har tatt til orde for gjelder en granskning av svært alvorlige forbrytelser. Det er avgjørende at denne blir troverdig og at de faktiske forhold blir belyst.

Siden forslaget er fremmet av FN, er det naturlig at FN også følger opp spørsmålet videre. En undersøkelse av denne typen er avhengig av å ha full legitimitet og bør derfor ha mandat fra Sikkerhetsrådet. En

granskningskommisjon vil således være avhengig av bred internasjonal støtte – også fra andre enn de 13 vestlige land som hittil har støttet initiativet.

I tråd med mitt svar på en interpellasjon fra representanten Syversen av juni 2009 om samme sak, er det min vurdering at de politiske realitetene tilsier at det er lite sannsynlig at FN's sikkerhetsråd vil kunne enes om å nedsette en slik kommisjon. Dette er beklagelig. En eventuell internasjonal granskningskommisjon, uten forankring i FN's sikkerhetsråd, ville ha begrenset legitimitet og langt svakere gjennomslagskraft.

Det er videre behov for å styrke FN's engasjement inne i Burma, noe som også krever dialog med burmesiske myndigheter.

Samtidig er det i områdene med væpnede konflikter at det største antallet overgrep i Burma skjer. Det er dermed også viktig å arbeide for å unngå militær spenning og nye kamphandlinger i slike områder.

Spørsmålet om en granskningskommisjon inngår derfor i et bredt sett med problemstillinger som krever både aktivt arbeid overfor burmesiske myndigheter og en mest mulig samlet internasjonal tilnærming. Norge vil arbeide for dette og vil videre legge vekt på den tilnærming spesialrapportøren og FN's organisasjoner i Burma velger for å følge opp overgrep i landet.

SPØRSMÅL NR. 247**Innlevert 8. november 2010 av stortingsrepresentant Peter N. Myhre****Besvart 11. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Statens Vegvesen har sendt brev til samferdselsministeren angående de såkalte "miljøfartsgrensene" som det finnes flere av bl.a. på hovedveinettet i Oslo. Det er tvil om det er hjemmel for slike fartsgrenser.

Vil samferdselsministeren sørge for at 60-skilte fjernes og at 80 km/t fartsgrense gjenoprettes inntil det juridiske er avklart?»

BEGRUNNELSE:

Det er Dagbladet som skriver om dette søndag 7.11. Når det er tvil om skiltingen er lovlig, vil respekten for skilting avta. Erfaringene så langt i november i år er da også at "miljøfartsgrensene" respekteres mindre enn noensinne.

Svar:

Miljøfartsgrenser ble første gang testet ut vinteren 2004/2005 på rv 4 Trondheimsveien i Oslo. Hjemmelsgrunnlaget ble i denne forbindelse vurdert, og det ble konkludert med at tiltaket lå innenfor reglene i vegtrafikkloven. Forsøket på rv 4 viste at kjørefarten ble redusert med om lag 10 km/t. Det ble samtidig dokumentert en reduksjon i forurensingsnivået langs vegen. Vinteren 2006/2007 ble tilsvarende ordning etablert på rv 160 Store Ringveg og fra vinteren 2008/2009 også på E18 fra Lysaker til Framnes. Også her er det dokumentert en viss fartsreduksjon og redusert forurensingsnivå.

Vedtak om nedsatt fartsgrense har tradisjonelt vært begrunnet i hensynet til trafiksikkerhet. Den omfattende trafikkutviklingen som har funnet sted siden de første fartsgrensene ble vedtatt på begynnelsen av 1900-tallet har imidlertid ført til at også andre hensyn, herunder blant annet miljøhensyn og hensynet til effektiv trafikkavvikling, vektlegges ved fastsettelsen av fartsgrenser. Utviklingen gjenspeiles av de løpende endringer som er foretatt av vegtrafikkloven siden loven ble vedtatt i 1965, og gjør at det i dag ikke er tvilsomt at også miljø er et relevant hensyn ved fastsettelse av fartsgrenser under vegtrafikkloven.

Det følger forutsetningsvis av vegtrafikkloven § 6, og uttrykkelig av skilteforskriften § 26 nr. 1 annet ledd, at vegmyndighetene kan treffe vedtak om fastsettelse av lavere fartsgrense enn de generelle fartsgrensene på henholdsvis 50 km/t (innenfor tettbygd strøk) og 80 km/t (utenfor tettbygd strøk). Vegtrafikkloven § 6 gir også hjemmel for å gjennomføre forsøksordninger med lavere fartsgrenser for bestemte tider. Ytterligere gir vegtrafikkloven § 7 annet ledd generell hjemmel til å gjennomføre midlertidige trafikkreguleringstiltak. I likhet med fartsgrensereglene i § 6, kan også tiltak under § 7 annet ledd være begrunnet i miljøhensyn.

Jeg mener miljøfartsgrensene som det finnes flere av bl.a. på hovedveinettet i Oslo, er et viktig tiltak for å forbedre svevestøvsituasjonen i Oslo. Målinger gjort av Statens vegvesen viser etter hva jeg har fått opplyst at tiltaket har effekt. Da jeg samtidig mener at miljøhensyn kan vektlegges ved fastsettelsen av fartsgrenser/tiltak under vegtrafikkloven, og at gjeldende ordning derfor har tilstrekkelig hjemmel, ser jeg ikke grunn til å avvike ordningen. Når Politiet likevel har stilt spørsmål ved hjemmelsgrunnlaget, vil jeg selvfølgelig ta denne saken opp med justisministeren for å få avklart spørsmålet en gang for alle.

SPØRSMÅL NR. 248

Innlevert 8. november 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 17. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Utbygging av Rv. 2 gjennom Hedmark har vært diskutert og planlagt i snart 30 år, og Rv. 2 Kongsvinger-Slomarka var planavklart allerede før fremleggelsen av Nasjonal Transportplan 2010-2019 St.meld. nr. 16 (2008-2009). Byggestart skulle ha funnet sted sommeren 2010, men dette har ikke skjedd, og Stortinget har fortsatt ikke fått proposisjonen til behandling.

Hvorfor tar det så lang tid å få saken til Stortinget, og hva gjør statsråden for å fremskynde prosessen og byggestart?»

Svar:

Forslag til bompengelopplegg for prosjektet rv 2 Kongsvinger – Slomarka ble lagt fram for lokalpolitisk behandling i 2009. I det foreslåtte opplegget var

det lagt til grunn takst- og rabattsystem i tråd med gjeldende takstretningslinjer, noe som blant annet innebærer rabatter på 30-50 pst. avhengig av antall passeringer det kjøpes abonnement for. I arbeidet med bompengesaken er det imidlertid kommet et lokalpolitisk initiativ til å innføre flat rabattstruktur i stedet, og Statens vegvesen er blitt bedt om å foreta en vurdering av et slikt opplegg. Dette er nå gjort, og saken er oversendt Akershus og Hedmark fylkeskommuner og kommunene Kongsvinger, Sør-Odal, Nes og Ullensaker for behandling.

Som det går fram av Prop. 1 S (2010-2011), er arbeidet med eksternt kvalitetssikring (KS2) av prosjektet slutført. Bompengesaken kan imidlertid ikke legges fram for Stortinget før det foreligger endelig avklaring av takst- og rabattsystem.

SPØRSMÅL NR. 249**Innlevert 8. november 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 15. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«BT har torsdag 4.11.10 en sak om et fotballag fra Afghanistan som deltok på Norway cup i år. Det fremkommer i saken at forsvaret har "brukt" disse guttene til noe som kan oppfattes som "goodwill" for forsvaret som institusjon. Selv om intensjonen med å la dem komme hit kan ha vært god fremsettes det kritikk fra flere hold, bl.a. barneombudet.

Ser statsråden at måten guttene er brukt her i landet kan ligge i en gråsoner, hva gjelder forsvarets etikk, og likeledes måten guttene omtales på?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 8. november 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen på bakgrunn av et oppslag i Bergens Tidende om et fotballag fra Afghanistan som deltok på Norway Cup i år.

Artikkelen refererer til Barneombudets brev til forsvarsministeren, og ombudets spørsmål til Forsva-

rets motiver knyttet til Faryab Uniteds besøk i Norge under Norway Cup. I brevet fra Barneombudet tas det opp forhold som Forsvaret må ha et bevisst forhold til, sett i relasjon til FNs barnekonvensjon og Forsvarets etiske retningslinjer.

Motivasjonen for invitasjonen har vært å kunne tilby ungdom i Faryab et minneverdig besøk til Norge og Norway Cup. Som stortingsrepresentant Ellingsen er inne på, har intensjonen vært god.

Fotballagets eksponering i media og gjennomføring av ulike aktiviteter har gjennomgående vært basert på samtykke fra lagledere og spillerne. Deres ønsker har også vært helt avgjørende for hvilke aktiviteter og profilering man har gjennomført.

Medieoppmerksomheten og Barneombudets problemstillinger minner oss imidlertid om den aktpågivenhet som må utvises når barn er involvert.

Forsvaret har derfor igangsatt en bred evaluering der hele prosessen blir gjennomgått, herunder også vurderinger fra involverte parter i Afghanistan.

SPØRSMÅL NR. 250**Innlevert 8. november 2010 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 19. november 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kommunene forvalter store verdier på vegne av innbyggerne. For at innbyggerne skal få mest mulig og best mulig tjenester er det viktig at pengene blir forvaltet på god måte. Mange kommuner har frigjort store beløp ved å konkurranseutsette blant annet tjenestepensjon, mens andre kommuner ikke har konkurranseutsatt dette.

Synes kommunalministeren at flere kommuner bør konkurranseutsette enkelte tjenester, eller har hun ikke tro på at dette kan gi innbyggerne flere og bedre tjenester?»

BEGRUNNELSE:

Avisen Aftenposten hadde 8. november 2010 et oppslag om at urovekkende få kommuner overholder

sin plikt til å konkurranseutsette sine ansattes tjenestepensjoner med jevne mellomrom. Lederen i Klagenemnda for offentlige anskaffelser (KOFA), Bjørg Ven, antyder at slik konkurranseutsetting bør gjøres hvert sjuende eller åttende år. Innsparingen kommunene kan gjøre ved en slik konkurranseutsetting anses være betydelig, og med tanke på at mange kommuners økonomi er anstrengt, ville en slik innsparing være kjærkommen for mange kommuner som sliter med å opprettholde et forsvarlig driftsnivå og gi gode tjenester til sine innbyggere.

Svar:

Mange kommuner har lang erfaring med konkurranseutsetting av ulike kommunale tjenester. Særlig innenfor tekniske tjenester er bruk av anbud på innkjøp og konkurranseutsetting utbredt. Erfaringene vi-

ser at innenfor velferdstjenester har kommunene imidlertid vært mer tilbakeholdne med å ta i bruk konkurranseutsetting.

Mitt utgangspunkt er at kommunene og fylkeskommunene som selvstendige forvaltningsnivåer, selv har ansvaret for å finne fram til gode løsninger på lokale utviklingsbehov. Av hensyn til det lokale selvstyret vil ikke regjeringen pålegge kommunene og fylkeskommunene bestemte løsninger for organisering av driften. Innenfor de rammene lovverket setter, vil det være opp til den enkelte kommune å velge virkemidler til beste for sine innbyggere.

Regjeringen har klare betenkeligheter med konkurranseutsetting av velferdstjenester. Det er avgjørende for kommunenes legitimitet at tjenesteytingen innenfor de tunge velferdssektorene er pålitelig, forutsigbar og av god kvalitet. Fleksibilitet i tjenesteytingen er også viktig, særlig i omsorgssektoren hvor behovene til den enkelte endres raskt. Regjeringen mener disse hensynene best ivaretas ved at kommunene selv produserer disse tjenestene. Uansett hvor-

dan kommunene velger å organisere disse tjenestene må det være en absolutt forutsetning at det ikke oppstår tvil om kommunenes ansvar på disse områdene.

Når det gjelder konkurranseutsetting og anskaffelse av offentlig tjenstepensjon er det knyttet særskilte problemstillinger til dette. Regjeringen har nedsatt en interdepartemental arbeidsgruppe med deltakere fra Helse- og omsorgsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Finansdepartementet og Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet som skal utrede hvordan valg av pensjonsleverandør for ansatte i helseforetak kan og bør gjennomføres. En sentral oppgave er å vurdere det rettslige handlingsrommet ved valg av pensjonsleverandør for helseforetakene, spesielt med tanke på regelverket for offentlige anskaffelser. Arbeidet skal munne ut i en rapport til Helse- og omsorgsdepartementet innen utgangen av 2010. Konklusjonen fra dette arbeidet vil også kunne være relevant for offentlige tjenstepensjoner i kommunal sektor.

SPØRSMÅL NR. 251

Innlevert 9. november 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 18. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Avfallsmengden er økende, og datomerking av mat er med på å øke matavfallet i Norge. 14. januar 2010 varslet statsråden tiltak, blant annet ved å foreslå å møte næringsmiddelbransjen i løpet av våren, for å diskutere tiltak. Møte med sentrale aktører ble varslet i forbindelse med spørsmål nr. 425 fra under- tegnede.

Hva har kommet ut av møtene og kan det ventes tiltak som vil redusere avfallsmengden og særlig matavfallet?»

Svar:

Som det fremgår av mitt svar på spørsmål nr. 425, mener jeg at myndighetene har lagt til rette for å begrense kasting av mat på en fornuftig måte, ved å utforme et regelverk som legger opp til at bare næringsmidler som kan medføre helsefare, må kastes etter holdbarhetsdatoens utløp.

Det møtet som jeg nevnte i forbindelse med spørsmål nr. 425, ble avholdt 3. mai 2010. Da tok jeg opp spørsmålet om hvordan mengden matavfall kan begrenses med sentrale aktører innen næringsmiddel-

bransjen. Bransjens representanter ga uttrykk for at de var enige i at dette er et viktig spørsmål.

Når det gjelder konkret oppfølging viste bransjeaktørene til at de deltar i prosjektet "ForMat". Prosjektet "ForMat" er koordinert med et forskningsprosjekt i regi av Østfoldforskning, Nofima og Statens institutt for forbruksforskning (SIFO) som mottar støtte fra Norges Forskningsråds matprogram.

I første omgang starter "ForMat" med en kartlegging av status for nyttbart matavfall, der matindustrien, grossistleddet, dagligvarehandelen og forbrukerleddet inkluderes. Forskningsprosjektet er i gang med å gå i dybden av hvorfor matavfall oppstår i de ulike delene av verdikjeden. Økt kunnskap om mengder, hvilke varegrupper matavfallet omfatter og årsakene til at matavfall oppstår, er også nøkkelen til å fremme videre tiltak. Både i industri og handel er stadig bedre og mer systematisk kartlegging av matavfall allerede i ferd med å gi seg utslag i forebyggen- de rutiner.

"ForMat" støttes økonomisk av Landbruks- og matdepartementet og Miljøverndepartementet. Prosjektet vil løpe i perioden 2010-2013 og har som mål

å redusere mengden nyttbart matavfall i Norge med 25 %.

Det pågår også et arbeid med å utrede mulighetene for å etablere en såkalt Matsentral, i første omgang i Oslo. Kirkens Bymisjon leder en arbeidsgruppe som har deltagere fra Norgesgruppen, Mattilsynet, Landbruks- og matdepartementet samt mitt departement. Arbeidsgruppen skal utrede muligheten for å

etablere en sentral for å ta i mot fullverdig mat som av praktiske årsaker ikke kan omsettes i vanlige kanaler, og distribuere den til dem som trenger bistand til å skaffe mat. Målet er at mat, før utløp av holdbarhetstiden, på systematisk vis samles inn og distribueres til ideelle organisasjoner som kan utnytte den i arbeid til beste for vanskeligstilte, for eksempel tiltak som servering til bostedløse.

SPØRSMÅL NR. 252

Innlevert 9. november 2010 av stortingsrepresentant Marion Gunstveit Bojanowski

Besvart 17. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Lokkene på barnematglass fra flere av de største produsentene inneholder det hormonforstyrrende stoffet bisfenol A (BPA). Dette kan gi hormonforstyrrende effekter og er skadelig for livet i vann. Danmark har vedtatt forbud mot BPA i produkter til barn under tre år. I Norge selges fortsatt barnemat med BPA i lokket.

Mener helseministeren at det er forsvarlig at små barn utsettes for BPA?»

Svar:

Først vil jeg nevne at bisfenol A (BPA) diskuteres både i helse- og miljøsammenheng. De miljømessige forholdene er miljøvernministerens ansvarsområde. BPA er et kjemisk stoff som blant annet brukes i den klare plasttypen polykarbonat og i epoksyhar-pikser. Det har vært oppmerksomhet rundt mulige helseeffekter av at matkontaktmaterialer, for eksempel tåteflasker og lokk til barnematemballasje, kan avgi spormengder av BPA. Det har også vært oppmerksomhet rundt miljø-effekter av BPA i vann og sedimenter. BPA brukes i forbrukerprodukter av plast og i maling, lim, lakk og gulvbelegg.

Oppmerksomheten mot matkontaktmaterialer er særlig knyttet til barn og tåteflasker, grunnet mistanke om at BPA kan skade lever og nyrer og nervesystem under utvikling. Det har også vært reist spørsmål om bruk av stoffet i lokk til barnemat. Enkelte land (Canada, Danmark og Frankrike) har ut fra dette innført nasjonale forbud med ulikt omfang. Det danske forbudet fastsetter at BPA ikke må anvendes i materialer og gjenstander bestemt til kontakt med matvarer, spesielt beregnet på barn fra 0-3 år.

Når det gjelder forholdene her til lands, har alle de

viktigste leverandørene i Norge av tåteflasker laget av BPA-polykarbonat, opplyst til Mattilsynet at de har opphørt med salget av disse tåteflaskene etter NRK-programmet "Forbrukerinspektørene" 23.09.2009.

Regelverket om mattrygghet, herunder matkontaktmaterialer, er en del av EØS-avtalen. Grenseverdiene som gjelder i Norge, er de samme som gjelder i EUs medlemsstater. Norge følger derfor arbeidet i EU/EØS svært tett, både på fagsiden og regelverkssiden.

EFSA (den europeiske myndigheten for mattrygghet) har etter forespørsel fra Europa-kommisjonen gått gjennom en rekke nye studier som gjelder eksponering for BPA. Den siste oppdaterte risikovurderingen forelå i september 2010. EFSA konkluderte da med at det ikke forelå noe vitenskapelig grunnlag for å revidere de gjeldende verdiene for tolerabelt daglig inntak for BPA, fastsatt i regelverket om matkontaktmaterialer.

Ut fra ulike initiativer og ønsker fra en del medlemsstater, arbeider Europakommisjonen likevel med et utkast til nye bestemmelser om BPA, eventuelt et forbud i tåteflasker. Det var forventet at Europakommisjonen ville legge fram et utkast til nye bestemmelser under det regelmessige arbeidsgruppemøtet om matkontaktmaterialer den 8.11.2010. Det ble likevel ikke lagt fram noe utkast her, fordi interne konsultasjoner fortsatt pågår. Ut fra holdninger medlemsstatene har uttrykt tidligere, er det grunn til å tro at utkastet vil utløse diskusjon, både i forhold til helsefaglig behov og rettslig begrunnelse, samt i forhold til hvilket omfang et eventuelt forbud mot visse produkter skulle ha.

Mattilsynet og Vitenskapskomiteen for mattrygghet (VKM) følger nøye arbeidet i EU, og jeg blir holdt orientert. Norge avventer fortsatt resultatet av

de pågående prosessene innenfor EU, siden den norske lovgivningen på området er harmonisert og de

faglige vurderingene fra EFSA ikke tilsier noen helsefare ved de gjeldende grenseverdiene.

SPØRSMÅL NR. 253

Innlevert 9. november 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 22. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Vil arbeidsministeren foreslå å endre loven på dette området, eventuelt innføre kompenserende ordninger, som gjør at risikoen for diskriminering av unge arbeidssøkende som ennå ikke har avtjent verneplikten fjernes?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidstaker som har arbeidet minst 3 måneder hos en arbeidsgiver, opptjener feriepenger under ulønnet militærtjeneste og siviltjeneste. Det er arbeidsgiveren som skal dekke feriepengene, men opptjeningen er begrenset til 3 måneders fravær hvert opptjeningsår, jf. Ferieloven § 10 femte ledd. Hvis tjenesten strekker seg over to opptjeningsår, vil arbeidstakeren ha krav på feriepenger for inntil 6 måneders fravær. Feriepengene utregnes på grunnlag av det sykepengegrunnlag arbeidstakeren har etter Folketrygdloven §§ 8-28 til 8-30 den dag permisjonen tar til.

Denne ordningen påfører arbeidsgiver utgifter for arbeid som ikke utføres og kan virke demotiverende i forhold til å ansette unge som senere skal avtjene verneplikten. Det betyr at det kan være vanskeligere for unge å få seg arbeid før avtjent verneplikt, eller før avklart verneplikt.

Svar:

Det følger av ferieloven § 10 femte ledd at en arbeidstaker som har arbeidet minst tre måneder hos en arbeidsgiver, opptjener feriepenger hos sin arbeidsgiver under ulønnet fravær på grunn av pliktig militærtjeneste og sivil pliktjeneste. Opptjeningen er begrenset til tre måneder hvert opptjeningsår.

Denne regelen kom inn i ferieloven i 1947, og ble videreført ved revisjonen av ferieloven i 1988. Bestemmelsen skal sikre en viss kompensasjon ved ferieavvikling også for de arbeidstakerne som må ha permisjon fra sitt arbeid for å avtjene verneplikt eller siviltjeneste.

Som representanten Anundsen viser til, innebærer ordningen en kostnad for arbeidsgiver selv om arbeidstakeren faktisk ikke utfører arbeid. Ettersom opptjeningen er begrenset til tre måneder hvert opptjeningsår, er utgiften for den enkelte arbeidsgiver likevel relativt beskjeden. Jeg vil dessuten understreke at det er en forutsetning for å ha rett til feriepenger at arbeidsforholdet fortsetter etter at verneplikten eller siviltjenesten er avtjent, slik at tilknytningsforholdet mellom arbeidsgiver og arbeidstaker består selv om arbeidstakeren i en periode ikke utfører arbeid (med mindre arbeidstaker uteblir på grunn av arbeidsgivers oppsigelse eller helsemessige forhold).

Dette er som sagt en ordning vi har hatt i mange år, og jeg har ikke mottatt signaler som tilsier at den oppleves som noe stort problem i praksis. Jeg har derfor liten grunn til å tro at plikten til å dekke feriepenger i en kort periode for denne gruppen arbeidstakere i seg selv fører til diskriminering av arbeidssøkende i vernepliktig alder.

En endring av ferieloven på dette punktet vil enten innebære at arbeidsgivers forpliktelse bortfaller slik at disse arbeidstakerne mister retten til feriepenger, eller at arbeidsgivers plikt isteden blir overført til staten som en kompenserende ordning.

Å frata denne gruppen av arbeidstakere dagens lovfestede - og begrensede rett til feriepenger, som har vært gjeldende i mer enn 60 år, er etter min mening en uaktuell løsning. Når det gjelder en eventuell overføring av ansvaret for feriepenger fra arbeidsgiver til staten, mener jeg at dette ikke vil være en riktig prioritering av det offentlige midler. Selv om utgiftene til feriepenger for disse arbeidstakerne som nevnt ikke er så store, vil en slik endring likevel gå på bekostning av andre, og etter mitt syn, viktigere oppgaver. Jeg vil derfor ikke på det foreliggende grunnlaget foreslå å endre bestemmelsen i ferieloven § 10 femte ledd eller innføre en form for kompenserende ordning.

SPØRSMÅL NR. 254**Innlevert 9. november 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 16. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva mener statsråden er akseptabel saksbehandlingstid for DNA-analyser til bruk i politiets etterforskning av straffesaker, og hvordan vil statsråden sikre at denne saksbehandlingstiden blir en realitet?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har vist et prisverdig engasjement for gjennomføringen av DNA-reformen. I en pressemelding datert 01.09.2008 uttales det at "DNA-reformen er en av de viktigste sakene i min tid som statsråd". Høyre deler statsrådens engasjement, og har derfor fremmet forslag for Stortinget for å forbedre reformen (Dokument 8:34 S (2009–2010)). Det har i lang tid vært kjent at saksbehandlingstiden ved RMI er svært høy, og at RMI ikke har klart å redusere den til et tilfredsstillende nivå. Med dette som bakteppe er det undring Høyre har registrert at regjeringen i sitt forslag til statsbudsjett for 2011, Prop. 1 S (2010–2011), nok en gang avviser å ta i bruk konkurrerende tilbydere av DNA-analyser. Dette til tross for at det finnes private akkrediterte alternativer, som har tilgjengelig analysekapasitet. For Høyre fremstår dette som at det for statsråden er viktigere hvem som utfører analysene, enn at analysene blir gjennomført så hurtig som mulig - og med tilfredsstillende kvalitetsgarantier. Dette er kun en fordel for de kriminelle. For kriminalitetens ofre er denne ordningen en stor ulempe, også for de uskyldige mistenkte og siktede som ikke blir fjernet fra mistanke fordi DNA-prøvene fra ett åsted fremdeles er til analyse.

Svar:

Jeg er opptatt av at de biologiske spor som sendes til Rettsmedisinsk Institutt (RMI) for DNA-analyse saksbehandles så raskt som mulig og med rett kvalitet.

Saksmengden økte i 2009 med over 60 %, noe som førte til at ikke alle sakene ble behandlet og at saksbehandlingstiden økte. I 2010 er det imidlertid satt inn store ressurser for å behandle alle innsendte saker og redusere restanser og saksbehandlingstid. Eksempelvis er antall undersøkte saker i september, oktober og november 2010 langt høyere ved RMI enn det volumet av sporsaker som kommer inn fra politiet. Og saksbehandlingstiden for såkalt hverdag-

skriminalitet er redusert fra 160 dager i april 2010 til 87 dager i oktober 2010.

I de alvorlige sakene som drap og voldtekter og i andre saker med tidsfrister er saksbehandlingstiden innenfor de frister politiet setter i den enkelte sak. For analyse av personprøver til DNA-registeret er i dag saksbehandlingstiden på under 10 dager.

Saksbehandlingstiden har vært bekymringsfull, men jeg er tilfreds med at det nå går rette veien. Et uttalt mål fra RMI er å få saksbehandlingstiden ned til rundt 4 uker for 80 % av sakene. I følge Politidirektoratet har nåværende SLA-avtale (tjenestenivåavtalen) mellom politiet og RMI et krav om at 80 % av sporprøvene skal analyseres innen 3 måneder (90 dager). De prioriterte sakene skal saksbehandles fortløpende. Personprøvene skal saksbehandles innen 10 dager. I tillegg kommer saksbehandlingen ved DNA-registrene på Kripos og verifiseringen av eventuelle registertreff ved RMI (5 dager). SLA-avtalen, som regulerer saksbehandlingstiden, skal revideres i 2011.

Den innsatsen og tiltakene som er gjennomført i 2010 vil frigjøre kapasitet til den ordinære saksbehandlingen i RMI. I 2011 gjennomføres det ytterligere tiltak for å effektivisere hele DNA-saksbehandlingen. Ny funksjonalitet i IKT-systemene vil ytterligere bidra til raskere saksbehandling og økt kompetanse i politiet vil øke kvaliteten på spor som sendes til analyse.

Det har vært spesielle utfordringer ved RMI dette året. Universitetet i Oslo har i denne forbindelse opprettet et interimsstyre med et klart mandat til å ta tak i utfordringene og ny midlertidig leder er ansatt. Interimsstyre skal i sin fungeringsperiode særlig arbeide for å sikre RMIs leveranser. Innen utgangen av 2010 skal interimsstyre ha fremmet et forslag for universitetsstyret om den fremtidige organiseringen av RMI. Slik det fremgår av regjeringens forslag til statsbudsjettet for neste år, vil Justisdepartementet avvente denne utredningen og vil vurdere om det er behov for ytterligere utredning av arbeidet på det rettsmedisinske området når den foreligger. I samarbeid med de øvrige berørte departementer vil Justisdepartementet i tillegg foreta en bredere gjennomgang av det rettssakkyndige området, herunder tilbud fra sakkyndige miljøer i tilknytning til universitetene i landet for øvrig.

SPØRSMÅL NR. 255**Innlevert 9. november 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 18. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva består den obligatoriske undervisningen ved PHS knytte til hjertestartere i, hvordan vil statsråden sikre at dette integreres i fagplan B3, og hvorledes vil dette bli finansiert?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til statsrådets svar på skriftlig spm. dokument nr. 241 (2009-2010) knyttet til kompetansebehovet innen politietaten knyttet til hjertestartere og dekningsgraden for disse. I statsrådets svarbrev uttales det at det er planlagt å gjennomføre obligatorisk undervisning i bruk av hjertestartere og at dekningsgraden for hjertestartere må sees i sammenheng med andre nødetaer. Undertegnede ber om tilbakemelding på hvorledes dette er planlagt finansiert og gjennomført i forhold til fagplanene ved politihøgskolen.

Svar:

Stortingsrepresentanten viser til mitt svar på spørsmål nr 241 (2009-2010), hvor jeg redegjorde for opplæring i førstehjelp både på Politihøgskolen og i etaten.

Politihøgskolen opplyser at studentene i første studieår får opplæring i basal hjerte- og lungeredning. I de nye fagplanene er dette også en "avslutten-

de del" i et obligatorisk arbeidskrav (en ferdighetstest). Det blir ikke gitt opplæring i bruk av hjertestarter. Vurderingen er gjort på bakgrunn av den generelle deknningen av hjertestartere i etaten, responstid fra helsepersonell og fokus på basale ferdigheter. For tredje studietrinn ble det i vårsemesteret 2010 gitt tilbud om fem timers "ekstra førstehjelpskurs" som i stor grad inkluderer opplæring i bruk av hjertestarter. Selv om kurset ble gjennomført etter ordinær undervisning og ikke var obligatorisk, hadde det svært godt oppmøte. Norsk Luftambulans bisto Politihøgskolen med kursopplegget. Politihøgskolen opplyser at det har vært praktisk og formelt problematisk å gjøre en aktivitet med et svært lite omfang (timetall) obligatorisk. Fra neste studieår vil det kunne legges inn bruk av hjertestarter som en avsluttende del av arbeidskravet i Livreddende førstehjelp. Dette vil inngå i et omfattende faglig revisjonsarbeid i forbindelse med implementeringen av ny rammeplan. Politihøgskolen har en hjertestarter på hvert studie- sted. Når det gjelder etaten for øvrig, finansieres dette over driftsbudsjettet og behov og dekningsgrad vurderes av politiets ledelse. Dekningsgraden vurderes i sammenheng med slike hjelpemidler i andre nødetaer, særlig Helse og de prehospitaltjenestene som har livredning som sitt kjerneområde.

SPØRSMÅL NR. 256**Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 24. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Det er uklarhet om hvilken inntekt og kriterier som skal legges til grunn når en person søker om delvis uføretrygd mange år etter en yrkesskade.

Er det inntektsmulighetene som vedkommende hadde før skaden inntraff, eller inntekten som vedkommende hadde da han ble sykemeldt som skal legges til grunn og regnes, og vil eventuelt også inntekt fra annet arbeid utover fast 100 % stilling regnes med?»

BEGRUNNELSE:

En person som for mer enn 37 år siden ble utsatt for en yrkesskade, måtte i 2008 redusere sin stilling som følge av senskader etter ulykken.

Han har i mer enn 2 år hatt jevnlig kontakt med NAV og NAV klageinstans på grunn av tolkinger av regelverket.

Som følge av skaden har han i årenes løp gjennomgått mange operasjoner, og etter hvert fått innvil-

get menerstatning i gruppe 4, etter en gradvis økning av medisinsk invaliditet.

Høsten 2008 søkte han om 30 % uføreytelse idet han grunnet yrkesskaden ikke lenger greier å jobbe i full stilling, men har måttet redusere sin stillingsandel til 70 %.

I tillegg til sin ordinære 100 % stilling har vedkommende hatt ekstrainntekt fra arbeid som ikke er fysisk belastende. Denne lite belastende tilleggsjobben ønsker han å fortsette med.

Nav avslo søknaden og 30 % uføretrygd, da de kun vurderte om totalinntekten var redusert med 30 %. I dette tilfellet har Nav ved sin vurdering konkludert med at fordi han har denne ekstrainntekten, så er ikke inntekten redusert med 30 %. Det synes som om Nav er av den oppfatning at dersom han ikke hadde hatt denne ekstrainntekten, så ville han ha oppfylt vilkårene. Nav har utelukkende lagt vekt på ekstrainntekten "etter sykmeldingen", uten samtidig å legge dette inn i beregningen av hvilken inntekt han hadde "før sykdommen".

I innstillingen til Nav klageinstans står følgende:

Det går klart frem av folketrygdloven § 12-7 andre ledd at det var de inntektsmulighetene som vedkommende hadde før skaden inntraff som skal legges til grunn. Det vil si de inntektsmulighetene som klageren hadde i 1973, ikke de mulighetene han hadde hatt i samme type arbeid i dag.

Da søkeren ble skadet arbeidet han i en industribedrift hvor lønnsystemet i sin helhet bygget på akkord. Som følge av skaden måtte han slutte med dette, og fikk seg et arbeid som var mindre belastende. Jobbskifte var således foranlediget av ulykken og den alvorlige skaden han pådro seg. Han har nå innhentet dokumentasjon på hvor høy inntekt han ville hatt en tilsvarende stilling i 2008, noe som viser seg å være betydelig høyere enn den inntekten han hadde da han falt delvis ut av arbeid.

Slik søkeren og hans advokat oppfatter Navs egne uttalelser – er det inntektsmulighetene før skaden inntraff som skal legges til grunn. Hvis dette legges til grunn har han en inntektsreduksjon på langt over 30 %, og skulle derved i følge betingelsene oppfylle vilkårene for delvis uføreytelse. De fleste forsøker å jobbe mest mulig etter en yrkesskade, men senskader gjør at mange etter kortere eller lengre tid må redusere sin stilling. Uklare regler eller ulik tolking av reglene er uheldig og skaper problemer for både søkere av trygdeytelser og ansatte hos NAV. Lang ventetid hos NAV gjør at denne saken etter hvert har blitt økonomisk belastende for søkeren som nå håper at svaret fra statsråden bidrar til å få klarhet i hva som skal legges til grunn, og hvilke rettigheter han har til å få innvilget 30 % uføretrygd.

Svar:

Nedenfor vil jeg gi en generell redegjørelse for regelverket som gjelder for beregning av uførepensjon ved yrkesskade og praksis knyttet til de aktuelle problemstillingene.

Det er et vilkår for rett til uførepensjon at evnen

til å utføre inntektsgivende arbeid er varig nedsatt med minst 50 % (jf. folketrygdloven § 12-7). Det åpnes imidlertid for å tilstå uføregrader ned til 30 % når uførheten i sin helhet skyldes godkjent yrkesskade/sykdom (jf. folketrygdloven § 12-18). I disse sakene skal uføregradsfastsettelse skje etter de samme prinsipper som gjelder for øvrige uføresaker.

Når uføregraden fastsettes er det to inntektsstørrelser som har betydning; inntektsnivået før uførhet og inntektsnivået etter uførhet. Uføregraden fremkommer ved å beregne hvor stor differansen mellom disse størrelsene (dvs. inntektstapet) er i prosent. For at inntektsnivå før og etter uførhet skal være sammenlignbare, må inntektene oppjusteres i forhold til endringer i grunnbeløp.

Inntektsnivå før uførhet skal være et uttrykk for medlemmets normale inntektsnivå på uføretidspunktet (jf. folketrygdloven § 12-7 andre og tredje ledd og forskrift i medhold av loven). Det skal imidlertid på grunnlag av brukerens inntektsopplysninger vurderes konkret i den enkelte sak om inntekten på uføretidspunktet er representativ for vedkommendes normale inntektsnivå. Dersom denne inntekten allerede var redusert på grunn av varig sykdom, skade eller lyte må det korrigeres for dette. Inntektsnivå før uførhet skal som hovedregel tilsvare den inntekten som vedkommende hadde da inntektsevnen ble varig nedsatt med minst 50 % (30 % ved yrkesskade).

Ekstrainntekter og inntekter fra overtidsarbeid som har vært stabile over tid før uførheten inntrådte, kan medregnes. Hvis det ikke foreligger konkrete holdepunkter for fastsetting av inntektsnivå før uførhet, skal nivået ikke settes lavere enn en årsinntekt i full stilling tilsvarende 3 ganger grunnbeløpet.

For medlemmer som fyller vilkårene for rett til garantert minste tilleggspensjon for unge uføre, skal inntektsnivået før uførhet ikke settes lavere enn en årsinntekt i full stilling tilsvarende 4,5 ganger grunnbeløpet.

Folketrygdloven § 12-7 tredje ledd hjemler en mulighet for å benytte "bransjeinntekt" som utgangspunkt for fastsettelse av inntektsnivå før uførhet for selvstendig næringsdrivende. Dette er ikke aktuelt i denne saken så vidt jeg forstår. I spesielle tilfeller vil likevel bransjeinntekt kunne vurderes som det riktige utgangspunkt for fastsettelsen for arbeidstakere, for eksempel hvis uførheten inntreffer tidlig i en yrkeskarriere, og "normale inntektsår" ikke enda er opptjent.

Inntektsnivå etter uførhet er det inntektsnivået medlemmet forventes å ha etter uførhet. All pensjonsgivende inntekt skal regnes med, uansett om det skriver seg fra hoved- eller bistilling (jf. folketrygdloven § 12-7 andre ledd). Hvis uførheten i hovedstillingen er 30 %, men inntektsevnen er i behold i bistillingen, vil uføregraden bli lavere enn 30 %. Grunnen er at etter uførheten skal all inntekt regnes med.

For noen typer inntekter er det gitt unntak fra hovedregelen om at all inntekt skal medregnes i fastsettelsen av inntektsnivå etter uførhet. Unntakene gjelder omsorgslønn fra kommunen og inntekt fra politiske tillitsverv eller tillitsverv i frivillige organisasjoner. Slike inntekter er begrenset oppad til maksimalt 1 G (avhenger av inntektsnivå før og etter uførhet). Det gjelder også spesielle regler i varig tilrettelagte tiltak.

Det er etter de foreliggende opplysninger ikke mulig for meg og heller ikke riktig å vurdere om saksbehandlingen i Arbeids- og velferdsetaten er rimelig eller ikke i den aktuelle saken. Vedkommende kan klage på det aktuelle vedtaket til nærmeste overordnede klageinstans. Dersom klagen ikke fører frem, kan vedkommende anke saken inn for Trygde retten.

SPØRSMÅL NR. 257

Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 16. november 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«En fem barnsmor ble denne uken dømt til døden for blasfemi av en domstol i Punjab i Pakistan.

Hva vil utenriksministeren gjøre for å bidra til å stoppe gjennomføringen av dommen og motarbeide en lovgivning som kan gi grunnlag for en slik dom?»

BEGRUNNELSE:

I følge den britiske avisen The Telegraph 9.11.2010 er den 45-årige fembarnsmoren Asia Bibi dømt til døden ved henging av en domstol i Sheikhpura i nærheten av Lahore. Hun skal være den første kristne kvinnen i Pakistan som er dømt til døden for blasfemi.

Hun ble funnet skyldig i blasfemi mot sine medarbeidere på en gård i Ittanwali under en opphetet debatt om religion i juni i fjor. Noen av Bibis kvinnelige kolleger skal ha over tid prøvd å få henne til å forkaste sin kristne tro og akseptere islam. Under diskusjonen fortalte Bibi om hvordan Jesus døde på korset for å ta på seg menneskenes synd, og spurte sine muslimske kolleger hva Muhammed hadde gjort for dem.

Dette opprørte de muslimske kvinnene, og de banket opp Bibi og hun ble innelåst i et rom av flere menn. Her skal både hun og hennes barn ha blitt utsatt for vold, ifølge Release International, en hjelpeaktør som støtter forfulgte kristne. Blasfemidommen skal ha kommet etter press fra lokale muslimske ledere.

Svar:

Dødsdommen for blasfemi mot den pakistanske kvinnen Asia Bibi har vært mye omtalt i pakistanske medier, og den har også skapt oppmerksomhet i men-

neskerettighetsmiljøer og ambassader i landet. Dette henger ikke minst sammen med at Asia Bibi er den første kvinne i Pakistans historie som er dømt til døden for blasfemi. Kvinnen, som tilhører landets kristne minoritet, skal under innhøstingsarbeid ha kommet i dispuTT med andre kvinner i nabolaget om religiøse temaer. Hun skal i denne sammenheng ha omtalt profeten Mohammed i nedsettende vendinger. Dette ble rapportert videre i landsbyen, noe som førte til at det i juni 2009 ble reist sak mot henne for en lokal domstol. Denne avsa tidligere denne måned dødsdom under henvisning til Pakistans forbud mot blasfemi.

De opplysninger vi har om Asia Bibis sak, tyder på at den vil bli anket til Punjab's høyesterett i Lahore. De fleste blasfemidommer som avsies for lokale pakistanske domstoler blir omstøtt av høyere rettsinstans. Det er grunn til å håpe at det også vil skje i Asia Bibis sak. Så vidt jeg har kunnet bringe på det rene, har det for øvrig aldri skjedd at noen er henrettet for blasfemi i Pakistan.

Det er et såkalt uformelt moratorium på dødsstraff i Pakistan, innført i 2008, samtidig som regjeringen da opplyste at den ville arbeide for opphevelse av dødsstraff. Siden dette ikke er skjedd, fortsetter domstolene å avsi dødsdommer – i 2009 i alt 276. Kun én av disse var mot en kvinne.

Blasfemilovgivningen i Pakistan favner vidt og er vagt formulert, og den gir derfor rom for betydelig grad av skjønn i rettssystemet. Det er også kjent at blasfemilovgivningen brukes i oppgjør mellom personer som ligger i konflikt med hverandre. I 2009 ble 41 blasfemisaker anmeldt. De aller fleste av disse er rettet mot personer som tilhører religiøse minoriteter.

Norges ambassadør i Islamabad har i dag

(16.11.2010) tatt opp denne saken med pakistanske myndigheter i et møte i utenriksministeriet. Ambassadøren viste blant annet til den bekymring saken har vakt i Norge og andre land. Fra pakistansk side ble det gjort rede for det vanlige forløpet ved slike saker og det ble forsikret om at Asia Bibi ikke vil bli henrettet.

Vi vil fra norsk side fortsette å følge denne saken nøye og samordne vår tilnærming til saken med like-sinnede land.

Jeg vil avslutningsvis også nevne at Norge har i en årrekke støttet organisasjoner som arbeider for å få omgjort Pakistans blasfemilovgivning. Vi vil i vårt videre engasjement fortsette å arbeide for å påvirke rammebetingelsene for menneskerettighetene i Pakistan både i vår dialog med myndighetene og med religiøse nettverk og pakistanske menneskerettighetsorganisasjoner.

SPØRSMÅL NR. 258

Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 17. november 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«I avisa Dagens Næringsliv onsdag 10. november er fornyingsminister Rigmor Aasrud skeptisk til NRKs samarbeid med Meteorologiske institutt og værtjenesten yr.no, og har en rekke innvendinger som også fremkommer i høringsuttalelsene fra departementet. NRKs kringkastingssjef uttaler i samme sak at statsråd Aasrud er på villspor i sin kritikk.

Er statsråden enig med kringkastingssjefens kraftige kritikk av statsråd Aasrud?»

Svar:

Medietilsynet har på oppdrag fra Kulturdepartementet utarbeidet en rapport som vurderer hvorvidt NRKs tjenester på nye plattformer er i samsvar med allmennkringkasteroppdraget slik det går frem av NRKs vedtekter. Rapporten ble sendt på høring med utvidet høringsfrist til 29. oktober. Departementet vurderer nå Medietilsynets rapport i lys av de innkomne høringsuttalelser. Det vil ikke være riktig av meg å kommentere innholdet i de enkelte høringsuttalelsene før det er konkludert i saken.

SPØRSMÅL NR. 259

Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 16. november 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvordan vurderer justisministeren tomtefesteloven i forhold til å ivareta lovens formål, og som verktøy for en ryddig og balansert håndtering av grunneiers og bygningseiers interesser – og kommer justisministeren til å ta initiativ til en evaluering av dagens tomtefestelov?»

BEGRUNNELSE:

Tomtefesteloven var i sin opprinnelige form et godt virkemiddel for at man på en enkel måte kunne legge til rette for fritids- og boligbygging. Dette skjedde på en måte som ivaretok både grunneier og bygningseier. Men forutsetningene i forhold til opprinnelsen er endret i dag. Interessene er flere og verdivurderingen er en annen. Lovendringer de senere

årene har hatt som intensjon å tilpasse lovverket til dette, men det synes som om spørsmålene og konflikten bare har vokst i stedet.

Svar:

Ved utformingen av tomtfesteloven er det foretatt en avveining av de kryssende hensyn som gjelder seg gjeldene i festeforhold. På den ene siden har man hensynet til bortfesteren som har investert i og eier grunnen, mens på den andre siden har man hensynet til festeren som har investert i og eier bygningen, og som utenfor næringsfeste bruker bygningen til bolig- eller fritidshus. Lovgivningshistorikken på dette

rettsområdet viser at det har vært krevende å få til et klart og enkelt regelverk som oppleves som rimelig for begge parter i festeforholdet. De senere årene er det som følge av politiske kompromisser gjort betydelige endringer i reglene om forlengelse av festeforholdet, reglene om innløsning av festetomten og reglene om regulering av festeavgiften. Det forhold at reglene har vært grundig vurdert og behandlet av Stortinget i flere omganger de senere årene, gjør at jeg på nåværende tidspunkt ikke ser behov for å ta initiativ til en evaluering av tomtfesteloven, eller til å foreslå endringer i denne. Etter mitt syn er det nå viktig å skape ro og forutsigbarhet på dette rettsområdet.

SPØRSMÅL NR. 260

Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 18. november 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva tror statsråden er årsaken til at Sivilforsvaret føler seg stemoderlig behandlet, og hvorfor mener statsråden det ikke er viktig å sikre Sivilforsvaret nødvendig utstyr, i det han ikke har foreslått for Stortinget at det bevilges tilstrekkelig midler for investeringer i kritisk utstyr for ivaretagelse av samfunnssikkerheten lokalt?»

BEGRUNNELSE:

Sivilforsvaret er en svært viktig aktør for å sikre rask og konkret handling ved krisesituasjoner. I stortingsmelding 22 (2007-2008) fremgår det at Sivilforsvaret har behov for 162 millioner kroner i investeringer i utstyr. Dette er ikke fulgt opp i regjeringens budsjettprioriteringer siden den gang.

I Vestfold settes samfunnssikkerheten på en alvorlig prøve på grunn av det lave investeringsnivået. Gammelt utstyr byttes ikke ut, og i den grad det foregår utbytting erstattes dette med færre enheter enn det som leveres. Et eksempel er at det i Vestfold skulle byttes ut 40 vannpumper til vannforsyning, tilbake fikk de 8 vannpumper. De nye vannpumpene var ikke mer effektiv enn de gamle.

Distriktssjef for Sivilforsvaret i Vestfold Berit Reppesgård har uttalt følgende til Tønsbergs Blad 10. november 2010: "Vi skal være en forsterkningsressurs for nødetatene. Hvis vi ikke har det rette utstyret klarer vi ikke å leve opp til forventningene som er satt til oss. Vi føler at vi bli stemoderlig behandlet."

I Vestfold mangler Sivilforsvaret også kapasitet til å levere store nok motorbrannpumper ved brann i eksempelvis en høyblokk, til tross for at brannvesenet er avhengig av slikt supplement fra Sivilforsvaret ved slike branntilfeller.

Etter min mening viser dette at situasjonen er alvorlig og at samfunnssikkerhet ikke tas på tilstrekkelig alvor fra regjeringens side.

Svar:

Sivilforsvaret er statens forsterkningsressurs, som bistår nød- og redningsetatene ved større ulykker og hendelser. Staten er også tillagt viktige oppgaver med å ivareta befolkningens behov i tilfelle krig. Behovet for modernisering av Sivilforsvaret ble omtalt i St. meld. nr. 22 (2007-2008). Det framgår av denne meldingen at det er behov for omstilling av Sivilforsvaret og at det er kartlagt behov for utskifting og anskaffelse av materiell, tilpasset dagens og framtidens beredskapsutfordringer.

Justisdepartementet er i gang med oppfølging av denne stortingsmeldingen, men det gjenstår fortsatt en del av dette arbeidet. Jeg har forståelse for at man i Sivilforsvaret synes at dette arbeidet går for langsomt.

Sivilforsvaret deltar i 300 - 400 hendelser hvert år og får gode tilbakemeldinger på sin innsats. Jeg er derfor opptatt av at Sivilforsvaret skal ha relevante kapasiteter for å kunne bistå nød- og redningsetatene ved større ulykker og hendelser.

Det vil løpende være behov for utskifting og anskaffelse av materiell på flere områder, både i Vestfold og i sivilforsvarsdistriktene for øvrig. Dette gjelder bl.a. vannpumper som stortingsrepresentanten omtaler i sitt brev, samt en del brannmateriell for øvrig, kjøretøy, ny innsatsbekledning mv. Jeg vektlegger at sivilforsvarsdistriktene gjensidig forsterker hverandre med personell og utstyr når det er behov for det ifm. håndtering av hendelser. Dette var for eksempel tilfelle ifm. Frolandbrannen hvor personell og utstyr fra syv distrikter var involvert i slukkingen av skogbrannen. Slik forsterkning er viktig når store hendelser inntreffer, og bidrar også til å styrke Sivilforsvarets beredskapsevne generelt.

Anskaffelse av en ny hensiktsmessig innsatsbekledning er av Sivilforsvaret fremhevet som presserende for ivaretagelse av operative oppgaver. Anskaffelsen av dette utstyret har derfor høy prioritet. I løpet av 2010 vil en femtedel av den operative styrken ha fått ny uniformsbekledning, og det er innkjøpt nye støvler og hjelmer til halvparten av denne styrken. Som følge av de særskilte utfordringene i Nord Norge blir den nye innsatsbekledningen faset inn nordfra. Anskaffelse av innsatsbekledning vil bli videreført i 2011.

Jeg kan videre opplyse at Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) bl.a. har igangsatt arbeidet med å redusere den operative styrken i

Sivilforsvaret fra 10 000 mannskap til 8000 mannskap. En slik reduksjon vil innebære at hele den operative styrken vil kunne utdannes og øves med henblikk på forsvarlig innsats ved store og komplekse hendelser. DSB har også igangsatt arbeid med avhending av eiendommer det ikke lenger er behov for, herunder nedlegging og avhending av Sivilforsvarsleire. Jeg kan videre opplyse at DSB, i tråd med i behandlingen i Stortinget, jf. Innst. S. nr. 85 (2008-2009) og Innst. 153 S (2009-2010), er gitt i oppdrag å samlokalisere kompetansesentrene i Sør-Trøndelag og Rogaland med kompetansesenteret i Oppland. Direktoratet planlegger at slik samlokalisering av skolevirksomheten skal være gjennomført innen 1. august 2011.

Grunnlaget for opprettelsen av Sivilforsvaret var å beskytte sivilbefolkningen i forbindelse med krigshandlinger. Selv om oppgaver under krig fortsatt begrunner Sivilforsvarets eksistens, konsentreres nå størstedelen av ressursene om fredstidsoppgaver knyttet til redningsoppgaver og annen katastrofeinnsats. Dette er også i tråd med den nye Sivilbeskyttelsesloven som Stortinget har gitt sin tilslutning til. Dette gir behov for omstilling og modernisering på en rekke områder i Sivilforsvaret. Denne prosessen er i gang, men det gjenstår fortsatt utfordringer både knyttet til materiell og innsatsbekledning.

SPØRSMÅL NR. 261

Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen

Besvart 22. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

Med bakgrunn i stor frustrasjon fra Nav-brukere på grunn av forhold rundt kundebehandling, mangel-full veiledning og for mange ulike saksbehandlere og organer i Nav-systemet, så var det positive signaler som kom fra statsråden i spørretimen i dag.

Vil statsråden sette i gang dette arbeidet snarest mulig slik at brukerne får en lettere hverdag der de vet hvem i Nav-systemet som skal svare, og hvem som skal ha ansvar for sin sak?

BEGRUNNELSE:

Med bakgrunn i spørsmål i spørretimen i dag var statsråden svært positiv til å gi saksbehandlere hos Nav et ansikt overfor brukerne. Bakgrunnen for

spørsmålet er at når brukere henvender seg til Nav, så får man ikke en person å forholde seg til, men ofte mange med ulik kompetanse. Dette har vist seg gjennom brukerundersøkelser og er noe Riksrevisjonen har bemerket. Her, som på andre områder, bør en utnevne primærkontakter til brukerne slik at ansvars-fremhevingen blir mer i fokus for alle parter.

Svar:

Et av målene med NAV-reformen var å opprette en helhetlig arbeids- og velferdsforvaltning slik at brukeren ikke skulle bli kasteball mellom ulike offentlige organer. Jeg ser det som viktig at dette målet ikke blir uthult ved at brukerne av arbeids- og vel-

ferdsforvaltningen må forholde seg til for mange ulike saksbehandlere og organer.

Det er allerede i dag en målsetting for Arbeids- og velferdsetaten at personer med sammensatte behov får tildelt en fast kontaktperson som skal bistå med veiledning og oppfølging. For øvrig har alle brukere i henhold til forvaltningsloven rett til å få snakke med én saksbehandler i de tilfeller hvor det kun er denne saksbehandleren som har tilstrekkelige forutsetninger for å gi brukeren tilfredsstillende veiledning. Denne rettigheten er innarbeidet i Arbeids- og velferdsetatens rundskriv.

Normalt vil det også for forvaltningen være mest praktisk at en sak behandles av én saksbehandler, og at det er denne saksbehandleren som har oppfølgingen av den enkelte. Slik foregår saksbehandlingen også i stor grad i praksis. Det er særlig to forhold som gjør det vanskelig til enhver tid å opprettholde denne arbeidsmåten. For det første medfører Arbeids- og velferdsetatens størrelse og kompleksitet behov for spesialisering som gjør at saker må behandles av flere instanser. For det andre kan fravær og at ansatte bytter jobb medføre at andre saksbehandlere må overta oppfølgingen av saken.

Flere tiltak er satt i verk for å bidra til kontinuitet i saksbehandlingen. For det første arbeider Arbeids- og velferdsetaten systematisk – og med gode resultater – for å redusere saksbehandlingstidene. Kortere saksbehandlingstid gir i gjennomsnitt færre involverte i saksbehandlingsprosessen. For det andre jobber etaten aktivt for å sikre stabilitet og kontinuitet i egen bemanning og for å redusere fraværet. For det tredje vil en hensiktsmessig organisering og samhandling mellom etatens enheter bidra til at brukeren opplever etaten som mer enhetlig og brukervennlig. Departementet tok derfor initiativet til nedsettelse av en ek-

spertgruppe som før sommeren la frem en rapport med forslag til tiltak for å forbedre Arbeids- og velferdsetatens virkemåte. Rapporten vil bli fulgt opp av departementet.

Ofte handler ønsket om en fast saksbehandler om å få relevant og tilstrekkelig informasjon og veiledning i egen sak. Innføring av elektronisk dokumenthåndtering vil gjøre det enklere for etaten å gi god informasjon og veiledning. Dette innebærer at saksdokumenter blir tilgjengelig elektronisk ved de enheter som har behov for informasjonen. I tillegg arbeider etaten med utvikling av nye telefonitjenester, blant annet opprettelse av kundesentre, og utvikling og forbedring av selvbetjeningsløsninger på etatens nettsider. Dette vil ytterligere forbedre informasjonstilgangen.

Avslutningsvis vil jeg peke på at det i første omgang er viktig å sørge for at de brukerne som har størst behov for koordinering av tjenestene og én kontaktperson, får dette. Dernest mener jeg det er viktig at de generelle tiltak Arbeids- og velferdsetaten gjennomfører, videreføres og får tid til å virke. Jeg vil for øvrig minne om at arbeids- og velferdsforvaltningen håndterer mange ulike sakstyper. Svært mange av sakene behandles uten at det er behov for kontakt med brukeren over tid. I disse tilfellene vil det ikke være hensiktsmessig å utpeke faste saksbehandlere eller primærkontakter. En del brukere foretrekker dessuten å forholde seg til forvaltningen ved skriftlig korrespondanse og er mindre opptatt av hvem som behandler saken.

Jeg vurderer det derfor slik at en innføring av en ordning med faste saksbehandlere eller primærkontakter for alle brukere av arbeids- og velferdsforvaltningen nå vil være lite hensiktsmessig.

SPØRSMÅL NR. 262

Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 30. november 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å samle Politiets Data og materielltjeneste, PDMTs virksomhet i Møhagen på Gran, og hvordan tenker han seg i så fall en videre prosess rundt dette?»

BEGRUNNELSE:

Politiets Data- og Materielltjeneste, PDMT, søker nå om nye lokaler i Oslo. Spørsmålet om lokali-

sering av virksomheten er derfor særlig aktuell. Over noen tid har det vært en løpende debatt om det ut fra en samfunnsmessig helhetsvurdering ville være riktig å samle denne virksomheten i Gran kommune på Hadeland, der PDMT allerede har sitt hovedkontor. PDMT vil på Gran falle inn i en større IKT struktur som er viktig for utviklingen av Innlandet. I aksen Gran - Jørstadmoen finner en tunge teknologiske miljøer rundt Høyskolen i Gjøvik og industrimiljøet på

Raufoss. Her vil PDMT være et godt bidrag til utvikling, og selv få et godt faglig nedslagsfelt for egen rekruttering og utvikling av prosjekter. PDMT vil også med en plassering i dette området være en naturlig bidragsyter eksempelvis til videre utvikling av nye grader ved Høyskolen i Gjøvik. Også ut fra en kostnadsvurdering er det grunn til å tro at en løsning utenfor Oslo vil være positiv.

Svar:

Politiets data og materielltjeneste (PDMT) har startet arbeidet med å finne nye lokaler til virksomhetens datatjeneste i Oslo. Tjenesten i Oslo er lokalisert på to adskilte adresser på Majorstuen, og dagens leiekontrakter nærmer seg utløp. Prosessen med å finne nye lokaler gjennomføres med utgangspunkt i Politidirektoratets strategi for bygg og eiendom og er innenfor departementets fullmakter, initiert og styrt av PDMT.

Justisdepartementet har, før stortingsrepresentantens spørsmål, mottatt forespørsel fra Gran Arbeiderparti om et møte. Dette ble avholdt den 21. september med statssekretær Terje Moland Pedersen. Vi har også mottatt henvendelse fra Oppland Arbeiderparti og Hedmark Arbeiderparti angående nye lokaler for PDMT, og vi hadde møte med fylkesordfører Audun Tron den 25. november 2010.

Som det fremgår av Prop. 1 S (2010-2011) for Justisdepartementet defineres dagens situasjon knyttet til politiets IKT-infrastruktur og straffesakssystemer som en av hovedutfordringene etaten nå står overfor. Politiets IKT-infrastruktur er teknologisk utdatert og antall hendelser som medfører driftsforstyrrelser er økende. For å sikre stabil tilgang til systemene, og for å redusere risiko for alvorlige driftsforstyrrelser, benyttes det betydelige ressurser på drift og forvaltning.

I tillegg til de endringer som nå gjennomføres knyttet til IKT-infrastruktur, er det nødvendig med en fornyelse av politiets straffesakssystemer. Politidirektoratet har i 2010 startet opp arbeidet med et forprosjekt i forbindelse med fornyelse av straffesaks-systemene.

Det fremgår av ovennevnte at det er under gjennomføring og planlegging betydelige endringsprosesser og investeringer knyttet til IKT-området i politi- og lensmannsetaten de nærmeste årene. PDMTs datatjeneste lokalisert til Oslo er sterkt involvert i dette arbeidet. Vi vil derfor ikke ta noe initiativ nå som er egnet til å forstyrre, eller bidra til ytterligere forsinkelser av politiets IKT-systemer.

SPØRSMÅL NR. 263

Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 16. november 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«På mange kirkegårder som f.eks. i Hedmark, blir gravsteiner etter at de er fjernet fra gravstedet, liggende i en haug i et hjørne av kirkegården. Dette synes jeg er respektløst og lite passende.

Hva vil statsråden bidra med for at slike gravsteiner blir fjernet og behandlet på en riktig måte?»

Svar:

Gravferdslovgivningen er utformet med sikte på at våre kirkegårder skal bli forvaltet med den orden og verdighet som deres egenart tilsier. Gravminnet skal normalt tas bort fra graven, når frigravperioden er til ende og graven ikke blir festet eller når festeperioden går ut og festeavtalen ikke fornyes. Gravminnet eies av den ansvarlige eller av festeren, og det er

i henhold til regelverket (gravferdsforskriften § 21 tredje ledd) primært eierens ansvar å sørge for at gravminnet fjernes.

I mange tilfeller vil det likevel være de lokale kirkegårdsmyndighetene som tar hånd om det gamle gravminnet, og det settes da gjerne på lager en periode. Når ikke eieren i løpet av seks måneder har gjort krav på det, tilfaller det kirkegården, jf. gravferdsloven § 18. Det er da opp til kirkegårdsmyndighetene å bestemme om gravminnet skal bevares, om det skal tilbys til gjenbruk eller om det skal fjernes fra kirkegården. Dersom myndighetene fjerner et gravminne, skal navn og data tas bort, jf. gravferdsforskriften § 21. Fra sentralt hold anbefales det at gravminner som fjernes fra kirkegården, helst blir knust. Slik jeg ser det, er regelverket på området i dag klart nok. Mitt

generelle inntrykk er også at de lokale kirkegårdsmyndighetene ivaretar sitt ansvar på en god måte, men det er vanskelig å unngå enkelttilfeller hvor det

kan være behov for både bevisstgjøring og rådgivning.

SPØRSMÅL NR. 264

Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 19. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Både behov for utvidet/justert arealplanlegging og forhold knyttet til trasevalg i konflikt med elnett ser ut til å kunne gi betydelig forsinkelse for bygging av et nytt Sotra-samband. Det skulle nesten være unødvendig å påpeke hvor viktig en slikt nytt samband er for transportavviklingen mellom Bergen og Sotra og hvor omfattende de negative samfunnsmessige kostnadene grunnet forsinkelse er.

Vil statsråden på denne bakgrunn vurdere bruk av statlig reguleringsplan og statlig styring av dette stamveiprojektet?»

Svar:

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 er det vurdert som aktuelt å prioritere statlige midler til bygging av nytt Sotrasamband i siste seksårsperiode, forutsatt at det blir tilslutning til et opplegg for delvis bompengefinansiering av prosjektet. Statens vegvesen har ansvaret for planleggingen av nytt Sotrasamband og opplyser at det ikke er

utsikter til forsinket byggestart i forhold til forutsetningen i St.meld. nr. 16 (2008-2009). Statens vegvesen opplyser om god dialog med Bergen kommune om utvidelse av planområdet og med BKK om kraftledningsløsninger.

Jeg vurderer statlig reguleringsplan som uaktuelt så lenge Statens vegvesen eller andre aktører i den lokale planleggingen ikke har bedt om dette.

Jeg vil minne om at Statens vegvesen etter plan- og bygningsloven § 3-7 har vide fullmakter til å utarbeide og fremme planer, og at etaten dermed i stor grad kan kontrollere framdriften i videre planlegging. Dersom det skulle oppstå konflikt om planløsning i sluttbehandlingen når kommunene skal gjøre planvedtak, vil dette normalt bli avklart gjennom regelverket for innsigelser etter plan- og bygningsloven kapittel 5. Statlig plan vil kunne bli aktuelt dersom det i sluttfasen av planleggingen skulle vise seg at kommunene ikke vil vedta noen av de alternative løsningene som Statens vegvesen har utredet.

SPØRSMÅL NR. 265

Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 17. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva er konsekvensene av at regionfunksjoner for pediatri samles på OUS Gaustad, i forhold til behov for flytting av syke nyfødte fra OUS Kirkeveien, og i forhold til foreldrenes mulighet for å være sammen med disse barna?»

BEGRUNNELSE:

Hovedstadsprosessen skal sikre et bedre tilbud til pasientene gjennom samling av fagmiljøer som bidrar til bedre helsetjenester og bedre ressursbruk. Oslo Universitetssykehus har besluttet at regionfunksjoner skal samles på Gaustad, mens storbysy-

kehuset med lokalsykehusfunksjoner skal være i Kirkeveien.

I rapport nr 2 av 15.09.2009 fra lokalsykehusprosjektet i OUS fremgår det at om lag 246 sengeplasser innen pediatri skal flyttes fra OUS Kirkeveien til OUS Gaustad. Av disse er 6 sengeplasser regionfunksjoner, mens de øvrige er lokal- og områdefunksjoner. I rapporten pekes det på at det kan også hevdes at ordinære fødsler bør lokaliseres sammen med øvrig virksomhet innen kvinne/barn-området selv om dette evt. samles på regionsykehuset.

Fødeavdelingen ved OUS Kirkeveien har om lag 7000 fødsler pr år, mens OUS Gaustad har om lag 2200 fødsler. Et betydelig antall barn vil ha behov for medisinsk behandling etter fødsel. For syke nyfødte er det viktig å begrense risiko knyttet til pasienttransport. Samtidig er det avgjørende at barna i størst mulig grad kan være sammen med sine foreldre under behandling.

Det er derfor viktig at den fremtidige funksjonsfordelingen internt i OUS sikrer et godt medisinsk behandlingstilbud til nyfødte, herunder at behovet for transport mellom de ulike enhetene ved sykehuset begrenses og at foreldrene i størst mulig grad kan være sammen med sine barn under behandlingen. Det er også avgjørende at funksjonsfordelingen bidrar til å styrke kvaliteten og helheten i tilbudet til pasientene.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at Oslo universitetssykehus HF (OUS) har vedtatt at sengeposter for barnekreft og barn med medfødt hjertefeil samles på OUS Rikshospitalet i 2011. Dette medfører en flytting av ca 8 senger fra OUS Ullevål til Rikshospitalet. Dessuten utredes flytting av senger for barn med ulike former for kirurgisk sykdom fra Ullevål til Rikshospitalet. Dette kan omfatte opp til 10 senger, men er ikke ferdig utredet.

Fagmiljø og ledelse ved Oslo universitetssykehus HF er enige om at disse flyttingene vil gi et kvalitativt bedre tilbud. Flyttingene vil i beskjeden grad berøre nyfødte og derfor i mindre grad medføre behov for flytting av disse. Nyfødte med medfødt hjertefeil

som har hatt behov for operasjon eller spesialisert utredning, er tidligere blitt flyttet mellom Ullevål og Rikshospitalet avhengig av hvor i pasientforløpet de befant seg. Nå vil hele behandlingsoppholdet finne sted på OUS Rikshospitalet, og samlingen vil derfor medføre mindre flytting av syke nyfødte og deres pårørende.

Det er for tiden ikke aktuelt å samle alle fødsler på OUS Rikshospitalet. Det vil derfor være en stor fødevirksomhet på OUS Ullevål i overskuelig fremtid med en nyfødt intensiv avdeling på sykehuset, slik at syke nyfødte kan behandles der de er født.

Over tid vurderes det å samle flere av regionsfunksjonene for fødsels- og nyfødtmedisin til OUS Rikshospitalet. I disse planene vil fødsel og nyfødtopphold i størst mulig grad finne sted på samme sykehus. Stockholm har en slik fordeling av fødsler og nyfødtmedisin som Oslo universitetssykehus over tid legger opp til. Erfaringene her er at transportbehovet av nyfødte er meget beskjedent.

Det er bred enighet om at overføringer av nyfødte barn mellom sykehus skal skje i minst mulig grad, og at mor og barn bør være sammen. De gangene flytting er nødvendig, flyttes mor nesten alltid sammen med barnet. Det nye foreldreovernattingsbygget på OUS Rikshospitalet er med på å legge forholdene godt til rette for dette.

Helse Sør-Øst RHF mener angivelsen om at 246 sengeplasser innen pediatri skal flyttes fra OUS Ullevål til OUS Rikshospitalet, må bero på en misforståelse. Tallet er 3-4 ganger høyere enn antall barnesenger på Ullevål i dag inkl. nyfødt sengene som ikke er planlagt flyttet. Det er bare planlagt å flytte 8 senger (for sykdomsgruppene barnekreft og barnehjertesykdommer) i første omgang, deretter kanskje 8-10 kirurgiske senger og senere 3 senger i forhold til nyfødtproblematikk.

Den funksjonsfordelingen som her er omtalt, vil etter mitt syn bidra til å styrke kvaliteten på behandlingstilbudet både til nyfødte barn, syke barn og pårørende, og gi barn og foreldre gode muligheter til å være sammen - slik representanten Sonja Irene Sjøli også fremhever som viktig.

SPØRSMÅL NR. 266**Innlevert 10. november 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 17. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I svaret frå statsråden på mitt spørsmål nr. 127 vart det presisert at ingen sjukehus skal leggjast ned, og at sjukehuset på Nordfjordeid skal ha akuttberedskap innan indremedisin.

Er statsråden samd i at ei slik avdeling som statsråden viser til i sitt svar på mitt spørsmål nr. 127 må ha overlegar innan medisin og kirurgi, sjukepleiarar, anestesilegar, anestesisjukepleiarar, samt lab. og radiologi?»

Svar:

I mitt svar på ditt spørsmål nr. 127 uttrykte eg kva som er regjeringa si politikk på området. Regjeringa legg til grunn at det desentraliserte sjukehusstilbodet me har i dag skal oppretthaldast. Dette er uttrykt både i regjeringsplattforma og i høyringsutkastet til Nasjonal helse- og omsorgsplan. Det vil framleis vere tre sjukehus i Sogn og Fjordane. Det vil vere indremedi-

sinsk tilbod både på sjukehuset i Lærdal og i Nordfjordeid slik at ein skal kunne ta seg spesielt godt av den aukande gruppa av pasientar med kronisk sjukdom, også ved akutt forverring av sjukdomen. Det einskilde (sjukehus) føretak må sjølv vurdere kva samansetting og kva medisinsk kompetanse som er naudsynt på personalet for å ivareta pasientgruppa, samt etablering av nye desentraliserte tilbod ved sjukehusa. Ein må sjå på dei totale personellressursane på tvers av dei tre sjukehusa.

Det er Helse Vest RHF som har ansvaret for å sørge for en heilskapleg plan for spesialisthelsetesta i regionen, óg i Sogn og Fjordane. Dei må ta stilling til kva som er eit forsvarleg tilbod til befolkninga i fylket. Framtidig organisering av sjukehusstilbodet i Sogn og Fjordane skal handsamast i Helse Vest RHF i samband med heilskapeleg strategi for helseregionen den 1. desember 2010.

SPØRSMÅL NR. 267**Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 17. november 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Røvær er en øy tilhørende Haugesund. Der vest i havet bor det driftige folk som gjør sitt beste bl.a. ved å etablere solide arbeidsplasser og få flere til bosette seg der. Øyboerne ønsker å utvikle turisttilbudet og har derfor etablert kystkulturforeningen Sjøråk som er eier av 45 år gammel tråler. Denne er det ønsker om å ta i bruk til rekesafari. Båten har ikke konsesjon og foreningen har heller ikke råd til en.

Vil ministeren sørge for at båten kan tas i bruk å måtte kjøpe konsesjon?»

BEGRUNNELSE:

Folket på Røvær er veldig opptatt av å stå på og gjør sitt for at innbyggertallet ikke skal reduseres. I forbindelse med andre turistsatsinger som spenner fra tilrettelegging av turer for speidere, velværetil-

bud, guidete turer på øyen og bygdemuseum mm ønsker de å satse på å få flere turister til øya.

Fiskeri- og kystministeren gav i pressemelding den 12.01. 2010 uttrykk for at de ønsker økt satsing på kysten som resemål. Det ble også vist til at det var første gang det var invitert til et møte mellom fiskeri- og havbruksnæringen og reiselivsnæringen for å videreutvikle relasjonene mellom disse aktørene.

Statssekretær Vidar Ulriksen sa blant annet i sitt innlegg på Arena Nord i 2006:

"Og er det reiselivsnæringen som gir muligheter for å skape verdier av marine ressurser - ja, så skal det legges til rette for å utvikle dette. Det trenger ikke være noen konflikt mellom fiskerinæringen og reiseliv."

For å styrke næringsgrunnlaget for allerede etablert reiselivssatsing og holde i hevd fiskeriyrket øn-

sker kystkulturforeningen Sjøråk å ta i bruk fiskebåten M/S Brannbu til rekesafari. Konseptet "Rekesafari" er utviklet av ildsjeler i foreningen, i samarbeid med reiselivskrefter på Røvær bestående blant annet av Kulturhotellet, vandrerhjem og andre deltakere.

Tilbud om Rekesafari er tenkt som en del av et pakke tilbud av opplevelser. Men en ser også for seg at det vil skape aktivitet og arbeidsplasser innen reiselivssatsingen, gi synergieffekt mht transport og handel på Røvær og kan skape økt interesse for fiskerieringen og økt interesse blant fiskere for å knytte til seg reiselivssatsing.

Fiskebåten har vært brukt til tråling i 45 år og omgjort til fritidsbåt i 2009. Båten er under utbedring for å bli godkjent med begrenset passasjersertifikat, som turbåt.

Reiselivet ønsker spesielle og verdifulle opplevelser, det ser vi tydelig på internasjonal omtale av kongekrabbesafari som pågår i småskala form nord i landet.

På Røvær ønsker de samme mulighet. Mengden med fangst er mikroskopisk og kan reguleres ved at en f. eks. bare har trålen ute i 2-3 timer.

Svar:

Det fartøyet som Sjøråk kystkulturforening ønsker å bruke til å ta med turister og andre ut for å tråle reker, er tidligere frivillig tatt ut av fisket gjennom

bruk av strukturkvoteordningen for kystfiskeflåten. Som følge av at det aktuelle fartøyet ble tatt ut av fisket, blir et annet fartøy tildelt ekstra kvote, såkalt strukturkvote.

Som regel skal fartøyene som tas ut av fiske i medhold av strukturordningene kondemneres, men det kan gjøres unntak for fartøy som har antikvarisk verdi eller kan brukes til allmennyttig formål, til foreningsarbeid eller lignende.

Formålet med strukturordningene er å tilpasse fiskeflåten til ressursgrunnlaget ved å ta fartøy ut av aktivt fiske. Det er viktig å sikre at strukturordningenes formål ikke undergraves ved at fartøyene senere blir gjeninnført i aktivt fiske, uansett om det er ordinært næringsfiske eller annen virksomhet som har utnyttning av de marine ressursene som økonomisk grunnlag.

Denne saken reiser to problemstillinger: For det første adgangen til å bruke reketrål som fiskeredskap, i strid med de alminnelige reglene for redskapsbegrensninger for fartøy som ikke er registrert som fiskefartøy i merkeregisteret, jf havressursloven § 22, og for det andre en slik næringsmessig bruk av nettopp dette fartøyet som er tatt ut av fiske gjennom strukturordningene.

Ettersom saken fremdeles er til behandling kan jeg ikke si noe om utfallet av saken.

SPØRSMÅL NR. 268

Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 19. november 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Hvordan har overføringen av ansvaret for drøye 18000 km riksveg til fylkeskommunene påvirket bemannings/stillings utviklingen i fylkeskommunene?»

BEGRUNNELSE:

Etter omorganiseringen av ansvar og eierskap til tidligere riksveger har fylkeskommunene fått vesentlig større oppgaver og staten ditto mindre. Det er interessant å kartlegge utviklingen i offentlige utgifter som følge av reformen. Derfor er det også interessant at svaret gis i lys av og med opplysninger om tilsvarende nedbemanningstall i Statens vegvesen.

Svar:

Fylkeskommunene har i forbindelse med forvaltningsreformen fra 1. januar 2010 overtatt ansvaret

for øvrige riksveger med tilhørende ferjer. Hovedformålet med reformen har vært å styrke fylkeskommunene som regionale utviklingsaktører, der bl.a. samferdselsoppgavene kan ses i sammenheng med øvrige oppgaver fylkeskommunene har hatt før 2010 og de nye oppgavene som er overført fra 2010.

Utgangspunktet for reformen har vært at ressurs følger oppgaver. For 2010 er det flyttet knapt 6,1 mrd. kroner fra Samferdselsdepartementets budsjett knyttet til samferdselsområdet. Midlene er fordelt med om lag 5,7 mrd. kroner over rammetilskuddet til fylkeskommunene og 400 mill. kroner til momskompensasjon på Finansdepartementets budsjett. Fylkeskommunenes frie inntekter er styrket med 1 mrd. kroner begrunnet med det økte samferdselsansvaret og det er innført en rentekompensasjonsordning på Samferdselsdepartementets budsjett med en samlet investeringsramme på 2 mrd. kroner i 2010. I tillegg

er det over rammetilskuddet til fylkeskommunene bevilget 100 mill. kroner til nye årsverk slik at fylkeskommunene kan ivareta alle de nye oppgavene og derigjennom styrke sin rolle som regionalpolitisk aktør. Det er dermed lagt til rette for høy aktivitet på samferdselsområdet, noe som tilsier administrativ oppfølging både i fylkeskommunene og hos Statens vegvesen som sams vegadministrasjon.

Jeg viser til at fylkeskommunene fikk overført ansvaret for de nye samferdselsoppgavene fra 1. januar i år. Kommunal- og regionaldepartementet eller Samferdselsdepartementet har derfor ikke statistikk

for årsverksutviklingen i fylkeskommunene for inneværende år. Kommuner og fylkeskommuner vil innen 15. februar 2011 rapportere data for årsverk i 2010 gjennom KOSTRA. Det er SSB som publiserer disse tallene. SSB har ikke publisert egne årsverkstall for samferdsel i KOSTRA. Rapporteringen vil derfor bare gi et bilde av den totale årsverksutviklingen i fylkeskommunene. De foreløpige KOSTRA-tallene for 2010 blir publisert av SSB 15. mars i 2011. Endelige KOSTRA-tall for 2010 vil bli publisert 15. juni 2011.

SPØRSMÅL NR. 269

Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 19. november 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Yad Vashem, den israelske minneinstitusjonen for Holocaust, avvikler på regelmessig basis kurs for lærere som skal undervise om emnet. 24 land sender lærere på kurs om Holocaust. Danmark har hatt 200 lærere på kurs over en 10 års periode.

Vil statsråden vurdere om Norge bør delta i dette programmet?»

Svar:

Representanten viser til undervisningsinstitusjonen Yad Vashem, senter for Holocauststudier i Jerusalem, som per i dag samarbeider med 29 land i Europa, deriblant Finland, Sverige og Danmark. I Sverige skjer dette samarbeidet gjennom Yad Vashems kontakt inn mot den frittstående organisasjonen Svenska kommittéen mot antisemitism (SKMA). I Danmark er deres samarbeidspartner den uavhengige forskningsinstitusjonen Danish Institute for International Studies (DIIS).

Jeg mener at vi i Norge allerede har en tilnærmet lik organisering. Holocaustsenteret, (HL-senteret), Det europeiske Wergelandsenteret (EWC), er begge faglig uavhengige kompetansmiljøer, opprettet av

departementet. De må på et faglig fundert grunnlag, i samarbeid med de lokale skolemyndighetene komme frem om det er aktuelt å samarbeide med Yad Vashem.

Det finnes allerede i Norge utviklet mye undervisningsmaterieell til bruk for lærere i undervisningen. Dette er tilgjengelig både på HL-senterets egne hjemmesider og på nettbasen Holocaustdagen.no.

HL-senteret har i høst gjennomført første runde i et nytt undervisningsopplegg for lærere i holocaustproblematikk. Ved siden av å fokusere på den rent historiske dimensjonen ved Holocaust, har man også hatt et videre perspektiv ved å se på folkemord mer generelt. Kurset har fått bra tilbakemeldinger fra deltakerne.

Jeg vil videre informere om at jeg har tatt initiativ til en bredt sammensatt arbeidsgruppe for holdnings- og skapende arbeid i skolen, som blant annet ble nedsatt for å finne konstruktive løsninger for å bekjempe antisemittisme i norske skoler. Gruppen vil levere sin rapport i midten av januar 2011. Konklusjonene i rapporten vil bli viktige i departementets videre arbeid.

SPØRSMÅL NR. 270**Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Bendiks H. Arnesen****Besvart 19. november 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Jeg viser til Stortingets vedtak om å lokalisere hovedbasen for Forsvarets helikopter til Bardufoss, og jeg vil berømme forsvarsministeren for en rask oppfølging av dette vedtaket.

Kan statsråden forsikre om at detachementet i Bergen kun er en mindre avgrenset lokalisering, mens det i all hovedsak skal trappes opp på Bardufoss?»

Svar:

Det styrende i denne saken er Stortingets vedtak ved behandlingen av Innst. S. nr. 318 (2007-2008) om at 334 skvadron, 337 skvadron og 339 skvadron organiseres under en felles ledelse på Bardufoss flystasjon. Ved samme behandling fremkom også bred enighet om at Bardufoss flystasjon skal utvikles som hovedbase for Forsvarets fremtidige helikopterstruktur og at den fremtidige helikopterflåten skal ha sitt operative tyngdepunkt i Nord-Norge. Også denne

enigheten ligger som grunnleggende føring i departementets oppfølging av saken.

I tillegg er det i planleggingen lagt til grunn at det skal etableres et klart begrenset detasjement på Haakonssvern, primært for å kunne understøtte Sjøforsvarets aktiviteter i Sør-Norge. Styrende rammer for planleggingen av et slikt detasjement er at det skal være fullt og helt underlagt den felles luftvingledelsen på Bardufoss samt at kun det helt nødvendige for løsning av detasjementets oppdrag legges til Haakonssvern. Detasjementet planlegges satt opp med inntil seks NH-90 i løpet av 2014 med en total bemanning på ca. 60 personer. Samlet vil den nye helikopterstrukturen bestå av omlag 400 personer inklusive vernepliktige og flyskoleelever, hvorav ca. 340 personer på Bardufoss.

Jeg kan på denne bakgrunn forsikre representanten Arnesen om at den vesentligste opptrappingen knyttet til ny helikopterstruktur vil finne sted på Bardufoss.

SPØRSMÅL NR. 271**Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 19. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Jeg tok opp denne saken i Nordisk råd der Rigmor Aasrud og Ewa Bjørling var udelt positiv.

Vil statsråden ta kontakt med den Svenske samferdselsministeren og få forslaget utredet og iverksatt?»

BEGRUNNELSE:

I Nord-Sverige blomstrer det nye selskap som ønsker å utvinne bl.a. jernmalm og andre mineraler. Problemet er at malmbanen fra Kiruna til Narvik ikke har kapasitet til å ta imot alle nyetablerere. Det er derfor nødvendig med nye utbygginger, slik at næringslivet på Svensk side og norsk side kan få videre utvikle seg. Det er ønskelig å ta opp gamle planer om å starte bygging av en ny jernbanetrase fra Hundalen på norsk side forbi riksgrensen fram til Kopperåsen

stasjon. Det er en strekning på 20 km med to tunneller, henholdsvis på 7,7 og 1,9 km, samt 11 km spor i åpent terreng på Svensk side. Som følge av nye aktører på banen og økning av eksisterende trafikk er kapasitetsøkning på banen nødvendig, og svenske og norske myndigheter anmodes derfor om å få forslaget utredet og iverksatt.

Svar:

La meg først formidle at statsråd Rigmor Aasrud har nevnt for meg at du tok opp denne saken. I begrunnelsen for spørsmålet heter det bl.a. at:

”...Det er ønskelig å ta opp gamle planer om å starte bygging av en ny jernbanetrase fra Hundalen på norsk side forbi riksgrensen fram til Kopperåsen stasjon. Det er en strekning på 20 km med to tunneller, henholdsvis på 7,7 og 1,9 km, samt 11 km spor i åpent

terreng på svensk side. Som følge av nye aktører på banen og økning av eksisterende trafikk er kapasitetsøkning på banen nødvendig, og svenske og norske myndigheter anmodes derfor om å få forslaget utredet og iverksatt.”

Planen om en jernbanetrasé fra Hundalen på norsk side fram til Kopperåsen stasjon er ca. 100 år gammel og har sannsynligvis sin årsak i harde snøvintre og snøras i Nordalen 1908/1909. Her ble bl.a. et malmtog tatt av ras.

Jernbaneverket opplyser at planen har mange positive elementer, som f.eks.

- Innkorting av traseen med om lag 5,9 km.
- Om lag 50 m lavere toppunkt på banen, noe som gir redusert energiforbruk.
- Stigningen på svensk side reduseres fra åtte til

fem promille, noe som gir redusert energiforbruk for lastede malmtog.

- Ny trasé unngår strekningen Bjørnfjell/Nordalen som i dag er snø- og rasutsatt.

Jernbaneverket mener prosjektet kan være interessant på sikt, f.eks. ved at sporet inngår som en del av dobbeltsporparsell hvor lastede malmtog primært kjører i tunnelen og at persontog og kryssende tomme malmtog og øvrige tog kjører på eksisterende linje. Jernbaneverket vil vurdere om prosjektet bør utredes nærmere som en del av vurderingene omkring langsiktig utvikling av Ofofbanen.

Jeg ser det som naturlig å avvente Jernbaneverkets vurdering og legger ikke opp til å ta noe ytterligere initiativ i saken nå.

SPØRSMÅL NR. 272

Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 19. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kostnader og energibruk for ulike transportformer er viktige faktorer for å vurdere transportøkonomisk og samfunnsøkonomisk lønnsomhet for investeringsprosjekter i samferdselssektor, for prioritering og for valg av konkrete løsninger. Fordi regjeringen legger vekt også på reduksjon av CO₂-utslipp bør også dette inkluderes i beregninger som bør omfatte indirekte energiforbruk og utslipp.

Blir det utarbeidet slike beregninger i det arbeidet med ny NTP som nå er igangsatt og evt. når kan dette fremlegges?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til St Meld 16 2008 – 2009 NTP 2010 - 2019 Kap 12 Miljø:

"Investeringer i jernbane

Transport med tog sparer arealer, klimagassutslipp og trafikkulykker. Selv om jernbanen mangler bilens fleksibilitet, har den et stort potensial til å frakte personer og gods på en effektiv måte. Regjeringen legger opp til en historisk satsing på jernbanen i planperioden. Jernbanen er i følge SSB den transportformen som flytter personer og gods fra A til B med minst bruk av energi og derfor minst klimagassutslipp. Med samme energimengde transporterer jernbanen dobbelt så mange personer som personbiltran-

sport klarer. For godstransport er jernbanen enda mer effektiv.

På kort sikt fører satsingen på jernbanen bare til svært moderate reduksjoner i utslipp, spesielt hvis satsingen ikke følges opp med restriksjoner på bruk av bil. Regjeringen mener imidlertid at et velfungerende og godt utbygget jernbanenett vil danne grunnlaget for en endret transportmiddelfordeling i framtiden, blant annet ved å påvirke lokaliseringsbeslutninger både hos lokale arealplanmyndigheter, husholdninger og bedrifter."

og videre:

"Investeringer i veg

Statens vegvesen arbeider videre med å lage beregningsmodeller for utslipp fra vegbygging, vedlikehold og drift av vegene. Det er startet et arbeid i Statens vegvesen og Jernbaneverket for å se på hvordan denne typen beregningsmodeller også skal kunne inkludere jernbaneprosjekter."

I NTP sammenheng mangler:

- beregning av direkte og indirekte energiforbruk
- beregning av direkte og indirekte CO₂-utslipp
- offentlige produksjonskostnader pr. personkm. og pr tonnkm.
- brukerkostnad pr personkm. og pr. tonnkm.

I arbeidet med å effektivisere transportarbeidet kreves løsninger der de nevnte forhold er balansert i en samlet løsning. Skal det kunne skje må også slik informasjon være kjent og ikke utelatt, mangle eller baseres på udokumenterte påstander. Jeg håper derfor samferdselsministeren vil sørge for et mer komplett beslutningsgrunnlag for ny NTP og at beregninger og oversikter over energiforbruk, CO₂-utslipp, offentlige produksjonskostnader og brukerkostnader ved de ulike transportformene blir lagt frem i god tid før selve planen slik at grunnlaget for politisk behandling av ny plan blir best mulig.

Svar:

Jeg er enig med representanten Sortevik i at det er viktig at analysene som ligger til grunn for prioriteringene av tiltak i transportsektoren synliggjør konsekvensene av gjennomføringen av prosjektporteføljen. For hvert av de store tiltakene som vurderes i Nasjonal transportplan blir det derfor gjort samfunnsøkonomiske analyser som sammenstiller konsekvenser for de som blir berørt; offentlig sektor (investeringer, drift og vedlikeholdsmidler), operatører, de reisende/transportører (brukerne) og for miljøet. Analysene viser altså hvilke endringer tiltakene kan medføre for disse elementene.

Jeg har i Retningslinje 1 for NTP 2014-2023 understreket at robuste analyser er et nødvendig grunnlag for å prioritere og fatte beslutninger. Videre har

jeg bedt om at det utvikles metoder for å inkludere flere faktorer og gjøre samfunnsøkonomiske vurderinger for flere typer tiltak, herunder også så langt som mulig for drift- og vedlikeholdstiltak. Som en del av arbeidet med ny Nasjonal transportplan har etatene og Avinor et metodesamarbeid som har som mål å utarbeide og implementere et omforent grunnlag for samfunnsøkonomiske analyser i sektoren, samt å videreutvikle det metodiske grunnlaget for å inkludere nye elementer i beregningsverktøyet. Pt pågår et felles arbeid med klimagassbudsjett for alle større samferdselsprosjekt. I St. Prp 1 (2010-2011) er arbeidet beskrevet slik (s49):

Statens vegvesen arbeider for å etablere et klimaregnskap. Som en del av etatens klimaregnskap pågår det utvikling av en beregningsmodell for utslipp og energibruk fra bygging og drift av veger. Modellen skal benyttes sammen med det øvrige verktøyet for beregning av konsekvenser av vegprosjekter. Metoden utvikles i samarbeid med Jernbaneverket, Avinor AS og Kystverket.

Videre har Jernbaneverket satt i gang et arbeid for å utvikle en metode for beregning av endring i klimagassutslipp som følge av investeringstiltak, med Oslo-Ski prosjektet som pilot.

Beregningene av konsekvensene av de prioriterte samferdselstiltakene vil inngå i Stortingsmeldingen om NTP 2014-2023 som legges fram vårsesjonen 2013.

SPØRSMÅL NR. 273

Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 19. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I Haugesunds Avis den 3. og 9. november 2010 fremkommer det utfordringer i å nå målet om at god matjord skal brukes til landbruksformål. Bønder og entreprenører møter til tider et for stort byråkrati og krav om kostbare og tidkrevende reguleringsprosesser som skal involvere fylkesmennene. Resultatet er ofte at god matjord kjøres direkte til fyllplass i stedet for til gårdene.

Er statsråden enig i at regelverket bidrar i feil retning for å bevare matjord og vil han bidra til å myke opp regelverket?»

BEGRUNNELSE:

Når utbyggingsområder har byggestart vil ofte utgraving og bortkjøring av matjord være nødvendig.

I mange tilfeller har bønder og entreprenører direkte avtaler som sikrer at verdifull matjord kommer gårdbrukerne til gode, mens i andre tilfeller kan dårlig informasjon og byråkratiske regler bidra til at svært god matjord kjøres forbi gårder og til et godkjent deponeringssted eller fyllplass.

For bøndene er det en tidkrevende og ofte ikke ønsket prosess å utarbeide reguleringsplaner for å ha mulighet til å ta i mot god matjord. Det vil dermed ofte være vanskelig for bønder til å takke ja til tilbud fra entreprenører eller selv å være aktive for å få tilkjørt god matjord eller jord til grasproduksjon.

Er arealet stort nok og terrengforandringene over en viss grense, må saken behandles både av kommunen og Fylkesmannen. Her er det en utfordring både for kommunen og landbruket å samarbeide tettere.

Så lenge det er snakk om mindre mengder masse og en terrengheving under tre meter, kan kommunene avgjøre søknadene. Da går det stort sett greit.

Må saken derimot til Fylkesmannen, går det fort svært lang saksbehandlingstid, men også krav om at området først omreguleres fra landbruk til fyllplass, og deretter tilbake til landbruk når jobben er gjort.

Det bør ikke være et krav til kommuner, grunneiere og utbyggere å komme med krav om gjenbruk av jord i reguleringsbestemmelser, anbudsinnhentninger og krav for igangsetting av byggearbeider.

Men med et enklere regelverk vil entreprenørene kunne bli kvitt overskuddsmasse på en fornuftig måte og bøndene få flotte marker tilnærmet kostnadsfritt. Med kortere transportavstander blir det mindre belastning på miljøet, og selve utfyllingsarbeidet vil medføre lite støy eller andre ulemper for omgivelsene.

Med den tiden og kostnadene det tar å utarbeide en ny reguleringsplan, er selvsagt ikke entreprenøren på forhånd garantert å få planen godkjent hos kommune og fylkesmannen. Resultatet er at mange ikke tar seg bryet og i stedet kjøper god matjord til fyllplasser.

Landbruksdirektøren i Rogaland er kjent med bøndenes frustrasjoner over at det tilsynelatende blir tatt større hensyn til friluftsinnteresser enn matproduksjon, men viser til vedtak gjort i Stortinget.

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr 273 fra stortingsrepresentant Arve Kambe. Spørsmålet er overført fra landbruks- og matministeren ettersom spørsmålet berører

miljøverndepartementets myndighetsområde.

Å ta vare på matjorda er en viktig målsetting for Regjeringen. Ditt spørsmål peker på plan- og bygningsloven som verktøyet for å forvalte viktige arealressurser i Norge. Loven skal foreta mange avveininger og sørge for gode prosesser opp mot berørte samfunnshensyn. Planprosesser er avgjørende for å sikre en demokratisk prosess. Områder hvor det er relevant å flytte matjord vil som regel være Landbruks-, natur- og friluftsområder (LNF) i kommuneplanens arealdel og en eventuell flytting av masser vil således være i tråd med formålet. Det vil heller ikke være krav til reguleringsplan dersom matjorden ikke flyttes til arealer med annet formål enn LNF. Med andre ord er planer etter plan- og bygningsloven ikke til hinder for gjenbruk og flytting av matjord innenfor landbrukets arealer. Ivaretagelse av matjord ved utbygging bør forankres som en bestemmelse til reguleringsplanen der uttaket finner sted, slik at utbygger ved anleggsstart har et klart bilde av hva som skal gjøres med massene. Dersom kommunen ønsker å foreta store utbygginger som berører matjord, bør dette avklares allerede i kommuneplanarbeidet. I den grad tilstøtende forskrifter og lover berøres, vil dette være gjenstand for avklaring gjennom kommuneplanprosessen. Her er det viktig at kommunen og fylkesmannen enes om løsninger som også ivaretar andre samfunnsinteresser, bl.a. naturmangfold, landskapsinngrep og trafikale utfordringer knyttet til transport av massene. En vurdering av massenes kvalitet vil også være et annet sentralt tema ettersom ikke all landbruksjord er å regne som matjord.

SPØRSMÅL NR. 274

Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 25. november 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Statnett har nettopp uttalt at det ikke vil bli anbefalt godkjenning for videre utbygging av gassterminal på Nyhamna før kraftsituasjonen i regionen er bedret. Det betyr at potensielle utbyggningsplaner for flere nye olje/gassfelt kan bli forsinket på grunn av kraftmangel på land.

Hvordan forholder statsråden seg til Statnetts melding?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg informere om at Statnett ikke har levert en formell innsigelse mot videre utbygging av gassterminal på Nyhamna. Jeg er heller ikke kjent med at det foreligger en konkret melding eller konsesjonssøknad om gassterminal på Nyhamna nå, men understreker at Statnett vil være en naturlig høringsinstans hvis det skulle bli aktuelt med et konkret prosjekt på et senere tidspunkt.

Etablering av store nye forbruksenheter har tidli-

gere medført regionale ubalanser i kraftsystemet, spesielt i Midt-Norge, og energiloven ble endret fra 1. januar 2010 som et ledd i å forsøke å unngå slike situasjoner fremover.

Lovendringene innebærer blant annet at det ble innført tilknytningsplikt for nye anlegg for uttak av elektrisk energi som ikke omfattes av § 3-3, og at konsesjonærene om nødvendig skal investere i nettanlegg. Plikten til å foreta nødvendige investeringer i nettanlegg etter denne bestemmelsen, gjelder alle konsesjonærer der tilknytningen utløser et investeringsbehov.

Vi kan imidlertid ikke fatte beslutninger eller gjennomføre tiltak som setter forsyningssikkerheten i fare eller bidrar til at Midt-Norge får en uforholdsmessig høy strømpris.

Departementet kan i ekstraordinære tilfeller gi unntak fra tilknytnings- og investeringsplikten for forbruk. Dette må eventuelt skje etter egen søknad fra det aktuelle nettselskapet og er å anse som en begrenset mulighet for utsettelse eller fritak.

Utviklingen i kraftsituasjonen i Midt-Norge de senere årene, har krevd økt oppmerksomhet på forsyningssikkerheten. Regjeringen har i løpet av de fem årene som har gått siden tiltredelsen gjennomført omfattende tiltak for å bedre kraftsituasjonen i Midt-Norge. Det er to hovedelementer i regjeringens politikk:

- Tiltak i regi av Statnett
- Satsing på fornybar energi og energiomlegging

Tiltakene i regi av Statnett er de viktigste for å bedre kraftsituasjonen i regionen. Statnett har siden 2001 gjennomført investeringer for om lag 5 mrd kroner for å bedre nettet i og inn til Midt-Norge. Blant annet ble linjen Nea-Järpstrømmen idriftssatt høsten 2009. Den øker overføringskapasiteten mellom Midt-Norge og Sverige betydelig. Avsluttende arbeider på strekningen ble gjennomført rett før påsken 2010.

På kort sikt har etablering av prisområder avhjulpet situasjonen noe gjennom en bedre ressursdisponering og økt import av kraft til området.

Videre har Statnett gått til innkjøp av energiopsjoner til vinteren. Dette er avtaler som gir Statnett anledning til å betale bedrifter for redusere forbruket sitt ved risiko for energimangel. I tillegg til energiopsjoner vil Statnett også kunne benytte de to reservekraftverkene i Midt-Norge ved en svært anstrengt kraftsituasjon som et siste tiltak for å unngå rasjonering.

For å sikre en langsiktig forsvarlig utvikling i kraftsystemet i Midt-Norge er det imidlertid viktig med ytterligere tiltak. Kraftledningen Ørskog-Sogndal vil være sentral for å forbedre kraftsituasjonen i Midt-Norge og vil også kunne utløse ny produksjon av fornybar kraft.

SPØRSMÅL NR. 275

Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 19. november 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Riksrevisjonen har den senere tid varslet om utbetaling av betydelige bonusbeløp knyttet til forvaltningen av SPU. Blant annet ble det avslørt at NBIM har utbetalt 500 millioner kroner i bonus til en enkelt forvalter. En utbetaling som senere har blitt bekreftet av lederen av NBIM, Slyngstad.

Vil det nye mandatet forhindre slike absurde bonusutbetalinger, og vil det nye mandatet kunne garantere for at samtlige forvaltningsavtaler inkluderer et bonustak?»

BEGRUNNELSE:

Viser til pressemelding fra finansministeren i går (10. nov. 2010, nr. 66/2010), som redegjør for det nye

mandatet for forvaltningen av Statens pensjonsfond utland som skal gjelde fra 01.01.2011. Det har tidligere blitt varslet at det også skal innføres nye regler for lønn, bonus og annen godtgjørelse for finanssektoren i Norge. Hvis det nye mandatet ikke forhindrer dette, vil undertegnede gjerne bli forespeilet om når dette vil skje.

Svar:

Det nye mandatet for forvaltningen av Statens pensjonsfond utland pålegger Norges Bank en rekke krav ved bruk av eksterne forvaltere, bl.a. når det gjelder styring og kontroll av risiko, kompetanse, rammer mv., jf. mandatets § 1-4. Godtgjøringsstrukturen i avtaler med eksterne forvaltere skal være ut-

formet slik at den ivaretar fondets økonomiske interesser, herunder tar hensyn til tidshorizonten for de aktuelle investeringsstrategiene. De enkelte avtalene med forvaltere om avkastningsavhengige honorarer skal struktureres slik at fondet beholder den vesentligste delen av positiv differanseavkastning. Det er imidlertid ikke innført en generell regel om at alle avtaler som inngås med eksterne forvaltere skal ha et tak for avkastningsavhengig godtgjøring.

Hver enkelt avtale med eksterne forvalterne er et resultat av en forhandling der avtalen om honorar kan inneholde både et fast og et variabelt honorar. Norges Banks utgangspunkt i disse forhandlingene vil være å få en best mulig avtale for fondet samlet sett. Jeg mener det er gode grunner til at banken selv bør få velge hvilken kombinasjon av faste og variable honorarer som best tjener fondets interesser i det enkelte tilfelle.

Samtidig er det viktig å ivareta hensynet til fondets omdømme og den allmenne oppslutning om forvaltningen.

Stortingsmeldingen om Statens pensjonsfond, som legges fram til våren, vil inneholde en bredere omtale av Norges Banks bruk av eksterne forvaltere. Stortinget vil da få anledning til å drøfte spørsmålet

om honorarer til eksterne forvaltere, herunder fordel og ulemper ved å innføre en generell regel om tak på honorarer, i en bredere sammenheng.

Når det gjelder spørsmålet om de nye godtgjøringsreglene som vil bli innført for finansinstitusjoner i Norge, viser jeg til mitt brev til representanten av 6. juli 2010 hvor jeg opplyser at tilsvarende regler også vil gjelde Norges Bank, i forvaltningen av Statens pensjonsfond utland, og Folketrygdfondet.

Stortinget vedtok nye lovregler om godtgjørelse i finanssektoren før sommeren, som gir hjemmel til å fastsette nærmere regler i forskrift. Et utkast til forskrift ble sendt på høring 25. juni. Finansdepartementet tar sikte på å fastsette forskrift som kan tre i kraft fra kommende årsskifte. Konkrete bestemmelser om avlønning vil bli innarbeidet i mandatet for Statens pensjonsfond utland så snart den nevnte forskriften om godtgjøring i finanssektoren er fastsatt. Disse bestemmelsene i mandatet vil i første rekke ha betydning for avlønningen av forvaltere ansatt i Norges Bank. Hvorvidt det skal fastsettes bestemte krav i forbindelse med honorarer til eksterne forvaltningsselskaper i Statens pensjonsfond utland, vil blant annet avhenge av Stortingets behandling av den årlige meldingen om Statens pensjonsfond til våren.

SPØRSMÅL NR. 276

Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 19. november 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Kunstakademiet i Tromsø (KiT) ble opprettet i 2007. I vår ble det første kullet bachelorstudenter uteksaminert herfra, og de så frem til å starte sin kunstneriske praksis med etableringsstipend fra staten på 70 000 kr, slik de som tar samme utdanning i Oslo, Bergen og Trondheim får. Nå viser det seg plutselig at KiT-studentene ikke får etableringsstipend.

Hva er årsaken til denne forskjellsbehandlingen?»

BEGRUNNELSE:

Kunststudenter i Oslo, Bergen og Trondheim mottar etableringsstipend, mens studentene i Tromsø ikke gjør det. Forskrift om stipend basert på gjennomført kunstutdanning ble satt i gang i sin nåværende form i 2002. Våren 2009 ble det søkt om dispen-

sasjon for KiT, og en ny søknad ble sendt våren 2010. Kulturdepartementet sendte ut en endring av forskriften på høring med frist 07.05.2009. I høringsbrevet står det:

"...det tas sikte på at en ny forskrift får virkning for studenter som uteksamineres våren 2009".

Siste beskjed KiT har fått fra Kulturdepartementet er at KiT ikke vil bli inkludert i ordningen da den fremdeles er under evaluering og det er usikkert om ordningen vil fortsette. Studenter ved akademiene i Trondheim, Bergen og Oslo som studerte i samme tidsrom får likevel utbetalt stipendet. Det kan synes urimelig at ikke også KiT skal inkluderes i ordningen. Utdannelser som likestilles i departementet forøvrig (godkjent bachelorgrad i kunst, godkjent av Lånekassen etc.) skulle man tro også likestilles når det kommer til nevnte stipend inntil det evt. opphører.

Svar:

Kulturdepartementet mottok i juli 2010 en henvendelse om dispensasjon fra ordningen med stipend basert på gjennomført kunstutdanning fra Universitetet i Tromsø. Vi har ikke tidligere mottatt noen henvendelse fra Universitetet i Tromsø om denne ordningen.

Det er riktig at departementet sendte på høring et forslag til ny forskrift om stipend basert på gjennomført kunstutdanning ved brev av 16. februar 2009. Forslaget gikk bl.a. ut på å inkludere to nye utdanninger i ordningen, scenografiutdanningen ved Kunsthøgskolen i Oslo og billedkunstutdanningen ved Universitetet i Tromsø.

Blant annet på bakgrunn av høringsrunden vet vi at også andre kunststudenter enn de som i dag omfat-

tes av ordningen, har problemer med overgangen til yrkeslivet. Dette har også kommet til uttrykk i enkelt-henvendelser fra kunststudenter, for eksempel studenter ved Filmskolen i Lillehammer, scenografistudenter ved Kunsthøgskolen i Oslo, fra kunststudenter som studerer i utlandet og i det siste også fra kunststudenter ved Universitetet i Tromsø. Det knytter seg en vanskelig grensedragningsproblematikk til denne ordningen.

Som del av Kulturløftet II har vi sagt at vi vil forbedre stipendsystemet. I den sammenheng vil det være nødvendig også å se nærmere på ordningen med stipend basert på gjennomført kunstutdanning. Dette arbeidet er vi i gang med, og det vil bli trukket en konklusjon i nær framtid.

SPØRSMÅL NR. 277

Innlevert 11. november 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 22. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helse Sør-Øst har vedtatt en regional plan for svangerskap, fødsels og barselomsorg 2011-2014. "Føderiket" ved OUS gir et helhetlig tilbud til friske gravide med forventet normal fødsel, og med svært gode resultater. Ifølge planen vurderer OUS å slå sammen Føderiket og ABC klinikken, noe som vil føre et helt annet tilbud til fødekvinnene og deres familier.

En vet nå hva OUS og Helse Sør-Øst mener, men hva mener statsråden om forslaget om å utvikle et unikt tilbud som Føderiket vel halvveis i prosjektperioden?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til tidligere spørsmål og svar fra statsråden vedrørende denne saken i Stortingets spørretime tidligere i år. Føderiket ble opprettet i 2007 og åpnet av tidligere statsråd Sylvia Brustad som ga sin fulle støtte og anerkjennelse av dette 5-årige prosjektet. Videre at dette tilbudet var helt i tråd med regjeringens politikk om en helhetlig svangerskap, fødsels- og barselomsorg.

Dersom Føderiket blir slått sammen med ABC klinikken ved OUS blir det et helt annet tilbud enn det er i dag. Føderiket ligger utenfor sykehuset, og er en faglig spydspiss for å tilrettelegge for normal fød-

sel uten medisinsk intervensjon. Føderiket er et prosjekt som skulle gå over 5 år, og som står i fare for å bli nedlagt etter kun 3 år av prosjektperioden, dette tiltross for at de nå har hatt over 400 fødsler og kan vise til meget gode resultater. Det er de samme jordmødrene som har svangerskapskontroll, fødsler og oppfølging i barseltiden noe som er helt i tråd med Stortingets uttrykte ønske og vedtak om å bringe fram erfaringer og kunnskap om en helhetlig svangerskap, fødsel og barselomsorg.

Jeg viser også til Stortingets vedtak om at det ikke skal foretas noen økonomisk motiverte endringer i tilbudet som vil gi et dårligere fødselstilbud.

En merket seg statsrådens svar i Stortinget hvor hun var opptatt av at det skal være ulike tilbud slik at de som skal føde har muligheter til å velge hvor de vil føde, og hun var opptatt av at man skal videreføre ulike tilbud.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at lavrisikoseksjonen ved Oslo Universitetssykehus HF (OUS) nå består av to geografisk adskilte enheter, med ca 140 fødsler pr. år på Føderiket (fra tidligere Rikshospitalet) og ca 600 fødsler pr. år på ABC-klinikken ved OUS Ullevål. Begge fagmiljøene består av engasjerte, høyt kompetente medarbeidere, som

sammen gir et godt bidrag til en helhetlig og differensiert fødselsomsorg spesielt i forhold til lavrisikofødsler.

Det er viktig at tilbudet til lavrisikofødende ivaretas av miljøer med bred kompetanse og kapasitet og derfor med et visst volum på antallet fødsler. Føderiket har i dag om lag 140 fødsler årlig - dvs. én fødsel hver 2.-3. dag. Jeg er kjent med at Helse Sør-Øst RHF i sin regionale plan for fødselsomsorgen peker på at det kan være fornuftig å vurdere om Føderiket og ABC-klinikkens virksomheter bør samordnes. Dette for å etablere et miljø som kan gi et bedre grunnlag for videre utvikling av fødselsmetoder og omsorg for familien, utdanning av jordmorstudenter og jordmødre, samt styrke forskningen om normal, fysiologisk fødsel. Det er forståelig at et samordnet fagmiljø i tillegg lettere vil kunne utvikle samhandlingsflaten med Oslo kommunes helsestasjoner og andre tilbud for å styrke kontinuitet og kvalitet i svangerskaps-, fødsels- og barselomsorgen i hjem og nærmiljø.

Ved behandlingen av St. meld. nr 12 (2008-2009) En gledelig begivenhet, sluttet Stortinget seg til regjeringens mål om at grupper med særlige behov, herunder kvinner med innvandrerbakgrunn, skal pri-

oriteres, jf. Innst. S. nr. 240 (2008-2009). I tråd med føringene i St. meld. nr. 12 (2008-2009) foreslår Helse Sør-Øst RHF en omfordeling av ressursene fra friske gravide/fødende til de med særlige behov/utsatte grupper.

Det fremgår av de regionale fødeplanene i Helse Sør-Øst at Oslo Universitetssykehus HF har store utfordringer med å gi et tilstrekkelig godt tilbud til gravide med alvorlig sykdom, gravide med rusproblemer, psykisk sykdom eller vanskelig sosial situasjon, omskårne kvinner og til kvinner med annen kulturbakgrunn og svake norskkunnskaper. Behovet for hjelp til denne gruppen øker, og mye av økningen kommer spesielt i gruppen kvinner med annen kulturbakgrunn og med svake norskkunnskaper.

Jeg er opptatt av at tilbudet til kvinner hvor svangerskap og fødsel har lav risiko, skal holde et høyt faglig nivå. I tillegg vil jeg som Stortinget også sluttet seg til, i den videre behandlingen av de regionale fødeplanene vurdere planene også i lys av om behovet til svake grupper prioriteres og om planene gir en styrking av lavrisikotilbudet til gravide/fødende med spesielle behov, ikke minst til gruppen kvinner med annen kulturbakgrunn og med svake norskkunnskaper.

SPØRSMÅL NR. 278

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 18. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«NORTURA har signalisert nedleggelse av fjørfeproduksjonen i Elverum. Beslutningen skaper stort engasjement både blant leverandører og i politiske miljøer. Ap lokalt og en sentrale Sp-politiker har ytret seg svært negativ til nedleggelsesplanene. Saken har klare landbrukspolitiske overtoner, fordi i Hedmark anbefaler man brukere som fortrenses fra tradisjonelle beiteretter av rovvilt å omstille seg til fjørfeproduksjon.

Vil statsråden ta initiativ i saken?»

BEGRUNNELSE:

Landbruk er Hedmarks viktigste næringsgrunnlag. Det er svært viktig at man beholder miljøer innen både primærproduksjon og videreforedling for at dette skal være livskraftig. I Hedmark ser nå at regjerings manglende vilje til å ta rovviltforlikets forutset-

ning om todelt målsetning i hele landet på alvor, medfører at mye av Hedmark "legges brakk" i forhold til tradisjonell utmarksbruk og den produksjon dette har gitt. Man må omstilles til produksjoner som kan eksistere under det rovviltpresset som Hedmark og i særdeleshet den sørlige delen nå opplever. Det bør derfor være av stor landbrukspolitisk interesse at man bidrar til å styrke de landbruksmiljøene som faktisk kan overleve i Hedmark.

Svar:

Jeg er kjent med at administrasjonen i Nortura har lagt fram forslag om å satse på tre kyllingslakterier lokalisert i hhv. Trøndelag, Rogaland og Østfold, og at forslaget innebærer at virksomheten ved fjørfeslakteriet i Elverum blir nedlagt innen november 2011.

I sin informasjon om saken oppgir Nortura at kyl-

lingproduksjonen i Trøndelag nå står for over 30 pst. av den norske produksjonen, og at selskapet derfor har behov for et fjørfeslakteri i denne regionen. Nortura viser til at de med det nye anlegget får en langt kortere inntransportavstand for kyllingene som produseres i Trøndelag og som nå slaktes i Elverum. Det vises videre til at den nye anleggsstrukturen for fjørfeslakterier vil gi en strategisk, robust og konkurransedyktig struktur for de neste 20 - 30 årene, og at Norturas beregninger viser at det økonomiske potensialet for den nye og langsiktige strukturen er på 100 mill. kroner.

Regjeringens landbrukspolitikk skal ivareta et aktivt og variert jordbruk over hele landet. Virkemidlene i politikken er i hovedsak rettet inn mot primærjordbruket, og vi har ingen reguleringer i landbrukspolitikken når det gjelder lokalisering av næringsmiddelindustrien som Nortura er en del av.

Regjeringen ønsker at samvirket kan ivareta sin rolle som markedsregulator og avtaker av norske råvarer fra hele landet. Det er derfor viktig at Nortura-konsernet kan levere et tilfredsstillende resultat til sine eiere og leverandører i norsk jordbruk. For at Nortura skal være konkurransedyktig i markedet, må konsernet derfor kunne gjennomføre effektivisering og rasjonalisering på linje med andre foretak i næringsmiddelindustrien.

Dersom Norturas fjørfeslakteri i Elverum blir nedlagt, legger jeg til grunn at bøndene som driver fjørfehold fortsatt får levere sin produksjon til Nortura i samsvar med inngåtte kontrakter.

Jeg har stor forståelse for at planer om nedleggning av en arbeidsplass med 163 faste medarbeidere i Elverum skaper stort engasjement i regionen. Dersom styret i Nortura vedtar forslaget til ny anleggsstruktur for fjørfeslakterier i konsernet og virksomheten ved anlegget i Elverum blir avvirket, legger jeg til grunn at Nortura på en best mulig måte ivaretar hensynet til de ansatte som kommer i omstilling.

I spørsmålet er det vist til at i Hedmark anbefaler

man brukere som pga. rovvilt fortrenses fra tradisjonelle beiteretter, til å omstille seg til fjørfeproduksjon. I begrunnelsen til spørsmålet hevdes det at regjeringen har manglende vilje til å ta rovviltforlikets forutsetning om todelt målsetning i hele landet på alvor, og at mye av Hedmark derfor "legges brakk" i forhold til tradisjonell utmarksbruk og den produksjonen den kan gi.

Det er klart at næringsdrift basert på utmarksbeite i Hedmark har store utfordringer i forhold til de fire store rovviltartene. Derfor er det i regjeringsplattformen nedfelt konkrete tiltak som vil bidra til å redusere konflikten og øke forutsigbarheten for beitebasert næringsdrift. Det er lagt vekt på forbedring av bestandsestimatene bl.a. ved bruk av DNA-analyser på jerv og bjørn, samt økt involvering av lokalbefolkningen i registreringsarbeidet. Skadefellingsprosenten har økt betydelig, bl.a. ved at Statens Naturoppsyn benyttes oftere til fellingsoppdrag og at de gir veiledning til lokale fellingslag.

Bevilgningene til forebyggende tiltak på Miljøverndepartementets budsjett ligger nå på et vesentlig høyere nivå sammenlignet med før den rødgrønne regjeringen overtok i 2005. Dette er viktige tiltak som bidrar til å redusere konflikten og gir berørte brukere mulighet til å finne alternative langsiktige løsninger for fortsatt sauehold eller omstilling til annen produksjon i de mest belastede områdene. Jeg kan ikke se at handlefriheten i den forbindelse vil være særlig påvirket av hvor Nortura velger å legge sin slaktevirksomhet.

Jeg vil også vise til regjeringens satsing for å bedre rammevilkårene for norsk landbruk. Fra vårt første landbruksoppgjør i 2006 og fram til i dag er det lagt til rette for en inntektsutvikling som er høyere enn gjennomsnittet for andre grupper regnet i kroner. Denne utviklingen sammen med regjeringens særlige tiltak for grovførbasert husdyrproduksjon, vil være viktig for fortsatt landbruk i Hedmark.

SPØRSMÅL NR. 279

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 23. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Norsk Lastebileierforbund avdeling Telemark påpeker at reparasjonsarbeidene som blir utført i Austmannali-tunnelen skaper store problem, omkjøringsveien gir økte utgifter, rutetider blir ikke over-

holdt pga at også omkjøringsvei er sperret. Å drive reparasjonsarbeid høst/vinterstid er ikke en god løsning for å holde den viktigste øst-vest vegforbindelsen åpen.

Spørsmålet er om ministeren vil sørge for at ar-

beidene stilles i bero til våren 2011 slik at tunellen er åpen for fri ferdsel hele døgnet i vinter?»

BEGRUNNELSE:

Transportnæringen har flere vintre på rad opplevd vinterstengte tunneler på E134 over Haukeli. At reparasjonsarbeid i tunnelen utføres på vinterstid skaper veldig store problem og gir økte kostnader for næringen. NLF Telemark viser til at omkjøringsveien gjør det vanskelig å overholde kjøre- og hviltidsbestemmelsene noe som igjen går utover kundene som er avhengig av å få varene levert som avtalt. Dette fordi omkjøringsveien har allerede flere ganger vært sperret på grunn av dårlig fremkommelighet, eller dårlig utrustede utenlandske biler, eller gjerne en kombinasjon av disse faktorer. Forholdene på omkjøringsveien blir helt sikkert ikke bedre når vinteren med masse snø og blåst starter for fullt. Verken transport næringen, næringsliv eller andre trafikanter er tjent med vinter stengte tunneler.

Svar:

Statens vegvesen opplyser at Austmannalitunnelen på E134 har flere partier med dårlig fjellkvalitet. Dersom sikringsarbeidene utsettes, er det derfor stor sannsynlighet for frostsprengning og ras inne i tunnelen til våren. Sommertrafikken har dessuten minst like mange tunge kjøretøy som trafikken resten av

året, i tillegg til et vesentlig omfang av bobiler og biler med store campingvogner. Faren for framkommelighetsproblemer på omkjøringsvegen vil derfor også være til stede sommerstid.

Arbeidet pågår nå for fullt. Reparasjon av betongportalen er planlagt ferdig til 15. desember 2010. Inne i tunnelen pågår arbeid med vann- og frostsikring samt nødvendige sprengingsarbeider. I løpet av november skal blant annet kolonneoppstillingsplassen være ferdig vann- og frostsikret. Alle sikringsarbeidene skal være slutført sommeren 2011. I tillegg skal det utføres elektroarbeider, enten før eller etter sommeren 2011.

Det er opp til entreprenøren å avgjøre hvor lenge arbeidene skal fortsette ut over vinteren. Så lenge det blir vurdert som forsvarlig ut fra vær- og føreforhold, vil gamlevegen blir benyttet som omkjøringsveg med kolonnekjøring. Ved bytte av arbeidsskift morgen og kveld (kl. 06-07 og kl. 19-20) er det imidlertid lagt til rette for at trafikken kan gå gjennom tunnelen med følgebil. Når gamlevegen blir stengt, er det forutsatt at eventuelt videre arbeid i all hovedsak skal skje på natten, slik at vegen er åpen for trafikk på dagtid (kl. 07-20). På natten vil vegen være stengt, men med kolonnekjøring ved faste tidspunkter.

Etter mitt syn har Statens vegvesen med dette utarbeidet et forsvarlig opplegg for trafikkavvikling i anleggsperioden.

SPØRSMÅL NR. 280

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 25. november 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Flyselskapet SAS, der Norge har en betydelig eierandel, er nok en gang bøtelagt for ulovlig virksomhet. Denne boten er ifølge mediene anket og vil således ikke komme til utbetaling før på et senere tidspunkt dersom anken ikke fører frem.

Kan statsråden redegjøre for hva staten som eier nå vil foreta seg i denne saken, eller mener statsråden det er akseptabelt at selskapet må bruke store midler til å betale for ulovlig virksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Flyselskapet SAS er nok en gang bøtelagt for ulovlig virksomhet kun kort tid etter at selskapet er dømt for industrispionasje mot flyselskapet Norwegian.

Denne gangen er det EUs konkurransemyndigheter som bøtelegger selskapet for ulovlig kartellvirksomhet. Dette dreier seg om selskapet SAS Cargo. Boten denne gang er på 560 millioner kroner. Boten er ifølge mediene anket. Dette er ikke første gang selskapet blir dømt til å betale store bøter for ulovlig virksomhet. Dersom en legger sammen de bøkene dette selskapet har fått siden 2001 så utgjør dette en samlet sum på nærmere 1.2 mrd kroner. Dette skyhøye beløpet tilsvarer nesten det beløpet som har vært den norske stat sin andel i forbindelse med selskapets egenkapital utvidelse i de to siste redningsaksjonene for selskapet. Det må jo sies at det for et selskap som allerede sliter meget tungt økonomisk er relativt meningsløst at en setter seg selv i en situasjon der en blir

bøtelagt gang på gang for ulovlig virksomhet. Det som gjør saken ekstra spesiell og alvorlig er selvsagt at staten er en relativt stor eier i dette selskapet sammen med den svenske og danske stat. Det må forventes at det en gang for alle ryddes opp i den ukultur som det kan se ut som finnes hos enkelte i dette selskapet. Å få orden på dette er et ledelsesansvar, men også et betydelig ansvar for eierne gjennom sin innflytelse i selskapets generalforsamling.

Svar:

Staten forventer som aksjonær i SAS at selskapet følger de lover og regler som gjelder der selskapet opererer og at selskapet har etiske retningslinjer. Dette er også formidlet til selskapet.

Når selskapet ansvarliggjøres for lovbrudd, må

styret ta ansvaret og arbeide for at slike saker ikke gjentar seg. SAS har de siste årene hatt et klart fokus på slikt forebyggende arbeid, gjennom etablering av etiske retningslinjer og opplæring av de ansatte i etterlevelse av dem. De personene som var involvert i den aktuelle saken, er ute av selskapet.

SAS har i denne saken valgt å anke vedtaket til Europakommisjonen, men har valgt å ta de regnskapsmessige følgene av vedtaket allerede nå. Boten vil belaste selskapet i første kvartal 2011. Vurderingene og de økonomiske konsekvensene kan imidlertid bli annerledes når en rettskraftig avgjørelse endelig foreligger. Det vil derfor ikke være riktig av meg å trekke konklusjoner nå om hvilke endelige konsekvenser vedtaket kan få for selskapet.

SPØRSMÅL NR. 281

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 3. desember 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Leverandørindustrien er viktig for sysselsetting og verdiskapning. I følge oppslag i Dagens Næringsliv 12.11.10 brukte næringsministeren årskonferansen til LOs olje- og gassgruppe til å heve pekefingeren mot oljeselskaper basert i Norge som sender utbyggingsoppdrag ut av landet.

Hvilke oppdrag mener statsråden er sendt ut av landet, men som burde vært gitt til norske leverandører, og hva vil statsråden gjøre for å styrke norsk leverandørvirksomhets konkurransekraft i kamp om oppdrag på norsk sokkel?»

Svar:

Norsk offshorerettet leverandørindustri er en av motorene for næringsutviklingen i Norge. Jeg er opp-tatt av at vi skal ha en leverandørindustri som vinner kontrakter fordi den er best. Jeg ser det ikke som problematisk i seg selv at enkelte oppdrag på norsk sokkel tildeles til utenlandske selskaper.

I den politiske plattformen for flertallsregjeringen 2009-2013 stadfestes det at regjeringen vil opprettholde leteaktiviteten etter olje og gass, og at oljeindustrien må få tilgang til interessante letearealer. Det er et mål å øke utvinningsgraden i eksisterende felt. Regjeringen vil legge til rette for en innovativ leverandørindustri, og det er et mål at nye prosjekter

skal gi ringvirkninger ved at de bidrar til næringsutvikling og arbeidsplasser lokalt og regionalt. Regjeringen vil også bidra til internasjonalisering av leverandørindustrien.

Regjeringen arbeider for å sikre markedsadgang for den norske olje- og gassnæringen gjennom handelsavtaler og internasjonale fora som EØS og WTO. Kontraktstildelinger på norsk sokkel må være i tråd med EØS-regelverket for offentlige anskaffelser. Regelverket innebærer at oljeselskapene skal gjøre sine anskaffelser basert på konkurranse, ikke-diskriminering og åpenhet.

I vårt arbeid har regjeringen som mål å motarbeide økt proteksjonisme og subsidiekappløp. Likevel ser vi slike strømninger rundt om i verden. En del land har også strenge krav til lokalt innhold. Vi ønsker ikke en utvikling hvor slike trekk forsterkes. Hvis oljeselskapene ønsker det samme, er det viktig at de bidrar til at en slik politikk faktisk er opprettholdbar.

I petroleumsløven stadfestes det at ressursforvaltningen skal bidra til å gi landet inntekter og sikre velferd, sysselsetting og et bedre miljø og å styrke norsk næringsliv og industriell utvikling. Det skal samtidig tas nødvendige hensyn til distriktpolitiske interesser og annen virksomhet.

En offshorerettet leverandørindustri som evner å

videreutvikle teknologien og kompetansen i industrien er bra for oljeselskapene og for verdiskapingen i Norge. Ved utbygginger på norsk sokkel må oljeselskapene legge fram en plan for utbygging og drift (PUD) for godkjenning. En viktig del av utbyggingsplanen er en konsekvensutredning som redegjør for miljømessige, men også samfunnsøkonomiske konsekvenser av en utbygging. Olje- og energidepartementet er i dialog med oljeselskapene om PUD og med leverandørindustrien om dens interesser.

For å styrke norsk leverandørindustri konkurransekraft bidrar regjeringen med mange tiltak. Dette gjøres ved satsing på FoU ved blant annet programmene Petromaks og Demo 2000, tilskudd og lån fra Innovasjon Norge og ordninger forvaltet av Garantiinstituttet for eksportkreditt (GIEK) og Eksportfinans. Myndighetene bidrar også til å styrke olje- og gassnæringens internasjonalisering gjennom støtte til INTSOK.

SPØRSMÅL NR. 282

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 2. desember 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Miljøvernminister Erik Solheim uttaler til Dagens Næringsliv 12.11.10 at hans direktorater skal holde en høy profil og presentere sine faglige syn uavhengig av hvor kontroversielle de er. Oljedirektoratet har derimot sluttet å fremlegge sine scenarier for hvordan Olje-Norge vil bli under gitte forutsetninger.

Vil olje- og energiminister gi de samme tydelige beskjeder til sine direktorater om å være offensive i den offentlige debatten, også i kontroversielle spørsmål?»

BEGRUNNELSE:

Miljøvernminister Erik Solheim uttaler følgende til Dagens Næringsliv 12.11.10:

"Jeg vil samtidig understreke at jeg har gitt en veldig, veldig klar melding til alle direktoratene om at jeg ønsker at de holder en høy profil. At de presenterer sitt faglige syn om det er aldri så kontroversielt. Også om jeg og regjeringen skulle være uenige. Dette er et viktig demokratisk prinsipp. Men opposisjonen klarer ikke tenke prinsipielt og roper på sensur og forbud med en gang det kommer frem noe den er uenig i."

Jeg antar olje- og energiminister legger seg på samme linje som miljøvernministeren for å unngå å fremstå som en del av opposisjonen.

Svar:

Direktoratene bistår sine respektive departementer i forvaltningen av det ansvarsområdet som er tillagt det enkelte departement. Det vil ofte være slik at dybdekunnskap på enkeltområder besittes i de enkel-

te direktorater. Direktoratene er derfor sentrale i saksforberedende arbeid før behandling i departement, regjering og/eller Storting.

Dette gjelder både for Oljedirektoratet på petroleumssiden og Norges vassdrags- og energidirektorat på energi- og vassdragssiden. Direktoratene jeg har ansvar for skal fremme faglige synspunkter innenfor sine respektive kompetanseområder. Direktoratene skal videre forholde seg til de prosessene som er fastsatt for ulike saker. Når det foretas politiske avveininger av ulike hensyn, skal mine underliggende direktorater forholde seg til dette. I det følgende beskriver jeg nærmere oljesiden da representanten i sitt spørsmål refererer til denne delen av mitt ansvarsområde.

Oljedirektoratet skal bidra til størst mulig verdier for samfunnet fra olje- og gassvirksomheten gjennom en forsvarlig ressursforvaltning med forankring i sikkerhet, beredskap og ytre miljø. Direktoratet er departementets sentrale rådgiver innenfor olje- og gassforvaltningen og skal gjennom sin virksomhet og sine roller følge opp og være pådriver for at regjeringens ambisjoner for petroleumsnæringen blir realisert.

Oljedirektoratet har derfor bygd opp en særlig kompetanse på petroleumsressurser og ressursforvaltning. I tillegg til å være et rådgivende organ for departementet, utøver direktoratet, innenfor nærmere spesifiserte områder, også forvaltningsmyndighet og har myndighet til å fastsette forskrift og fatte vedtak.

I spørsmål som ligger innenfor Oljedirektoratets faglige kompetanse- og ansvarsområde skal direktoratet fremme sine faglige synspunkter. Dette skal skje gjennom de vedtatte prosesser for en gitt sak.

Dette kan være interne prosesser i myndighetsapparatet eller prosesser som skjer i det offentlige rom.

Det er min klare oppfatning at Oljedirektoratet er synlig og bidrar med sin fagkunnskap i ulike fora. Det være seg som foredragsholder på seminarer, gjennom sine publikasjoner og øvrig kommunikasjonsarbeid eller gjennom bidrag i norsk og utenlandsk presse. Videre gjøres betydelige mengder fakta og annen informasjon tilgjengelig på direktoratet sine nettsider.

Jeg er opptatt av at Oljedirektoratet holder seg til den rolle og de oppgaver som er definert. Direktoratet er en faginstitusjon med særlig kompetanse innen forvaltning av våre olje- og gassressurser. Det er ikke et problem at denne kunnskapen gjøres allment kjent. Dette er allerede tilfelle når det gjelder Oljedirektoratet og jeg finner derfor ikke grunnlag for offentlig å gå ut med en spesiell oppfordring.

SPØRSMÅL NR. 283

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 22. november 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Eg viser til kommunelovas § 40, nr. 3, bokstav b, siste punktum, som gjeld kommunalt eller fylkeskommunalt tilsette med budsjettansvar, og om desse er inhabile eller ikkje ved handsaming av årsbudsjett og økonomiplan i folkevalt organ.

Er statsråden samd i at kommunalt og fylkeskommunalt tilsette med budsjettansvar er inhabile ved handsaming av årsbudsjett og økonomiplan i folkevalt organ?»

GRUNNGJEVING:

Kommunelovas § 40, nr. 3, bokstav b lyder slik:

"kommunalt og fylkeskommunalt ansatte som i denne egenskap har medvirket ved tilretteleggelsen av grunnlaget for en avgjørelse, eller ved tidligere avgjørelse i samme sak, skal alltid anses som inhabile når saken behandles i folkevalt organ. Ved behandling av årsbudsjett, økonomiplan, kommuneplan, regional planstrategi og regional plan gjelder ikke første punktum."

Innhaldet i kommunelovas § 40 er etter mitt syn sjølvmotseiande, og bør klargjerast på ein mykje betre måte.

Svar:

Føresegna i kommunelova § 40 nr. 3 bokstav b har to delar: Hovudregelen går fram av første punktum. Den inneber at ein folkevalt som også er tilsett i kommunen, er inhabil når same sak som den tilsette har medverka til å forberede i administrasjonen skal handsamast i folkevalt organ. Bakgrunnen for denne inhabilitetsregelen er at det er uheldig om ein tilsett i kommunen, gjennom handsaminga i politiske organ,

skal kunne overprøve si eiga, ev. overordna si, saksførebuing. Med regelen vil ein både førebyggje situasjonar der same person kan ha avgjerande påverknad i fleire ledd i avgjerdsprosessen, og bidra til ei sterkare markering av skiljet mellom politiske og administrative funksjonar og dermed styrkje ansvarsforholda i kommunen.

I andre punktum er det likevel gitt eit unntak frå hovudregelen i første punktum. Det betyr at ein tilsett likevel ikkje er inhabil til å delta i handsaminga av "årsbudsjett, økonomiplan, kommuneplan, regional planstrategi og regional plan".

Dette unntaket kom inn i kommunelova i 1997 og byggjer på Ot.prp. nr. 58 (1995-1996). Departementet peika då på at i desse overordna sakene er mange tilsette i kommunen involverte i saksførebuinga. I lys av at desse sakene har stort omfang, vil likevel kvar einskild sin medverknad i saka ofte vere liten. Departementet peika og på at kombinasjonen av å vere folkevalt og tilsett i same kommune er relativt vanleg. Unntaket er såleis grunngjeve i at det er uheldig å utelukke ein stor del av dei folkevalte frå så sentrale og viktige saker som årsbudsjett og overordna planar. Det kan gjere det mindre attraktivt å ta på seg slike verv.

Unntaket inneber at ein ikkje blir inhabil etter kommunelova sine særlege reglar om inhabilitet. Likevel må inhabiliteten, som alltid, bli vurdert etter forvaltningslova § 6.

Mitt syn er at kommunelova § 40 nr. 3 bokstav b på ein god måte balanserer omsyna til at inhabilitetsreglane skal leggje til rette for ei tillitskapande forvaltning og ei brei folkevalt deltaking i lokalpolitikken, særleg i dei viktigaste overordna sakene i kommunen, som årsbudsjett og kommuneplan.

SPØRSMÅL NR. 284

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 285

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 286

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 23. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ifølge avisen Gudbrandsdølen Dagningen den 11. november har Helse Sør-Øst sagt opp avtalen med Sølvsjøttberget rehabiliteringssenter pr. 1. januar 2011. Sølvsjøttberget er landskjent for sitt MEMestringskurs og har brukt år på å bygge opp spisskompetanse. Sølvsjøttberget har 40 ME-pasienter på venteliste som etter planen skulle behandles etter nyttår.

Anser statsråden det som fornuftig å legge ned et tilbud med så høy kompetanse, og hvor skal de 40 pasientene nå få tilsvarende kompetent behandling?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Gudbrandsdølen Dagningen har Helse Sør-Øst innrømmet at de ikke har tenkt på ventelistepasientene. Det er heller ikke gitt opplysninger om hvor disse pasientene skal behandles, eventuelt om Sølvsjøttberget skal fungere til alle ventelistepasientene er behandlet. Sølvsjøttberget har mottatt informasjonen om at avtalen ikke forlenges 6 uker før den løper ut. Dette er, etter min mening, uforsvarlig kort frist for virksomheten som sannsynligvis må si opp ansatte og legge om driften - eller legge den ned. Hensynet til de ansatte og deres situasjon er i betydelig grad oversett. Det er imidlertid hensynet til pasientene, som er lovet behandling over nyttår, og til dem som nå mister et tilbud og en kompetanse som er bygget opp over år, som gjør Helse Sør-Østs vedtak uforståelig.

Svar:

Jeg har blitt informert om at avtalene Helse Sør-Øst RHF har for kjøp av rehabiliteringstjenester løper

ut 31.12.2010. Dette gjelder også Sølvsjøttberget. Helse Sør-Øst startet prosessen med ny avtaleinngåelse i januar 2010. Alle avtaleparter ble da informert om at det skulle inngås nye avtaler, og at det skulle gjennomføres en konkurranse i tråd med gjeldende regelverk for offentlige anskaffelser.

Helse Sør-Øst RHF har opplyst at de er i slutfasen for anskaffelsen. I alt 33 av 38 tilbydere har fått tilbud om avtale ut fra en vektning av kvalitet (50 %), pris (30 %) og tilgjengelighet (20 %). Helse Sør-Øst har videre informert meg om at tilbudet til pasienter med utmattelsestilstander vil være en del av den nye avtaleporteføljen. Kjøp av rehabiliteringstjenester i Helse Sør-Øst har en økonomisk ramme på om lag 878 mill. kroner per år., men på grunn av at prosessen ikke er endelig slutført kan en ikke gå nærmere inn på innretningen på dette tilbudet.

Det er sendt ut informasjon til tilbyderne om hvilke institusjoner som vil bli gitt tilbud om avtale med foretaket. Prosessen er nå inne i en fase hvor det er adgang til å klage på tildelingen, og det er derfor ikke mulig å gå i detalj på innretningen på tilbudene før klagebehandlingen er avsluttet.

Jeg vil avslutningsvis understreke at tilbudet til pasienter som er rammet av CFS/ME er et prioritert området for Regjeringen. I tillegg til midler som brukes lokalt og regionalt, er det siden 2007 bevilget 5 mill. kroner årlig til dette arbeidet. Jeg har mottatt informasjon fra både Helsedirektoratet, tjenesten og pasientgrupper om at det er gjort et betydelig arbeid mange steder i helsetjenesten. For å få en systematisk oversikt over tilbudet til pasientgruppen har Helsedirektoratet fått i oppdrag å evaluere den nasjonale satsingen og gi en status for helse- og omsorgstilbudet

til pasienter med CFS/ME i Norge slik at tilbudet kan bedres. Rapporten, inkludert en tilråding fra Helsedirektoratet, skal overleveres Helse- og omsorgsdepartementet i løpet av januar 2011. Helsedirektoratet har i tillegg fått i oppdrag å oppsummere det som finnes av ny kunnskap om utredning, behandling, rehabilitering, pleie og omsorg for pasienter med CFS/ME.

Ny kunnskap og kliniske erfaringer vil kunne bidra til at man i større grad kan gi råd og anbefalinger om utredning og behandling av pasienter med CFS/ME. Rapporten skal være ferdigstilt innen utløpet av 2. tertial 2011. Rapportene vil være viktige i det videre arbeidet med å bedre tilbudet til pasienter med CFS/ME.

SPØRSMÅL NR. 287

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold

Besvart 23. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Det viser seg at flere flyktinger deltar i norskopplæringen og består skriftelige prøver. Det er bra! Samtidig kommer det fram at kvaliteten på opplæringen ikke er god nok, og at det er store forskjeller mellom kommunene. Dette bør man vie stor oppmerksomhet, og mitt spørsmål til statsråden er:

Hva slags arbeid vil statsråden og departementet iverksette for å bedre kvaliteten i norskundervisningen, og hvilke tiltak iversettes for å unngå store forskjeller mellom kommunene?»

BEGRUNNELSE:

Riksrevisjonen la fram sin rapport om IMDI sitt arbeid, i den forbindelse pekte riksrevisjonen på at kvaliteten på opplæringen ikke er god nok, og at det var store forskjeller mellom kommunene. Riksrevisjonen var tydelig på at det var behov for å undersøke kvaliteten mer inngående. Riksrevisjonen pekte også på at tilfredsstillende kvalitet bidrar til nødvendig resultatforbedringer i introduksjonsordningen og styrker flyktingenes mulighet til å komme i arbeid. Jeg deler Riksrevisjonens syn på dette!

Svar:

Norsk kunnskaper er en forutsetning for deltakelse i yrkes- og samfunnsniv. Det er derfor positivt at stortingsrepresentant Bekkevold retter oppmerksomhet på kvaliteten i norskopplæringen.

Vi har de siste årene foretatt et betydelig løft innen opplæringen i norsk og samfunnskunnskap for voksne innvandrere. Norskopplæringen har blitt lovregulert og man setter både krav til deltakerne og gir dem rettigheter. Vi stiller krav til kommuner om kvalitet i opplæringen gjennom introduksjonsloven. Det

har aldri vært større oppmerksomhet på resultater i norskopplæringen. Resultatene drøftes i og formidles til departementet, på rektorsamlinger, enkeltkommuner og på opplæringssteder. Innsatsen gir resultater: flere deltar i opplæring, antall kandidater til avsluttende norskprøve er økende og resultatene på skriftlige prøver blir bedre.

Norskopplæringen er med andre ord på rett vei, men vi er ikke i mål. Vi vet at læreres kompetanse påvirker deltakeres utbytte og at dyktige skoleledere er viktig for kvaliteten på opplæringen. Derfor satser vi på opplæring for lærere og ledere. I 2009 deltok ca 3400 lærere på etterutdanningskurs, fagdager og ledersamlinger, og innsatsen fortsetter i årene framover. En nettbasert videreutdanning ved Universitetet i Bergen for lærere i norsk som andrespråk kom på plass i 2010, og arbeidet med å igangsette et forsøk med norskopplæring på arbeidsplassen har startet. I høringsbrev av juni 2009 har regjeringen dessuten foreslått å innføre obligatoriske avsluttende prøver i norsk og varslet at den vurderer å øke retten og plikten til opplæring i norsk og samfunnskunnskap fra 300 til 600 timer. En økt timeramme vil gi langt flere muligheten til å lære seg grunnleggende norsk. De obligatoriske avsluttende prøvene vil kunne gi viktig dokumentasjon både til den enkelte, arbeidsgivere og myndigheter slik at opplæringen kan målrettes. I samme høringsbrev har regjeringen også foreslått å innføre et statlig tilsyn og en plikt for kommunen til å føre internkontroll med ordningene i introduksjonsloven. Tilsyn og internkontroll vil blant annet kunne bidra til å bedre kvaliteten i norskopplæringen og slik sett redusere kommunale forskjeller. Regjeringen arbeider med å følge opp de nevnte forslagene til lovendring.

Staten betaler tilskudd til opplæring i norsk og

samfunnskunnskap til kommunene, slik at de skal være i stand til å gjennomføre sine plikter etter introduksjonsloven. I 2010 er det satt av ca 1,7 milliarder kroner til utbetaling av dette tilskuddet, og tilskuddet er tilpasset for ytterligere å tilrettelegge for kommunenes arbeid. Fra i år utbetales per capita-tilskuddet over tre i stedet for fem år fordi det er da kommunene har de største utgiftene. Det er også etablert et grunn-tilskudd for små og mellomstore kommuner med 150

personer eller færre i målgruppen for opplæring for å bedre deres økonomiske rammevilkår.

Arbeidet med utvikling av kvalitet må ha et langsiktig perspektiv, og jeg ønsker å fortsette regjeringens påbegynte innsats for kvalitetsforbedring i opplæringen. Opplæringen ble evaluert i 2007, men jeg vurderer at vi trenger mer inngående kunnskap om kvaliteten i opplæring i norsk og samfunnskunnskap.

SPØRSMÅL NR. 288

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 19. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Jf statsrådets svar på tidligere spørsmål om art 9,10 og 17 i tobakkskonvensjonen: Den afrikanske handelsorganisasjonen COMESA avviste 1/9 i år at art 17 vil gi reelle økonomiske alternativ til tobakksproduksjon.

Hvordan kan statsråden da stille seg bak at Norge driver frem retningslinjer under WHO som innebærer fatale konsekvenser for næringsgrunnlaget i en rekke lutfattige land spesielt i Afrika, og har dette vært behandlet på politisk nivå i regjeringen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg henviser til kommunikeet fra det 14. toppmøtet i COMESA fra 1/9 i år.

Jeg viser videre til en erklæring fra The African Union av 2/11 og en resolusjon fra The Council of Ministers of African, Caribbean and Pacific Group of States av 10/11 i år. Begge viser til at de støtter målsettingen med de foreslåtte retningslinjene, men de understreker samtidig at:

- 1) retningslinjene vil ha store negative økonomiske konsekvenser for en lang rekke fattige land
- 2) det mangler vitenskapelig bevis for at de foreslåtte retningslinjene vil ha effekt i forhold til målsettingen
- 3) de berørte land ikke har blitt hørt/konsultert underveis i prosessen
- 4) "alternativene" (art 17) til å dyrke burley er urealistiske og ufullstendige.

AU og ACP ber derfor om at behandlingen av de aktuelle retningslinjene ikke behandles under COP4

i Uruguay denne måned, men utsettes til den neste partskonferansen (COP5). The African Union som representerer 53 land i Afrika begrunner dette med at de vil "ha mer tid til høringer/konsultasjoner og sikre bedre sammenheng mellom retningslinjene for art 9, 10 og 17 på den ene siden og internasjonale handelsregler og målsettinger innen landbruks- og distriktsutvikling på den andre siden". Dette synes rimelig!

Endelig henviser jeg til en artikkel i Reuters som hevder at Norge leder an i dette arbeidet:

<http://af.reuters.com/article/topNews/idAFJOE6A30CT20101104>

“An international push to ban burley tobacco (...) could threaten the livelihoods of 3.6 million African tobacco workers (...) Canada and Norway are leading the push for a burley ban”

Hvis Norge står i spissen for å drive gjennom internasjonale retningslinjer med en så dårlig kvalitet, på en slik måte og med så store konsekvenser som det blir hevdet fra de berørte landene og deres organisasjoner jf pkt 1-4 over, og dette ikke har vært til politisk behandling i regjeringen - er det meget alvorlig.

Svar:

WHOs tobakkskonvensjon har som målsetning å redusere sykdom og død forårsaket av den globale tobakksepidemien. Avtalen inneholder tiltak som har vist seg effektive i å redusere tobakksforbruk. Siden tobakkskonvensjonen trådte i kraft 27. februar 2005, har den blitt en av traktatene med høyest tilslutning i FNs historie (171 medlemmer). Konvensjonen er det første globale legale instrument for å redusere tobakksrelaterte sykdommer og dødsfall.

Norge har deltatt som en av tre hovedtilretteleggere i en arbeidsgruppe til WHO's tobakkskonvensjon som har jobbet med retningslinjer om produktregulering (herunder tilsetningsstoffer) til artikkel 9 og 10 i konvensjonen. Arbeidsgruppen har i hovedsak jobbet ut fra et faglig grunnlag hvor det er mindre naturlig å fremme nasjonale posisjoner. Gruppen har hentet informasjon fra forskningsmiljøer, diskutert og i fellesskap kommet fram til faglig baserte forslag.

Utkastet til retningslinjer for artikkel 9 og 10 foreligger nå åpent tilgjengelig på WHO's nettsider og vil bli diskutert på tobakkskonvensjonens partsmøte som holdes 15. - 20. november i Uruguay. I utkastet til retningslinjer anbefales landene å forby eller begrense ingredienser som påvirker smaksopplevelsen av tobakksprodukter, slik som søtningsstoffer, urter, krydder og andre smakstilsetninger. Videre anbefales forbud eller restriksjoner mot farget sigarett-papir, ingredienser som gir påstått helsegevinst slik som vitaminer, omega 3 mv og ingredienser med stimulerende eller oppkvikkende effekt, slik som koffein. Begrunnelsen for å ville begrense smakstilsetninger i tobakksvarer er at disse bidrar til å gjøre det enklere for barn og unge å begynne med tobakk, og vanskeligere å slutte.

Mange land har allerede vedtatt slike forbud, herunder USA, Canada, Frankrike, Australia og Thailand. EU vurderer for tiden å innføre felles regler på dette området.

Tobakksindustrien driver for tiden en pr-kampanje mot forslaget over hele verden. I motsetning til hva industrien hevder inneholder ikke utkastet til retningslinjer noe forslag om å forby burley eller noen annen type tobakk (en type tobakk hvor det er særlig vanlig å tilsette smak og som bl.a. produseres i Malawi). Sigaretter med burley-tobakk selges fortsatt i land som har forbudt smakstilsetninger.

Til partsmøtet for tobakkskonvensjonen foreligger en fremdriftsrapport fra arbeidsgruppen som utarbeider retningslinjer for artikkel 17 og 18. Artikkel 17 omhandler økonomisk holdbare alternativer til tobakksdyrking og artikkel 18 omhandler beskyttelse

av miljø og helse i forbindelse med tobakksproduksjon. Det er forventet at arbeidsgruppen, basert på de innspill som nå kommer frem under forhandlingene i Uruguay, vil legge frem utkast til retningslinjer på dette punktet til neste partsmøte.

Afrikanske land har gjennomgående vært svært aktive under både utarbeidelsen og fremforhandlingen av tobakkskonvensjonen. Under partsmøtene fremstår afrikanske land svært ofte med samlet stemme om betydningen av tobakksarbeidet i WHO. Det er klart at helseskader fra tobakksbruk og kostnadene dette medfører utgjør en betydelig belastning også for afrikanske land.

Som representanten Gitmark påpeker har imidlertid COMESA stilt seg negative til utkastet til retningslinjer for art 9, 10 og 17. COMESA har anbefalt sine medlemsstater som er tilsluttet tobakkskonvensjonen å fremheve overfor sekretariatet for konvensjonen at alternative leveveier til tobakksproduksjon som foreslått i artikkel 17 ikke er holdbare da de er basert på uriktige antakelser og ikke omfatter mekanismer for å understøtte diversifisering fra tobakksproduksjon. COMESA har anmodet sekretariatet om reelle konsulteringsmekanismer for alle berørte parter i fremtidig arbeid med retningslinjer.

Fra norsk side anerkjenner vi COMESAs og AUs bestrebelser for at afrikanske lands næringsinteresser blir ivaretatt i forhandlingene. Det er viktig å komme fram til retningslinjer som afrikanske land kan stille seg bak.

Fra norsk side arbeider vi derfor for å finne en balansert forhandlingsløsning der både hensyn til folkehelse og økonomiske interesser blir ivaretatt.

Norge støtter samtidig Malawis arbeid for omlegging til andre produkter enn tobakk, inkludert dialog med myndigheter, den nasjonale organisasjonen for småbønder og andre lokale organisasjoner.

COMESAs Generalsekretær kommer til Norge for å delta på et seminar 22. og 23. november 2010, og besøket gir mulighet til videre dialog om de sentrale problemstillingene som representanten Gitmark tar opp.

SPØRSMÅL NR. 289**Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 19. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«DNA-analyser er et svært viktig virkemiddel for kartlegging av bjørnebestanden. For Hedmarks del har innsamlingen vært så svakt forberedt, så forsinket og så begrenset når det gjelder hvem som kan samle inn møkk for analyse, at resultatene ikke er troverdig. Det er synd.

Hvordan vil miljøvernmyndighetene sikre en bred deltagelse blant jegere, beitebrukere og andre i innsamlingen av bjørnemøkk for på den måten å sikre at man får samlet inn DNA-materiale fra flest mulig dyr og dermed en relevant analyse?»

BEGRUNNELSE:

Dessverre anses innsamlingen i år for Hedmarks del å nærme seg det paradiske. Det har gått ut informasjon om nedgang i bjørnebestanden i Hedmark fra 2007 til 2009, men samtidig har antall hunnbjørn gått opp fra 5 til 10. Antall hannbjørner er fortsatt i stort overskudd, og det er hunnbjørner som er sentralt i forhold til de eksisterende bestandsmål. Når det nå er gjennomført nye innsamlinger der antallet jegere som kan samle inn er sterkt begrenset til elgjegere, man har ikke bedt om innsamling i alle kommuner og informasjonen om innsamlingen ble sendt ut så sent (rundt 8.10) at mange jaktlag enten var ferdig eller på slutten, så har man undergravet troverdigheten i resultatene innsamlingen vil gi.

Det er synd. DNA-innsamling er viktig og det kan gi god oversikt over bestanden om innsamlingen er seriøs. Da er det viktig at man sikrer bredest mulig deltagelse, sikrer kompetanse hos og informasjonen til de som skal samle inn og at man er ute i god tid med bred informasjon. Alle som ferdes mye ute i naturen burde stimuleres til å samle inn. Nå er heller omkvedet i Hedmark at dette ikke er seriøst og man "gidder" ikke å anstrenge seg. Det kommer til å vise seg i resultatene, men de kommer ikke til å være særlig troverdige.

Svar:

Som representanten skriver i sitt spørsmål er den landsomfattende innsamlingen av ekskrement etter bjørn, og DNA-analyser av dette materialet, et svært godt virkemiddel for kartlegging av bjørnebestanden.

Jeg er av den oppfatning at innsatsen som legges ned i innsamling av DNA-materiale er svært god.

Fra og med året 2009 samles det inn materiale til DNA-analyser i hele landet, jevnfør med regjeringserklæringen fra 2009. Statens naturoppsyn samler rutinemessig inn DNA-materiale i forbindelse med skadedokumentasjon og øvrig feltarbeid i tilknytning til overvåkning av bjørn. I dette arbeidet er forvaltningen også avhengig av innsats fra lokale bidragsytere så som jegere og andre som finner ekskrement i skogen.

I 2008 samlet elgjegere i Hedmark inn DNA-materiale i de deler av fylket hvor det var størst sannsynlighet for å treffe på bjørn. I tillegg var det i 2008 åpent for innlevering av materiale fra andre enn de utvalgte jaktlagene. I 2007 og 2009 ble alle elg-jaktlag i fylket invitert til å samle inn materiale, samtidig som man selvsagt tok i mot materiale innsendt fra andre bidragsytere. Fylkesmannen i Hedmark opplyser at det i år ble sendt ut materiale for prøvetakning, (det vil si en instruks for prøvetakningen og plastposer til å legge ekskrementene i), til lokale jaktlag i østre deler av Hedmark. Selv om det bare er de jaktlagene som holder til i de deler av fylket der det er størst sannsynlighet for å treffe på bjørn, som har fått tilsendt klargjorte plastposer, er dette på ingen måte til hinder for at også andre leverer inn materiale. Fylkesmannen i Hedmark har på sine nettsider opplyst om innsamlingen av ekskrementer, instruks for hvordan innsamlingen bør utføres for at DNA-materialet kan anvendes og hvem som er mottaker av materialet. I tillegg har fylkesmannen oppfordret Norsk Jeger- og fiskerforening i Hedmark til å informere sine medlemmer om DNA-innsamlingen. Fylkesmannen i Hedmark vil også trekke ut tre vinnere av gavekort av de innsenderne som har levert materiale som inneholder bjørne-DNA, og dette er ment å stimulere til innlevering av materiale. Som tidligere nevnt sender Statens naturoppsyn i tillegg inn DNA-materiale i forbindelse med skadedokumentasjon og øvrig feltarbeid i tilknytning til overvåkning av bjørn. I 2010 ble det samlet inn 241 prøver av DNA i Hedmark, herunder prøver fra hår, vev og ekskrement. Av disse var 133 av prøvene ekskrement. Prøvene skal analyseres og inngå i den nasjonale kartleggingen av bjørnebestanden for 2010.

SPØRSMÅL NR. 290**Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 18. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Direktøren for Domstolsadministrasjonen har uttalt at antallet tingretter bør reduseres og andre har ment at antallet bør reduseres med så mye som 30 fra dagens antall på 66 tingretter. Styret i DA skal nå drøfte om det skal anbefale en reduksjon.

Er statsråden åpen for å se på en reduksjon i antallet tingretter eller mener statsråden at den strukturen vi i dag har bør videreføres?»

Svar:

Stortinget vedtok 21. mai 2001 at antallet førsteinstansdomstoler skulle reduseres. Iverksettingen av denne strukturreformen er nå nærmest slutført. I St.prp. nr. 1 (2006-2007) ble det påpekt at det etter

slutføring av strukturendringene bør gjennomføres en evaluering av reformen og en vurdering av behovet og kriteriene for fremtidige strukturendringer i førsteinstansdomstolene. Domstoladministrasjonen har foretatt en evaluering av reformen, vurdert behovet for nye endringer, samt utarbeidet kriterier for eventuelle nye endringer. Rapporten "Evaluering av strukturendringene i førsteinstansdomstolene" er nylig mottatt i departementet. Jeg vil ta med meg Domstoladministrasjonens synspunkter i departementets vurdering av et eventuelt behov for endringer i domstolsstrukturen. Generelt vil jeg likevel vise til Regjeringens ønske om å "oppretholde en desentralisert domstolsstruktur", slik det fremgår av Politisk plattform for flertallsregjeringen (2009-2013).

SPØRSMÅL NR. 291**Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 23. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Det har fremkommet i media at 140 000 pass har blitt borte på 6 år. Norske pass er attraktive for personer som ønsker å komme illegalt inn i Schengen området. Det kan derfor ikke utelukkes at norske pass er en attraktiv handelsvare. Lite tyder på at norske myndigheter har en aktiv holdning til hvordan man skal få til en betydelig reduksjon i antallet som blir borte.

Hvordan har statsråden tenkt til å angripe denne problemstillingen, og hvilke mål har statsråden satt seg for å få en rask reduksjon i bortkommende pass?»

Svar:

Som representanten Asmyhr riktig påpeker meldes årlig et stort antall norske pass tapt. En betydelig andel av disse befinner seg etter all sannsynlighet hos passinnehaver, som ikke er i stand til å finne passet når han/ hun skal bruke det. Disse passene vil normalt ikke bli misbrukt.

Etter passloven plikter en passinnehaver å melde fra straks hvis et pass kommer bort. Alle meldinger om bortkomne pass blir registrert både ved Kripos og i Interpols database i Lyon i Frankrike. Dette innebærer at passet blir registrert som ugyldig. Dette betyr at en som reiser på et pass som er meldt tapt eller stjålet, risikerer å bli stoppet i en passkontroll.

Hvorvidt de passene som reelt sett er tapt, dvs. ikke forlagt av passinnehaver, benyttes til identitetstyveri, har vi ikke sikre informasjon om. Pr i dag vil det bare være grensekontrollen i inn- og utland, eventuelt annen politimyndighet med tilgang til passregisteret som kan kontrollere om et pass som benyttes er meldt tapt eller stjålet. Det er imidlertid igangsatt et arbeid for å utrede muligheten for at også andre for eksempel banker, kan kontrollere om et pass som fremlegges som legitimasjon er meldt tapt eller stjålet. En mulig løsning, slik det er gjort i bl.a. Belgia og Litauen, er å gi også allmennheten tilgang til denne informasjonen. En oppslagstjeneste vil kunne bidra til å hindre identitetstyveri.

Politidirektoratet har foretatt undersøkelser for å kartlegge om det er visse etniske grupper som mister flere pass enn andre. Denne statistikken viser at i ca. 90 % av tapstilfellene er innehaver registrert med Norge som fødeland. Det er derfor ikke grunn til å tro at en stor andel av de tapte passene benyttes til "look alike"-misbruk for ulovlig innreise til Norge.

La meg også få understreke at muligheten til å misbruke tapte norske pass i grensekontroll vil bli be-

tydelig redusert når grensekontrollstedene får utstyr som kontrollerer biometri i passene. Slikt utstyr er utplassert mange steder i verden og er for tiden under utplassering i de fleste europeiske land. Norge har planer om å starte utrulling av biometrisk leserutstyr i 2011, og som representanten vet inneholder nå nye norsk pass både ansiktsfoto og fingeravtrykk i biometrisk versjon.

SPØRSMÅL NR. 292

Innlevert 12. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 23. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Var det redusert aktivitet i "Hva med oss?" i 2009; i hvilken periode siktes det til når det i budsjettproposisjonen vises til redusert aktivitet, og hva er årsaken til at det kuttes i bevilgningen til dette kurset?»

BEGRUNNELSE:

I følge Prop. 1 S (2010-2011) er post 01 på kap 858 foreslått redusert med 5,869 mill. kroner som følge av redusert aktivitet i tiltakene "Hva med oss?" og "Godt samliv!".

I svar på spm. 135 fra Finanskomiteen/KrFs fraksjon av 19. oktober 2010 skriver BLD at departementet "av prioritets hensyn (har) måttet redusere de administrative utgiftene til tiltaket noe. Departementet legger imidlertid til grunn at tiltaket videreføres."

I spm. 136 stilles spørsmål om hvor mange "Hva med oss?"- og "Godt Samliv!"-kurs som har vært arrangert i de ulike kommunene i 2009 og 2010, samt om hvordan oppslutningen har vært på disse kursene. BLDs svar er at:

"I 2009 ble det arrangert 39 Hva med oss?- kurs, og til sammen 724 personer deltok på disse kursene. Det ble avholdt 316 Godt Samliv!-kurs, med til sammen 1 745 deltakere. Det foreligger ikke en samlet oversikt over antall avholdte kurs i 2010."

Svar:

Representanten Håbrekke sikter her til foreslåtte kutt i kapittel 858, post 01. Dette er driftskapitlet til BUFDi og Bufetat, og omfatter hele virksomheten.

Kap 858 post 01 utgjør 202.805 mill kr. Posten er for 2011 foreslått redusert med 5,869 mill kroner.

Etter at kursutgiftene til Godt samliv- kurs ble overført til kommunenes rammetilskudd i 2008 har det vært registrert en nedgang i avholdte kurs av denne typen. I 2006 ble det avholdt 342 kurs med til sammen 2119 deltakende par. I 2009 var det totalt 316 kurs, med til sammen 1 745 par. Mellom en tredjedel og en fjerdedel av landets kommuner ga tilbud om slike kurs i 2009.

Når det gjelder Hva med oss?- kursene varierer deltakelsen fra år til år. Den nyeste tilgjengelige statistikk viser en viss økning fra 2008 til 2009, fra 655 til 724 personer. Men i de foregående år har aktiviteten vist stor variasjon.

Mer generelt vil jeg påpeke at denne kurstypen er svært kostnadskreven sett i forhold til antall personer som deltar på dem. Regjeringen foreslår derfor i statsbudsjettet for 2011 å redusere de administrative utgiftene til disse kursene.

Kuttforslaget vil kunne medføre at ressurser til administrasjon i Bufetat blir redusert.

For øvrig ligger det midler til familievernets oppgaver knyttet til "Hva med oss" under kapittel 842 post 01 og 70. Jeg vil presisere at midlene til familievernkantorenes oppgaver knyttet til kurstilbudene ikke er berørt av kuttforslaget.

Disse kursene må for øvrig ses i sammenheng med de generelle virkemidlene for personer med nedsett funksjonsevne som Barne- ungdoms- og familiedirektoratet nå har overtatt fra Helsedirektoratet, i alt 213,6 mill. kroner.

SPØRSMÅL NR. 293**Innlevert 15. november 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 23. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«FrP er helt imot den stadige økningen i antall bommer, og et bompengeprojekt på fv 34 Grime – Vesleelva viser hvor urimelig og urettferdig slike prosjekter kan være. Der blir det nemlig bom på kommunegrensen.

Kan kommune og fylke virkelig velge å sette til side både rettferdighetsprinsippet og sammenhengen mellom betaling og nytte, for å ta andre hensyn, som å skjerme flest mulig av kommunens egne innbyggere mot å betale bompenger, selv om det er de har størst nytte av den nye veien?»

BEGRUNNELSE:

Bompengefinansiering av fv 34 Grime – Vesleelva har vært behandlet i både Søndre Land kommune og Oppland fylke. Ifølge et notat fra Rambøll burde bommen i henhold til rettferdighetsprinsippet plasseres midt på strekningen som skal utbedres, men politikerne vil plassere bommen på kommunegrensen. Dette betyr at et lite mindretall får en uforholdsmessig høy kostnad. De som bor på sørsiden av bommen skal betale for å levere barn i barnehagen som ligger 20 m inn på den nye trassen. Kommer man nordfra kan man kjøre hele den nye traseen tur/retur barnehagen uten å betale. Saken viser hvor urettferdig bompenger egentlig er, og hva slags utslag man kan få når

Ap, SV og Sp gjennom manglende veibevilgninger presser kommunepolitikere og fylkestingspolitikere til å gå inn for såkalt lokale bompengeprojekt. Norske bilister betaler allerede 3 ganger så mye i skatter og avgifter på bil som det staten bruker på vei, og det burde derfor være helt unødvendig med bompenger.

Svar:

Forslag om delvis bompengefinansiert utbygging av fv 34 på strekningen Grime – Vesleelva i Søndre Land kommune er behandlet av kommunen og Oppland fylkeskommune. I tillegg har nabokommunene Gran, Nordre Land og Etnedal sluttet seg til forslaget. Det er nå oppnådd enighet mellom Søndre Land kommune og Oppland fylkeskommune om å plassere bomstasjonen helt i sørenden av utbyggingsstrekningen, rett sør for krysset med fv 138 Hornslivegen.

I en bompengesak vil det alltid være diskusjoner knyttet til plassering av bomstasjoner. Det er derfor viktig at lokale myndigheter kommer fram til enighet om plasseringen. Samferdselsdepartementet vil imidlertid vurdere forslaget til bompengeprogger når Statens vegvesen har oversendt saken for sentral behandling. I den forbindelse vil bomstasjonsplasseringen bli vurdert, blant annet i forhold til forutsetningen om sammenheng mellom betaling og nytte.

SPØRSMÅL NR. 294**Innlevert 15. november 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 19. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Statsråden har i flere år utalt han skulle rydde opp i problemet i pelsdyrnæringen, men ingen ting er gjort så langt.

Hvilke konkrete tiltak vil statsråden iverksette, og vil statsråden fjerne subsidiene til næringen og sørge for at de som vanskjøtter dyr mister retten til å ha dyr?»

BEGRUNNELSE:

Nok en gang på kort tid har enkelte i pelsdyrnæringen blitt avslørt ved at dyr lever i bur med åpne sår og avrevne kroppsdelar. Det bevilges i dag rundt 47 millioner kroner i subsidier til næringen. Mattilsynet har gjennomført 101 tilsyn, der bare 6 ikke er avtalt. Mattilsynet i Norge sender varsel om pålegg, men ser vi til Danmark gjør de det på en annen måte. For det første har de 7 ganger flere kontroller enn i Norge.

Der går også mattilsynet til politianmeldelse til de bønder som ikke følger regelverket. De som får anmerkinger på tilsyn, blir tvunget til å gå på kurs for å lære regelverket på nytt.

Svar:

De siste ukene har vi nok en gang sett bilder i media av uakseptabel håndtering av skadde og syke pelsdyr fra flere norske farmer. Disse bildene av lidende dyr gjør sterkt inntrykk, og jeg forstår godt det engasjementet mediaoppslagene har utløst. Slik kan vi ikke ha det i norsk pelsdyroppdrett.

Jeg har derfor gitt næringen et klart signal om at det må ryddes opp, og det må skje raskt. Næringen legger nå, på min oppfordring om til at den nye sertifiseringsordningen i næringen skal gjøres obligatorisk for alle som ønsker å selge skinn gjennom Oslo Skinnauksjoner. Det iverksettes flere andre tiltak for å bedre egenkontrollen og selvjustisen i næringen. Jeg har i et brev til Pelsdyrslaget denne uken gitt uttrykk for at de tiltakene bransjen nå iverksetter, er et viktig skritt i riktig retning. Samtidig har jeg uttrykt utålmodighet når det gjelder faktisk iverksetting av tiltakene og at vi raskt må se at dette gir seg uttrykk i klare forbedringer. Jeg har signalisert en forventning til Pelsdyrslaget om at den obligatoriske sertifiseringsordningen med tilhørende kontroller og sanksjonsmuligheter må være i full drift neste år.

Den enkelte oppdretters holdninger og bransjens selvjustis er viktigst for å få forbedringer i den daglige driften av norske pelsdyrfarmer. De som ikke tar vare på dyr på en skikkelig måte, må ut av næringen.

I tillegg vil Mattilsynet fortsatt ha stor oppmerksomhet mot pelsdyrnæringen. De vil i langt større grad bruke uanmeldte inspeksjoner. Jeg har også bedt Mattilsynet ta i bruk sterkere virkemidler mot brukere som ikke ivaretar syke dyr på en skikkelig måte eller har uakseptabel drift på andre områder. Disse virkemidlene ligger i den nye dyrevelferdsloven og kan bety at noen oppdrettere ikke lenger får anledning til å drive sin virksomhet. Tilsyn med dyrevelferd er en prioritert oppgave for Mattilsynet og tilsyn med pelsdyr vil ha ekstra prioritet fremover.

Arbeidet med å forbedre bedre velferden for pelsdyrene fortsetter også på andre områder.

Forskriften fra 1998 om hold av pelsdyr hadde overgangstid til 1. januar 2009, og denne forskriften er nå gjennomført. Dette regelverket har gitt forbedringer når det gjelder mulighet for dyra til å søke skjul og ha tilgang til gjenstander som stimulerer naturlig atferd. Med virkning fra 1. januar 2009 ble det også innført forbud mot livdyrutstillinger.

Dagens regelverk og driftsform for pelsdyr representerer noen dyrevelferdsmessige styrker, men også flere klare utfordringer. Mattilsynet har, på oppdrag fra Landbruks- og matdepartementet, gjennomført

høring av forslag til nytt regelverk for hold av pelsdyr. Jeg regner med å få Mattilsynets oppdaterte forslag etter høringen, i løpet av få uker. Det nye regelverket vil sette strengere krav for å oppnå tilfredsstillende dyrevelferd i tråd med ny dyrevelferdslov. Forslaget til nytt regelverk som har vært på høring, er i hovedsak basert på en rapport av juni 2008 fra Vitenskapskomiteen for mattrygghet. Mattilsynet har også brukt annet faglig og vitenskapelig grunnlagsmateriale. Det skal legges til rette for vesentlig forbedring av dyrevelferden for pelsdyr gjennom krav både for avl, hold og avlving av dyrene.

Jeg vil gå grundig gjennom helheten i de dyrevelferdsmessige rammene for hold av pelsdyr når jeg mottar forskriftsutkastet fra Mattilsynet. Problemstillingene omkring pelsdyr vil også bli omtalt i den kommende landbruks- og matmeldingen som skal legges frem for Stortinget.

Det er over Jordbruksavtalen etablert ordninger som har som hovedformål å gi norske produsenter like konkurransevilkår som produsenter i andre land. Pels er et produkt som skiller seg fra andre landbruksprodukt ved at vi ikke har noe grensevern, og konkurrerer internasjonalt på samme vilkår som andre. Vi har to tilskuddsordninger som har som formål å gjøre det mulig å ha små pelsdyrfarmer spredd i distriktene. Den ene ordningen er en transportstøtte til formidling av fôr. Videre har vi en kompensasjonsordning for merkostnader i Norge knyttet til vår høye pris på korn/krafftôr som produsentene ikke ville hatt om de kunne importert fôrkorn tollfritt. Det gis også noe tilskudd til avlsarbeid for å fremme målet og effektiv avl innenfor pelsdyrnæringen som bl.a. også følger opp målene i Stortingsmelding nr. 12 om (2003-2003) om dyrehold og dyrevelferd.

Tilskudd til avløsning for ferie og fritid er det eneste tilskuddet som gis direkte til den enkelte pelsdyrholder. Formålet med denne ordningen over Jordbruksavtalen er å gi husdyrholdere mulighet for ferie og fritid som andre.

Hovedgrunnlaget for den gjeldende landbrukspolitikken er St. meld. nr. 19 (1999-2000) "Om norsk landbruk og matproduksjon". I sin innstilling ved behandlingen av denne sa en samlet næringskomite i Innst. S. nr. 167 (1999-2000) blant annet følgende om pelsdyrnæringen:

”Pelsdyrnæringen

Komiteen har merket seg Regjeringens vurdering om at primærnæringene i framtiden vil være et nødvendig, men ikke tilstrekkelig grunnlag for å opprettholde bosetting og sysselsetting i distriktene, og at det må legges vekt på tiltak som sammen med primærnæringene kan bidra til å styrke lokalsamfunnene. Komiteen deler denne vurderingen, og vil i den anledning henlede oppmerksomheten mot den rolle blant annet pelsdyrnæringen kan spille som bidragsyter til opprettholdelse av gårdsbruk gjennom utstrakt kombina-

sjonsdrift. Komiteen er videre kjent med pelsdyrnæringens betydning som ressursutnytter av biprodukter og avfall fra fiskeoppdrett, fiske- og slakteriindustrien. Komiteen mener dette hensynet bør vektlegges i de nasjonale rammevilkår.”

Jeg har gjort det klart for Norges Pelsdyrslag at det er avgjørende for min fortsatte politiske støtte til

næringen, at Pelsdyrslaget erkjenner problemene og tar ansvar for å luke bort de oppdretterne som lar dyr lide slik vi nå har sett. Dette innebærer at også spørsmålet om det er riktig med økonomisk støtte til næringen over Jordbruksavtalen vil bli vurdert.

SPØRSMÅL NR. 295

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 296

Innlevert 15. november 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 19. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Er statsråden trygg på at de beregninger og den informasjon som foreligger om landbrukets tilstand gir et rett bilde av forholdene, og kan statsråden - dersom han ser forbedringspotensial i beregningsmodeller, hvilke statistikker og informasjon som fremhen-tes eller i departementets beskrivelse av landbrukets tilstand - redegjøre for hva han vil foreta seg, og støtter statsråden stortingsrepresentant Lundteigens oppfordring om at flere landbruksdirektører bør lage sin egen beskrivelse av landbrukets virkelighet?»

BEGRUNNELSE:

Det er en rekke forhold som gir grunn til å stille spørsmål ved om de opplysninger som gis fra Landbruks- og matministerens embetsverk om tilstanden i norsk landbruk, gir et riktig bilde.

I forbindelse med behandlingen av Prop. 1 S (2010-2011) har Høyre stilt en rekke spørsmål ved dette, og det vises særlig til spørsmål nummer 131 og 578.

I Nationen i dag fremgår det at assisterende fylkesmann Oddbjørn Nordset i Nord-Trøndelag har uttalt til Trønder-Avisa at "Verken næringen eller vi får departementets tall til å stemme med virkeligheten."

Det fremgår videre at Fylkesmennene i Trøndelag mener statens egne tall for økonomien i landbruket undervurderer investeringskostnadene, og at statens kvinner og menn i Trøndelag vil ha andre beregninger.

Anders Huus, medlem av Budsjettnemnda for jordbruket, bekrefter mekanismen som driver inntektsanslaget opp når investeringslysten går ned.

I interpellasjonsdebatt fredag 12. november 2010, reist av Høyres Bjørn Lødemel, uttalte Stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen blant annet:

"Jeg vil si det sånn. Som praktiker er det ikke lett å si noe i denne debatten, fordi det politisk korrekte kartet stemmer stadig dårligere med terrenget. Dyktige gårdbrukere ser dette klarere, og det påvirker framtidshåpet negativt fordi at dyktige praktikerer ser jo sjølsagt den internasjonale situasjonen, Norges økonomiske handlefrihet og det faktum at vi har flertallsregjering.

Jeg skal ikke si mye. Jeg vil bare si at det har skjedd noe – forrige uke i Trøndelag. Det har skjedd det oppsiktsvekkende at landbruksdirektøren i Trøndelag ikke greier å holde tilbake sin frustrasjon lenger, men ser seg nødt til å gå ut offentlig og proklamere at de vil lage sin egen fylkesstatlige beskrivelse av landbrukets virkelighet i sitt ansvarsområde. Jeg vil oppfordre flere landbruksdirektører til å gjøre det samme. Dermed kan vi få en reell debatt om virkeligheten og veien videre, og det er mange av oss som ønsker å delta i den diskusjonen, på de reelle premissene."

Svar:

Det foreligger mye data og utredninger om landbrukets situasjon, fra Statistisk sentralbyrå, FoU-institusjoner, fra forvaltningen, fra organisasjoner osv. I tillegg har Budsjettnemnda for jordbruket (BFJ) en særskilt oppgave i å legge til rette omforent grunnlagsmateriale for jordbruksforhandlingene. Det em-

piriske grunnlaget er i stor grad hentet fra de nevnte institusjonene, men BFJ gjør også betydelig datafangst i egen regi. Jeg vil også understreke at BFJ er et kollegialt organ som har en selvstendig rolle og som er sammensatt av fagpersoner og av avtalepartene, her under representanter fra flere departementer.

Landbruket er stadig i endring og det er viktig at informasjonen tilpasses mulige nye problemstillinger for å gi et best mulig debatt- og beslutningsgrunnlag. Totalkalkylen for jordbruket og Driftsgranskingene/Referansebrukene er beregninger som gir - og er ment å gi - uttrykk for gjennomsnittssituasjonen slik den til enhver tid er i jordbrukssektoren, for jordbruket samlet eller for enkeltproduksjoner.

Rundt gjennomsnitt vil det alltid være stor variasjon og det har selvsagt stor betydning for hvorvidt næringen eller andre kjenner seg igjen. I beregninger av resultat for næringsdrivende har bl.a. beregnede kapitalkostnader og variasjon i investeringer stor betydning.

Gjennomsnittsberegninger gir ikke spesielt uttrykk for situasjonen for foretak som nylig har gjort en stor investering, like lite som de gir uttrykk for resultatet helt mot slutten av investeringsperioden og før kapitalbehovet ved ny investering. Resultatet avhenger også av hvilke avskrivingsmetoder og hvilken kapitalgodtgjøring som benyttes, og resultater må tolkes i lys av det.

Forutsatt jevne investeringer vil tall for hele sektoren, eller regnskapstall for grupper av foretak, ha halvt nedskrevet kapital. Men, faktisk registrerte data kan selvsagt avvike fra det, siden investeringene varierer til dels betydelig over tid. Investeringskostnadene har økt sterkt de siste årene, det er stort investeringsbehov og mange står overfor et kapitalskift ved

nyinvestering. Det er viktig at det foreligger tilstrekkelig informasjon om bredden i jordbruket. Budsjettnemnda har en særskilt oppgave i å belyse den.

Budsjettnemnda har etablert et referansebruk for de aller største melkeproduksjonsforetakene. Dette har 40 årskyr. De foretakene som utgjør grunnlaget for dette referansebruket, vil gjennomgående ha foretatt omfattende investeringer. I tillegg har nemnda de siste 4 årene hatt en omtale av økonomien i samdrifter som driver melkeproduksjon. Disse samdriftene har i gjennomsnitt også 40 årskyr. Dette er også bruk som normalt har foretatt betydelige investeringer. Jeg er også kjent med at Budsjettnemnda har besluttet å gå gjennom situasjonen for melkeproduksjonsbruk som nylig har investert, med grunnlag i relevant og tilgjengelig materiale. Bl.a. har NILF nylig laget en rapport om økonomien på 19 store melkeproduksjonsbruk i Møre- og Romsdal og Sogn og Fjordane. Gjennomsnittsstørrelsen på disse brukene er 45 årskyr.

Både registrerte data, kalkyler og teoretiske vurderinger må brukes og tolkes innenfor rammen av det de kan si noe om. Jeg ønsker velkommen all god og riktig dokumentasjon om viktige spørsmål.

Det er behov for å belyse disse problemstillingene generelt. En del av datagrunnlaget er fra Trøndelag og Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning gjør jevnlig sammenstillinger, for denne regionen og andre, som belyser situasjon og utviklingstrekk i slike utvalgte områder. Det hører også til Budsjettnemndas oppgaver å supplere det årlige materialet med tilleggsanalyser når partene ber om det. Ut over dette bør det ikke være behov for særskilte regionale beskrivelser.

SPØRSMÅL NR. 297

Innlevert 15. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 23. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Hva er resultatet av evalueringen av regelverket for statsborgerskap, og hvilke eventuelle endringer i dagens regelverk vil statsråden foreslå på bakgrunn av evalueringen?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede sendte statsråden skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:1566 (2009 - 2010) 16. august der jeg utfordret ham på hva han ville gjøre for å få

en mer helhetlig og konsekvent holdning til statsborgerskap.

Bakgrunnen for dette var den inkonsekvente holdningen norske myndigheter har til statsborgerskap i og med at man innvilger statsborgerskap til mange nye landsmenn uten at disse oppgir sitt gamle statsborgerskap samtidig som man forlanger at norske statsborgere som søker statsborgerskap i andre land må oppgi sitt norske statsborgerskap.

I sitt svar hevder statsråden blant annet at stats-

borgerregelverket på oppdrag fra departementet er gjenstand for en evaluering som skal ferdigstilles i høst og som vil kunne gi grunnlag for å vurdere flere sider ved statsborgerregelverket.

Svar:

Den 16. august 2010 stilte stortingsrepresentant Vaksdal meg et spørsmål til skriftlig besvarelse som gjaldt statsborgerlovens regler om løsning fra annet statsborgerskap ved erverv av norsk og tap av norsk statsborgerskap ved søknad om annet. Jeg viste i mitt svar av 24. august 2010 til hvordan regelverket er i dag angående dette og muligheten for å ha dobbelt

statsborgerskap. Avslutningsvis nevnte jeg i svaret at statsborgerregelverket på oppdrag fra departementet var gjenstand for en evaluering, og at rapporten skulle ferdigstilles i høst.

Et utkast til sluttrapport er nylig mottatt av departementet. Endelig rapport vil foreligge medio desember. Rapporten vil først bli gjenstand for en gjennomgang og vurdering av departementet, før det blir tatt stilling til hvordan den eventuelt skal følges opp. Det er derfor for tidlig å si noe nærmere om oppfølgingen.

Rapporten vil bli offentliggjort på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 298

Innlevert 15. november 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 24. november 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden bidra til at norske barn bosatt i utlandet og som går på internasjonal eller utenlandsk grunnskole fortsatt sikres adekvat opplæring og forståelse for norsk språk og kultur når endringen av ordningen med kompletterende norskundervisningen slutføres i 2012?»

BEGRUNNELSE:

Kunnskapsdepartementet har tidligere besluttet å legge om tilskuddsordningen for kompletterende undervisning f.o.m. skoleåret 2010–2011 slik at bare virksomheter (internasjonale og utenlandske grunnskoler og nettskoler) kan motta tilskudd. I forbindelse med omleggingen har det blitt etablert en overgangsordning for enkeltpersoner som mottar tilskudd som gradvis vil bli avvirket (2012).

Etter det undertegnede erfarer stilles det en rekke krav til ovennevnte virksomheter som søker om tilskudd til kompletterende undervisning. Kravene handler bl.a. om uteareal, utdeling av frukt m.v. – krav som ikke lett lar seg oppfylle ved internasjonale og offentlige/kommunale skoler i utlandet. Mye kan tyde på at kravene i praksis er for strenge og således medfører at det ikke vil være aktuelt for særlig mange utenlandske skoler å søke om et slikt tilskudd. I Brussel vil det for eksempel ikke være en eneste offentlig skole som kan tilby kompletterende norskundervisning fra 2012.

Et alternativ er selvsagt at elever i utlandet kan

benytte Globalskolen. Det er det kompletterende norske undervisningstilbudet som tilbys via nettet.

Dette er imidlertid ikke et godt alternativ for mange foreldre som ønsker å ha sine barn i en offentlig skole på stedet der de bor, og som så langt har hatt mulighet til å få den kompletterende undervisningen i forbindelse med skoledagen.

Etter undertegnades mening er det viktig at man fortsatt sikrer gode tilbud for familier som bor i utlandet og har behov for kompletterende norskundervisning.

Svar:

Jeg er av den oppfatning at norske statsborgere som velger å flytte utenlands, primært må benytte de velferdsordningene som finnes i det landet de flytter til. Jeg mener likevel at det kan være rimelig at barn i opplæringspliktig alder som oppholder seg i utlandet, i visse tilfeller fremdeles får et norsk grunnskoletilbud. Dette kan gjøre både utenlandsoppholdet og hjemkomsten enklere for disse barna.

Ordningen med tilskudd til kompletterende undervisning i norsk, samfunnsfag og religion, livssyn og etikk (RLE) er lagt om fra skoleåret 2010-11, jf. Innst. S. nr. 355 (2008-2009), St.prp. nr. 67 (2008-2009) og Innst. 12 S (2009-2010), Prop. 1 S (2009-2010). Bakgrunnen for omleggingen er en evaluering av ordningen fra 2006. Evalueringen viser blant annet at det er vanskelig å dokumentere at elever som får opplæring i regi av foreldre eller i gruppeunder-

visning, får opplæring av tilfredsstillende kvalitet og at midlene brukes etter intensjonen. Ordningen er derfor lagt om fra og med skoleåret 2010-11 i en overgangsordning på to år, slik at bare virksomheter kan motta tilskudd fra høsten 2012. Retningslinjene for ordningen (se www.udir.no) presiserer hva som regnes som virksomheter i denne sammenheng:

- Internasjonale eller utenlandske grunnskoler i Norge med godkjenning etter opplæringsloven § 2-12
- Private grunnskoler i utlandet med rett til statstilskudd etter privatskoleloven § 2-1 som etter søknad har fått godkjent at de kan gi kompletterende undervisning til norske elever fra andre utenlandske skoler
- Svenske skoler i utlandet, jf. overenskomst mellom Norges og Sveriges regjering av 27.06.1996
- Nettskoler som har sertifisering fra Utdanningsdirektoratet for å kunne tilby kompletterende undervisning

Det gis ikke tilskudd til kompletterende undervisning ved offentlige/kommunale skoler i utlandet. Omleggingen av ordningen fra skoleåret 2010-11 be-

rører kun foreldre- og gruppeundervisning. Private grunnskoler i utlandet med rett til statstilskudd etter privatskoleloven § 2-1 skal for øvrig tilby elevene ved skolen opplæring i norsk, samfunnsfag og RLE som en del av sin ordinære virksomhet. Skolene kan søke om godkjenning for å gi kompletterende undervisning for elever ved andre utenlandske skoler. Det stilles ikke strengere krav til disse skolene for å tilby kompletterende undervisning enn hva som kreves for å bli godkjent som privat grunnskole med rett til statstilskudd etter privatskoleloven § 2-1.

Det er innført en overgangsordning for å hindre at utviklingen av tilskudd til foreldre- og gruppeundervisning skal komme for brått på og slik at foreldre får tid til å omstille seg/velge alternativer som for eksempel kompletterende undervisning gjennom nettskole. Overgangsordningen er lagt opp slik at tilskuddet til slik undervisning gradvis fases ut med en tredjedel hvert skoleår f.o.m. høsten 2010, slik at tilskuddet er helt avviklet f.o.m. skoleåret 2012-13. I løpet av 2010 er i tillegg til Globalskolen, også Norskskolen i Houston i USA, sertifisert for å drive nettbasert kompletterende undervisning.

SPØRSMÅL NR. 299

Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 22. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«I forbindelse med fjerning av særordningen for dagpengemottakere over 64-år er det uklart om hvilke rettigheter eldre arbeidsledige har i forhold til arbeidsavklaringspenger og uføretrygd hvis de blir syke og uføre i løpet av den tiden de mottar dagpenger, og eventuelt etter at dagpengeperioden er avsluttet.

Vil arbeidsledige fortsatt ha rett til å søke om arbeidsavklaringspenger og uføretrygd fram til de er 67 år på lik linje med de som blir syke før de mister jobben?»

BEGRUNNELSE:

Mange opplever at helsen svikter i tidsrommet fra de er 62 til de er 67 år. Dette gjelder også dagpengemottakere og arbeidsledige som er over 62 år. Det vil derfor være viktig å få avklart om de som er så

uheldige å miste jobben og som i tillegg nå også mister retten til dagpenger etter at særordningen for dagpengemottakere over 64 år forsvinner, også mister retten til arbeidsavklaringspenger, og til å søke om uføreytelser.

Svar:

I Prop. 16 L er det foreslått at særreglene for dagpengemottakere over 64 år i folketrygdloven § 4-17 blir avviklet fra 2011. Dette innebærer at personer over 64 som fra 2011 får rett til dagpenger, vil motta dem etter de samme regler og vilkår som øvrige dagpengemottakere, under 64 år.

Dagpengemottakere som blir syke, har etter folketrygdloven § 8-49 rett til sykepenger fra og med første sykedag, forutsatt at det foreligger sykmelding fra lege. Beløpsmessig vil sykepengene utgjøre det samme som dagpengene.

I Prop 18L (2010 -2011), som ble lagt fram 19. november 2010, foreslås det, som varslet i budsjettet for 2011, at det skal innføres krav om inntektsbortfall for rett til arbeidsavklaringspenger og uførepensjon for personer over 62 år. Det foreslås at det skal stilles krav om at mottakeren skal ha hatt en pensjonsgivende inntekt på minst 1G i året før arbeidsevnen ble

nedsatt med minst halvparten, eller minst 3G i løpet av de siste tre årene før dette tidspunktet. Dagpenger, som skattbar inntekt, vil inngå i personens pensjonsgivende inntekt. Det foreslås dessuten at kravet om inntektsbortfall ikke skal gjelde dersom personen ikke mottar ytelser som gjenlevende ektefelle på et visst nivå eller har rett til uttak av hel alderspensjon.

SPØRSMÅL NR. 300

Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 22. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Særordningen for dagpengemottakere over 64 år blir fjernet.

Innføres nå tvungen pensjonsalder på 62+ kun for dem som har havnet i den fortvilte situasjonen at de står uten arbeid, eller skal dette også gjelde andre som ikke er i lønnet arbeid, men som mottar andre trygdeytelser eller stønader til livsopphold, og vil de som ikke har opparbeidet seg rett til garantipensjon måtte søke om sosialstønad etter å ha solgt alt de eier?»

BEGRUNNELSE:

Mange eldre arbeidsledige har erfart at de ikke har klart å finne ny jobb når de har mistet sin arbeidsplass. Eldre arbeidsledige som gjennom et langt liv har klart å tjene opp mer enn garantipensjon, risikerer nå å ende opp som minstepensjonister, og den tragedien de opplever når de blir arbeidsledige, vil følge dem resten av livet.

Nye jobber står ikke i kø for de over 60, og faren for ikke å komme tilbake til jobb vil nok gjøre at veldig mange som jobber innenfor privat næringsliv, vil vurdere helsetilstanden sin tidligere.

Fjerningen av særordningen kan føre til at flere vil sørge for å sikre seg uføretrygd mens de enda er i jobb, framfor å ta sjansen på å bli tvangspensjonert eller sosialklient. Det er tverrpolitisk enighet om at flere skal jobbe lenger, men det er dessverre slik at mange ikke klarer å finne nytt arbeid som passer når de er mellom 64 og 67 år, og det er på vegne av disse jeg ber om et svar.

Svar:

Gjennom den nye alderspensjonen og den seniorpolitiske innsatsen legger regjeringen til rette for at flere skal arbeide lenger. Reell pensjoneringsalder har vært økende de siste årene, og parallelt har arbeidsgivers generelle holdning til eldre arbeidstakere utviklet seg positivt.

Med bakgrunn i dette foreslås det i statsbudsjettet for 2011 at særreglene for dagpengemottakere over 64 år avvikles fra 2011. For dagpengemottakere som allerede er berørt av særreglene foreslår regjeringen en overgangsperiode på ett år. Dette foreslår vi for å sikre forutsigbarhet for de som berøres. En avvikling av særreglene innebærer at dagpengeregelverket for eldre blir likt det som gjelder for andre dagpengemottakere, dvs. en dagpengeperiode på inntil to år.

Fra 1. januar 2011 kan alderspensjon fra folketrygden tas ut allerede fra 62 år, forutsatt at årlig pensjon fra 67 år tilsvarer minst minstepensjon. Årlig alderspensjon øker jo senere den tas ut. Å heve dagpenger etter særregelen, vil føre til at man kan ta ut alderspensjon på et senere tidspunkt med et vesentlig høyere nivå. Svært mange som har fylt 64 år og har mottatt dagpenger i to år, vil ha mulighet til å ta ut alderspensjon fra folketrygden, i motsetning til yngre personer i samme situasjon.

Som skissert i Prop. 1 S (2010-2011) for Arbeidsdepartementet vil departementet be Arbeids- og velferdsetaten sørge for at den gruppen som berøres av avvikling av særreglene får tidlig og kvalifisert oppfølging med sikte på overgang til jobb. Arbeidsdepartementet vil følge konsekvensene av utfasingen av særreglene nøye, og vil be etaten rapportere særskilt på utviklingen, med særlig fokus på den gruppen som ikke kommer over i jobb eller ikke har rett til pensjon før fylte 67 år.

SPØRSMÅL NR. 301**Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 23. november 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I Skatt Sør har en pensjonist måttet gjennomgå hele problematikken med restskatt, innkreving og betaling trass i at det utlignede beløp var en helt åpenbar feil fra skattemyndighetene, noe de selv i ettertid erkjenner. Men det ble ikke gjort noe med saken fra Skatt Sør før Tønsbergs Blad tok tak i den.

Hva vil finansministeren foreta seg for at helt åpenbare feil hos skattemyndighetene kan håndteres enklere enn full prosess med tvangsinnkreving, forsinkelsesrenter og økonomiske problemer hos skattyterne?»

Svar:

Skattebetalingsloven § 10-1 første ledd fastslår at skattekrav skal betales ved forfall, selv om skattyteren har klaget over fastsettelsen, eller brakt saken inn for domstolene. Formålet med bestemmelsen er at skattyter ikke skal kunne oppnå betalingsutsettelse ved å klage eller bringe saken inn for retten. Det er praksis at skattyter blir varslet om at eventuell restskatt forfaller til betaling til fastsatt tid, selv om ligningen er påklaget. I varselet opplyses det også om at det vil løpe forsinkelsesrenter for eventuell restskatt fra forfall.

Selv om det er en ubetinget betalingsplikt, kan det i noen tilfelle være grunn for begrensninger i plikten, slik at skattebetalingsloven § 10-1 tolkes innskrenkende. Et eksempel på dette er når det er åpenbare feil i ligningsbehandlingen. Hvis det har skjedd åpenbare feil i den elektroniske ligningsbehandlingen, vil ikke skattyter være forpliktet til å innbetale

en åpenbart uriktig fastsatt restskatt. Tilsvarende vil gjelde dersom det er en åpenbar og vesentlig feil i skatteoppgjøret, for eksempel en summeringsfeil som medfører at kravet fremkommer som vesentlig mye større enn det som er korrekt.

Skattedirektoratet opplyser at de er kjent med at det i enkelte tilfeller ikke har vært tilfredsstillende kommunikasjon mellom skatteetatens fastsettingsmiljø, og skatteoppkreverne som står for innkrevingen av skatten. Dette gjelder blant annet saker der ligningsmyndighetene gir melding til skattyter om at vedkommende kan se bort fra ligningen, og at det vil komme en korrigeret ligning. Dersom det ikke samtidig blir gitt melding til skatteoppkreveren, kan det føre til at skatteoppkreveren iverksetter innfordring på grunnlag av den uriktige ligningen.

Skattedirektoratet har opplyst at det for tiden arbeider med å utarbeide nye retningslinjer for samhandlingen mellom skatteetaten og skatteoppkreverne for å sikre at slike uheldige situasjoner ikke oppstår. Direktoratet har også tatt opp problemstillingen i den løpende styringsdialogen med de regionale skattekontorene. Skattedirektoratet arbeider i tillegg med å få på plass systemløsninger slik at det kan gå melding fra systemet som brukes ved ligningen (SL) til systemet som brukes ved innfordringen (SOFIE) i denne type saker. Denne systemstøtten skal etter planen være på plass i 2012.

På bakgrunn av dette håper vi i departementet at skattytere i framtiden unngår å oppleve det som skjedde med vedkommende skattyter i Tønsberg.

SPØRSMÅL NR. 302**Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 24. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor mange fullverdige sykehjemsplasser står i dag ledige grunnet manglende driftsmidler i kommunene, og hva vil regjeringen gjøre for at disse plassene kan tas i bruk, og hvordan innvirker denne problemstillingen på regjeringens målsetting i forhold til sykehjemsdekningen?»

BEGRUNNELSE:

Mange kommuner har sett seg nødt til å stenge sykehjemsplasser, noen kommuner har stengt hele sykehjemsavdelinger. Andre kommuner har bygget nye sykehjem, men kan ikke ta alle plassene i bruk. Årsaken er at alle disse kommunene ikke har driftsmidler til å åpne samtlige sykehjemsplasser for for-

svarlig drift. Flere kommuner har heller ikke midler til å kjøpe nødvendige sykehjemsplasser av andre kommuner eller av private tilbydere. Flere av disse kommunene hevder at de løser behovet for nødvendig helsehjelp gjennom hjemmebasert omsorg, men legger til at de beveger seg i grenseland for hva som er faglig forsvarlig.

Svar:

Det er kommunen som skal sørge for nødvendige helse- og omsorgstjenester til sine innbyggere. Statens oppgave er å sette kommunene i stand til å utføre sine oppgaver. Kommunesektoren har fått et betydelig økonomisk løft under denne regjeringen. Veksten i kommunesektorens samlede inntekter i perioden f.o.m 2008 t.o.m 2011 utgjør i 2011- kroner om lag 27,1 mrd. kroner og veksten i frie inntekter utgjør om lag 12,3 mrd. kroner i samme periode. Regjeringen legger opp til en realvekst i kommunesektorens frie inntekter i 2011 på 2,75 mrd. kroner. Regjeringen vil gi tilskudd til 12 000 sykehjemsplasser og helseomsorgsplasser innen utgangen av 2015, og utvide rammene ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det.

I forbindelse med nysalderingen av statsbudsjettet for 2010 foreslås de frie inntektene til kommunene økt med 1 mrd. kroner inneværende år. Det vil gi kommunene bedre muligheter til å gjennomføre nødvendig utbygging av sykehjem og omsorgsboliger, og utvikle en verdig eldreomsorg. Regjeringen ønsker også å styrke investeringsordningen for sykehjemsplasser og omsorgsboliger ved at den statlige tilskuddssatsen økes fra gjennomsnittlig 25 pst. til 35 pst. Regjeringen vil legge fram en egen proposisjon for Stortinget i januar 2011. For at kommunene skal

bli behandlet likt, vil økningen få tilbakevirkende kraft til 2008, da investeringstilskuddet ble innført.

Jeg vil også understreke at investeringstilskuddet har tydelige retningslinjer som understreker at dersom kommunene benytter omsorgsplassene til noe annet enn formålet med tilskuddsordningen, må tilskuddet tilbakebetales. Dette betyr at kommunene over tid ikke kan la omsorgsplasser som er finansiert gjennom Husbanken stå ubrukt.

Det finnes ikke nasjonal statistikk over bygningsmasse som ikke er i bruk. Etter mediaoppslag om bl.a. ventelister til sykehjemsplass, ba jeg fylkesmennene om en vurdering av tilstanden i omsorgstjenestene i kommunene. Samtidig tok Statens helsetilsyn kontakt med embetene for en avklaring av om det lå opplysninger av tilsynsmessig betydning i det materialet som er offentliggjort.

Tilbakemeldingene fra Helsetilsynet i fylket og fylkesmannsembetene viser at Fylkesmannen/Helsetilsynet i fylket har god oversikt over hvilke kommuner som har problemer med tjenesteytingen og følger opp disse - både gjennom tilsyn og rådgiving.

Etter Helsetilsynets/ Fylkesmannens oppfatning får de som har fremmet søknad om sykehjemsplass, men som ikke har fått vedtak om det, i all hovedsak nødvendig helsehjelp i samsvar med kravene i den kommunale helse- og sosiallovgivningen. De sier videre at mange tjenestemottakere kjenner seg utrygge både på omfang og innhold i de tjenestene de mottar fra kommunene. Tallet på klager over vedtak etter kommunehelsetjenesteloven er imidlertid gjennomgående lavt. Dette tilsier at det er viktig å gjøre oppmerksom på klagemuligheten og hjelpe de som trenger bistand i klageprosessen.

SPØRSMÅL NR. 303

Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Morten Stordalen

Besvart 24. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil helseministeren foreta en gjennomgang av sykehusenes behandling av pasienter i siste livsfase rett til selv og velge å avslutte behandlingen?»

BEGRUNNELSE:

Foreningen Retten til en verdig død mener at sykehusene ikke følger nasjonal veileder utarbeidet av

helsedirektoratet. Veilederen tar for seg beslutningsprosesser for begrensnng av livsforlengende behandling hos alvorlig syke og døende. Dette dreier seg om pasienter der videre behandling kun vil føre til å utsette døden noen timer, dager eller uker, men smerte og plager ikke kan lindres fullgodt. Det kan i tillegg være tilfeller der aktiv behandling er til hinder for en god avslutning på livet. Viser også til dagens

lovtekst i pasientrettighetsloven § 4-9, annet ledd: En døende pasient har rett til å motsette seg livsforlengende behandling.

Svar:

Norsk lovgivning og rettspraksis bygger på respekten for menneskelivets verdighet og ukrenkelighet. Etter helsepersonelloven § 7 skal helsepersonell straks gi den helsehjelp de evner, når det må anses at hjelpen er påtrengende nødvendig. Helsepersonell skal derfor redde liv i akutte situasjoner. Slik hjelp skal gis selv om pasienten ikke ønsker helsehjelpen, eller ikke er i stand til å gi sitt samtykke.

Døende pasienter kan selv nekte å ta imot livsforlengende behandling, og dette er nærmere regulert i pasientrettighetsloven § 4-9. Dette vil være passiv dødshjelp og vil kun være aktuelt for pasienter som er døende, og hvor det ikke er utsikt til bedring av helsetilstanden.

Vurderingene av om en pasient er døende eller hva som innebærer en livsforlengende behandling er en medisinsk faglig vurdering, som skal tas av behandlingsansvarlig lege. Aktiv dødshjelp anses for å være drap og kan straffes etter straffeloven § 233. Det fritar ikke for straff at pasienten ber om å få hjelp til å dø.

Menneskerettighetene bygger på respekten for menneskelivet. Menneskerettighetene gir ikke enkeltmennesket noen rett til å dø med hjelp fra helsepersonell, eller andre. I Europa er det store flertallet av land på verdimelessig grunnlag mot aktiv dødshjelp, mens flere land tillater døende å si nei til livsforlengende behandling.

Å gi helsehjelp til pasienter med dårlig prognose er utfordrende. Mulighetene for å oppnå bedring gjennom medisinske tiltak ønskes benyttet så langt det er mulig. Samtidig kan det være betenkelig å overbehandle en pasient som bare har dager eller få uker igjen å leve. Livsforlengende behandling kan være alternativet der helbredende behandling ikke er mulig, og det stilles krav til at helsepersonell tar vanskelige beslutninger om å starte, fortsette eller avbryte livsforlengende behandling.

En veileder for prosessen rundt beslutninger om livsforlengende behandling ble etterspurt fra fagmiljøene i helsetjenesten, og som resultat av dette ble den nasjonale veilederen om livsforlengende behandling (IS-1691 Beslutningsprosesser for begrensnings av livsforlengende behandling hos alvorlig syke og døende) utgitt av Helsedirektoratet i oktober 2009 med bidrag fra Seksjon for medisinsk etikk (Universitetet i Oslo) og Den norske legeförening.

Veilederen gir en felles referanseramme for be-

slutninger i slike situasjoner, og skal være til støtte for behandlingsspersonell, pasient og pårørende. Veilederen skal bidra til å kvalitetssikre beslutningsprosesser knyttet til det å sette i gang eller avslutte livsforlengende behandling. Veilederen er en ramme for hvilke helsefaglige kunnskaper, rettsregler og etiske problemstillinger som må tas i betraktning når beslutninger skal tas. Den gir ingen absolutte eller standardiserte svar – hvert tilfelle er unikt og skal behandles som det. Kliniske etikkomiteer som er opprettet ved sykehusene kan ofte bidra med sin særlige kunnskap til å belyse de fakta det ansvarlige behandlingsspersonellet står overfor og hvilke vurderinger vedkommende må gjøre. Komiteene kan imidlertid ikke fatte beslutningene for behandlingsspersonellet.

For behandlingsspersonellet vil det som regel være svært krevende å ta beslutninger om livsforlengende behandling. Særlig vanskelige situasjoner oppstår der behandlingsspersonell og pasient og/eller pårørende har ulike oppfatninger av hva resultatet av vurderingen skal være. Behandlingsspersonellet skal ta pasient og pårørendes synspunkter i betraktning, men ansvaret for den endelige beslutningen hviler på behandlingsspersonellet, som også må vurdere andre helsefaglige, juridiske og etiske momenter.

Situasjonen kompliseres ofte av at pasientens egne synspunkter og ønsker ikke er kjente eller sikre. Det er viktig å finne gode løsninger for hvordan disse kan bli kjent for helsepersonellet i situasjoner der pasienten ikke lenger er i stand til å uttrykke seg. En mulighet er å legge bedre til rette for avgivelse av såkalte livstestamenter. Jeg er kjent med at Helsedirektoratet har innledet en dialog med Legeföreningen med sikte på å utvikle en mal for et livssynsøytralt livstestamente som kan tas i bruk av alle som måtte ønske det.

Jeg er opptatt av at alle pasienter i livets slutfase skal få et godt tjenestetilbud. Det viktigste er å sikre døende pasienter en verdig avslutning på livet og tilstrekkelig smertelindring. Helsedirektoratets inntrykk er at veilederen om beslutningsprosesser for begrensnings av livsforlengende behandling er blitt godt mottatt i fagmiljøene, og at den representerer en støtte for de vanskelige beslutningsprosessene, slik intensjonen var.

Jeg forventer at veilederen følges opp i helsetjenesten. Spørsmålet om livsforlengende behandling hos alvorlige syke og døende vil bli behandlet i Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering i helsetjenesten på nyåret. Jeg vil avvente rådets behandling av denne saken, før jeg tar stilling til om det er behov for en gjennomgang av sykehusenes praksis på området.

SPØRSMÅL NR. 304**Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen****Besvart 23. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Mye tyder på at kriminaliteten blant utlendinger øker sterkt.

Hvilke kartlegginger har man tenkt å følge opp dette med (for å dokumentere utviklingen), og hvordan vil man løse utfordringene mht. bl.a. utgifter til tolketjenester?»

BEGRUNNELSE:

Ved en høring i Stortinget 11. oktober opplyste representanter for Rogaland politidistrikt at 80 % av de som var under etterforskning/satt i varetekt var utlendinger.

Ledelsen ved andre politidistrikt pekte på tilsvarende tendenser med 50 - 60 % av det som ble dømt var utlendinger. Fra politiets side ble det blant annet påpekt hvilke utfordringer dette gir for etterforskning, og bl.a. behov for tolketjenester.

Svar:

Politiet har tilgang til statistikk som viser kriminalitetsutviklingen i samfunnet. Det statistiske materiale blir undergitt både kortsiktige og langsiktige analyser og danner grunnlag for politiets kunnskapsstyrte kriminalitetsbekjempelse og mer langsiktige strategiske tilnærminger til forebygging og oppklaring av kriminalitet. Blant annet som følge av internasjonalisering og en mer omfattende migrasjon registreres det en større andel av såkalt "grenseoverskridende kriminalitet", som også innbefatter utenlandske statsborgere. Kriminalitet begått av utlendinger inngår i den regulære kriminalstatistikken.

Det bør nevnes at de aller fleste lovbrudd begås av norske statsborgere. Kriminalstatistikken utarbeidet av Statistisk sentralbyrå for 2009 viser at 82 % av alle straffereaksjoner i forbrytelsessaker var rettet mot norske statsborgere. Det er i en rekke undersøkelser vist at sjansen for å begå lovbrudd henger sammen med marginalisering i form av opphoping av levekårsproblemer. Dette er årsaken til at kriminalitetsbekjempelse må forstås som et felles ansvar på tvers av offentlige sektorer, og at det er særlig grunn til å følge med på utviklingstrekk som innebærer at forskjellene i samfunnet øker. (Politidirektoratet: Politiet mot 2020. Bemannings- og kompetansebehov i politiet. s. 14 -15).

På bakgrunn av erfaringene med den målrettede innsatsen som er gjort i et samarbeid mellom politiet i Oslo, Politiets utlendingsenhet (PU) og Utlendings-

direktoratet (UDI) mot den åpenlyse narkotikaomsetningen på Grønerløkka, ble det i 2010 etablert lignende samarbeidsprosjekt mellom politidistriktene Rogaland, Hordaland og Sør-Trøndelag, PU og UDI. Et stort antall asylsøkere og innvandrere er pågrepet, domfelt og har fått sin asylsøknad raskt avgjort, for deretter å bli uttransportert. Arbeidet med å returnere utviste straffedømte utlendinger har blitt intensivert ytterligere dette året. Det er også et mål at utenlandske innsatte raskere skal overføres til fortsatt soning i hjemlandet.

I tiltakspakken i budsjettet for 2010 ble det også bevilget midler til forbedring av grense- og territorialkontroller i det grensenære fylke Østfold. For å avdekke kriminelle utlendinger med ulovlig opphold er det iverksatt flere tiltak som lokal transportløsning av asylsøkere fra grensen til PU, lokal registrering av asylsøkere, etablering av en egen grensekontrollbil og styrking av etterforskning av menneskehandel/menneskesmugling.

Jeg minner dessuten om at Justisdepartementet i sommer sendte på høring et forslag om endringer i utlendingsloven om adgang til frihetsberøvelse m.v. Forslagene omfatter blant annet en ny hjemmel for frihetsberøvelse av utlendinger som har fått vedtak om utvisning på grunn av ilagt straff.

Det er en utstrakt bruk av tolketjenester i politiet. Regnskapstall viser at utgifter til tolk har hatt en stor økning de senere årene, fra 19 mill. kr i 2002 til 68 mill. kr i 2009. Tallene inkluderer utgifter i forbindelse med både straffesaker og forvaltningssaker samt annen behov for oversetting. Politidirektoratet har deltatt i utarbeidelse av to rapporter som berører tolkeområdet de siste årene. I 2005 kom rapporten "Rett til tolk – tolking og oversettelse i norsk staffeprosess" utgitt av Justisdepartementet. I 2009 ble rapporten "Bedre forvaltningspraksis for bruk og bestilling av tolk – forslag til tiltak fra tverrfaglig arbeidsgruppe" fremlagt av IMDi. Rapporten inneholder forslag til felles rammer for bruk av tolk i offentlig sektor. Politidirektoratet planlegger å igangsette et arbeid med å utarbeide felles retningslinjer for bruk og bestilling av tolk i politiet. I tillegg vil Politidirektoratet tilrettelegge for registreringer i etatens økonomisystem slik at man får bedre innsikt i tolkeutgiftene og hvordan de utvikler seg.

Avslutningsvis vil jeg vise til at bevilgningen til politi- og påtalemyndighet er økt fra 8,3 milliarder kroner i 2005 til 11,6 milliarder kroner i 2010. Dette er en vekst på 3,3 milliarder kroner (39,8 %). I 2010

ble budsjettet økt med hele 1,3 milliarder kroner (trekker man fra pris og lønnsjustering er veksten nærmere 1,2 milliarder kroner). Dette er tidenes største økning i politibudsjettet. Denne veksten er vide-

reført i 2011. I tillegg er det for 2011 foreslått en ytterligere økning av bevilgningen til politi- og påtalemyndighet med 547 mill. kroner.

SPØRSMÅL NR. 305

Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 24. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Finansiering av veier og annen infrastruktur basert på bompenger øker under denne regjeringen. Samtidig blir det vanskeligere å holde oversikt over innbetaling og bruk av bompenger og regjeringen får påtale av riksrevisjonen for tilsyn med bompengeselskapene. Endelig tall for innbetaling og bruk i 2009 er ikke fremlagt.

Kan statsråden oppgi forventet innbetaling av bompenger i 2010 og budsjettåret 2011, fordelt på riksveier og fylkesveier, samt angi forventet bruk av midler på hhv. nettobidrag, renter og innkreving?»

Svar:

Bompengeselskapenes regnskaper for 2009 viser at det ble innbetalt om lag 5,6 mrd. kr i bompenger i

2009, jf. Prop. 1 S (2010-2011), side 62. I regnskapene skilles det ikke mellom innbetalinger i bomstasjoner på riksveg, fylkesveg eller kommunal veg. Kostnadene ved innkreving/drift var i 2009 om lag 0,7 mrd. kr, mens finansierings- kostnadene var om lag 0,4 mrd. kr. Det foreligger ikke en samlet oversikt over prognoser for innbetaling av bompenger i 2010 og 2011. På bakgrunn av at flere nye, større innkreivingsordninger er startet opp, er det grunn til å tro at innbetalingene vil øke noe sammenlignet med 2009.

For kontroll med bruk av bompenger og oppfølging av bompengeselskapene viser jeg til mine svar på spørsmål nr. 1521 og 1707 (2009-2010) til skriftlig besvarelse, samt mitt svar på spørsmål nr. 6 i spørretimen 27. oktober 2010.

SPØRSMÅL NR. 306

Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 24. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Anleggstart for rv 2 Slobrua - Kongsvinger blir stadig skjøvet ut i tid. I brev av 3.11. fra Statens Vegvesen henvises det til politisk initiativ rundt takstruktur for bompengefinansieringen og harmonisering av denne med andre prosjekter og saken sendes på nytt til høring i fylkeskommunene og berørte kommuner. Dette kan ikke oppfattes som annet enn nok en utsettelse av rv 2 anleggstart.

Hvorfor benyttes enhver utfordring i saksutredningen som en anledning til å forsinke anleggstart?»

BEGRUNNELSE:

Rv 2 er en livsåre for Hedmark og er en av hovedforbindelsene mellom Oslo og Stockholm. Trafikkbelastningen øker sterkt og utbygging av vegen er kritisk. Glåmdal Regionråd uttrykte nettopp - i brev datert 11.11. til statsministeren - sin bekymring for framdriften. Byggstart er fra representanter for regjeringspartiene blitt lovet gjentatte ganger, med gjentatte brudd på løftene som resultat.

Når saken nå sendes ut på høring, synes det også som om anleggstart i februar 2011, blir urealistisk.

Dette er uakseptavelt. Sør-Hedmark vil ha byggestart nå. Tålmodigheten er slutt og man undres på hvorfor enhver mulighet benyttes til å utsette prosjektet. Statsråden lovte i dok. 15:1070 (2009-2010) den 3. mai at proposisjonen for byggestart skulle legges fram for stortinget høsten 2010 og at byggestart skulle komme ved årsskifte 2010/2011 og at Statens vegvesen da regnet med at prosjektet kunne åpnes for trafikk i 2014. Alt dette synes nå svært urealistisk, dessverre.

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål nr. 248 fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud der det er orientert om at det i arbeidet med bompengesaken for rv 2 Kongsvinger – Slomarka er kommet et lokalpolitisk initiativ til å innføre flat rabattstruktur.

I forslaget til bompengeopplegg som ble lagt

fram for lokalpolitisk behandling i 2009, var det lagt til grunn et takst- og rabattsystem med rabatter på 30-50 pst. rabatt avhengig av antall passeringer det kjøpes abonnement for. Dessverre ble Statens vegvesen først sent i prosessen klar over at vedtakene til Akershus og Hedmark fylkeskommuner ikke var likelydende på dette punktet.

Statens vegvesen har nå utredet bompengeopplegg basert på flat rabattstruktur, og saken er oversendt Akershus og Hedmark fylkeskommuner og kommunene Kongsvinger, Sør-Odal, Nes og Ullensaker for behandling. Statens vegvesen har anmodet om at saken blir behandlet så raskt som mulig.

Proposisjon om bompengefinansiering av prosjektet kan først legges fram for Stortinget etter at det foreligger en endelig lokalpolitisk avklaring av takst- og rabattsystemet.

SPØRSMÅL NR. 307

Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 24. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statsråden opplyste i Stortinget 27. oktober i år at hun har gitt Jernbaneverket i oppdrag å utarbeide en langsiktig plan for utvikling av jernbanen med sikte på å oppnå universell utforming.

Når, og på hvilken måte, vil innholdet i denne planen fremlegges for Stortinget, og er brukerorganisasjonene involvert i arbeidet med denne planen?»

Svar:

Som grunnlag for Nasjonal transportplan 2010 – 2019 utarbeidet Jernbaneverket en plan for utvikling av jernbanen med sikte på å oppnå universell utforming. Brukerorganisasjonene har vært løpende involvert i dette arbeidet. Denne involveringen mener jeg er svært viktig og organisasjonene besitter masse god kompetanse og har svært engasjerte representanter. Samspillet mellom tog og infrastruktur er svært viktig for god tilgjengelighet og universell utforming, og jeg vil derfor legge til rette for at det gode samarbeidet mellom organisasjonene, Jernbaneverket og togoperatørene kan fortsette.

Jernbaneverket gjennomgår nå hele stasjonsstrukturen på jernbanenettet. Ulike behov for tiltak

på stasjoner og holdeplasser registreres slik at vi får en samlet oversikt over tilstanden på det enkelte stoppestedet og hva som må gjøres fremover for å sikre økt tilgjengelighet. Jernbaneverket legger prinsippene om universell utforming til grunn ved planlegging, prosjektering og bygging av ny stasjonsinfrastruktur. Tilpasning av eksisterende infrastruktur gir imidlertid spesielle utfordringer pga beliggenhet, topografi og andre bindinger. Arbeidet med forbedring av tilgjengeligheten på landets ca. 360 stasjoner er derfor en relativt omfattende oppgave som vil ta tid. Oppfølgingen av den langsiktige planen for bedre tilgjengelighet og universell utforming må nødvendigvis håndteres gjennom de årlige statsbudsjettene og ut fra den kunnskapen som nå utvikles om hvilke tiltak som er nødvendige på de enkelte stoppesteder.

Prinsippet om universell utforming blir lagt til grunn ved anskaffelse av nytt og oppgradering av gammelt togmateriell. Bedre tilgjengelighet og universell utforming i deler av reisekjeden gjør det enklere for alle å reise sikkert, miljøvennlig og komfortabelt med tog, ikke bare for reisende med spesielle behov.

SPØRSMÅL NR. 308**Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 24. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«En SINTEF-rapport om sykefraværet i Norge er blitt endret av Arbeidsdepartementet med ny konklusjon.

Er dette vanlig praksis i departementet, vet en om dette er gjort tidligere med tilsvarende sykefraværsrapporter, og hva mener statsråden om dette?»

BEGRUNNELSE:

Man blir temmelig forskrekket når en leser i media at da SINTEF leverte en rapport om sykefraværet i Norge, fikk forskeren en fire sider lang rettelse fra Arbeidsdepartementet, hvor konklusjonen var endret.

Svar:

I forbindelse med forhandlingene om en ny IA-avtale ga Arbeidsdepartementet SINTEF-helse i oppdrag å utarbeide en oppdatert kunnskapsrapport om sykefraværsforskning i Norge. SINTEF-helse hadde laget en tilsvarende rapport i 2006. Rapporten "Kunnskap om sykefravær: nye norske bidrag" ble publisert i februar 2010.

Arbeidsdepartementet har kontakt med utredere som utfører oppdrag for departementet og kan da ha en dialog om oppgaven løses i henhold til oppdraget og gi faglige innspill og kommentarer til utrederen.

Kommentarene til utrederen ble i det aktuelle tilfellet gitt på en måte som ga inntrykk av pålegg om å endre omtalen i rapporten. Arbeidsdepartementet har erkjent at dette var uheldig. Da rapporten ble publisert av SINTEF-helse var den i liten grad endret med bakgrunn i departementets kommentarer, noe som viser at utreder har foretatt en selvstendig faglig vurdering av kommentarene.

Det er selvsagt at det er utrederen som har ansvar for formuleringene og vurderingene i rapporten.

Departementet benytter to typer kontrakter i forbindelse med denne typen oppdrag; Kunnskapsdepartementets standardkontrakt for oppdragsforskning, og DIFIs standardkontrakt for konsulentoppdrag (oppdragsavtalen). Det er ikke nødvendigvis helt klare grenser mellom oppdragsforskning og konsulentvirksomhet, og forsknings- og høyere utdanningsministeren har nå presisert at det er viktig at departementene som oppdragsgivere tar stilling, i forkant av et oppdrag, om dette er forskning eller konsulentvirksomhet.

I lys av det som er framkommet om håndteringen i denne konkrete saken, gjennomgår nå departementet egen praksis, og utarbeider veileder/kjørereregler for valg av kontraktstype, og for kommunikasjon mellom oppdragsgiver og oppdragstaker.

SPØRSMÅL NR. 309**Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 25. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Spørsmålet har bakgrunn i en stor økning av kontrolltiltak overfor ansatte i norske bedrifter, noe som er brudd på arbeidsmiljøloven. Dette er svært alvorlig.

Hva mener statsråden om dette, og hvilke tiltak vil statsråden eventuelt gjøre for å få slutt på dette?»

BEGRUNNELSE:

Der er urovekkende at tre av fire arbeidsgivere bryter arbeidsmiljøloven når de setter i verk kontroll-

tiltak overfor ansatte. Dette viser en spørreundersøkelse som er gjennomført blant tillitsvalgte i Parat. Her er det koder som skal brukes. Det er pålagt for kvinner å varsle, med for eksempel bånd, i forhold til hvor de er i sin menstruasjonssyklus, og tetthet av toalettbesøk. Dette er alvorlige eksempler på ulovlig kontroll. Og dette er bare hva som er kommet frem. Spørsmålet er da hva som ikke er kommet frem. Det viser seg at 85 % av norske virksomheter har innført ulike kontrolltiltak.

Svar:

I forbindelse med ny arbeidsmiljølov i 2005 fikk vi helt nye lovregler om kontroll og overvåkning i arbeidslivet. Det ble da foretatt en bred vurdering med sikte på å balansere arbeidsgivers og arbeidstakers behov på en hensiktsmessig måte. Arbeidstakers personvern reguleres også i og i medhold av personopplysningsloven, som ligger under ansvarsområdet til Justis- og politidepartementet og Fornyings- og administrasjonsdepartementet.

I arbeidsmiljøloven fastslås det klart at arbeidsgiver bare kan iverksette kontrolltiltak hvis det har saklig grunn i virksomhetens forhold og ikke innebærer en uforholdsmessig belastning for arbeidstakeren. Begrepet "kontrolltiltak" favner vidt, og kan omfatte så forskjellige forhold som vanlig tidsregistrering og inngripende rusmiddeltesting. Bruk av kontrolltiltak er svært vanlig, og mange tiltak er lovlige og uproblematisk i forhold til de vilkårene loven oppstiller.

Arbeidsmiljøloven stiller imidlertid også tydelige krav til arbeidstakermedvirkning i forbindelse med tiltakene. Arbeidsgiver er pålagt å drøfte og jevnlig evaluere kontrolltiltakene med de tillitsvalgte. Arbeidstakerne skal også ha informasjon om formål, praktiske konsekvenser og antatt varighet av kontrolltiltaket før det iverksettes.

Den aktuelle spørreundersøkelsen fra Parat kan gi inntrykk av at det ved flere arbeidsplasser iverksettes kontrolltiltak uten at reglene om drøfting, evaluering og informasjon blir overholdt. Dersom dette er riktig er det selvsagt alvorlig. Eksempler Parat har gitt på kontrolltiltak, som pålagt bruk av røde bånd under menstruasjon, gjør meg også bekymret med hensyn til hvilken holdning enkelte virksomheter kan ha til reglene og til arbeidstakernes personvern generelt.

For arbeidstakere kan det være liten hjelp i at det finnes regler på et område dersom de ikke overholdes. Ønsket om en mer effektiv sanksjonering var bakgrunnen for regjeringen i fjor høst la fram forslag for Stortinget om at Arbeidstilsynet skulle få alminnelig tilsynskompetanse også i forhold til reglene om kontrolltiltak. Mens arbeidstakerne tidligere var henvist til å forfølge eventuelle brudd sivilrettslig og/eller inngi politianmeldelse, kan derfor Arbeidstilsynet nå gi pålegg, og om nødvendig ilegge tvangsmulkt, for å sikre gjennomføringen av bestemmelsene. Jeg har tro på at dette vil føre til at reglene i større grad enn tidligere vil fungere etter sin hensikt.

For å ha en mest mulig effektiv og samordnet tilsynsinnsats på dette området, arbeider dessuten Arbeidstilsynet og Datatilsynet nå med å utarbeide en samarbeidsavtale som skal gi føringer for samarbeidet mellom de to tilsynene. Jeg kan forsikre om at arbeidsministeren vil følge nøye med på Arbeidstilsynets videre arbeid i forhold til kontrolltiltak på arbeidsplassene.

Regjeringen har generelt fokus på personvernproblematikken. Det kan nevnes at det i 2009 ble innført nye regler om arbeidsgivers rett til innsyn i ansattes e-post. I 2009 overleverte også den regjeringsoppnevnte Personvernkommisjonen sin rapport til Fornyings- og administrasjonsdepartementet. Spørsmål som gjaldt personvern i arbeidslivet var ett av temaene kommisjonen var blitt bedt om å se særskilt på, og kommisjonen foreslår i rapporten ulike tiltak for å bedre personvernet i norsk arbeidsliv. Arbeidsdepartementet vil samarbeide tett med de andre ansvarlige departementene i den videre oppfølgingen av arbeidet for å sikre arbeidstakernes personvern.

SPØRSMÅL NR. 310

Innlevert 16. november 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 23. november 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«En Harstad-kvinne opplever nå at hennes irske eksmann holder igjen parets 10-årige datter etter et avtalt feriebesøk til Irland i sommer. Moren har ni dommer fra norsk rettsvesen på at hun har hovedomsorg for datteren, mens far har samværsrett. Haagkonvensjonen regulerer hvordan slike saker skal håndteres, noe Irland ikke ser ut til å respektere.

Vil justisministeren ta initiativ overfor irske

myndigheter for å bidra til at Haagkonvensjonens bestemmelser følges slik at datteren kan vende tilbake til moren i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Bakgrunnen for spørsmålet er en henvendelse fra en mor i Harstad som har en 10-årig datter som er holdt tilbake i Irland av far som bor der. Far har samværsrett, mens mor er hovedomsorgsperson.

Datteren dro til Irland 17.juni på det som var avtalt til fire ukers sommerferie med faren, men er fem måneder senere ennå ikke kommet hjem.

Da faren ikke ville komme hjem med datteren som avtalt, kontaktet moren advokat. Via Justisdepartementet ble det fremsatt begjæring om tilbakelevering fra irske myndigheter. Haagkonvensjonen Art 1 skal sikre umiddelbar tilbakelevering av barn som er ulovlig bortført eller ulovlig holdt tilbake og sørge for at rett til foreldreansvar og rett til samvær i en konvensjonsstat effektivt respekteres i andre konvensjonstater.

Ettersom det er lover og regler i barnets hjemland som skal være gjeldende, gjelder norsk lov og rett og evt. spørsmål om omsorgsrett og foreldreansvar skal kjøres i Norge. Moren har sammen med advokaten sørget for at ni rettsbøker er oversatt og sendt irske myndigheter. Samtlige slår fast at mor har hovedomsorg, mens far har samværsrett. Historisk bostedsutskrift som kobler mor og datteren min er hentet ut fra Folkeregisteret og sendt. Det samme er utskrift av e-poster som bekrefter avtalte datoer og tidspunkt for sommerbesøk hos far.

Dagens situasjon er at saken står i stampe til tross for at regelen er at dersom den juridiske eller administrative myndighet det gjelder ikke har truffet noen beslutning når det er gått seks uker fra den dato saken ble innledet, har søkeren eller sentralmyndigheten i mottakerstaten, på eget initiativ eller etter anmodning fra sentralmyndighetene i søkerstaten, rett til å kreve en forklaring på årsakene til forsinkelsen.

19.august var de første dokumentene oversatt og saken sendt fra det norske justisdepartementet. Seksukersfristen for irske myndigheter til å fatte en beslutning om tilbakelevering eller ikke ble dermed 30.september. Moren opplyser at hun da henvendte seg til Justisdepartementet uten at saken skal være fulgt opp overfor Irland av norske myndigheter. 11. november var seksukersfristen oversteget med ytterligere seks uker. Moren er varslet om at hun skal over til Irland på en høring, men har fortsatt ikke fått noen dato som skal gis i god tid, slik at flybilletter kan anskaffes.

Sist uke kom irske High Court med en anmodning om hvor raskt en barnefordelingssak kan kjøres i Norge via mekling eller i rettsystemet. Saken i Irland settes i så fall på vent. Justisdepartementet ble igjen kontaktet for bistand, men morens norske advokat måtte sende brev til sentralmyndighetene i Irland hvor det poengteres at irske myndigheter er forpliktet til å ta stilling til Haagkonvensjonens spørsmål.

Moren har ni dommer i sin favør fra før og spør seg hvilken forskjell en tiende vil ha? Det ble avholdt meklingsmøte på familievernkontoret i Harstad i august, men far møtte ikke. Moren er naturligvis svært urolig for sin bortførte 10-årige datter som har vært

holdt tilbake i flere måneder. Moren er fortvilet over at Haagkonvensjonens bestemmelser om en snarlig tilbakeføring der det har vært en ulovlig bortføring/ tilbakeholding av barnet, ikke overholdes og føler seg helt maktesløs.

Svar:

Jeg tar på alvor den smerte og fortvilelse barne bortføringer skaper hos de som opplever det, og understreker at disse sakene anses som svært viktige og gis høy prioritet. Denne regjeringen har arbeidet målrettet for å bedre barns vilkår. Ingenting er viktigere enn å hindre at barn blir utsatt for vold eller andre overgrep.

Regjeringen er opptatt av å forebygge barne bortføring, og det arbeides fortløpende med å utvikle egnede metoder for å forebygge og bidra til en løsning av disse vanskelige sakene, og for å sikre at alle mulige midler tas i bruk der det er nødvendig for å få bortførte barn tilbake til Norge. Det viktigste virkemidlet vi har for å løse internasjonale barne bortføringer er Haagkonvensjonen av 1980. Den skal sikre at barn som er ulovlig bortført eller ulovlig tilbakeholdt skal tilbakeføres til bostedslandet så raskt som mulig. Konvensjonen fungerer i de fleste saker etter hensikten, selv om noen saker dessverre kan ta lang tid og være kompliserte.

Det er imidlertid grunn til å understreke at det er begrensninger med hensyn til hva norske myndigheter kan bidra med når et barn bortføres fra Norge. Internasjonale konvensjoner er basert på gjensidig respekt for de nasjonale rettssystemer. Den norske stat har ingen form for jurisdiksjon i utlandet, heller ikke overfor norske borgere. Beslutningen om barn skal tilbakeleveres tilligger domstolene i landet barnet er bortført til. Norske myndigheter har ingen mulighet til å direkte gripe inn og påvirke domstolsbehandlingen. Vi kan likevel bidra til å legge til rette for avgjørelser ved å videregående informasjon og dokumentasjon, ha jevnlig kontakt med sentralmyndigheten i det landet barnet er bortført til eller tilbakeholdt i, samt at vi kan opprettholde trykk på saken ved åपुरere på saksbehandlingen mv. Haagkonvensjonen åpner også for, som nevnt av stortingsrepresentant Aspaker, å be om en redegjørelse for hvorfor det ikke er fattet noen beslutning når det har gått seks uker fra den dagen saken ble innledet i mottakerstaten. Formålet er at man gjør sentralmyndigheten i mottakerstaten oppmerksom på viktigheten av raske avgjørelser i slike saker, og at man ved å be om en redegjørelse fremhever intensjonen med raske avgjørelser.

Når det gjelder oppfølging av denne konkrete saken, kan jeg opplyse at Justisdepartementet som sentralmyndighet etter Haagkonvensjonen, den 30. juli 2010 mottok søknad fra mor. Søknaden ble sendt til oversettelse og oversendt Irland 19. august 2010.

Bekreftelse på mottatt søknad ble oversendt av irsk sentralmyndighet 25. august, og i faks datert 26. august ble det opplyst at mor ville bli representert av irsk advokat i saken. Det har etter dette vært løpende dialog mellom sentralmyndigheten i Irland og Norge, hvor bl.a. enkelte spørsmål de har hatt har blitt videre sendt mors norske advokat til besvarelse da det var nødvendig med opplysning fra mor/mors norske advokat. Det har også vært løpende kontakt direkte mellom mor og hennes irske advokat, og mye kontakt mellom mor og saksbehandler i Justisdepartementet både på e-post og telefon. Etterspurt dokumentasjon er besørget oversatt av Justisdepartementet og oversendt Irland etter ønske fra mor.

Mor har uttrykt bekymring for barnet og at det tar tid før saken berammes. Denne bekymringen deler jeg og den er av Justisdepartementet videreformidlet til sentralmyndigheten i Irland. Første henvendelse om dette ble sendt irsk sentralmyndighet 7. oktober, med kopi til mors norske advokat. Det ble bedt om at saken ble gitt prioritet og behandlet raskt, samt at det ble bedt om en tilbakemelding på når det kunne forventes at saken ble berammet. Da Justisdepartementet ikke fikk tilbakemelding på dette, ble ny faks sendt 19. oktober 2010 med kopi til mors norske advokat. Det ble bl.a. vist til Haagkonvensjonens formål om raske avgjørelse i slike saker. Den 29. oktober fikk vi tilbakemelding fra irsk sentralmyndighet, hvor det lå med en forklaring fra mors irske advokat på hva som gjenstår før saken berammes. Korrespondansen ble videre sendt mor og hennes norske advokat.

Det er riktig at mor videre sendte en henvendelse hun hadde fått fra sin irske advokat om spørsmål som var stilt fra High Court i Irland, til Justisdepartementet. I henvendelsen ba den irske advokaten moren om å søke råd hos sin norske advokat hva gjelder spørsmålene fra High Court. Etter dialog mellom Justisdepartementet og mors norske advokat om innholdet i en besvarelse, ble det enighet om at forespørselen skulle besvares av mors norske advokat. Det er derfor ikke riktig som Aspaker skriver at mors norske advokat måtte skrive brev til sentralmyndigheten. Etter dialogen mellom advokaten og Justisdepartementet nevnt over, skulle mors norske advokat sende svar på henvendelsen direkte til sentralmyndigheten i Irland med kopi til mors irske advokat og til Justisdepartementet.

Jeg understreker at denne saken vil bli fulgt nøye opp av Justisdepartementet videre, og at vi vil understreke viktigheten av en rask avgjørelse i Irland dersom saken trekker ut i tid. Jeg vurderer imidlertid ikke saken slik at det bør tas initiativ overfor irske myndigheter på det nåværende tidspunkt, selv om jeg har forståelse for at mor opplever at saken trekker ut. Justisdepartementet vil arbeide videre opp mot irsk sentralmyndighet for å forsøke å få rask avgjørelse i saken, og jeg vil holde meg løpende orientert om den videre fremdriften. Jeg kan bekrefte at Justisdepartementet arbeider forløpende med å følge opp både denne og andre barne bortføringssaker, både til og fra Norge.

SPØRSMÅL NR. 311

Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen

Besvart 24. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«I et brev til Stortinget sier statsråden at departementet har et særlig ansvar for å sørge for likebehandling av landets bønder og at det derfor bør være gode grunner dersom regelverket for erstatninger skal fravikes. Det rapporteres fra Troms om skader og tap på avling fra 40 til opp mot 90 %.

Mener statsråden dette er gode nok grunner til å fravike regelverket, om ikke, hvor store tap mener statsråden må til før dette kan vurderes?»

BEGRUNNELSE:

Under næringskomiteens reise i Troms fylke sist vinter mottok vi de første varslene om at fylkets bønder ville stå overfor store klimautfordringer i år. Senere har en rekke henvendelser til Storting og regjering bekreftet dette. Fylkesmannen, fylkeskommunen og flere av bøndenes organisasjoner har hatt en travel vår, sommer og høst i så måte. Det har underveis kommet på plass enkelte tiltak som hjelper i en vanskelig situasjon, men ikke på langt nær i et slikt omfang at bøndene eller fylkets politikere mener dis-

se er tilstrekkelige. Skadeomfanget er etter deres mening så store at man må bruke ekstraordinære midler og lovverk for å redde næringa.

Svar:

Som stortingsrepresentant Bakke-Jensen viser til, har jeg i brev av 01.11.10 til Stortinget redegjort for hva jeg har gjort i forbindelse med avlingsskadesituasjonen i Troms.

Jeg gjentar at jeg har stor forståelse for den vanskelige situasjonen mange bønder i Troms har kommet opp i som følge av svært store vinterskader på eng, og i tillegg en kald og nedbørrik sommer. Jeg fikk ved selvsyn bekreftet den vanskelige situasjonen under min befarung i Troms 7. oktober.

Situasjonen i Troms i år ble spesiell fordi skade-

omfanget på eng ble så omfattende i et stort sammenhengende geografisk område. For å kunne få nok fôr til dyrene gjennom vinteren, må mange kjøpe grovfôr som må fraktes over lange avstander. Dette innebærer transportkostnader betydelig over det nivå som den gjeldende erstatningsordningen bygger på.

På mitt initiativ ble derfor partene i jordbruksoppgjøret anmodet om å vurdere mulige særskilte tiltak for Troms i år.

Dette ble fulgt opp ved at avtalepartene 03.09.10 vedtok å fravike det ordinære regelverket i avlingsskadeordningen og doble erstatningssatsen for avlingsskade i grovforproduksjon i Troms i år. Dette er beregnet å kunne gi bønder i Troms til sammen 10 - 15 mill. kroner ekstra i tillegg til det som følger av det ordinære regelverket.

SPØRSMÅL NR. 312

Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 26. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Så har Helse Sør-Øst felt nok en dødsdom over en ideell institusjon. Denne gangen er det Oslo Hospital med en 700 års lang historie som skvises. Flere av pasientene er personer som er dømt til tvungent psykisk helsevern - en gruppe Oslo Hospital har særlig kompetanse i forhold til. Helse Sør-Øst vil, som vanlig, ikke svare på konsekvensene for de som trenger et slikt tilbud.

Hvor lenge vil helseministeren sitte stille å se på at Helse Sør-Øst raserer tilbud i ideell regi, enten det gjelder rus eller psykiatri?»

Svar:

Regjeringen vil videreutvikle samhandlingen mellom offentlig sektor, frivillige aktører og ideelle organisasjoner. I regjeringens politiske plattform er vi tydelige på at vi ser ideelle aktører som viktige bidragsyttere til velferdsproduksjonen. Jeg er også opptatt av at ideelle og frivillige organisasjoner som leverandører til det offentlige skal få forutsigbare avtalevilkår og arbeidsforhold, samtidig som vi skal stille klare krav til kvalitet, kostnader og arbeidsvilkår.

På bakgrunn av det konkrete spørsmålet fra representanten Hans Olav Syversen, har jeg fått følgende redegjørelse fra Helse Sør Øst RHF: "Siden Helse Sør-Øst RHF er i slutfasen av anskaffelsen av priva-

te tjenester innen psykisk helsevern, setter lovverket klare begrensninger på hva vi kan gi informasjon om. Det er sendt ut informasjon til tilbyderne om hvilke institusjoner som har fått tilbud om avtale med Helse Sør-Øst RHF. Klagefristen er ennå ikke utløpt, og det er derfor ikke mulig å gå detaljert inn på resultatet av tildelingen." Helse Sør-Øst RHF har i sakens anledning også opplyst at gjeldende rammeavtaler med private leverandører innen psykisk helsevern utløper 31.12.2010. Det var derfor behov for å gjennomføre en anskaffelsesprosess som sikrer regionen nye avtaler for kommende fireårsperiode, og som erstatter avtalene i tidligere Helse Øst og tidligere Helse Sør. Ifølge Helse Sør-Øst RHF skal avtalene være et godt supplement til det tilbudet som finnes av tjenestetilbudet i helseforetakene. Videre skal de nye avtalene bidra til at tjenestene er virkningsfulle, trygge, samordnet og preget av kontinuitet, involverer brukerne og gir dem innflytelse og utnytter ressursene på en god måte.

Helse Sør-Øst opplyser i forlengelsen av dette at alle føringer i Opptappingsplanen for psykisk helsevern og regionens omstillingsprogram er lagt til grunn for anskaffelsen og for å trygge et nødvendig supplerende tilbud. Dette gjelder spesielt en god tilgjengelighet for befolkningen og et godt samarbeid med behandlingstilbudene i helseforetakene.

I statsbudsjettene for 2010 og for 2011 har departementet i tråd med regjeringserklæringen gitt tydelige signaler om behovet for omstilling av tjenesten med siktemål å få behandlet pasientene på et nivå som best mulig kan tilrettelegge for mestring og normalt liv. Dette innebærer økt vekt på lokalbaserte og kommunale tilbud, inkludert polikliniske og ambulante tjenester i regi av distriktpsikiatriske sentre. Samtidig skal sykehusenes funksjoner videreutvikles på de områdene som i fremtiden skal ivaretas på det

nivået. I Oppdragsdokumentet for 2010 er de regionale helseforetakene derfor bedt om å legge til rette for videreutvikling og omstilling av tjenestetilbudet innen psykisk helsevern.

Jeg har tillit til at Helse Sør-Øst RHF gjennomfører en ryddig anbudsprosess for alle de involverte tilbyderne, og at foretaksgruppen, på grunnlag av de styringssignaler som er gitt, fortsatt vil arbeide for et best mulig tilbud for denne pasientgruppen.

SPØRSMÅL NR. 313

Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 24. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Regelverket for postadresser er i dag slik at en ikke kan bruke gårdsnavn som primær postadresse. I stedet er man pliktet til kun å bruke den gateadresse man har fått tildelt som erstatning for gårdsnavnet. Mange frykter at dette blant annet bidrar til å svekke den tradisjonen en har med gårdsnavn.

Vil statsråden vurdere et system der gårdsnavn fortsatt kan brukes som primær postadresse med gateadresse som et eventuelt tillegg?»

Svar:

Jeg har bedt Posten Norge AS om å gi kommentarer til spørsmålet. Posten har gitt følgende svar:

”For eiendommer der kommunene har tildelt gateadresse og hvor postmottaker har levering av post i ”grønn” postkasse, består postadressen av gateadresse samt postnummer og poststedsnavn. Gårdsnavn er et adresseelement som Posten ikke har nytte av og som kan virke forstyrrende i postsorteringen, og det er derfor ikke en del av postadressen.

Gårdsnavn er et adresseelement som brukes i matrikkellova. Til forskjell fra postadressen som tjener et formidlingsbehov, definerer matrikkellova den offisielle adressen for en bygning, bruksenhet, eiendom eller annet objekt registrert med adresse i matrikkelen. Gårdsnavn er i matrikkellova § 2 bokstav h) definert som ”adressetilleggsnavn”: ”nedarvet bruksnavn eller navn på en institusjon eller bygning, brukt som del av den offisielle adressen”. I matrikkelforskriften (§ 54 punkt 1, om adressetilleggsnavn) heter det: ”Når adressen gjelder et gårdsbruk, kan den som har grunnbokshjemmel til eiendommen som eier, kreve at den offisielle adressen også skal omfatte gårdens bruksnavn, dersom navnet faller språklig og geografisk

sammen med et nedarvet stedsnavn, jf. lov 18. mai 1990 nr. 11 om stadnavn.”

Moderne postproduksjon er basert på utstrakt grad av maskinell sortering. Av hensyn til en effektiv sortering må de enkelte komponentene i postadressen ha en fast plassering og være angitt på postsendingene i en bestemt rekkefølge. Uvedkommende adresseelementer forstyrrer den maskinelle postbehandlingen. Konsekvenser vil være redusert maskineffektivitet og fare for kvalitetsbrist på grunn av risiko for feiltolking av adressen.

Det er tidligere gjort en vurdering av mulig plassering av bolignummer i tillegg til post-adressen for avsendere som ønsker å ha med dette elementet på sendingen. Posten er innstilt på å gjøre en tilsvarende vurdering av om det er mulig å finne en akseptabel plassering av gårdsnavnet i tillegg til postadressen. Vurderingen vil omfatte tekniske tester på sorteringsmaskinparken, og beregning av kostnader ved eventuell endring av Postens adressedatabase, programvare og tekniske maskintilpasninger. Forutsetningen for testing/vurdering vil være at gårdsnavn kommer som et eventuelt tillegg til postadressen. Det vil uansett ikke være aktuelt at gårdsnavn blir ”primær postadresse med gateadresse som et eventuelt tillegg”, slik spøreren ser for seg.”

Jeg ser verdien av å bevare gårdsnavn som en del av adressen. Samtidig er jeg opptatt av å sikre at postleveringen kan være effektiv og rask, slik at alle får de posttjenestene de har krav på, med høy kvalitet. Som det går fram av Postens svar, vil Posten vurdere om det er mulig å finne akseptabel løsning hvor gårdsnavn kan bli en del av postadressen. Jeg håper at det kan finnes løsninger som gjør at alle hensyn kan tas vare på når det gjelder gode og effektive posttjenester, samtidig med en bevaring av verdifulle tradisjoner i samfunnet vårt.

SPØRSMÅL NR. 314**Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 26. november 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Testsenteret på Mongstad (TCM) omtales som unikt på grunn av den fleksibilitet som er innebygd i anlegget. Anlegget skal kunne teste ulike teknologier, og simulere avgasser fra både gasskraft og kullkraftverk. I Aftenposten 17.11.10 står det at Siemens vil inn på TCM. Gassnova sier at TCM kan teste ut en tredje teknologi på TCM, men at de ikke har finansiell evne til å gjøre det nå.

Kan statsråden gi et anslag hvor mye det vil koste å tilpasse TCM for uttesting av en tredje CO₂-rense-teknologi?»

Svar:

Det er planlagt at to teknologier skal testes i parallell på TCM: aminteknologi og karbonat-teknologi. De to fangstanleggene skal operere uavhengig av hverandre og begge skal kunne fange CO₂ fra avgass fra kraftvarmeverket og fra krakkeren på raffineriet. I tillegg vil anlegget kunne justere konsentrasjonen av CO₂ i røykgassen ved å berike eksosgass fra kraftvarmeverket med fanget CO₂. Dette gjør det mulig å teste CO₂-fangst fra avgasser med andre konsentrasjoner av CO₂ enn det de to eksosgasskildene har.

Fangstanleggene er nå under oppføring, og vi nærmer oss fasen der den praktiske teknologiutviklingen og utprøvingen av de to teknologiene skal skje.

Teknologisenteret vil få en robust infrastruktur som vil gjøre det mulig å gjennomføre ulike utviklings- og testaktiviteter. Det vil også bli lagt til rette for at man skal kunne gjennomføre ombygginger og tilpasninger, eller investeringer i en tredje teknologi. Eventuelle ombygginger eller investeringer i en tredje teknologi vil være forbundet med kostnader utover foreliggende investeringsestimater.

Rammene for eventuell inkludering av en tredje teknologi ved teknologisenteret er regulert i deltakerens samarbeidsavtale. Før jeg kan si noe nærmere om kostnader og konsekvenser knyttet til en tredje teknologi, må slike teknologier vurderes og utredes. Jeg legger til grunn at Gassnova, som representerer staten i TCM, på en god måte og i tråd med gjeldende avtale vil legge fram kostnadsanslag og eventuelt anbefaling om investeringer i en tredje teknologi når dette er aktuelt.

Det er behov for et mangeårig arbeid med å utvikle teknologier for CO₂-fangst. I denne sammenheng er det viktig å ha tilgang til fasiliteter der teknologier kan testes ut og verifiseres i en skala som nærmer seg industriell skala – dette har regjeringen lagt til rette for på Mongstad. Jeg har tro på at TCM vil kunne fungere som en viktig arena for forskning og utvikling innenfor CO₂-fangst i flere år fremover.

SPØRSMÅL NR. 315**Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 25. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Kan statsråden forsikre at pensjonister som i god tro mottar for mye i trygdeytelser slipper å tilbakebetale ytelsene og at de som mottar for lite får etterbetalt med renter?»

BEGRUNNELSE:

I Riksrevisjonens årlige rapport om revisjon og kontroll av departementene Dok 1. (2010-2011), kommer det frem at mange pensjonister har fått utbetalt feil pensjon i 2009.

Riksrevisjonen påviste gjennom sin kontroll feil i omlag 800 konkrete pensjonsforhold. Undersøkelser som NAV selv har utført viser at omlag 1 % får feil utbetaling dvs. rundt 10 000 pensjonister.

I henhold til folketryktdloven § 22-15, som bygger på læren om *condictio indebiti*, slipper pensjonister å tilbakebetale feilaktige trygdeytelser som de mottar i god tro. Pensjonister som har mottatt for lite har krav på etterbetaling av pensjonsytelser. Her vil reglene om foreldelse av fordringer sette yttergrensene for hvor langt tilbake i tid som NAV plikter å be-

tale. Etter folketrygdloven § 22-17 skal også NAV betale renter på etterutbetalingene.

Svar:

Reglene om tilbakekreving etter feilaktig utbetaling av pensjoner framgår av folketrygdloven § 22-15.

Hovedregelen er at utbetaling til personer som ikke har krav på pensjon, skal kreves tilbake når vedkommende forsto eller burde ha forstått at utbetalingen skyldtes en feil. Det er med andre ord et vilkår for å kunne beholde for mye utbetalt pensjon at vedkommende har mottatt pensjonen i aktsom god tro.

Hvis pensjonisten ikke har vært i aktsom god tro har Arbeids- og velferdsetaten anledning til å unnlate å fremsette krav om tilbakebetaling når særlige grunner taler mot det. Momenter som taler for å unnlate å fremsette et tilbakebetalingskrav kan være at pensjonistens grad av uaktsomhet er liten, at det har gått lang tid eller at feilen helt eller delvis kan tilskrives Arbeids- og velferdsetaten.

Feilutbetalt pensjon som er mottatt i aktsom god tro kan etter bestemmelsene i folketrygdloven også kreves tilbake, begrenset til det beløp som er i behold når vedkommende blir kjent med feilen. Ved vurderingen av om dette beløpet helt eller delvis skal kreves tilbake, legges det blant annet vekt på størrelsen av det feilutbetalte beløp, hvor lang tid det er gått siden feilutbetalingen fant sted eller om vedkommende har innrettet seg i tillit til utbetalingen.

Som det fremgår av redegjørelsen over, er reglene om tilbakekreving strenge og i liten grad overlatt til Arbeids- og velferdsetatens skjønn. Jeg mener at dagens regelverk på en god måte balanserer hensynet til den enkelte pensjonist og det offentliges interesse i en forsvarlig pensjonsforvaltning, og er i overensstemmelse med den alminnelige rettsoppfatning. Jeg vil også påpeke at strenge regler på dette området kan forebygge trygdebedrageri. I tillegg sikrer et klart og entydig regelverk likebehandling.

Spørsmålet om renter ved etterbetaling er også regulert i folketrygdloven og skal ytes i følgende tre tilfeller: For det første skal renter ytes når krav om pensjon ikke har vært fremmet tidligere grunnet misvisende opplysninger fra Arbeids- og velferdsetaten, jf. folketrygdloven § 22-13 sjette ledd. For det andre skal renter ytes i de tilfeller krav om pensjon er blitt avslått grunnet feil begått av Arbeids- og velferdsetaten, jf. § 22-14 fjerde ledd. For det tredje skal det ytes renter ved etterbetaling når Arbeids- og velferdsetaten av eget tiltak retter feil ved det opprinnelige vedtaket. Rentesatsen er i forskrift fastsatt til halvparten av ratesatsen i forsinkelsesrenteloven.

Som det går frem, er det ingen generell adgang til å yte renter ved etterbetaling. Tvert om avskjærer loven renter og/eller erstatning for rentetap i andre tilfelle enn nevnt her. Med henvisning til begrunnelsen for representantens spørsmål, tror jeg likevel at de tilfeller representanten synes å være opptatt av, i all hovedsak vil gi rett til renter i tråd med dagens regler.

SPØRSMÅL NR. 316

Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 29. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kvam Bompengeselskap a/s har søkt om en fritaksordning for fastboende i Steinsdalen og kommunegrensen mellom Kvam og Granvin. Søknaden er begrunnet i at særlig landbruksvirksomhet (traktorer m.m.) blir belastet med bompenger da de krysser bomsnittet i sin virksomhet.

Mener ikke statsråden at dette ligger innenfor de fritaksbegrunnelser som ligger i takst- og rabattsystemet?»

Svar:

Samferdselsdepartementet har foreløpig ingen rolle i denne saken, men jeg er kjent med at det i

takstvedtaket er gitt fritak for enkelte som driver gårdsbruk i området og som passerer bommen med traktor. Statens vegvesen opplyser at takstvedtak er fattet etter at takstsøknaden fra bompengeselskapet har vært lagt fram for lokalpolitisk behandling. I Vegdirektoratets vedtak blir det vist til at de fritakene som bompengeselskapet har søkt om og som ikke er imøtekommet, ikke er lagt til grunn eller omtalt i St.prp. nr. 77 (2008-2009) eller gjeldende takstretninglinjer. Bompengeselskapet har imidlertid påklaget den delen av takstvedtaket som omhandler fritak fra betaling av bompenger.

Takstvedtaket ble kunngjort 9. november 2010 med tre ukers klagefrist. Klagefristen er dermed ikke

utløpt. Hvis Vegdirektoratet fastholder vedtaket, sendes saken med Vegdirektoratets innstilling til Samferdselsdepartementet. Samferdselsdepartementet vil

som klageinstans ta stilling til klagen etter at saken er oversendt departementet.

SPØRSMÅL NR. 317

Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 26. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«En kommune jeg besøkte nylig har omgjort de fleste sykehjemsplasser til omsorgsboliger for de syke eldre. Kommunen har nå kun 6 sykehjemsplasser, hvorav tre brukes til korttidsopphold, og de tre resterende brukes til avgrensede rehabiliteringsopphold.

Kan en kommune unngå å ha tilbud om ordinære, langtids sykehjemsplasser?»

Svar:

En kommune må ha det antallet sykehjemsplasser som er nødvendig for å gi forsvarlige tjenester til hjelpetrequende. Dette følger av kommunehelsetjenesteloven som fastslår at enhver har rett til nødvendig helsehjelp i den kommune han eller hun bor eller midlertidig oppholder seg. Når det gjelder det nærmere innholdet av kommunehelsetjenesten følger dette av lovens § 1-3 som lister opp de nærmere oppgavene kommunene skal sørge for, herunder sykehjem.

Hva som til enhver tid er ”nødvendig helsehjelp” er en faglig vurdering som må avgjøres i det konkrete tilfelle. Avhengig av den enkeltes funksjonsnivå kan helsetjenesten ytes i pasientens eget hjem i form av for eksempel hjemmesykepleie, eller i egnet institusjon som sykehjem eller annen type tilpasset boform. Dersom tjenesten ytes i pasientens hjem, er tjenestene ikke begrenset til medisinsk behandling, men kan etter sosialtjenesteloven også omfatte tjenester som praktisk bistand til matlaging, personlig hygiene, trygghetsalarm etc.

Det følger av dette at det avgjørende til enhver tid

vil være om kommunen er i stand til å tilby sine innbyggere en verdig, forsvarlig og adekvat tjeneste. Det er altså kvaliteten og omfanget på tjenesten som er det avgjørende, ikke hvor tjenesten ytes. Dersom forsvarlige tjenester til en hjelpetrequende bare kan ytes i sykehjem, er kommunen forpliktet til å tilby en sykehjemsplass.

Etter mediaoppslag om bl.a. ventelister til sykehjemsplass, ba jeg fylkesmennene om en vurdering av tilstanden i omsorgstjenestene i kommunene. Samtidig tok Statens helsetilsyn kontakt med embetene for en avklaring av om det lå opplysninger av tilsynsmessig betydning i det materialet som er offentliggjort. Tilbakemeldingene fra Helsetilsynet i fylket og fylkesmannsembetene viser at Helsetilsynet i fylket har god oversikt over hvilke kommuner som har problemer med tjenesteytingen og følger opp disse - både gjennom tilsyn og rådgiving.

Avslutningsvis har jeg lyst til å bemerke at det er kommunen som skal sørge for nødvendige helse- og omsorgstjenester til sine innbyggere, mens statens oppgave er å sette kommunene i stand til å utføre sine oppgaver. Dette er også bakgrunnen for at regjeringen gir tilskudd til 12 000 sykehjemsplasser og heldøgns omsorgsplasser innen utgangen av 2015, og vil utvide rammene ytterligere dersom søknadsinngangen fra kommunene tilsier det. Jeg vil imidlertid understreke at investeringstilskuddet har tydelige retningslinjer som understreker at dersom kommunene bygger sykehjem ved hjelp av investeringstilskuddet, for så å omdanne disse til omsorgsboliger, må deler av tilskuddet tilbakebetales.

SPØRSMÅL NR. 318**Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 26. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden den utprøvende behandlingen med LSD i det psykiske helsevernet på 70-tallet, i lys av dagens etiske krav til medisinsk forskning og behandling?»

BEGRUNNELSE:

På bakgrunn av en henvendelse er jeg gjort kjent med at pasienter ble utsatt for et forskningsprosjekt med bruk av LSD under behandling i psykisk helsevern på 70-tallet. Behandlingen ble gjennomført uten samtykke, og pasienten har i ettertid fått store helsemessige problemer. Helse- og omsorgsdepartementet viser i svarbrev til pasienten til at det i NOU:2003:33 slås fast at denne utprøvende behandlingen var begrunnet med hensynet til pasientens beste, og at dette dermed ikke anses å være uetisk behandling. Det samme kan sies om en rekke tiltak i regi av offentlige myndigheter som i dag vurderes som uetiske.

Det er viktig å ha en helsepolitisk vurdering av hvilke etiske krav som skal stilles til forskning, slik at man i fremtiden kan beskytte pasientene bedre mot overgrep og helseskader. En god intensjon kan som hovedregel ikke rettferdiggjøre behandling uten pasientens samtykke, eller behandling der pasientsikkerheten ikke er forsvarlig ivarettatt.

Svar:

Regjeringen (Stoltenberg I) nedsatte 5. oktober 2001 en granskningskommisjon som skulle granske alle forhold i forbindelse med påstander om at det i etterkrigstiden og frem til ca. 1975 skal ha blitt foretatt forskning med blant annet LSD på mennesker. Granskningen skulle kunne avdekke eventuelle misbruk/uforsvarlig bruk av forsøkspersoner i forskning.

Kommisjonen avga sin rapport NOU 2003:33 Granskning av påstander om uetisk medisinsk forskning på mennesker 17. desember 2003. Kommisjonen foretok søk i studier, pasientjournaler og forsvarrets arkiver. De var også i kontakt med pasienter, på-

rørende, helsepersonell, forskere og andre, samt med en rekke helseinstitusjoner og utenlandske arkiver og institusjoner. Undersøkelsene har ikke bekreftet påstandene om uetisk forskning med LSD.

I NOU 2003:33 kapittel 5.6 gis følgende oppsummering av kommisjonens granskning av påstandene om LSD forsøk:

”[...]Kommisjonens granskning har vist at det fra begynnelsen av 1960-årene til midten av 1970-årene ble drevet utprøvning med bruk av LSD i behandlingen av psykiatriske pasienter, særlig ved Modum Bad Nervesanatorium. Det er imidlertid ikke avdekket forhold som tyder på at den enkelte pasientens beste ikke var det overordnede hensynet i denne utprøvende behandlingen. [...]”.

Med bakgrunn i den kunnskap som forelå på 1960- og 1970-tallet, fant kommisjonen således ikke grunn til å konkludere med at det har foregått uetisk forskning med LSD i Norge på denne tiden.

Utprøvende behandling og annen medisinsk og helsefaglig forskning som skal gjennomføres i dag, vil være omfattet av helseforskningsloven. Helseforskningsloven trådte i kraft 1. juli 2009 og har som formål å fremme god og etisk forsvarlig medisinsk og helsefaglig forskning.

I henhold til helseforskningsloven er hovedregelen at det kreves samtykke fra deltakere i medisinsk og helsefaglig forskning, med mindre annet følger av lov. Helseforskningsloven har videre en bestemmelse om forsvarlighet, som blant annet slår fast at forskningen skal være basert på respekt for forskningsdeltakernes menneskerettigheter og menneskeverd, og at hensynet til deltakernes velferd og integritet skal gå foran vitenskapens og samfunnets interesser. Medisinsk og helsefaglig forskning skal ivareta etiske, medisinske, helsefaglige, vitenskapelige og personvernmessige forhold. Det følger videre av loven at forskningsprosjekter skal forhåndsgodkjennes av en regional komité for medisinsk og helsefaglig forskningsetikk.

SPØRSMÅL NR. 319**Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 26. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Fylkesmennene har ansvar for å føre tilsyn med institusjoner i barnevernet og skal der det avdekkes mangler og lignende gi pålegg om å rette opp i forholdene.

Hvilke sanksjonsmuligheter har fylkesmennene bortsett fra å nedlegge driften, der dette ikke er en hensiktsmessig sanksjonsmulighet?»

BEGRUNNELSE:

Det arbeides med å forbedre tilsynsordningen, det ser spørsmålsstilleren på som meget positivt da det er viktig at kvaliteten på de tjenestene barnevernet leverer er av beste kvalitet og er underlagt grundig kontroll. I forskrift om tilsyn med barn i barneverninstitusjoner for omsorg og behandling § 12. Tiltak ved mangler o.l. – tilsynsmyndighetens oppfølging heter det at fylkesmannen kan gi pålegg om å rette opp i mangler innen en gitt frist eller eventuelt nedlegge driften. I de tilfeller hvor ikke manglene er så alvorlige at nedleggelse av driften er aktuelt vil spørsmålsstilleren vite hvilke andre sanksjonsmuligheter fylkesmennene har ovenfor institusjonene i de tilfeller de ikke følger opp pålegg. For kommunene kan fylkesmannen ifølge forskrift om fylkesmannens adgang til å ilegge kommuner mulkt ved overskridelse av fristene i barnevernloven § 6-9 ilegge mulkt til de kommunene som ikke overholder frister.

Svar:

I likhet med stortingsrepresentant Hofstad Helleland er jeg opptatt av å sikre at institusjoner gir barna som bor der forsvarlig omsorg og behandling. Dagens regelverk ivaretar dette formålet gjennom et samspill av ulike virkemidler. Blant annet skal kommunale og private institusjoner godkjennes av statlig regional barnevernmyndighet. Institusjonene skal oppfylle bestemte kvalitetskrav og utføre internkontroll for å sikre forsvarlig drift. I tillegg kan barna selv påklage ulike forhold til fylkesmannen med hjemmel i tilsynsforskriften og rettighetsforskriften.

Fylkesmannen fører tilsyn med institusjonene. Rammene for dette tilsynet fremgår av barnevernloven § 5-7 og forskrift 11. desember 2003 nr. 1564 om

tilsyn med barn i barneverninstitusjoner for omsorg og behandling (tilsynsforskriften).

Fylkesmannen skal besøke institusjonen så ofte som nødvendig og minst to ganger i året. Minst ett av besøkene skal være uanmeldt. I tillegg skal tilsyn i form av systemrevisjon foretas hvert år. Formålet med tilsynet er å påse at lover og regelverk blir fulgt, og at barna får forsvarlig omsorg og behandling i institusjonen. Videre skal tilsynet påse at barna blir behandlet hensynsfullt og med respekt for den enkeltes integritet.

Dersom fylkesmannen blir oppmerksom på forhold som bør endres, skal begrunnet melding sendes institusjonens ledelse, med samtidig underretning til statlig regional barnevernmyndighet. Så vidt mulig bør det fremmes forslag om tiltak. Spørsmål om mindre endringer kan tas opp direkte med institusjonens ledelse. Det vises til tilsynsforskriften § 12 første ledd.

Dersom fylkesmannen finner at institusjonen drives uforsvarlig, kan fylkesmannen gi pålegg om å rette på forholdet eller å nedlegge driften. Dette gjelder når fylkesmannen finner at institusjonen drives på en måte som kan ha skadelige følger for de barna som oppholder seg der, eller for andre, eller at driften på annen måte er uforsvarlig. Pålegget skal være skriftlig og inneholde en frist for når det skal være utført. Det vises til tilsynsforskriften § 12 annet ledd.

Dersom fylkesmannen finner at institusjonen drives uforsvarlig, er altså sanksjonsmulighetene pålegg om retting eller om nedleggelse. Dette understreker alvorret i slike avvik. Godkjenningmyndighetene skal for øvrig underrettes om fylkesmannens forslag til tiltak.

Manglende oppfølging av pålegg vil kunne ha negative konsekvenser både for eksisterende godkjenning og eventuelle etterfølgende søknader om godkjenning. En institusjon som ikke følger et ilagt pålegg fra fylkesmannen, vil dessuten risikere tap av omdømme. Tilsvarende vil gjelde manglende oppfølging av andre foreslåtte tiltak fra fylkesmannens side.

Barnevernloven med forskrifter gir ikke hjemmel for å ilegge institusjoner økonomiske sanksjoner i form av mulkt i forbindelse med tilsyn.

SPØRSMÅL NR. 320**Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 26. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hva har statsråden gjort for å styrke samordningen og oppfølgingen av ettervernet for ungdom i barnevernet etter lovendringen i 2009?»

BEGRUNNELSE:

Endringen av barnevernloven § 1-3 ga barneverntjenesten plikt til å begrunne hvorfor en ungdom som tidligere har fått hjelp av barnevernet ikke lenger skal få hjelp etter fylte 18 år. Dette skulle sikre at det med utgangspunkt i den enkelte ungdoms beste skulle foretas en konkret og grundig vurdering av hva som kan gjøres for å hjelpe ham eller henne i overgangen til voksenlivet. Det overordnede målet er at ungdommene skal settes i stand til å greie seg på egen hånd. 88,7 prosent av alle barn som hadde fylt 18 år i siste halvdel av 2009 har fått ført videre tiltak etter fylte 18 år. Forskning viser at ungdom som har fått ettervern klarer seg bedre i voksenlivet enn ungdom som ikke har fått ettervern, både når det gjelder utdanning, lønn og arbeid. I behandlingen av saken ba komiteens mindretall om at regjeringen skulle komme tilbake til Stortinget med sak om ettervern for barnevernsbarn hvor det redegjøres for samordning mellom barnevernlov og sosialtjenestelov, hva en slik rettighet vil kunne omfatte, hvilket virksomhetsområde i kommunen som skal forvalte denne rettighet, iverksette tiltak og følge opp at tiltakene er i samsvar med denne rettighet. Regjeringen har ikke fremlagt en slik sak på det nåværende tidspunkt.

Svar:

I likhet med stortingsrepresentant Hofstad Helleland er jeg opptatt av å sikre at ungdom i barnevernet får den hjelp og støtte de har behov for, i overgangen mot voksenlivet.

Med virkning fra 1. juli 2009 ble barnevernloven endret slik at barneverntjenesten nå må begrunne hvorfor en ungdom ikke skal motta ettervern. Vedtaket om at en ungdom ikke skal motta ettervern skal begrunnes ut fra hensynet til ungdommens beste.

Orientering om lovendringen er gått ut til alle landets kommuner og berørte etater.

Det vil også med det første bli sendt ut en revidert utgave av rundskrivet fra 2004: "Barnevernloven § 1-3 Tiltak for ungdom over 18 år", slik at det blir i tråd med lovendringene. I disse retningslinjene vil vi også ta inn en anbefaling om at ungdom som takker nei til ettervern skal kontaktes av barneverntjenesten når de fyller 19 år, for å høre om de har endret mening og likevel ønsker å motta hjelp.

Stortingsrepresentant Hofstad Helleland sier videre i sin begrunnelse for spørsmålet: "I behandlingen av saken ba komiteens mindretall om at regjeringen skulle komme tilbake til Stortinget med sak om ettervern for barnevernsbarn hvor det redegjøres for samordning mellom barnevernlov og sosialtjenestelov, hva en slik rettighet vil kunne omfatte, hvilket virksomhetsområde i kommunen som skal forvalte denne rettighet, iverksette tiltak og følge opp at tiltakene er i samsvar med denne rettighet."

Selv om barnevernloven ikke inneholder direkte formuleringer som gir ungdommen eller familien en "rett" til eller "krav" på tjenester eller ytelser, er det ingen tvil om at loven pålegger myndighetene en plikt til å sikre at barn og ungdom får nødvendig hjelp og bistand etter barnevernloven. Barneverntjenesten har derfor en plikt til å sørge for at ettervern blir satt i verk der lovens vilkår er oppfylt. Fylkesmannen er pålagt å føre tilsyn med at kommunene utfører sine plikter etter loven, og ungdommen kan påklage barneverntjenestens vedtak inn for fylkesmannen.

Ellers viser jeg til at lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen trådte i kraft 1. januar 2010. Det fremgår av lovens formålsbestemmelse at loven blant annet skal bidra til at utsatte barn og unge og deres familier får et helhetlig og samordnet tjenestetilbud. Arbeids- og velferdsdirektoratet er i ferd med å utarbeide rundskriv til bruk i arbeids- og velferdsforvaltningen. Rundskrivet vil bl.a. legge vekt på å ivareta hensynet til barn og unge. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet (BLD) vil gi innspill til dette rundskrivet.

For øvrig er jeg helt enig med stortingsrepresentanten i at samarbeid og samordning mellom flere tjenestemråder er viktig i ettervernsarbeidet. Forskning og erfaring viser at godt ettervern handler om å ha et langsiktig og helhetlig perspektiv på ungdommens overgangsfaser mot et selvstendig voksenliv.

BLD har derfor bl.a. innledet et samarbeid med flere berørte departementer. Vi ønsker å lage en felles oversikt over forpliktelser som ulike offentlige tjenester har overfor utsatte ungdomsgrupper. Målgruppen er ungdom i alderen ca. 15 – 25 år som står i fare for marginalisering og utestenging fra utdanning, arbeidsliv og boligmarked. Formålet er å legge til rette for tilpasset forebyggende innsats og samordning i arbeidet med utsatte unge.

Mitt mål er at oppfølging av ungdom over 18 år skal være en selvfølkelig del av barnevernets arbeid, og at også andre tjenester skal ha dette fokuset.

SPØRSMÅL NR. 321**Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 26. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«I NRKs Brennpunkt den 16.11.2010 ble det vist at tannhelsesekretærene som er skadet av kvikksølv ikke har fått sin sak behandlet etter fire år. Eller de har fått avslag på søknaden om yrkesskadeerstatning. Dette til tross for at både leger og professorer ved Norske sykehus er enige og har konkludert med at kvinnene er kvikksølvforgiftet. Det er grunn til å reise spørsmål til NAVs saksbehandling i saken.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at oppdatert forskning legges til grunn og sikrer en rettmessig behandling av sakene?»

BEGRUNNELSE:

I 2005 ble det reist spørsmål om helseskader relatert til kvikksølveksponering. Det ble i NRKs Brennpunkt den 16. november d.å. vist til at tannhelsesekretærer som har fått disse skadene og som har søkt om yrkesskadeerstatning, daglig har behandlet store doser kvikksølv. Kvinnene det gjelder har tildels ventet i svært lang tid på å få sin sak behandlet - opptil fire år i ett tilfelle, eller de har fått avslag. Saksbehandlingen fra NAVs side viser at vurderinger fra sterke norske fagmiljøer, som har undersøkt pasientene, settes tilside av NAV. Det fremkommer også at NAV heller fester lit til uttalelser fra rådgivende leger som ikke har undersøkt pasientene i sin begrunnelse for avslag. Pasientene har tydelig en sterk opplevelse av at de ikke blir trodd.

Svar:

I det refererte programmet i NRKs Brennpunkt stilles det spørsmål ved Arbeids- og velferdsetatens oppfølging av tannhelsepersonell som kan ha fått senskader etter kvikksølveksponering.

Etter det første Brennpunktprogrammet om kvikksølvsaken i 2005 iverksatte departementet en rekke tiltak for å sikre en god og helhetlig oppfølging i helsevesenet og i trygdesystemet.

- Det ble sendt brev til alle landets fastleger om viktigheten av korrekt og god oppfølging av henvendelser fra tidligere tannhelsepersonell.
- Det ble iversatt og finansiert forskning på området. Sommeren 2005 ble det innhentet en kunnskapsstatus fra Statens arbeidsmiljøinstitutt (STAMI). Senere ble to prosjekter ved St. Olavs hospital om sammenhenger mellom kvikksølv-påvirkning og helseskader hos tidligere ansatte i tannhelsetjenesten og eventuelle misdannelser hos deres barn gjennomført.
- De arbeidsmedisinske avdelingene har etablert et løpende samarbeid for bedre utredninger av mulig helseskade blant kvikksølveksponert tannhelsepersonell. Departementet har hatt møter med representanter for tidligere tannhelsepersonell og berørte myndigheter om saken. I møtet i 2009 uttrykte organisasjonene generelt tilfredshet med departementets oppfølging, men påpekte at det gjenstår noen spørsmål om gjennomføring av de arbeidsmedisinske utredninger samt Arbeids- og velferdsetatens oppfølging av søknader om godkjenning av yrkessykdom. Statens arbeidsmiljøinstitutt og Arbeids- og velferdsetaten har i etterkant hatt møte med partene om dette.

Departementet er opptatt av at alle som kan ha blitt skadet gjennom sitt arbeid skal få en god og helhetlig oppfølging. Arbeids- og velferdsdirektoratets ansvar for å sikre at all saksbehandling i Arbeids- og velferdsetaten til enhver tid er basert på oppdatert regelverk, kunnskap og forskning. Jeg er tilfreds med at arbeids- og velferdsdirektøren har varslet en ny gjennomgang og vurdering av etatens oppfølging av disse sakene, og at direktøren har satt en intern frist for denne oppfølgingen til 1. februar.

Departementet vil bli orientert om resultatet av gjennomgangen, og hvordan direktoratet videre vil følge opp disse sakene. Departementet vil gjennom styringsdialogen sikre at det er en forsvarlig saksbehandling av disse sakene.

SPØRSMÅL NR. 322**Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Sylvi Graham****Besvart 25. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Knapphet på tolker er hovedgrunnen til at personer med hørselshemming ikke får dekket sitt grunnleggende behov for yringsfrihet. Antallet tolker er synkende mens behovet er sterkt økende. Det er stadig mer vanskelig å få tak i tolker og særlig skrive- og tolk. Oppdrag som er bestilt flere uker i forvegen blir ikke dekket, og særlig sosialtolking og private opplegg på ettermiddag og kveld nedprioriteres.

Har NAV en felles rutine for tolketjenestene i hele landet med prioriteringer for hvilke oppdrag som kan dekkes?»

Svar:

Tolketjenesten ved hjelpemiddelsentralene i Arbeids- og velferdsetaten yter tolking til om lag 3500 brukere. Jeg er kjent med at det fortsatt er et udekket behov for tolking. Tolketjenesten dekket i 2009 41 927 oppdrag. Dette utgjør en dekningsgrad på 88 prosent av alle henvendelser om tolking (fratrukket oppdrag som ble avbestilt av bruker). Et tolkeoppdrag kan vare fra en halv time til opptil 2 til 3 uker for mer langvarige oppdrag. Et oppdrag til undervisningstolking gis for eksempel vanligvis for et skoleår.

Tilgangen på ferdig utdannede tolker har vært stabil siste årene, mens behovet for tolking er økende. I praksis har det vist seg vanskelig å få engasjert et tilstrekkelig antall frilanstolker. Økningen av de årlige utgiftene til tolking utført av frilanstolker tyder på at det tolkes stadig mer per oppdrag. Utgiftene til tolking økte fra om lag 86 mill. kroner i 2008 til om lag 102 mill. kroner i 2009. Økningen skyldes særlig

økt tolking for døve i arbeid og utdanning, samt tolke- og ledsagerhjelp til døvblinde i dagliglivet. I økningen inngår også forsøksordningen arbeidsplass-tolking i regi av hjelpemiddelsentralene.

Det er få tolker som har kompetanse til å jobbe som skrivetolk. For disse innebærer derfor oppdragene ofte lange reiser fordi de må dekke opp et langt større geografisk område enn andre tolker.

Da det er mangel på tolker, må det prioriteres mellom ulike type oppdrag. I følge Arbeids- og velferdsetaten gjøres dette i henhold til felles interne retningslinjer utarbeidet av Arbeids- og velferdsetaten. I dette dokumentet er følgende prioriteringer lagt til grunn:

1. Akutte oppdrag med fare for liv og helse (kan medføre at andre bestilte oppdrag må avlyses)
2. Sentrale begivenheter i brukerens liv
3. De prioriteringer som ellers gjelder i Arbeids- og velferdsetaten og innen hjelpemiddelområdet, dvs. tolking i arbeid og utdanning samt tolking til barn og unge.

Det utdannes tolker ved Universitetet i Oslo, Høgskolen i Sør-Trøndelag og Høgskolen i Bergen, og det er et særskilt behov for å styrke utdanningstilbudet når det gjelder skrivetolker. Jeg vil ta opp med kunnskapsministeren at det er behov for å trappe opp kapasiteten i tolkeutdanningen og at det også er behov for et mer spesialisert utdanningstilbud for skrivetolker. Så langt er et slikt tilbud ikke etablert.

SPØRSMÅL NR. 323**Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 26. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilke forebyggende tiltak regjeringen har iverksatt i forhold til forebyggende arbeid for å redusere alkoholforbruket blant barn og unge, og hvilke nye tiltak ser statsråden for seg at man vil iverksette for å redusere bruken av alkohol hos denne gruppen?»

BEGRUNNELSE:

Avisen Varden har i en artikkelserie sett på utviklingen, forbruket og konsekvensene for personer som blir avhengige av alkohol og hvilket tilbud disse får. Selv for å komme inn på en akutt plass er jeg kjent med at det kan være opp mot flere måneders ventetid for å få en plass. Dette gjør at mange som er

motiverte for å få hjelp, har mistet motivasjonen når man endelig får tilbud om hjelp. Det er derfor viktig å sørge for at behandlingsapparatet styrkes kraftig. I dag drives det mye forebyggende arbeide for å utsette ungdoms debutalder. Men fungerer dagens forebyggende arbeide etter hensikten, eller bør man kanskje se på nye måter å jobbe på. Det er i den forbindelse interessant å få en oversikt over hva som gjøres på dette området og hvilke nye tiltak statsråden ser for seg å sette i verk for ytterligere å utsette eller hindre at ungdommen begynner med alkohol og også andre rusmidler.

Svar:

Jeg er glad for at representanten er opptatt av forebyggende arbeid for å redusere alkoholforbruket blant barn og unge.

Ifølge WHO er alkoholbruk den nest viktigste årsaksfaktoren til skade og tidlig død i høyinntektsland. Når det gjelder unges bruk av alkohol, viser undersøkelser fra SIRUS at dette økte betydelig på 90-tallet. Denne negative utviklingen ser ut til å ha stoppet opp etter år 2000, og alkoholforbruket blant unge har gått noe tilbake de senere årene. Andelen unge under 21 år som oppgir å ha drukket alkohol, har sunket fra 86 % i 2000 til 80 % i 2008. Forbruk av alkohol pr innbygger under 21 år har sunket fra 5,18 liter i 2001 til 4,23 liter i 2008. Også debutalderen ser ut til å ha økt. Gjennomsnittlig debutalder har ifølge SIRUS økt fra 14,7 i 1994 til 15,0 i 2008.

Totalforbruket av alkohol i befolkningen som helhet har imidlertid vist en stadig økning. Det registrerte forbruket av alkohol pr innbygger blant alle over 15 år økte fra 5,45 liter i 1999 til 6,68 liter i 2009. Selv om forbruket av alkohol i Norge er økende, er det likevel blant det laveste i Europa, noe som i stor grad er resultat av en effektiv alkoholpolitikk. Det er derfor lagt stor vekt på å opprettholde og styrke den effektive alkoholpolitikken Norge har.

De viktigste virkemidlene i alkoholpolitikken er bevillingssystemet, vinmonopolordningen, begrensede salgs- og skjenketider, bestemte forbud og påbud (herunder reklameforbudet), lovbestemte aldersgrenser og en restriktiv avgiftspolitik. I Norge har vi lange tradisjoner for bruk av disse restriktive – og effektive – virkemidlene. Det er en nær sammenheng mellom totalforbruket av alkohol i en befolkning og omfanget av alkoholrelaterte problemer og skader – jo mer vi i gjennomsnitt drikker, desto større er omfanget av skadene som forårsakes av alkohol. Det er ikke en liten gruppe misbrukere som står for størstedelen av skadene. Opptrappingsplanen på rusfeltet har tydelig folkehelseperspektiv som et av hovedmålene i rusmiddelpolitikken.

Det pågår mye godt rusforebyggende arbeid. Først av alt har jeg lyst til å trekke frem arbeidet med

tidlig intervensjon. Helsedirektoratet utga i 2009 sammen med Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet, Politidirektoratet og Utdanningsdirektoratet veilederen ”Fra bekymring til handling. En veileder om tidlig intervensjon på rusområdet”. Noe av bakgrunnen for veilederen er erkjennelsen av at vi venter for lenge med å innse at et barn, en ungdom eller voksne har problemer, og dermed å ta opp bekymringen vår med den det gjelder, før vi kontakter instanser som har ansvar for eller kompetanse på å hjelpe. Målet er å avdekke problemer og hjelpe personer med symptomer på mulig problemutvikling på et tidligere tidspunkt enn i dag. Veilederen er et ledd i en langsiktig nasjonal satsing for å styrke kompetansen i tjenester som kommer i kontakt med barn, ungdom, voksne og eldre, som enten selv har et begynnende rusproblem, eller som blir påvirket negativt av andres rusproblem.

Videre arbeides det godt og bredt med å øke overholdelsen av alkohollovgevingen. Det ble i 2009 bevilget 6 mill. kroner til å styrke kvaliteten på kommunenes kontroll, og dette arbeidet pågår fortsatt. Helsedirektoratet har utgitt en håndbok om alkoholloven. Helsedirektoratet har også fått i oppdrag å vurdere hvordan vi kan hente inspirasjon fra det svenske STAD-prosjektet i arbeidet med å øke overholdelsen av alkohollovgevingen.

Direktoratet har i tillegg et eget kontrollprosjekt for å se på mulige og effektive former for kontroll. Det er i 2011 foreslått å bevilge 5 mill. kroner til styrking av kommunenes forvaltning av alkohollovgevingen, kompetansehevede tiltak for fylkesmenne og å styrke kartleggingen av rusmiddelforekomsten i samfunnet. Det arbeides med å få kommunene til å utarbeide gode rusmiddelpolitiske handlingsplaner, og Helsedirektoratet ga i 2006 ut en veileder for kommunal rusmiddelpolitisk handlingsplan. Veilederen understreker i særlig grad at kommunen bør se sin praksis i forbindelse med salgs- og skjenkebevillinger som en del av det rusforebyggende arbeidet. Det er etablert et samarbeid med Politidirektoratet for å styrke lokalt samarbeid mellom politiet og kommunale myndigheter, blant annet gjennom politirådene. Ca. 40 kommuner driver nå programmet ”Ansvarlig Vertskap”, som videreutvikles etter modell fra det såkalte STAD-prosjektet i Stockholm.

Regjeringen legger vekt på en kunnskapsbasert rusmiddelpolitikk, basert på inter-nasjonal rusmiddelforskning. I mai i år ble to nye sentrale kunnskapsoppsummeringer framlagt, og norsk rusmiddelpolitikk er i stor grad basert på anbefalingene i disse. I forbindelse med sitt 50-årsjubileum tidligere denne måneden, utga SIRUS en rapport som omhandler tiltak for å redusere alkoholrelaterte skader og problemer. Rapporten viser at Norge i stor grad har tatt i bruk effektive tiltak for å redusere omfanget av slike skader og problemer.

Det bevilges årlig ca. 95 mill. kroner til frivillig rusforebyggende arbeid. Tilskuddsordningene er lagt om fra 2010 for at ordningene skal være mer i tråd med innholdet i Opptrappingsplanen på rusfeltet. Tilskuddsordningene skal i større grad stimulere til økt lokal alkoholpolitisk innsats. Det gis blant annet økt tilskudd til kampanjen AvOgTil, som arbeider for en oppslutning om alkoholfrie soner.

I tillegg tas informasjons- og holdningsskapende tiltak i bruk. Helsedirektoratets informasjonskampanjer har de siste årene i tillegg til å gi god informasjon om skader ved alkoholbruk, lagt økende vekt på å styrke forståelsen i befolkningen for at en restriktiv alkoholpolitikk er best egnet til å redusere de samfunnsmessige skadene ved alkoholbruk og styrke bruken av disse virkemidlene. Vinmonopolet gjennomfører kampanjer mot langing, og i år er denne rettet mot ungdom. Det er i forbindelse med kampanjen utarbeidet en egen nettside: <http://vennelanging.no/>.

Regjeringen ønsker å stimulere til økt engasjement og bevisstgjøring om rusforebygging i kommunene. Helse- og omsorgsdepartementet deler ut Ungdommens forebyggingspris til en kommune som har utmerket seg i å involvere barn og unge i utformingen og gjennomføringen av rusforebygging.

Helsedirektoratet arbeider med en veileder for rusforebyggende arbeid i skolen. Formålet med veilederen er at landets skoler skal få lik anbefaling når det gjelder prinsipper og strategier i det rusforebyggende arbeidet. Veilederen skal bidra til mest mulig virksomt og effektivt forebyggende arbeid i skolene og er knyttet opp mot læreplanverket. Veilederen er nylig sendt ut på høring og vil bli utgitt på nyåret.

Det er behov for bedre data på kommunalt nivå for å kunne føre et systematisk arbeid på rusområdet. Helsedirektoratet har etablert et samarbeid med forskningsstiftelsen NOVA og Kommunens sentralforbund (KS) om standardisering av lokale ungdomsundersøkelser kalt Ungdata. "Ungdata" er et utviklingsarbeid for å etablere en web-basert løsning av standardiserte ungdomsundersøkelser som et samarbeid mellom KS, Kommuneforlaget og NOVA. Dette vil kunne gi oss sammenliknbare data på kommunalt, regionalt og nasjonalt nivå. Rapportens formål er å tilby kommunene veiledning i hvordan de kan kartlegge rusmiddelsituasjonen lokalt, slik at disse kartleggingene gjøres på samme måte. En mer enhetlig måte å kartlegge rusmiddelsituasjonen på vil kunne føre til et mer enhetlig bilde av rusmiddelsituasjonen i kommunene. Dette vil også gjøre det lettere å se utviklingen over tid i egen kommune, samt sammenligne situasjonen i egen kommune med situasjonen i lignende kommuner.

Det rusforebyggende arbeidet i Norge baseres på den best tilgjengelige kunnskapen om årsakssammenhenger og hvilke tiltak som bør igangsettes. Den internasjonale forskningen understreker betydningen av et folkehelseperspektiv med fokus på redusert tilgjengelighet av alkohol og tidlig intervensjon i primærhelsetjenesten overfor personer med et risikofylt alkoholbruk. Utviklingen de senere årene viser at det har vært en positiv nedgang i unges bruk av rusmidler. Etter mitt syn gjøres det mye for å forebygge rusmiddelrelatert skade i Norge, og vi skal fortsatt ha sterkt fokus på dette.

SPØRSMÅL NR. 324

Innlevert 17. november 2010 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 24. november 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Politiets økonomiske situasjon i Gudbrandsdal politidistriktet er, som i de fleste andre distrikter, anstrengt.

Hvordan kan statsråden forsvare; at det ikke rykkes ut på innbrudd i Ottadalen; at det den aktuelle helgen kun var en person på vakt i Ottadalen; at vikarer må slutte på grunn av dårlig økonomi, og kan statsråden være enig i at den økonomiske situasjonen i dette og andre politidistrikt er av en slik karakter at det går ut over folks trykthet?»

BEGRUNNELSE:

Tirsdag den 11. november skrev avisa GD om politidekkningen i Ottadalen. Det viste seg at det helgen før kun var en polititjenestemann på vakt. Dette skyldtes sykdom og ingen økonomi til å sette inn erstatte. Dette vil i praksis si at området var uten politi, da det ikke er forsvarlig på grunn av tjenestemennenes egen sikkerhet å rykke ut på en del oppdrag.

I artikkelen kommer det fram at Gudbrandsdal politidistrikt må spare penger i millionklassen for at årets budsjett skal gå i null. Resultatet av dette er få

tjenestemenn på vakt, erstatter ved sykdom, og endog at tjenestemenn må slutte, eller ikke får fornyet sitt vikariat.

På tross av Justisministerens stadige uttalelser om at politiet har fått bevilget mer penger, så er den reelle situasjonen i politiet en helt annen enn det statsråden beskriver i sine festtaler. At statsråden unnlater å fortelle at mye av bevilgningen går bort i lønns- og prisstigning og egenandeler til for eksempel IKT innvisteringer, gjør ikke situasjonen bedre for politietaten. Alle nye prosjekter og innvisteringer er nødvendige for politiet, men det skal ikke gå ut over det daglige arbeidet som utfører i politidistriktene.

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at jeg er svært opp-tatt av at politiet skal ha gode rammevilkår i sitt arbeid. Det er et overordnet mål for Regjeringen å sikre at politi og påtalemyndighet har tilstrekkelig bemanning og kompetanse for de oppgaver som skal utføres.

Politi og påtalemyndighet har fått tilført betydelige ressurser under denne regjeringen. Bevilgningen er økt fra 8,7 milliarder kroner i 2006 til 11,6 milliarder kroner i 2010, en økning på 32,8 prosent. Regjeringens budsjettforslag for 2011 innebærer en ytterligere styrking av politibudsjettet med 4,7 prosent, til i overkant av 12,1 milliarder kroner. Regjeringen har med denne budsjettøkningen lagt til rette for en betydelig stillingsvekst i politiet fra 2006 og frem til i dag, både gjennom nye stillinger og økt opptak av studenter på Politihøgskolen.

Tall fra Fornyings- og administrasjonsdeparte-

mentet viser en økning på 754 årsverk i politi- og lensmannsetaten fra 1. mars 2009 til 1. mars 2010. Fra Regjeringen tiltrådte høsten 2005 og frem til 1. mars 2010 viser Fornyings- og administrasjonsdepartementets tall en økning på hele 1 637 årsverk. I tillegg kommer de om lag 230 årsverkene som følge av nye særavtale om arbeidstidsbestemmelser.

En særlig utfordring har vært tilgang på politiutdannet personell. Regjeringen har derfor økt opptaket av studenter til Politihøgskolen fra 360 i 2006 til rekordhøye 720 studenter i 2010. Opptaket på 720 studenter er foreslått videreført i forslaget til statsbudsjett for 2011.

Når det gjelder den konkrete saken stortingsrepresentanten viser til, er spørsmålet forelagt politimesteren i Gudbrandsdal. Jeg har fått opplyst at beslutningen om ikke å rykke ut ble foretatt på bakgrunn av en totalvurdering av antall pågående oppdrag og tilgjengelig mannskap i Ottadalen og nabo-vaktregionen Sel lensmannskontor og Lesja og Dovre lensmannskontor den aktuelle helgen.

Ifølge Politidirektoratet har man i mange politidistrikt funnet det hensiktsmessig å redusere personellressursene ved enkelte driftsenheter for generelt å kunne opprettholde gode tjenesteordninger som kan sikre en best mulig operativ polititjeneste. I de fleste tilfeller vil det innen rimelig nærhet være et nabokontor eller en samarbeidsordning mellom flere regionskontorer som kan bistå publikum når det finnes påkrevd.

Jeg ønsker avslutningsvis å presisere at det er politimesterens ansvar å disponere den årlige rammebevilgningen på best mulig måte, slik at publikum sikres den nødvendige service og trygghet.

SPØRSMÅL NR. 325

Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 25. november 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Statsråden har ved flere anledninger sagt at det er reindriftsforvaltningen som har ansvaret for at reintallet holdes på et forsvarlig nivå. Det samme gjelder Mattilsynet. Jeg mener statsråden ikke kan delegere fra seg ansvaret.

Når skal statsråden ta sitt ansvar, å få ned reintallet, slik at ikke reinsdyrene pines til døde?»

BEGRUNNELSE:

Reindriftsnæringa er i ferd med å kollapse i Finnmark. Vi ser det blant annet ved at slaktevekta på dyrene er mye lavere enn før. For mye rein ødelegger vidda, som fører til at det ikke er mat nok til alle. Reinkalver pines, og Mattilsynet er handlingslammet og utaler at alle reineiere har ansvar for å sørge for nok mat og at alle rein er friske.

Svar:

Som ansvarlig statsråd for landbruks- og matpolitikken, har jeg det konstitusjonelle ansvaret for statens reindriftspolitik. Dette innebærer også et ansvar for at statlige tiltak støtter opp under Regjeringens og Stortingets målsetting om en bærekraftig reindrift. Dette ansvaret verken kan eller vil jeg delegerere fra meg.

Men, dette må ikke forveksles med at flere aktører er tildelt ulike oppgaver i dette arbeidet. Når jeg har vist til Reindriftsforvaltningen i arbeidet med å få tilpasset reintallet til et bærekraftig nivå, er det på bakgrunn av at flere oppgaver direkte gjennom reindriftsloven er lagt til reindriftsstyret og områdestyrene. Dette gjelder godkjenning/stadfestelse av bruksregler/reintall og pålegg/sanksjoner etter reindriftsloven.

Når det gjelder arbeidet med å få et bærekraftig reintall i alle deler av landet, er vi fullt og helt avhengig av at vi får på plass godkjente bruksregler. Når disse foreligger, er vi over i en fase der mulighetene for å få gjort noe med de grunnleggende problemene i deler av Finnmark er andre og vesentlig bedre enn etter det opplegget som har vært gjeldende gjennom de siste 30-40 år. Dette arbeidet har meget høy prioritet.

Som kjent er det spesielle deler av Finnmark som har de største utfordringene knyttet til et for høyt reintall. Av den grunn har det vært av avgjørende betydning at slakteriene her kunne ta imot rein. På grunn av ubalanse i markedet, har det vært nødvendig for staten å gripe inn gjennom etablering av ordnin-

ger med ekstraordinære tiltak. Jeg viser i den forbindelse til debatten i Stortingets spørretime den 6. oktober og mitt svar på spørsmål nr. 91 til skriftlig besvarelse fra representanten Trædal. De ekstraordinære tiltakene som jeg viste til i dette svaret, har medvirket til å redusere problemene knyttet til manglende slakting. På bakgrunn av representanten Trædals bekymring for det høye reintallet, vil jeg anta at det også er forståelse for at disse tiltakene ble iverksatt.

Det er også etablert egne beredskapsutvalg i samtlige reinbeiteområder som har som oppgave løpende å vurdere beite- og driftsforhold og eventuelle tiltak ved vanskelige beiteforhold. Problemene knyttet til beiteforhold kan bl.a. være at beitene nedises. Både Reindriftsforvaltningen, Mattilsynet og næringen er representert i beredskapsutvalgene. Utvalget møtes minimum to ganger i året. Tiltak som kan være aktuelle å iverksette er bl.a. flytting og foring av rein ved vanskelige beiteforhold.

Når det gjelder ansvaret for å ivareta en god dyrevelferd, er dette noe som i første rekke påhviler reieneieren, men også andre som har ansvar for å håndtere dyrene under transport og slakting.

I en situasjon med for høyt reintall i forhold til ressursgrunnlaget, kan man noen ganger stå overfor spesielle utfordringer. Vi er nå inne i vinterhalvåret, med de utfordringer dette kan føre med seg. Under slike forhold er det viktig å ha et særlig fokus på dyrevelferd. Av den grunn har jeg innkalt Mattilsynet til et møte i nær fremtid der situasjonen i deler av Finnmark vil bli drøftet.

SPØRSMÅL NR. 326

Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 26. november 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Skatteavtalen med Polen kan medvirke til at mange norske skip trekkes ut av NIS-registeret.

Vil finansministeren nå ta initiativ til at skatteavtalen endres, slik at dette ikke skjer?»

BEGRUNNELSE:

Den nye skatteavtalen mellom Polen og Norge åpner for at polske myndigheter kan skattlegge polske sjøfolk på norske skip (NIS-skip). Siden det bare foreligger en slik skatteavtale med Norge er det kun polske sjøfolk på NIS-skip som vil bli skattlagt, mens polakker som tjenestegjør under andre flagg ikke skattlegges i Polen.

Dette temaet ble ikke problematisert av finansdepartementet da skatteavtalen ble forelagt Stortinget til behandling, og man kan i det hele tatt spørre seg om finansdepartementet var tilstrekkelig oppmerksom på denne konsekvensen.

Det blir for enkelt å anføre at problemet ligger hos polske myndigheter fordi det er polske myndigheter som skattlegger. Dette blir imidlertid en for enkel tilnærming ettersom det er norske skip som rammes.

Finansministeren bør derfor snarest ta initiativ til å endre skatteavtalen, slik at vi unngår massiv utflagging fra NIS-registeret.

Svar:

Den nye skatteavtalen mellom Norge og Polen ble forelagt Stortinget for samtykke til ikrafttredelse i Prop. S. 59 (2009-2010). Den ble deretter vedtatt av Stortinget 12. januar 2010, uten debatt, etter en enstemmig innstilling fra finanskomiteen 15. desember 2009. Skatteavtalen er også godkjent av det polske parlamentet og trådte i kraft 25. mai i år.

Beskatning av lønnsinntekter opptjent i internasjonal fart reguleres av skatteavtalens artikkel 14 punkt 3. På side 4 i proposisjonen er fordeling av beskatningsretten til lønnsinntekter opptjent på skip i internasjonal fart omtalt. Det framgår her uttrykkelig at lønnsinntekter opptjent på skip som er registrert i N.I.S kan skattlegges i den staten hvor sjømannen er bosatt. Norge har tilsvarende bestemmelse i en lang rekke skatteavtaler inngått etter at N.I.S ble opprettet i 1987.

Hovedformålet med skatteavtaler er å unngå dobbeltbeskatning, men også å unngå at inntekter og formue blir helt fritatt fra beskatning. Dette har vært et grunnleggende prinsipp i mer enn 40 år hvor Norge har forhandlet fram skatteavtaler med andre stater.

Når det gjelder lønnsinntekter opptjent av personer som ikke er skattemessig bosatt i Norge ved arbeid om bord på skip, har Norge i utgangspunktet hjemmel til å skattlegge lønnsinntekter opptjent på norsk registrerte fartøy, jf. skatteloven § 2-3 første ledd bokstav h punkt 1. Men vi har ikke hjemmel til å skattlegge lønn opptjent av personer bosatt utenfor Norden ved arbeid på skip registrert i N.I.S, jf. skatteloven § 2-3 første ledd bokstav h punkt 3.

I skatteavtaleforhandlinger legger Norge i all hovedsak til grunn de løsninger OECD anbefaler i sin modellskatteavtale. Hovedprinsippet er at skattyters bostedsstat alltid kan skattlegge inntekten, men at kildestaten også gis beskatningsrett til inntektstyper og formue med nær tilknytning til denne staten. Å legge til grunn internasjonalt anerkjente løsninger bidrar til forutberegnelighet for næringslivet og medvirker til at myndighetene i de land vi har skatteavtale med anvender avtalene likt.

Med dette utgangspunktet var det ikke grunnlag for at Norge skulle motsette seg at Polen som skattyters bostedsstat skal kunne skattlegge slike lønnsinntekter, særlig ikke når Norge ikke selv skattlegger inntekten, slik tilfellet er i forhold til Polen. Ikke-beskatning for Polen ville føre til dobbel ikke-beskatning av inntekten. Det har som nevnt gjennom 40 års skatteavtalepraksis vært Norges klare utgangspunkt at skatteavtaler ikke skal benyttes som instrument for å skape slik dobbel ikke-beskatning. Noe annet ville være å bidra til usunn skattekonkurranse, noe Norge arbeider aktivt i mot i internasjonale fora.

Artikkel 4 punkt 3 andre setning omhandler bare lønnsinntekter opptjent på skip registrert i N.I.S. Det kan være uheldig. Med utgangspunkt i de prinsipper for norsk skatteavtalepraksis jeg har skissert ovenfor, vil jeg, i samråd med nærings- og handelsministeren, kontakte polske myndigheter for å diskutere situasjonen.

SPØRSMÅL NR. 327

Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 29. november 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«NRK meldte torsdag 18. november at 2000 mindreårige ble plassert i glattcelle i 2009.

Har justisministeren kjent til omfanget av denne praksisen lenge, og hvilke tiltak vil regjeringen sette i verk for å sikre disse barna en forsvarlig behandling?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at jeg har en nullvisjon når det gjelder barn i fengsel. Den samme tanken ligger til grunn for å være tilbakeholden med

bruken av politiarrest overfor barn og - ikke minst - sikre at oppholdet i arresten/glattcellen blir så kort som mulig.

Jeg er imidlertid enig i at vi fortsatt har store utfordringer, men presiserer at bruk av politiarrest inngår i det pågående arbeidet med å følge opp NOU 2008:15 Barn og straff. Det skal fremmes en lovproposisjon for Stortinget til våren med konkrete forslag, sammen med en meldingsdel som behandler Regjeringens satsing når det gjelder helhetlig bekjempelse av barne- og ungdomskriminalitet, herunder bruk av politiarrest.

Når det gjelder spørsmålet om arrest påpeker de fleste høringsuttalelsene at det fortsatt vil være nødvendig å pågripe og plassere barn i arrest i enkelte situasjoner, men at det skal begrenses så langt som mulig. Det er da avgjørende å få på plass et forutsigbart og forpliktende samarbeid med barnevernet i de enkelte sakene der barn har begått så alvorlig kriminalitet at de utgjør en risiko både for seg selv og andre. Jeg samarbeider med barneministeren for å finne gode løsninger på disse utfordringene.

For å forhindre lange opphold i politiarrest vurderer vi imidlertid å innføre en særregel for barn under 18 år, slik at det innen 24 timer må finnes en løsning - enten løslatelse, et egnet oppholdssted eller fremstilling for varetektsfengsling, eventuelt med forslag til bruk av surrogat.

For å kunne redusere bruken av politiarrest for barn, kreves bedre oversikt over hvor mange barn som faktisk sitter i politiarrest, på hvilket grunnlag de er brakt inn og oppholdets varighet. Justisdepartementet ba derfor Politidirektoratet om et møte i august for å drøfte hvilke tiltak som kunne settes i verk umiddelbart. Det ble enighet om følgende satsing:

1. Monitorere omfanget av mindreårige i arrest. Informasjonen dette vil gi oss vil være et viktig kunnskapsgrunnlag for det forebyggende og tverrfaglige samarbeidet knyttet til barne- og ungdomskriminalitet, og for praksisen vedrørende mindreårige i arrest.

2. Vurdere hvordan politiarresten kan utstyres når det er et barn som settes inn, slik at barn plasseres i en celle som er utstyrt på en forsvarlig og human måte, og det legges til rette for at barnet får tilgang på voksenkontakt som dekker behovet for nødvendig omsorg.

Jeg vil forøvrig legge til at diskusjonen om bruk av politiarrest eller "glattcelle" kan være noe unyansert i det den ofte tilslører årsakene til at politiet fak-

tisk tar hånd om mindreårige. Politiet har hjemmel (og plikt) til å innbringe personer, også barn, etter reglene i politiloven. Dette gjelder blant annet tilfeller hvor barnet er ute av stand til å ta vare på seg selv, for eksempel på grunn av rus, eller hvor det er nødvendig for å håndheve den offentlige ro og orden. Politiet vil også kunne iverksette inngrep overfor barn som påtreffes under omstendigheter som klart kan innebære alvorlig fare for barnets helse eller utvikling, og hvor politiet vil måtte handle som et resultat av fravær av foresatte eller andre myndighetsorganer.

I en del tilfeller vil politiet også måtte ta hånd om barn som et ledd i bistanden til andre myndigheters virksomhet. Manglende inngrep fra politiets side kan representere et større problem, også for de barna det gjelder, enn at politiet handler i en gitt situasjon.

Når barn innbringes eller pågripes i en situasjon som er omfattet av politiets handleplikt, kan arrest eller "glattcelle" være eneste mulige oppholdssted i praksis, dersom de ikke svært raskt hentes av foresatte eller barnevernet. Opphold i politiarresten er en midlertidig løsning i påvente av ulike tiltak, som hjemkjøring, kontakt med foresatte, avhør, undersøkelser og eventuell løslatelse, samt eventuell beslutning om vedkommende skal fremstilles for varetekt og ventetid før slik fremstilling kan skje.

Jeg er av den oppfatning at bruk av politiarrest for barn skal begrenses til et absolutt minimum, både med hensyn til antall barn og lengden på oppholdet. For de barn der opphold i arrest ikke kan unngås, skal barnas særlige rettigheter og behov knyttet til det faktum at de er barn ivaretas under oppholdet. Forutsetningen for å redusere antall barn i politiarrest, samt lengden på oppholdet der, er imidlertid at det foreligger alternativer. Dette krever tett og forpliktende samarbeid mellom politi, barnevern, helsevesen og andre.

SPØRSMÅL NR. 328

Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 25. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Arbeidslivstelefonen bør se etter andre finansieringskilder, blant annet fra partene i arbeidslivet. Men da en slik prosess vil ta tid, er det for året 2011 slik at tilbudet trolig vil forsvinne om ikke staten fullfinansierer det.

Vil statsråden bidra med de nødvendige midler så arbeidslivstelefonen kan opprettholdes?»

BEGRUNNELSE:

Arbeidslivstelefonen driftes av bruker- og pårørendeorganisasjonen Mental Helse og har eksistert i

8 år. Kjernevirksomheten er å veilede enkeltpersoner som har en utfordring i forbindelse med arbeidslivet. Målsettingen med tjenesten er å forebygge utstøting og øke inkludering i arbeidslivet. Rådgiverne på Arbeidslivstelefonen innehar bred erfaring og kompetanse fra yrkeslivet og har kjennskap til lover og regler som gjelder for arbeidslivet. Rådgiverne har tid til innringerne, og har ofte flere samtaler over tid for å bistå dem gjennom en prosess. Arbeidslivstelefonen mottar i gjennomsnitt ca. 100 henvendelser i måneden, og har registrert en økning i antall innringere på nærmere 30% det siste året. Både arbeidstakere, arbeidsgivere og de som ønsker seg inn i arbeidslivet bruker tjenesten.

Arbeidslivstelefonen er et lavterskeltilbud som kan bidra til å hindre utstøting fra arbeidslivet. Mange av henvendelsene kommer fra personer som av ulike årsaker ikke opplever at de har nådd frem verken ovenfor arbeidsgiver, NAV eller fagforening. Erfaringene fra telefonen formidles også videre.

Helsedirektoratet markedsfører Arbeidslivstelefonen som en av løsningene i sin nye kampanje om arbeid og psykisk helse.

Arbeidslivstelefonen hadde i 2010 et driftsbudsjett på kr 1 630 000,-. De mottok kr 1 150 000,- i driftsstøtte fra Arbeidsdepartementet over Kap 601 Utredningsvirksomhet, forskning m.m. post 70.

Mental Helse har tidligere bidratt med en egenandel på inntil 20 prosent, men ser seg nå ikke i stand til å videreføre bidraget innenfor rammen som skal drive organisasjonen. I løpet av 2011 bør det etter spørsmålsstillers mening være et mål, og muligens et krav, å få partene i arbeidslivet til å bidra til finansiering av et slikt viktig tilbud, men en slik prosess vil ta litt tid.

Svar:

For denne regjeringen er det et mål at alle som kan og vil arbeide, skal kunne gjøre det. Og arbeid til alle handler om mer enn å holde arbeidsledigheten nede. Det handler også om å skape et arbeidsliv med plass til flere, der færre faller ut og må leve på offentlige stønader. I tillegg til å inkludere og tilrettelegge

for de som sliter med psykiske helseproblemer, må vi skape et arbeidsliv som i seg selv forebygger og ikke skaper psykiske belastninger.

Det er mitt syn at "Arbeidslivstelefonen" til Mental Helse gir viktig veiledning og støtte til mange mennesker i vanskelige arbeidssituasjoner og departementet har siden 2002 gitt støtte til prosjektet. Det er klart behov for et slikt lavterskeltilbud for personer som opplever psykososiale problemer i arbeidet, og også for arbeidsgivere som trenger veiledning i vanskelige saker.

Da Arbeidslivstelefonen ble opprettet som et prøveprosjekt i 2002 var det basert på at driftstilskuddet fra staten skulle utfases etter endt prøveperiode. Imidlertid ble det besluttet at tiltaket skulle opprettes som et varig tilbud og det ble derfor opprettet en fast post på statsbudsjettet med et tilskudd på 1 million kroner (2005) som på det tidspunktet utgjorde ca. 80 pst. av budsjettet til Arbeidslivstelefonen.

I de årlige søknadene fra Mental Helse har totalbudsjettet til drift av Arbeidslivstelefonen økt kraftig i perioden 2007 – 2010, fra 1,3 millioner kroner i 2007 til 1,65 millioner kroner i 2009, uten at det er basert på økt aktivitet eller økning i antall henvendelser. I årsrapportene for 2007 – 2009 fremgår det at Arbeidslivstelefonen har ca. 1100 henvendelser pr. år. Fremlagte årsregnskap har vist at reelle driftskostnader har vært lavere enn budsjettert i perioden.

Arbeidsdepartementet har på den bakgrunn opprettholdt det opprinnelige tilskuddsbeløpet fra 2005 med tillegg for årlig pris- og lønnsvekst. Vi har for øvrig merket oss at Mental helse ikke lenger ser seg i stand til å bidra med en andel av driften (ca. 20 %), og er enig med representanten Røe Isaksen i at organisasjonen da bør se etter andre finansieringskilder, for eksempel partene i arbeidslivet.

Departementet har ikke mottatt søknad fra Mental Helse om tilskudd til Arbeidslivstelefonen for 2011 og det er derfor ikke tatt stilling til spørsmålet om eventuelt økt tilskudd for 2011 basert på økt aktivitetsnivå.

SPØRSMÅL NR. 329**Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 26. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«I Hedmark møter mange reisende med offentlige transportmidler ofte stengte eller dårlige venterom. Dette gjør at mange kvier seg for å reise med buss eller tog.

Hva vil statsråden bidra med for å gi reisende et bedre tilbud på dette området?»

Svar:

Jernbaneverket informerer meg om at venterommene på togstrekningene i Hedmark for det meste har god standard og at åpningstidene er tilpasset togenes avgangstider. Hærverk gjør det dessverre umulig å holde venterommene åpne hele eller store deler av døgnet. Jernbaneverket skal i desember i år pusse opp 2 venterom i Hedmark, og på Elverum skysstasjon pågår det en større ombygging. Noen reisende vil nok dessverre oppleve enkelte ulemper i perioden oppussing og ombygging pågår. Jernbaneverket har informert meg om at det ikke er stengte venterom på stasjoner der det er behov for venterom, og dersom endringer i reisemønster tilsier endret behov for venterom på en stasjon, forsøker Jernbaneverket å tilpasse seg dette.

NSB har ikke betjent billettsalg på alle stasjoner men forsøker å finne gode løsninger med Jernbaneverket for å kunne tilby de reisende venterom på stasjoner som har et visst trafikkgrunnlag.

Det er Jernbaneverket som har ansvaret for venterommene på de ulike stasjonene. Der det er annen type virksomhet på stasjonen, som for eksempel kiosksalg og togekspedisjon vil ofte disse bidra med oppsyn og åpning/stenging av venterommene. Der det ikke er annen virksomhet er det som regel installert løsninger av typen tidslås med ettersyn fra vakt-selskap eller av Jernbaneverket selv.

NSB har informert meg om at det på følgende stasjoner er venterom tilgjengelig store deler av driftsdøgnet mandag til fredag, de fleste også i helgene: Røros, Os, Tolga, Tynset, Alvdal, Atna, Koppang, Rena, Elverum, Løten, Moelv, Brumunddal, Hamar, Stange, Tangen, Kongsvinger og Skarnes.

På www.nsb.no og www.jbv.no finnes det nærmere informasjon om åpningstider, billettautomater, tilrettelegging for bevegelseshemmede og eventuelle andre servicetilbud.

SPØRSMÅL NR. 330**Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Irene Johansen****Besvart 26. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Hva er begrunnelsen for at prosjektet Sandbukta-Moss-Kleberget ikke har fått avsatt nødvendige planmidler i forslaget til statsbudsjett for 2011, når det hevdes fra ulike fagmiljøer at begrunnelsen om manglende plankompetanse i Jernbaneverket og i markedet for øvrig ikke medfører riktighet; hvorfor er Jernbaneverkets plankompetanse prioritert brukt på andre prosjekter framfor dette, og hva vil statsråden gjøre for å sikre at nødvendig plankompetanse er på plass slik at prosjektet kan prioriteres for videre planlegging i 2012?»

BEGRUNNELSE:

I forslag til statsbudsjett for 2011 kap. 1350 Jernbaneverket, framheves at

"endrede planforutsetninger og høyere prioritering av vedlikehold sammen med Jernbaneverkets anstrengte ressursituasjon innen jernbanefagene og særlig innen signal, medfører at noen av de store investeringsprosjektene får en noe forskjøvet planframdrift. Dette gjelder blant annet Sandbukta. Moss-Kleberget."

Videre står det at:

"Prosjektet er prioritert i Nasjonal transportplan 2010-2019, hvor det i perioden 2010-2013 er planlagt satt av 250 mill kr. hovedplanen er godkjent og neste fase er detaljplanlegging og revisjon av eksisterende reguleringsplan. prosjektet har kostnadsoverslag fra hovedplan på kr 2.907 mill kr. Det er ikke satt av planmidler til prosjektet i 2011 da Jernbaneverket mangler kapasitet til videre planlegging, spesielt innen signal. Detaljplanlegging og prosjektering vil bli gjennomført så snart Jernbaneverket har nødvendig plankompetanse på plass. Samferdselsdepartementet regner med at dette kan skje senest i 2013."

Samtidig kan man lese i media (Teknisk Ukeblad) at det hevdes fra ulike aktuelle miljøer at Jernbaneverket ikke har gjort nødvendige tiltak for å skaffe seg denne kompetansen, og at det er ledig plankompetanse som kan brukes. Jernbaneverket har hatt god tid til å skaffe seg og bygge opp signalkompetanse, og har de siste 5 år hatt forutsigbart høye budsjetter. Likevel har Jernbaneverket ikke fått bygget opp organisasjonen i tide til å gjennomføre den vedtatte transportplanen. Dette lider nå vedtatte investeringsprosjekter av. I tillegg viser det seg at hverken NSB eller Jernbaneverket har planlagt tilstrekkelig for innfasingen av nye togsett og ny ruteplan fr 2012, til tross for at dette har vært planlagt og kjent de siste 4-5 år. Det kan synes som om dagens rekrutteringsstrategi og planstrategi bør revurderes.

Svar:

Som opplyst i Prop. 1 S for 2011 er det gjort endringer i forhold til planforutsetningene som ble lagt til grunn for planforslaget i Nasjonal transportplan 2010-2019. Dette og høyere prioritering av vedlikehold sammen med Jernbaneverkets anstrengte ressurs- situasjon innen jernbanefagene, har ført til at enkelte av de store investerings- prosjektene får en noe forskjøvet planframdrift i forhold til Nasjonal transportplan 2010-2019. Sandbukta – Moss – Kleberget er et av disse prosjektene. I Nasjonal trans-

portplan er det avsatt 250 mill. kroner i planperioden 2010-2013 til oppstart av prosjektet Sandbukta – Moss – Kleberget. Prosjektet var i NTP kostnadsberegnet til i underkant av 3 milliarder kroner. Dette tilsier en høy prioritering i siste seksårsperiode 2014-2019 for å sikre rasjonell anleggsgjennomføring.

Samtidig som bevilgningene til jernbaneformål har økt, har det vært en høy avgang av fagpersonell de siste årene. Dette har ført til mangel på nøkkelkompetanse innen flere kritiske fagområder. Mangelen på kompetanse innen signalfag er i dag begrensende for Jernbaneverkets kapasitet til å planlegge og gjennomføre nye investeringsprosjekter.

Alle signalressurser i Jernbaneverket er nå samlet i en organisasjon for å oppnå bedre ressursutnyttelse, kompetanseoverføring og prioritering. Også i årene som kommer vil det være stort behov for nyrekruttering til flere av de tradisjonelle jernbanefagene på grunn av en ugunstig alderssammensetning og høy naturlig avgang. I Prop. 1 S for 2011 er det gjort nærmere rede for hvilke tiltak Jernbaneverket har satt i gang for å skaffe seg nøkkelkompetanse.

Situasjonen med mangel på bl.a. kritisk nøkkelkompetanse innen signalfagene gjør at planoppgavene må prioriteres svært strengt. Planressurser til større vedlikeholds- og fornyelsestiltak på jernbanenettet med bakgrunn i erfaringene fra sist vinter har høy prioritet. Store planoppgaver som også krever knappe planressurser er bl.a. Follobanen, konseptvalgutredninger for store investeringsprosjekter samt infrastrukturtiltak for å møte ny grunnrutemodell.

Jeg viser ellers til at det i Prop. 1 S for 2011 orienteres om at detaljplanlegging og prosjektering vil bli gjennomført så snart Jernbaneverket har nødvendig plan- kompetanse på plass. Samferdselsdepartementet regner med at dette kan skje senest i 2013.

Jeg viser for øvrig også til mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 173 fra Tage Pettersen av 5. november 2010.

SPØRSMÅL NR. 331

Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 29. november 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Tinglysing, slik som i tilfellet med EDR, vil for mange mennesker oppleves som en belastning og en krenkelse av personvernet.

Hva vil statsråden gjøre for å endre rutinene ved Statens Kartverk, og gjøre det enklere for personer å reservere seg mot uønsket offentliggjøring av eiendomsoverdragelser?»

BEGRUNNELSE:

I dag er det fullt innsyn i forhold til eier, kjøpesum, heftelser m.m. ved eiendomsoverdragelser gjennom Statens Kartverk, Grunnboken. Dette materialet går videre til det sentrale eiendomsregisteret EDR, som videre er tilgjengelig for bl.a. aviser. På denne måten offentliggjøres masse privat informasjon i tilknytning til navn på eiendomseiere, kjøpesummer, konkrete eiendommer osv. Mange setter pris på denne åpenheten, men det er også personer som føler at en tvungen offentliggjøring av privat informasjon er en krenkelse av personvernet. Kriteriene for å unntas fra slik offentliggjøring er svært strenge, og er forbeholdt personer utsatt for personfølgelse, trusler e.l. Øvrige menneskelige hensyn anses som irrelevante, og medfører derfor en ufrivillig offentliggjøring av bl.a. bosted for svært mange. Spørsmålsstiller mener det er betenkelig i seg selv at staten, som skal beskytte befolkningen, offentliggjør sensitiv informasjon om borgerne. Enda verre er det når det i praksis er umulig å reservere seg mot den slags uønsket publisering. Spørsmålsstiller håper derfor statsråden vil sette seg inn i denne problemstillingen, og ta grep for å ivareta borgernes grunnleggende rett til personvern. I den forbindelse så ønskes også svar på hva evt. personer som opplever avslag på reservasjon kan gjøre for å unngå uønsket publisitet omkring egen bolig.

Svar:

Det behandles og publiseres stadig flere personopplysninger om norske borgere, både av staten og av private. Noen av disse behandlingene er lovregulert, andre er det ikke. Når det gjelder behandling av opplysninger om eiendomsoverdragelser, er offentlighet omkring disse opplysningene regulert i lov om tinglysing av 7. juni 1935 nr. 2 med tilhørende forskrifter. Det er viktig at tinglyste rettigheter og heftelser i fast eiendom er offentlige, slik at kjøpere og selgere lett kan skaffe seg opplysninger om de rettigheter og forpliktelser som er knyttet til en fast eiendom i forbindelse med en eventuell overdragelse. Stortinget har derfor besluttet at opplysningene skal være offentlige.

Av forskrift om tinglysing 3. nov. 1995 nr. 875 § 20 fremgår at informasjonen i grunnboken er offentlig. Den kan bestilles og utleveres på ulike måter til ulike brukergrupper. Videre følger det av lov om be-

handling av personopplysninger av 14. april 2000 nr. 31 (personopplysningsloven) § 7 at denne loven bare i svært begrenset grad gjelder for behandling av personopplysninger til bruk for journalistiske formål. Pressens publisering av informasjon om eiendomsoverdragelser anses å være en behandling av personopplysninger for journalistiske formål som faller utenfor grunnkravene i personopplysningsloven.

En sak om pressens behandling og publisering av opplysninger om eiendomsoverdragelser var til behandling i Datatilsynet i 2007, Datatilsynet uttalte den gang at personopplysningslovens grunnkrav til behandling av personopplysninger ikke kom til anvendelse på forholdet, jf. ovenfor, og avviste å behandle saken. Det ble også henvist til at "...Stortinget har vurdert det dit hen at opplysninger om eiendomsoverdragelser av ulike hensyn bør tilfalle offentligheten". Avvisningsvedtaket ble påklaget til Personvernemnda (PVN), som opprettholdt Datatilsynets vedtak med grunnlag i en vurdering av personopplysningsloven § 7 om behandling av personopplysninger i journalistisk virksomhet (jf. PVN 2007-03).

Pressen har, og skal ha, stor frihet i sitt arbeid. Å begrense dens adgang til å benytte offentlig tilgjengelige opplysninger i den journalistiske virksomheten er neppe ønskelig. Dette forsterkes i denne saken av at opplysningene det her er snakk om, ikke er av integritetskrenkende karakter, og ikke fremstår som opplysninger det på generelt grunnlag er nødvendig å underlegge et særskilt vern. Opplysningene er ikke blant de personopplysninger som personopplysningsloven § 2 nr. 8 definerer som sensitive personopplysninger. Heller ikke andre hensyn tilsier at de bør underlegges særskilt vern mot bruk i journalistisk virksomhet. For øvrig bemerkes, slik det også kommenteres i spørsmålet, at opplysninger om personer med beskyttelsesbehov, for eksempel personer tildelt hemmelig adresse, ikke er offentlig tilgjengelige i grunnboken. Disse opplysningene gjengis dermed heller ikke av pressen ved offentliggjøring av eiendomsoverdragelser. Slik jeg ser det, gir dette det nødvendige vernet for dem som trenger det.

Når dette er sagt, har jeg forståelse for spørsmålsstillerens bekymring for den stadig økende publiseringen og kommersialiseringen av personopplysninger. Jeg følger utviklingen på området og vil vurdere tiltak dersom jeg mener utviklingen gir grunn til det.

SPØRSMÅL NR. 332**Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 26. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede er gjort kjent med at det ikke utføres flere fedmeoperasjoner ved Aker Sykehus i 2010, som følge av de økonomiske rammevilkårene. Samtidig er ventetider og ventelister for denne behandlingen svært lang, noe som medfører store samfunnsøkonomiske utgifter.

Er statsråden tilfreds med denne situasjonen, og vil hun sørge for at den totale kapasiteten ved Aker og andre sykehus blir benyttet fullt ut i 2011?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at det ikke utføres flere fedmeoperasjoner ved Aker Sykehus i 2010, som følge av de økonomiske rammevilkårene. Samtidig er ventetider og ventelister for denne behandlingen svært lang, noe som medfører store samfunnsøkonomiske utgifter.

Slik HUNT-3 undersøkelsen viser, er Norge i ferd med å utvikle en form for fedmeepidemi, og det er derfor stort behov for å satse på forebyggende tiltak. Uansett så er det nødvendig å sørge for at personer som har utviklet sterk overvekt med behov for fedmeoperasjon blir gitt dette så raskt som mulig.

Undertegnede mener det er behov for å benytte full kapasitet knyttet til fedmeoperasjoner ved Aker og andre sykehus, spesielt sett i lys av de samfunnsøkonomiske faktorene og potensialet for bedret livskvalitet for svært mange mennesker.

Det bes derfor om statsrådens redegjørelse knyttet til hva hun vil gjøre for å sikre at denne pasientgruppen blir gitt den behandling som er påkrevd uten å måtte vente i det som må betegnes som ekstremt lang tid.

Svar:

Forekomsten av overvekt og fedme er økende både blant barn og voksne i Norge. Når vi samtidig vet at fedme øker risikoen for å utvikle for eksempel diabetes og hjerte- og karsykdommer er det klart at økningen er bekymringsfull og en betydelig utfordring for helsetjenesten og helsemyndighetene. Jeg er derfor enig med representanten i at det er viktig å satse på forebyggende tiltak. Endrede kostvaner og økt fysisk aktivitet er viktige tiltak for pasienter med overvekt og fedme, og mange trenger også individuelt tilrettelagt oppfølging.

Helse Sør-Øst RHF har orientert meg om at de

gjennom flere år har hatt fokus på å utvikle et godt tilbud til mennesker med sykkelig overvekt. Tilbudet er fortsatt under nøye vurdering for å finne det riktige nivået både på operasjonskapasitet og behandlingstilbud innen livsstilsendring. Tiltak rettet inn mot livsstilsendring og forebyggende helsearbeid er tiltak som intensiveres i hele regionen i samarbeid med kommunehelsetjenesten.

Operasjon er ingen enkel løsning for å få redusert vekten til et nivå som ikke representerer helsefare, og bør som hovedregel være en siste utvei. Pasientene trenger grundig forberedelse av 1-2 års varighet. Samtidig er komplikasjonsfaren betydelig ved denne type operasjoner grunnet ofte dårlig almenntilstand i pasientgruppen. En grundig forberedelse både fysisk og mentalt, samt noe vektreduksjon, er svært ofte nødvendig. Etter operasjonen vil det i de fleste tilfeller være nødvendig med livslang oppfølging, bl.a. for å forhindre mangelsykdommer. Alle regionale helseforetak, inkludert Helse Sør-Øst RHF, har bygget opp en betydelig kapasitet innen fedmeoperasjoner, i tråd med styringskrav i Oppdragsdokumentet.

Når det gjelder spørsmålet om Oslo Universitetssykehus Aker og de økonomiske rammevilkår, vil jeg minne om at den totale økonomiske rammen til de regionale helseforetakene fastsettes hvert år i statsbudsjettet. Den består av et rammetilskudd (basisfinansiering) og et aktivitetsbasert tilskudd (ISF-ordningen). Finansiering av spesialisthelsetjenesten skal understøtte de regionale helseforetakenes sørgeforansvar. Deler av helseforetakenes budsjett er knyttet til antall pasientbehandlinger (ISF-ordningen). Prioriteringene som gjøres med hensyn til hvilke pasienter som skal behandles, og hva slags behandling den enkelte pasient gis, skal imidlertid være uavhengig av de aktivitetsbaserte tilskuddene. Innsatsstyrt finansiering er således ikke et verktøy for å prioritere mellom pasientgrupper eller behandlinger. Det medfører at dersom Oslo Universitetssykehus Aker har pasienter som etter prioriteringsforskriften er rettighetspasienter med en individuelt fastsatt behandlingsfrist, så er ikke finansiering et argument for å utsette behandlingen. Det er den medisinskfaglige vurderingen og forsvarlighetskravet som skal ligge til grunn i det enkelte tilfellet.

Helse Sør-Øst RHF vil, som et ledd i forberedelsene til oppdrag og bestilling i foretaksgruppen for 2011, nøye vurdere om kapasiteten innen operasjoner for sykkelig overvekt bør økes.

SPØRSMÅL NR. 333**Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 30. november 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hva har regjeringen gjort av konkrete tiltak vedrørende oppfølgingen av henvendelsen og etableringen av CERN-datasenter i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Teknisk Ukeblad 18. november 2010 har artikkel med følgende overskrift: "Slik glipper CERN-drømmen."

Finland seiler nå opp som en favoritt i forbindelse med etablering av CERN-datasenter.

FrP stilte spørsmål til Nærings- og handelsministeren, dokument 15:139 (2010-2011), om hva regjeringen og ikke minst statsråden hadde gjort i forbindelse med CERN saken.

Fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren svarte at CERN-prosjektet er et interessant internasjonalt referanseprosjekt samt at statsråden er i dialog med berørte departement med tanke på å uttrykke norske myndigheters interesse for at denne type grønne datasentre lokaliseres i Norge. Det ble understreket at frist for tilbakemelding til CERN er innen utgangen av november 2010.

Viktige forutsetninger er offentlig delfinansiering for etablering av prosjektet, innflyttingsklare lokaliteter, dernest gode låne- og tilskuddsordninger for utvikling og drift av prosjektet.

Regjeringens manglende respons på henvendelsen medførte at konkurrerende fjellhallprosjekt vurderte å slå seg sammen og arbeide for å sikre at CERN sitt datasenterprosjekt ble sikret etablering i Norge.

Nå ser dette til å glippe grunnet regjeringens passive rolle.

FrP anser det som en vesentlig svekkelse at saken vedrørende henvendelsen fra CERN ikke er tillagt Nærings- og handelsministeren.

Svar:

Jeg viser til mitt svar på spørsmål 139 fra representanten Nesvik.

CERN-prosjektet er et interessant internasjonalt referanseprosjekt, siden CERN er en meget viktig aktør i markedet for store datasentre. Det er et stort engasjement i saken i Norge og jeg er kjent med at ni ulike prosjekter vurderer å levere tilbud til CERN. Regjeringen er positiv til etablering av datasentre i Norge.

Som ansvarlig for regjeringens samordning av IT-politikken synes jeg det er meget interessant dersom en norsk aktør når opp i denne konkurransen og får huse datakapasitet for en internasjonal og tung aktør som CERN. CERN-prosjektet er som nevnt i forrige svar, et potensielt internasjonalt referanseprosjekt for norsk IKT-bransje.

Norske myndigheter har ikke mottatt direkte henvendelser fra CERN i saken utover det at CERN i juli i år formelt har anmodet medlemslandenes regjeringer om å uttrykke interesse for å bli vertsland for et nytt datasenter for CERN. I forbindelse med denne anmodningen ble det ikke framsatt noe konkret krav om finansielt bidrag fra aktuelle medlemsland. CERN vil forholde seg til tilbud fra industriaktører i medlemslandene i en anbudskonkurranse. CERN vil altså ikke forutsette at myndigheter i medlemslandene må involvere seg eller stille seg bak tilbudene. CERN har heller ikke bedt norske myndigheter om delfinansiering av prosjektet.

Teknisk Ukeblad skriver i artikkelen representanten viser til blant annet at et "norsk tilbud til CERN vil i praksis måtte inneholde et element av offentlige subsidier". Vi har vurdert mulige økonomiske bidrag, men vår vurdering er at direkte bidrag til aktuelle norske aktører er konkurransevridende og i strid med forbudet mot statsstøtte i EU/EØS-regelverket og således uaktuelt. Aktørene kan imidlertid benytte seg av det ordinære virkemiddelapparatet, herunder Innovasjon Norges og SIVAs ordinære virkemidler. Så vidt meg bekjent har Innovasjon Norge orientert aktørene om sine virkemidler og tilgjengelige rammer.

Regjeringen vil fremme Norge som vertsland overfor CERN. Dette vil vi gjøre med det første i brevets form.

I tillegg vil statssekretær Ravlum reise til Genève for å legge frem for CERNs ledelse fortrinnene ved etablering av dette datasenteret i Norge. Norsk IKT-bransje vil også være med i delegasjonen. Som grunnlag for å fremme norske interesser best mulig, har departementet mottatt innspill og synspunkter fra de aktuelle norske tilbydere på hvordan en bør argumentere for CERN slik at de velger Norge som lokasjon for sitt datasenter. Disse vil bli viderefremmet til CERNs ledelse ved det aktuelle besøket.

SPØRSMÅL NR. 334**Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 1. desember 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Det vises til Dok.15 nr. 190 (2010/11). Det brukes energi når gass transporteres i rør eller på skip. Tilsvarende er det energitap i strømmettet. Dette burde være viktige parameter i energipolitikken.

Kan statsråden gi et anslag for energiforbruk (energiforbruk som prosentandel av energimengde transportert) ved transport av gass fra Kårstø til Tyskland, og anslag for energitap i strømmettet (energitap som prosentandel av energimengde transportert) ved import av strøm fra Danmark til Midt-Norge?»

Svar:

Gassco opplyser at estimert energiforbruk ved å transportere gass fra Kårstø til Tyskland, målt i energiforbruk som prosent av energimengde transportert, er 0,5 prosent.

Statnett opplyser at tapet på overføring av strøm over likestrømskablene mellom Danmark og Norge isolert sett vil ligge på om lag 4 prosent. Tapet i over-

føringsledninger i sentralnettet innenlands ligger gjennomsnittlig på om lag 1 til 2 prosent, avhengig av den hydrologiske situasjonen og mengden import/eksport på det aktuelle tidspunktet.

Nå er det ikke slik at importert kraft fra Danmark flyter direkte til Midt-Norge. I de timer på døgnet hvor kraften importeres fra Danmark til Norge vil kraften komme inn til Sør-Norge og i all hovedsak konsumeres der. Kraftflyten som ellers ville ha gått til Sør-Norge vil dermed fortrennes til andre områder i Norge, deriblant Midt-Norge. Midt-Norge importerer i perioder kraft både fra Sør-Norge, Nord-Norge og Sverige.

Jeg mener derfor at premisset for spørsmålet ikke reflekterer fullt ut det som skjer i strømmettet gjennom vår kraftutveksling med Danmark. Følgelig gir det heller ikke mening å estimere et presist anslag på tapet som oppstår ved import av kraft fra Danmark og videre transport til Midt-Norge.

SPØRSMÅL NR. 335**Innlevert 18. november 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 25. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Stavanger Aftenblad skriver 18.11.10 at Petroleumstilsynet (Ptil) unnlot å granske en alvorlig hendelse på Gullfaks C i vår. Først da Statoil kom med sin gransking, kalte Ptil inn til et møte som resulterte i at Statoil stanset boreaktivitet på Gullfaks. APs stortingsrepresentant Eirin Sund sier hun "tar de for gitt at Statoils gransking er laget i dialog med Ptil og etter de krav myndighetene stiller."

Ble Statoils gransking gjennomført i dialog med Ptil?»

Svar:

Statoil opplevde under boring av brønn 34/10-C-06A på Gullfaks C flere tilfeller av ustabilitet og senest tap av brønnkontroll 19. mai 2010. Dette resul-

terte i en langvarig operasjon med det utfall at brønnen ble plugget igjen i juli 2010. Petroleumstilsynet (Ptil) fulgte utviklingen tett, både under hendelsen og etter denne.

Selskapets plikt til å følge opp hendelser

Regelverket for helse, miljø og sikkerhet i petroleumsvirksomheten krever at den ansvarlige (operatøren) skal granske inntrufne fare- og ulykkessituasjoner som opptrer hyppig eller som har stor faktisk eller potensiell konsekvens. Hendelser av mindre alvorlig karakter er det normalt å kalle for avvik, og i disse tilfellene vil selskapet ha en selvstendig plikt til å analysere/finne årsakene til avviket og iverksette korrigerende tiltak. Både plikten til å granske og til å behandle avvik er utslag av en gjennomgående tankegang om at det er den som driver aktiviteten som er

ansvarlig for å drive forsvarlig og også nærmest til å finne årsakene til det som går galt. Statoil har på denne bakgrunn gjennomført en gransking av hendelsen på Gullfaks C. Myndighetenes oppfølging kommer i tillegg til selskapet egen oppfølging.

Ptils oppfølging

Ptil har fulgt opp hendelsen med tap av brønnkontroll på Gullfaks C tett, og har gjennomført flere ulike aktiviteter rettet mot å klarlegge årsaksforholdene rundt hendelsen.

Oppfølgingen har vært rettet mot hvordan Statoil har håndtert hendelsen, og mot selskapets planlegging og gjennomføring av brønnarbeidet. Ptil har i dette arbeidet hatt dialog med Statoil, så vel som de øvrige rettighetshaverne på Gullfaks. Ptil har hatt tett oppfølging av Statoils innsats for å gjenopprette barrierer og sikre brønnen.

Ptil gjennomførte i tidsrommet 8. – 15. oktober 2010 et tilsyn med Statoils planlegging av brønn 34/10-C-06A. Tilsynet omfattet intervjuer med personer med sentrale roller knyttet til planlegging av brønnen, og gjennomgang av relevant dokumentasjon fra planleggingsprosessen for å belyse krav, vurderinger

og beslutninger som lå til grunn for gjennomføring av arbeidet.

Ptil har også fulgt opp Statoils interne gransking av hendelsen. Rapporten fra denne granskningen ble overlevert Ptil 5. november og resultatene og konklusjonene herfra er vurdert i forhold til Ptils videre oppfølging.

Granskning er et blant flere mulige virkemidler Ptil kan benytte i forbindelse med tilsynet. I denne saken har Ptil over flere måneder hatt en løpende dialog med selskapet, gjennomført et tilsyn på 7 dager mot den aktuelle brønnoperasjonen og i tillegg foretatt en gjennomgang av selskapet egen granskning. I slike tilfeller kan de ”normale” tilsynsaktiviteter bli så grundige at de kan sammenlignes med en granskning.

Ptil har i forkant av granskningen mottatt Statoils mandat for granskning for eventuelle kommentarer. Ptil ga sine kommentarer til mandatet 14. juli 2010. Det fremgår således at Ptil har fulgt Statoils oppfølging og granskning av hendelsen på Gullfaks C tett, og at det parallelt er gjennomført et meget grundig tilsyn. Dette har også ført til strenge reaksjoner og krav til oppfølging fra Ptils side.

SPØRSMÅL NR. 336

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen

Besvart 1. desember 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vi får fleir henvendingar frå folk som ikkje lenger vil få levert posten der dei bor. På Vingrom i Lillehammer er det innbyggjarar som har fått 3,7 km til postkassen. Det er folk med sviktande helse, dei disponerar ikkje bil og brukar ikkje internett. I Sjødalen i Vågå blir gjeldande postomdeling for påske og sommarsesongen stoppa. I sommarsesongen er det m.a. 12 verksemder som er avhengige av ei god postomdeling her.

Vil statsråden foreslå å endre konsesjonsvilkåra eller anna for å få ein betre postomdeling i distrikta?»

GRUNNGJEVING:

Bakgrunnen for at Vingrom er nemnt er at det her er innbyggjarar som har sviktande helse, ikkje disponerar bil og dermed har avgrensa mogelegheit for å henta posten ved eigen hjelp. Dei bor i sine barnomsheimar og det kan umogeleg vera meining i at folk må flytte for å kunne ta del i samfunnet vårt.

Dette er ein generasjon som heller ikkje bruker internett på same måte som dagens oppveksande generasjon, og dermed gradvis blir utestengt.

I eit brev frå Posten Norge AS av 20.08.10 til næringsdrivande i Sjødalen i Vågå, der dei blir informert om at den innarbeidde og gjeldande postomdelinga for påske og sommarsesongen skal opphøyre frå og med 2011. Sjødalen blir i brevet definert som hytteområde.

Det er fleire fastbuande i Sjødalen. I påskesesongen er det 11 verksemder og i sommarsesongen er det 12 verksemder som er avhengig av ei god og framtidretta postomdeling. Det blir for dei fleste meir enn ein times bilkøyning å hente posten på Randsverk der den nå skal leverast. To verksemder er i tillegg avhengige av å samordne med rutetidene til Gjendebåten. Store delar av dagen vil for desse verksemdene gå med til posthenting, om leveringa blir flytta til Randsverk. I dag blir posten levert til Gjendebåten som tek posten med til desse verksemdene.

Det harmonerer ikkje når Statens vegvesen gjennom Nasjonale turistvegar vil opparbeide eit ikonpunkt ved Gjendeosen til nærare 100 million kroner og Innovasjon Norge og andre offentlege aktørar yter årleg store bidrag til verksemdene i Sjødalen samtidig som Posten vil stoppe leveringa.

Desse tilfella som eg er nemner, er ikkje unike, men er døme på ein etter mitt syn, feil utvikling.

Svar:

Alle som bur i Noreg skal ha gode posttenester der dei bur. Dette inneber mellom anna inn- og utlevering av postsendingar seks dagar i veka og tilgang til Posten sitt ekspedisjonsnett (postkontor, post i butikk eller landpostrute).

Posten har undersøkt dei sakene som vert tekne opp i spørsmålet. Posten held seg til gjeldande krav om plassering av postkasser i konsesjonen. Postmottakarar med varige eller mellombelse funksjonshemmingar og som ikkje er i stand til å henta posten sin sjølve, vil kunna få levert posten ved døra etter reglane i konsesjonen.

Erfaringane frå handsaminga av gjeldande regelverk vil verta tatt med når eg skal leggja fram forslag til ny postlov for Stortinget. Krava til postkasseplassering vil verta vurdert i samband med arbeidet med ein ny konsesjon til Posten Norge AS.

SPØRSMÅL NR. 337

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 26. november 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Sjømatnæring er i stadig vekst hvor bl.a. Østen fremstår som et marked med et enormt fremtidig potensial. Markedet nås mest effektivt med flyfrakt. Imidlertid fraktes enorme mengder laks fra anlegg i nord på bil til internasjonale flyplasser eller til Gardermoen for videre transport.

Hva kan statsråden og eventuelt virkemiddelapparatet bidra med for at eksempelvis lufthavnene i Evenes, Bodø og ev. andre lufthavner i nord kan benyttes som destinasjoner for direkte flyfrakt til Østen eller andre kontinent?»

BEGRUNNELSE:

Enorme mengder med i hovedsak laks kjøres på trailer fra den nordlige landsdel til lufthavner i utlandet for videre forsendelse til kontinentet. Flyfrakt til diverse land i Asia har vært meget vellykket. Særlig for fersk fisk som har den største markedsvekst, er flyfrakt eneste alternativ. Imidlertid vil flyfrakt fra lufthavner nær produsentene kunne bidra til å gjøre sjømatnæringens muligheter i markedet enda bedre, i og med at tiden fra slakt til fisken når markedet i Asia vil kunne forkortes kraftig. Av ulike grunner har det hittil vært lønnsomt å benytte lufthavner i utlandet eller i stor avstand fra slakteriene i nord, på tross av at det i nord ligger lufthavner som uten vanskeligheter vil kunne betjene flyfrakt til Østen. Kvalitetsgevin-

sten ville kunne bli betydelig ved å bruke lufthavner i nord. Vei og klima utfordringen er også en faktor som må vektlegges i målet om å få til lokal flyfraktløsning.

Svar:

Jeg har forståelse for at flyfrakt direkte fra Nord-Norge til markedsland er svært interessant som transportløsning for næringen i og med at land i Asia, Russland og USA importerer stadig mer laks fra Norge. Veinettet vil belastes i mindre grad, og det er kanskje mulig med returcargo med fly som ellers ville ha gått tomme tilbake til opprinnelseslandet. Næringen vil spare tid og produktene kan presenteres i markedet raskere etter slakting.

Det å opprette direkte flyforbindelse mellom flyplasser i Nord-Norge og diverse markedsland må være et ønske som er sterkt forankret i næringen dersom det skal være mulig å realisere. Det vil i denne forbindelse være avgjørende at tilstrekkelig kvantum kan eksporteres regelmessig før en eller flere flyruter etableres. Mulige flyfraktprosjekter må utredes og genereres etter ønske fra sjømatbedrifter som ledd i deres markedsstrategier.

Prosjektene må forutsettes å oppnå lønnsomhet. I hvilken grad virkemiddelapparatet kan bidra må bli en sak mellom et eller flere mulige godt dokumenterte prosjekter og aktører innenfor virkemiddelappara-

tet. Søknad om lån og eventuelt tilskudd kan eksempelvis rettes til Innovasjon Norge. I denne forbindelse vil jeg minne om at myndighetene er ytterst restriktive i forhold til å subsidiere laksenæringen.

Når det gjelder fysisk tilrettelegging for direkte flytransport av fisk fra flyplasser i Nord-Norge er dette et spørsmål som må rettes til Samferdselsministeren.

SPØRSMÅL NR. 338

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 24. november 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I kyst- og distriktsnorge legges det nå ned en rekke skoler. Dette har ført til at det er startet og blir startet flere montessoriskoler. Høgskolen på Nesna har tidligere uteksaminert to montessorikull. I dag finns kun to muligheter for montessoriutdanning i Norge, begge i sør.

Vil statsråden kunne bidra til at det opprettes montessoriutdanning for lærere, eksempelvis ved Høgskolen i Nesna i Nordland?»

BEGRUNNELSE:

Nesna har mange års tradisjon for å drive høyskoleutdanning for lærere og førskolelærere i grunnskolen i Nord Norge. I mange kyst og utkantskommuner legges skole og barnehage tilbud ned av ulike årsaker. Samtidig er det mange som kjemper for å unngå skolenedleggelse eller som jobber for å etablere alternative tilbud, som kan bidra til å berge bosettingen i bygdenorge. Det er en utfordring at det ikke gis tilstrekkelig utdanningsmuligheter for lærere på montessoriskoler i Norge i dag. Ikke bare vil nye skoler få et problem, men også allerede oppstartede skoler vil slite med å skaffe nok lærere med godkjenning. I dag finnes det kun to muligheter for montessoriutdanning i Norge. Ingen i den nordlige landsdelen. Nesna vil

derfor kunne fremstå som et utmerket alternativ, lokalisert i en region med meget høy næringsaktivitet samtidig som flere skoler er nedlagt eller trues av nedlegging.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen om kapasitet av montessoriutdanning for lærere. Spørsmålet besvares av undertegnede som ansvarlig for lærerutdanning og universiteter og høgskoler.

La meg først understreke at jeg er enig med Kristiansen i at det er behov for lærere innenfor alternative pedagogiske retninger. Når det gjelder Høgskolen i Nesna har denne institusjonen over flere år hatt utfordringer med å fylle de antall studieplasser som institusjonen i utgangspunktet er finansiert for. Jeg finner det derfor ikke riktig å tildele flere studieplasser til høgskolen. Etablering av eventuell montessoriutdanning for lærere må skje igjennom omdisponering internt, noe institusjonene har full mulighet til.

I lys av "Nordlandsprosessen" bør høgskolestyret i dialog med lokale og regionale aktører vurdere hvorvidt de skal bruke sine tildelte studieplasser til en montessoriutdanning.

SPØRSMÅL NR. 339**Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 30. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Undertegnede har blitt kontakt av en bedrift i Østfold som driver med asfaltfresing. Oppdragsmengden er sesongavhengig, og bedriften skal for første gang i vinter permittere noen av de ansatte. 3 av de ansatte som skal permitteres er svensker, og blir behandlet av Nav utland. De har fått beskjed om at det er 19 ukers behandlingstid på søknaden om dagpenger, og blir gående uten inntekt frem til sommeren.

Hva vil arbeidsministeren foreta seg for å få ned behandlingstiden hos Nav utland?»

Svar:

Det er økning i antall søknader om dagpenger som i første rekke har ført til lang saksbehandlingstid. Tallet på mottatte søknader om dagpenger økte kraftig fra om lag 730 saker i 2008 til om lag 3280 saker i 2009. Dette er en økning på nærmere 350 pst. Økningen i tallet på mottatte søknader har fortsatt å øke i 2010. Ved utgangen av oktober var økningen om lag 24 pst sammenlignet med tilsvarende periode

i 2009. Til tross for dette opplyser Arbeids- og velferdsdirektoratet at behandlingstid for EØS dagpenger nå er redusert fra 19 uker til 14 uker.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at det er iverksatt en rekke tiltak for å få ned saksbehandlingstiden. Det er bl.a. utarbeidet en egen handlingsplan med dette som formål. Av aktuelle tiltak kan nevnes:

- Styrking av bemanningen ved enheten som behandler dagpenger
- Midlertidig bistand fra andre enheter innenfor NAV Internasjonalt
- Gjennomgang av organisasjonen med henblikk på en mer effektiv saksbehandling.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at saksbehandlingstiden for EØS dagpenger fortsatt går ned, og at det tas sikte på fortsatt reduksjon av saksbehandlingstiden i 2011. Departementet vil følge utviklingen særskilt på dette området.

SPØRSMÅL NR. 340**Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 26. november 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Finnfjord smelteverk er allerede i gang med omfattende miljøinvesteringer, til tross for uavklarte statlige rammevilkår når det gjelder industrikraftregime og ES-notifisering av Enova-støtte.

Hva er status med hensyn til ESA-notifisering av disse ordningene?»

BEGRUNNELSE:

Finnfjord smelteverk forhandler sammen med Norske Skog og Fesil med Statkraft om nye langsiktige kraftkontrakter. Alle selskapene står uten noen langsiktig avtale fra 1. januar 2011. Det haster derfor med å få på plass disse rammebetingelsene.

Svar:

ESA-notifiseringen av Enova-støtte gjelder et felles sett med retningslinjer for statsstøtte til fornybar energi og energieffektivisering i alle EU-land og EFTA-land. Disse retningslinjene følges av Enova.

Retningslinjene sier at støtte til enkeltprosjekter over en viss størrelse skal godkjennes av EFTAs overvåkningsorgan. Det er den prosessen som nå gjennomføres for en rekke saker hvor Enova har tildelt støtte.

Håndteringen av enkeltprosjektene skjer av Enova. Det har vært en tett dialog med overvåkningsorganet om oppfølging av disse sakene. Siden regelverket er nytt både for Enova og overvåkningsorganet, har det vært behov for en rekke avklaringer. Dette har vært tidkrevende.

Departementet har gitt uttrykk overfor overvåkningsorganet at vi har behov for en rask avklaring av sakene. Vi har ikke mottatt signaler som tilsier at disse prosjektene ikke kan få den støtten de er lovet.

Når det gjelder den vedtatte garantiordningen for kraftintensiv industris kraftkjøp ligger denne under Nærings- og handelsministerens ansvarsområde. Jeg har derfor forelagt spørsmålet for Nærings- og handelsdepartementet som opplyser følgende:

"Garantiordningen skal være på ordinære forretningsmessige vilkår og innenfor EØS-avtalens rammer. Regjeringen har kontakt med EFTAs overvåkningsorgan (ESA) om ordningen. Notifikasjon av ordningen ble sendt til ESA via Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet den 22. september 2010 med den rammen som presenteres i Prop. 1 S (2010-2011). ESA oversendte i brev av 9. november 2010 spørsmål til ordningen med svarfrist 7. desember 2010. Ordningen kan iverksettes så snart notifikasjonsprosessen overfor ESA er avsluttet."

SPØRSMÅL NR. 341

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 26. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden følge opp sitt løfte om å legge frem proposisjon om oppstart Gulli-Langåker uten videre opphold, slik at anleggsstart skjer våren 2011?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til mitt spørsmål nr 1153 fra sesjonen 2009-2010 om når stortingsproposisjon for igangsetting av strekningen Gulli-Langåker kunne forventes. Da svarte statsråden følgende:

"Som omtalt i mitt svar på spørsmål nr. 968 av 13. april 2010, er arbeidet med ekstern kvalitetssikring (KS2) av prosjektet E18 Gulli – Langåker i sluttfasen. Videre ble det opplyst at det i prosjektets fremdriftsplan er lagt opp til anleggsstart på hovedprosjektet våren 2011. Dette vil kreve vedtak i Stortinget ved årsskiftet 2010/2011. Jeg tar derfor sikte på å legge sa-

ken fram for Stortinget i løpet av høsten, slik at dette skal være mulig."

Jeg har ikke registrert at statsråden har fulgt opp dette løftet så langt. Og dersom en skal ha tid til å behandle denne saken i Stortinget på denne siden av årsskifte, hvilket statsråden selv mener er en forutsetning for planlagt byggestart, er tiden i ferd med å renne ut.

Svar:

Jeg kan opplyse at saken er til behandling mellom berørte departementer, men at det er nødvendig med noen avklaringer før saken legges fram for Stortinget. Samferdselsdepartementet vil legge fram en proposisjon om utbygging og finansiering av E18 på strekningen Gulli – Langåker så snart de nødvendige avklaringene foreligger.

SPØRSMÅL NR. 342

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 29. november 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Teknisk Ukeblad skriver på nett 19.11.10 at "Miljøverndepartementet ber miljø- og helsemyndighetene undersøke om det er sammenheng mellom biodiesel og helsefare." Regjeringen følger dermed opp

forskningen som indikerer at biodiesel i kombinasjon med vanlig diesel genererer nye og hittil ukjente og mer skadelige utslipp.

Hvordan ser regjeringen på praktiseringen av "Føre var"-prinsippet når regjeringen fastholder økt

omsetningspåbud samtidig med at man er bekymret for helseeffekter av produktet?»

Svar:

Miljøverndepartementet tok initiativ overfor Helse- og omsorgsdepartementet så snart vi ble kjent med de mulige helseeffektene fra biodrivstoff som har blitt omtalt i media de siste par ukene. Våre to departementer har gitt Klima- og forurensningsdirektoratet og Folkehelseinstituttet i oppdrag å samarbeide om å se nærmere på problemstillingene og komme tilbake til oss med en vurdering og en anbefaling om eventuelt videre oppfølgingsbehov. De skal rapportere tilbake til oss innen 14. januar neste år. Forslag om en forskriftsendring som blant annet omhandler opp-

trapping av det nasjonale omsetningspåbudet for biodrivstoff er nylig sendt på høring med høringsfrist 10. januar 2011. Tilbakemeldingen fra Klima- og forurensningsdirektoratet og Folkehelseinstituttet om mulige helseeffekter vil bli tatt med i vurderingen før det blir fattet noen endelig beslutning i hørings-saken. For øvrig er det slik at internasjonale drivstoffsstandarder tillater lavinnblanding av biodrivstoff i ordinær diesel og bensin. Uavhengig av om Norge hadde hatt et eget omsetningspåbud eller ikke, ville derfor drivstoffbransjen ha lov til å lavinnblande biodrivstoff i standard diesel og bensin. Norske myndigheter ville med dagens regelverk ikke ha muligheter til å forby slik lavinnblanding.

SPØRSMÅL NR. 343

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 29. november 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Er den i begrunnelsen nevnte forskrift å tolke slik at ektefelle av EØS-borgere uten norsk statsborgerskap har rett til slik støtte som omhandles i forskriften, mens ektefelle av norske statsborgere, som jo også er EØS-borgere, ikke har rett på slik støtte?»

BEGRUNNELSE:

Viser til forskrift for Lånekassen: "Hovedregler for tildeling av utdanningsstøtte" fastsatt av Kunnskapsdepartementet 25. februar 2008 med hjemmel i lov 03.06.2005. nr. 37 om utdanningsstøtte (utdanningsstøtteloven) kapittel II. I forskriften heter det om utvidet rett for arbeidstaker fra EØS/EFTA-land og forsørgede familiemedlemmer at: "Følgende medlemmer av EØS/EFTA-arbeidstakerens familie som har lovlig opphold i Norge, har rett til utdanningsstøtte på samme vilkår som norske statsborgere: a) ektefelle" m.v.

Svar:

Hovedregelen for å ha rett til utdanningsstøtte gjennom Statens lånekasse for utdanning, er at søkeren er norsk statsborger. Dette går fram av § 2-1 i forskrift om tildeling av utdanningsstøtte. Det kan også bli gitt støtte til utenlandske statsborgere som tar utdanning i Norge, dersom de har nærmere bestemte

grunnlag for opphold i Norge eller fyller nærmere bestemte vilkår om tilknytning til Norge, for eksempel gjennom ekteskap med norsk statsborger. Utenlandske statsborgere som har rett til støtte i Norge etter disse reglene, kan også få støtte inntil ett år til utdanning i land utenfor Norden dersom det er godkjent som en del av en høyere utdanning som søkeren har begynt på i Norge. Disse reglene finnes i §§ 2-2, 2-5 og 33-3 i forskriften.

Det kan også på visse vilkår bli gitt utdanningsstøtte til statsborgere fra EØS-land som har status som arbeidstaker i Norge, og til familiemedlemmer til slik statsborger. Dette er rettigheter som følger av EØS-avtalen, som norske myndigheter er forpliktet til å følge. Rettighetene til EØS-arbeidstakeren og hans eller hennes familiemedlemmer har utviklet seg gjennom omfattende rettspraksis i EU-domstolen knyttet til tolkningen av rådsforordning nr. 1612/68, som er tatt inn i den norske EØS-arbeidstakerloven. Norske myndigheter har fulgt opp rettsutviklingen ved å gjennomføre nødvendige endringer i regelverket om utdanningsstøtte. Rettsutviklingen er i stor grad begrunnet i at det vil være en barriere for fri bevegelse for EØS-arbeidstakeren dersom hans eller hennes familiemedlemmer blir forskjellsbehandlet når det gjelder sosiale fordeler og tilgang til utdanning. Så lenge norske statsborgere kan få støtte til utdanning i land utenfor Norden, må dermed også fa-

miliemedlemmer til EØS-arbeidstakere ha samme rettighet. Reglene om rett til utdanningsstøtte for EØS-arbeidstakere og familiemedlemmer går fram av forskriftens §§ 2-3 og 33-2, og det følger av § 33-2 at disse også kan får støtte til utdanning i land utenfor Norden.

For at en person skal regnes som EØS-arbeidstaker etter forordningen/EØS-arbeidstakerloven, må det foreligge et såkalt grenseoverskridende element, for eksempel ved at EØS-arbeidstakeren har eller søker arbeid i et annet EØS-land enn statsborgerlandet. Utenlandsk ektefelle til norsk statsborger som bor og arbeider i Norge, kan ikke påberope seg det regelverket som gjelder for EØS-arbeidstakere. Dagens re-

gler innebærer at en utenlandsk ektefelle til en EØS-arbeidstaker kan få støtte til utdanning i Norge og i land utenfor Norden, forutsatt at øvrige vilkår er oppfylt. Utenlandsk ektefelle til norsk statsborger kan ha rett til utdanningsstøtte til utdanning i Norge og til utdanning i utlandet som er en del av utdanningen vedkommende tar i Norge, etter de generelle reglene for støtte til utenlandske statsborgere.

Rettsutviklingen for EØS-arbeidstakere og hans eller hennes familiemedlemmer har ikke ført til tilsvarende utvidelser i rettighetene til familiemedlemmer til norske statsborgere. Jeg vil se nærmere på om det er grunnlag for å vurdere endringer i regelverket for utdanningsstøtte.

SPØRSMÅL NR. 344

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 30. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at det på Kambo jernbaneholdeplass blir montert leskur som gir skydd for vind, kulde og regn?»

BEGRUNNELSE:

Flere reisende fra Kambo jernbanestasjon har henvendt seg med klager på at det på denne stasjonen ikke er muligheter for skydd for regn, vind og kulde. Det henvises til modeller på Sonsveien stasjon. Disse er montert slik at glassvegger o a gir nettopp det etterlengtede skydd som kan være nødvendig på dager hvor værgudene ikke er med de reisende. Kambo stasjon har i dag skur med tak/stolper, men ikke vegger som gir reelt ly for vind og snø.

Det er, med henvisning til statistikken, ikke sjelden at reisende må vente på tog. Da er nettopp denne type komfort etterspurt.

Kambo stasjon ligger dessuten slik til at det blåser frisk vind fra sjøen. Det er ikke andre muligheter for å gå i le på denne stasjonen. Det er uttrykt sterk

glede over at Rygge stasjon har blitt åpnet for reisende, men at behovet er til stede flere steder langs Østfold banen Vestre linje.

Jeg vil understreke at det er viktig at forholdene for reisende nettopp legges tilrette for å gjøre jernbanen attraktiv og foretrukket fremfor bilen. Det ganger alle hensyn innenfor samferdselspolitikken.

Svar:

Kambo holdeplass ble åpnet i 1996, i forbindelse med at det nye dobbeltsporet på strekningen Ski - Sandbukta på Østfoldbanen ble tatt i bruk. Jernbanelverket opplyser at det i dag er fire leskur på Kambo holdeplass. Hvert leskur har tre vegger, og taket dekker over leskur og større del av plattform. Leskurene er åpne i front mot sporet. Liknende løsninger er brukt på flere stasjoner, noe som per i dag er vurdert som tilstrekkelig for Kambo holdeplass.

Jeg legger på denne bakgrunn ikke opp til å ta noe ytterligere initiativ i denne saken nå.

SPØRSMÅL NR. 345**Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Laila Dávøy****Besvart 1. desember 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Det finnes i dag svært få behandlingssteder for ME-pasienter. Ifølge ME-foreningen har Sølvs-kottberget et unikt tilbud til personer med ME. De tilbyr døgnopphold i 6 uker. Dette er et godt rehabiliteringstilbud i spesialisthelsetjenesten. På bakgrunn av evalueringer og tilbakemeldinger har Sølvs-kottberget de senere år utarbeidet et tilpasset program for ME-pasienter. Ifølge media vil ikke Helse Sør-Øst forlenge avtalen med Sølvs-kottberget i 2011.

Vil statsråden tillate at dette tilbudet forsvinner?»

BEGRUNNELSE:

Det eksisterer svært få, knapt noen, tilpassede og egnede helsetilbud i institusjon til denne pasientgruppen. Fra 2008 har Helse Sør-Øst hatt midler og oppdrag fra HOD om å etablere 10 tilpassede sengeplasser for de sykeste ME-pasientene. Disse sengeplasse-ne er nå, med statsrådets aksept, blitt redusert til 2, men de er ennå ikke etablert eller kommet i drift. Det er oppsiktsvekkende dersom statsråden aksepterer at Helse Sør-Øst avviker avtalen med Sølvs-kottberget. Denne pasientgruppen har behov for flere tilbud, ikke færre.

Svar:

Jeg har blitt informert om at avtalene Helse Sør-Øst RHF har for kjøp av rehabiliteringstjenester løper ut 31.12.2010. Dette gjelder også Sølvs-kottberget. Helse Sør-Øst startet prosessen med ny avtaleinngåelse i januar 2010. Alle avtaleparter ble da informert om at det skulle inngås nye avtaler, og at det skulle gjennomføres en konkurranse i tråd med gjeldende regelverk for offentlige anskaffelser.

Helse Sør-Øst RHF har opplyst at de er i slutfasen for anskaffelsen. I alt 33 av 38 tilbydere har fått tilbud om avtale ut fra en vektning av kvalitet (50 %), pris (30 %) og tilgjengelighet (20 %). Helse Sør-Øst har videre informert meg om at tilbudet til pasienter med utmattelsestilstander vil være en del av den nye avtaleporteføljen. Kjøp av rehabiliteringstjenester i Helse Sør-Øst har en økonomisk ramme på om lag 880 mill. kroner per år og med en avtalelengde på 4 år i alle tilbudte avtaler.

Det er sendt ut informasjon til tilbyderne om hvilke institusjoner som vil bli gitt tilbud om avtale med foretaket. Prosessen er nå inne i en fase hvor det er adgang til å klage på tildelingen. Helse Sør-Øst vil derfor ikke gå i detalj på innretningen på tilbudene før klagebehandlingen er avsluttet.

Som representanten kjenner til, er tilbudet til pasienter som er rammet av CFS/ME et prioritert område for regjeringen. I tillegg til midler som brukes lokalt og regionalt, er det siden 2007 bevilget 5 mill. kroner årlig til dette arbeidet. Jeg har mottatt informasjon fra både Helsedirektoratet, tjenesten og pasientgrupper om at det er gjort et betydelig arbeid mange steder i helsetjenesten.

En rapportering fra de regionale helseforetakene til departementet viser at det er tilbud om utredning i alle helseregioner. I tillegg arrangeres det lærings- og mestringskurs til pasienter med CFS/ME. Helse Sør-Øst RHF har etablert en ME-poliklinikk og et eget ambulanseteam for oppfølging av pasienter med CFS/ME. Sykehuset Innlandet HF har etablert en landsdekkende ME-telefon som et lavterskeltilbud knyttet til lærings- og mestrings-senteret. Her kan både pasienter, pårørende og helsepersonell få råd og veiledning om sykdommen. Det er videre besluttet å etablere to sengeplasser ved Oslo universitetssykehus HF til utredning av pasienter som ikke kan nyttiggjøre seg det polikliniske tilbudet. De som ikke kan flyttes vil få tilbud fra et ambulanseteam. I Helse Midt-Norge RHF er tilbudet til pasientgruppen styrket gjennom etablering av tverrfaglig utrednings- og behandlingstilbud ved St. Olavs hospital HF. Rapporteringen viser at det i Norge er opprettet tilbud til ME-pasienter ved flere private rehabiliteringssenter - herunder Hysnes Helsefort, Frihamnsenteret, Sølvs-kottberget og Cato-senteret. Kommunene har ansvar for å tilby nødvendige helsetjenester til innbyggerne i sin kommune uavhengig av diagnose. Jeg er kjent med at det i noen kommuner er opprettet pleieplasser til de aller sykeste pasientene.

For å få en systematisk oversikt over tilbudet til pasientgruppen har Helsedirektoratet fått i oppdrag å evaluere den nasjonale satsingen og gi en status for helse- og omsorgstilbudet til pasienter med CFS/ME i Norge slik at tilbudet kan bedres. Rapporten, inkludert en tilråding fra Helsedirektoratet, skal overleveres Helse- og omsorgsdepartementet i løpet av januar 2011. Helsedirektoratet har i tillegg fått i oppdrag å oppsummere det som finnes av ny kunnskap om utredning, behandling, rehabilitering, pleie og omsorg for pasienter med CFS/ME. Ny kunnskap og kliniske erfaringer vil kunne bidra til at man i større grad kan gi råd og anbefalinger om utredning og behandling av denne pasientgruppen. Rapporten skal være ferdigstilt innen utløpet av 2. tertial 2011. Rapportene vil være viktige i det videre arbeidet med å bedre tilbudet til pasienter med CFS/ME.

Når det gjelder etableringen av sengeplasser ved Oslo universitetssykehus, er dette, som representanten påpeker, etter en faglig vurdering redusert til to plasser. Helse Sør-Øst har informert meg om at Oslo universitetssykehus er i gang med å intervju aktuelle kandidater til legestillingen, og håper å få besatt den-

ne så snart som mulig. Helse Sør-Øst RHF hadde møte med Oslo universitetssykehus 14.10.2010 vedrørende status på oppstart av tilbudet. Helse Sør-Øst har forsikret meg om at tilbudet prioriteres i tråd med føringene i Oppdragsdokumentet.

SPØRSMÅL NR. 346

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 29. november 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Gjennom media har det blitt vist til grove eksempler på uheldige hendelser innen flere parkeringsselskaper. Enkelte parkeringsselskaper truer sine ansatte med oppsigelse, dersom de nekter å ty til løgn og juks for å få inn mer penger. Blant annet har noen blitt fortalt hvordan man kan fotografere front-ruter slik at parkeringslappen ikke synes.

Vil statsråden sørge for bedre etiske retningslinjer og eventuelt vurdere å endre systemet til bruk av fastpris, i stedet for provisjon?»

Svar:

Jeg er opptatt av å sikre kvaliteten og brukervennligheten i det parkeringstilbudet som tilbys pu-

blikum, slik at vi unngår situasjoner som beskrevet i spørsmålet.

Samferdselsdepartementet arbeider derfor nå med forslag til felles regler som vil gjelde alle aktører, både offentlige og private, som ønsker å tilby parkering til allmennheten. Det vil her blant annet stilles krav til virksomhetene, kontrollørene, håndhevingen og det skal gis klagerett til en uavhengig nemnd. Også spørsmål rundt provisjonsavlønnning og hvordan håndtere bevisst urettmessig sanksjonering blir vurdert. Samlet sett er siktemålet at nye regler skal sikre at alle deler av denne bransjen utøver virksomheten med tilfredsstillende kvalitet og at publikum er tilstrekkelig vernet. Forslag til nye regler ventes sendt på høring tidlig i 2011.

SPØRSMÅL NR. 347

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 26. november 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Det vises til barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakkens svar på spørsmål fra undertegnede 5. mai i år, samt statsrådens redegjørelse til Stortinget fredag 19. november der det gjøres greie for at Bufdir er bedt om å iverksette et samarbeid med ideelle aktører om rekruttering av fosterhjem.

Vil dette medføre økt bruk av ideelle aktører når fosterhjem skal rekrutteres i framtiden?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært en kraftig økning i antall barn som venter på fosterhjem i løpet av det siste året. Dette er svært alvorlig. Ideelle organisasjoner har rapportert om at de ønsker å drive rekruttering av fosterhjem, men får signaler fra Bufdir om at dette ikke er ønskelig. Motvilje fra direktoratet har vært oppfattet som et hinder for utnyttelse av tilgjengelig kapasitet. Selv i områder hvor ideelle organisasjoner fra før er tildelt en viktig rolle i rekruttering og drift av fosterhjem,

signaliserer BUF-etat at de i stedet vil bygge opp full kapasitet i egen regi. Statsrådets uttalelser i Stortinget om dette må oppfattes slik at organisasjonene skal få andre signaler i tiden fremover, og at det dermed vil bli økte bruk av ideelle aktører når det gjelder rekruttering og drift av fosterhjem.

Svar:

Vi er i en situasjon der vi trenger flere fosterhjem. Til tross for at mange fosterhjem er klaggjorte for plassering, venter i overkant av 170 barn på å få et fosterhjemstilbud. Ulike forhold - som for eksempel ønske om geografisk nærhet (eller avstand) til foreldrehjemmet, eller at barna har særskilte behov, kan føre til at den rette familien ikke er å finne i fosterhjemsbanken. Det er derfor svært viktig at vi har en god oversikt over alle tilgjengelige fosterfamilier, enten disse er rekruttert av det offentlige eller av private aktører.

Det viktige er at kvaliteten på det samlede fosterhjemstilbudet er godt. Det er en viktig oppgave å få på plass et tilstrekkelig antall gode og stabile fosterhjem. Det skjer blant annet gjennom å prioritere rekruttering av flere fosterhjem, opplæringsaktiviteter, god informasjon og støtte til fosterforeldrene. Foster-

barn er en sårbar gruppe som bør unngå å flytte unødige. Målet er å bygge solide og gode fosterhjem som varer over tid. For å unngå at et velfungerende fosterhjem oppløses, må fosterforeldrene både før og under plasseringen få god informasjon, støtte og veiledning.

Jeg er positiv til alle bidrag som skaffer flere fosterhjem, selv om rekruttering av fosterhjem i utgangspunktet er en offentlig oppgave som tilligger Bufetat. Det er videre den kommunale barneverntjenesten som har ansvaret for godkjenning av fosterhjemmene, for plasseringen av det enkelte barn, og for kontroll av barnets situasjon i fosterhjemmet.

I en situasjon der vi mangler fosterhjem kan staten samarbeide med private, ideelle aktører om rekruttering av fosterhjem. Ideelle aktører har et stort kontaktnett det er viktig å dra nytte av. Bufdir har invitert både Frelsesarmeen og andre ideelle til et samarbeidsmøte for å lære av erfaringene og dele ideene med alle regioner slik at det kan bli et samarbeid med ideelle organisasjoner om fosterhjemsrekruttering.

Vi må samtidig se nærmere på hvordan samarbeidet bør være framover. I arbeidet vil jeg blant annet legge stor vekt på å sikre at de pengene staten bruker på fosterhjem kommer barna til gode.

SPØRSMÅL NR. 348

Innlevert 19. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 1. desember 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Vil regjeringen innta en pådriverrolle i de pågående forhandlingene i Menneskerettighetsrådet om å innføre en klagemekanisme til Barnekonvensjonen, og vil Regjeringen støtte det foreliggende forslaget om å inkludere en mulighet for kollektive klager på vegne av flere barn?»

BEGRUNNELSE:

FNs menneskerettighetsråd har opprettet en åpen, mellomstatlig arbeidsgruppe som det siste året har arbeidet med å utarbeide forslag til en tilleggsprotokoll for en individklageordning under FNs barnekonvensjon. Gruppen skal i desember møtes for å diskutere et første utkast til en slik tilleggsprotokoll, som blant annet inkluderer en mulighet for kollektive klager. Regjeringen har tidligere vist til at den ikke har tatt stilling til om den ønsker en slik tilleggspro-

tokoll (Dokument nr. 15:322 (2009-2010)). Barnekonvensjonen er den eneste rettighetskonvensjonen uten klagemekanisme. Regjeringen lovet i Soria Moria 2 å "løfte arbeidet med barns rettigheter internasjonalt". På dette grunnlaget vil det være grunn til å forvente at Regjeringen vil støtte at barn skal få mulighet til å klage når deres rettigheter brytes. Når det nå diskuteres et konkret forslag til en slik mekanisme, vil det være naturlig at Regjeringen opplyser om hvilken rolle Norge vil spille i disse forhandlingene.

Svar:

Menneskerettighetene utgjør en hjørnestein i Regjeringens verdigrunnlag, og Norge er blant de land i verden som har ratifisert flest internasjonale menneskerettighetsinstrumenter. Regjeringen nedlegger hvert år et betydelig arbeid i å fremme barns rettigheter, både i Norge og internasjonalt.

Barnekonvensjonen var en folkerettslig nyvinning da den ble vedtatt i 1989. Norge er blant få land i verden som har inkorporert Barnekonvensjonen i nasjonal lovgivning med forrang gjennom menneskerettsloven. FNs barnekonvensjon har dermed fått en sterk stilling i norsk lovgivning.

Den 21. januar i år ble Norge eksaminert for fjerde gang i FNs barnekomité. Norge fikk ros for sitt sterke engasjement for barns rettigheter både nasjonalt og internasjonalt. Det ble også pekt på muligheter for forbedring på enkelte områder, og det arbeides nå med en systematisk gjennomgang av komiteens anbefalinger for å klargjøre Regjeringens oppfølging.

Som representanten påpeker har FNs menneskerettighetsråd besluttet at det skal utarbeides en valgfri tilleggsprotokoll om en klageordning til FNs barnekonvensjon.

I forhandlinger i 2008 om en tilsvarende tilleggs-

protokoll til FNs konvensjon om økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter (ØSK), inntok Norge som kjent en skeptisk holdning. Regjeringen var grunnleggende i tvil om hvor egnet ØSK-rettighetene er for en internasjonal klageordning. Derfor arbeidet Norge i ØSK-forhandlingene for at teksten skulle slå fast at statene skal ha en skjønnsmargin, uten å få gjennomslag for dette.

Tilsvarende problemstillinger knyttet til innsnevring av det nasjonale demokratiske handlingsrom vil gjøre seg gjeldende i spørsmålet om etablering av en klageordning til Barnekonvensjonen. Norge vil under forhandlingene derfor signalisere grunnleggende betenkeligheter ved en slik klageordning.

Samtidig vil Norge anerkjenne at andre stater ønsker å etablere en klagemekanisme til Barnekonvensjonen og delta i forhandlingene på en måte som respekterer dette.

SPØRSMÅL NR. 349

Innlevert 22. november 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 30. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Stavanger Aftenbladet melder 17.11.10 at Petroleumsstilsynet (Ptil) ikke har gjennomført en egen gransking av hendelsen på Gullfaks C, men at de har gjennomført fire tilsynsbesøk siste to år. Slike tilsyn varsles i god tid, men YS-leder i Statoil sier Ptil bør gjennomføre uanmeldte besøk. Pressetalskvinne Inger Anda i Ptil sier de ikke kan det siden Ptil ikke disponerer egne helikopter.

Vil statsråden ta noen initiativ for at Ptil skal kunne gjennomføre uanmeldte tilsyn offshore?»

Svar:

En bærende tanke bak HMS-regelverket i petroleumssektoren er at næringen selv er ansvarlig for å ivareta et høyt nivå for helse, miljø og sikkerhet, slik at risikoen for storulykker, uønskede hendelser og arbeidsrelaterte skader og sykdommer reduseres. Ptil skal gjennom tilsyn følge opp at aktørene i petroleumsvirksomheten ivaretar sitt ansvar.

Ptil benytter i denne forbindelse flere ulike tilsynsmetoder, så som revisjoner, verifikasjoner, granskinger, samtykker, kartlegginger, men også dialog med næringen i form av møter og faglige seminarer

mv. Tilsynet styres ut fra risikobetraktninger. Dette innebærer at tilsynsaktiviteter rettes inn mot de sider ved aktiviteten hvor risikoen vurderes som høyest. Ptil utarbeider hvert år en tilsynsplan som beskriver hvordan tilsynet skal prioriteres i løpet av året. Her tas det blant annet utgangspunkt i myndighetenes egne prioriteringer av satsingsområder, aktørenes aktivitetsplaner, ulykker og hendelser samt innspill fra samarbeidsetater innenfor HMS-regelverket.

Petroleumsnæringen er en høyteknologisk og komplisert virksomhet hvor elementer som et velfungerende styringssystem, solide risikoanalyser, ledelsens prioriteringer og engasjement og klare retningslinjer for plassering av ansvar og roller er avgjørende betingelser for sikker drift. For å sikre et effektivt tilsyn som resulterer i varige forbedringsaktiviteter, er det slike forhold Ptil må gå inn på i sin dialog med næringen.

Oppfølging av slik forhold gjøres mest effektivt i forbindelse med revisjoner av styringssystemene. En effektiv revisjon forutsetter imidlertid grundige forberedelser i form av innhenting og gjennomgang av styrende dokumenter og dialog med tilsynsobjektet. Under revisjonen vil det bli foretatt såkalte verifikasjoner for å sikre at det som kommer frem gjennom

dokumentasjon og intervjuer stemmer med virkeligheten. Arbeidstakernes representanter har rett til å delta under tilsynsaktiviteter og er generelt en viktig kilde til kunnskap ved Ptils oppfølging av virksomheter.

Et uanmeldt tilsyn vil måtte gjennomføres på et begrenset kunnskapsgrunnlag og er ikke på samme måte egnet for å utfordre sentrale problemstillinger ved selskapets virksomhet. Slik sett har uanmeldte tilsyn klare likhetstrekk med tilsynsordningen før internkontrollprinsippet ble innført i ca. 1985. Tilsynet var den gang preget av fokus på tekniske og detaljerte forhold, og ikke overordnede prinsipper som ledelsens engasjement og evnen til å lære av ulykker og nestenulykker.

Videre er det grunn til å merke seg at Ptil er et bransjetilsyn kun for petroleumsvirksomhet, hvilket sikrer at alle aktørene i næringen er gjenstand for en tett oppfølging. Aktørene har hovedansvaret for at

virksomhetene drives forsvarlig, og det er generelt en høy grad av tillit til at sikkerhet er høyt prioritert. Uanmeldte tilsyn anses imidlertid som et mer relevant virkemiddel i bransjer hvor antallet virksomheter gjør at den enkelte aktør sjeldnere følges opp gjennom ordinært tilsyn og hvor erfaringer kan tilsi større utfordringer med hensyn til vilje og evne til etterlevelse av regelverket.

Med bakgrunn i ovenstående ligger det fast at hovedinnretningen på tilsynet vil være forberedte og varslede tilsynsaktiviteter. Petroleumstilsynet har imidlertid en avtaleordning med oljeselskapene om at tilsynet kan møte opp på helikopterbasen med rett til å bli med helikopteret til innretningen for å gjennomføre uanmeldte tilsyn. Det anses på det nåværende tidspunkt ikke nødvendig med ytterligere ordninger for å tilrettelegge for uanmeldte tilsyn, for eksempel at Petroleumstilsynet skal disponere egne helikoptre.

SPØRSMÅL NR. 350

Innlevert 22. november 2010 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 30. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Dersom man ønsker å ta private rehabiliteringsinstitusjoner i bruk på en offensiv måte må det være en målsetting at det faglige mangfoldet disse institusjonene representerer kommer til nytte for pasientene. Det må da være hensiktsmessig også å bidra til spesialiserte tilbud slik tilfellet var for Sølvsjøttberget.

Mener helseministeren dagens anbudssystem med kontraktsperioder på 1 - 2 år er egnet for slik spesialisering?»

BEGRUNNELSE:

Sølvsjøttberget rekonvalesentsenter er en godt etablert virksomhet med plass til 40 pasienter. Etter anbudsrunder for innkjøp av tjenester av Helse Sør - Øst er institusjonen ikke tildelt noen innkjøp, og virksomheten står nå i fare for å bli nedlagt. Vedtaket fra Helse Sør-Øst blir påklaget. Etter at Fron Rehab og Kløverhagen har lagt ned sin virksomhet vil dermed den siste rehabiliteringsinstitusjonen i Gudbrandsdal forsvinne. I forrige anbudsrunder ble Sølvsjøttberget oppfordret til å gi et tilbud til pasienter med CFS/ME. I denne forbindelse fikk institusjonen tildelt til

sammen kr 1,8 millioner i 2008 og 2009 for å bygge opp et spesialisert tilbud. Sølvsjøttberget har arbeidet aktivt med å utvikle dette tilbudet og har i dag blant annet et 6-ukers mestringkurs for pasienter i nevnte kategori.

Svar:

Jeg har blitt informert om at avtalene Helse Sør-Øst RHF har for kjøp av rehabiliteringstjenester løper ut 31.12.2010. Dette gjelder også Sølvsjøttberget. Helse Sør-Øst startet prosessen med ny avtaleinngåelse i januar 2010. Alle avtaleparter ble da informert om at det skulle inngås nye avtaler, og at det skulle gjennomføres en konkurranse i tråd med gjeldende regelverk for offentlige anskaffelser.

Helse Sør-Øst RHF har opplyst at de er i slutfasen for anskaffelsen. I alt 33 av 38 tilbydere har fått tilbud om avtale ut fra en vektning av kvalitet (50 %), pris (30 %) og tilgjengelighet (20 %). Helse Sør-Øst har videre informert meg om at tilbudet til pasienter med utmattelsestilstander (CFS/ME) er en del av den nye avtaleporteføljen.

Det er sendt ut informasjon til tilbyderne om hvilke institusjoner som vil bli gitt tilbud om avtale med

foretaket. Prosessen er nå inne i en fase hvor det er adgang til å klage på tildelingen, og Helse Sør-Øst vil derfor ikke gå i detalj på innretningen på tilbudene før klagebehandlingen er avsluttet. Den økonomiske

rammen på anskaffelsen av rehabiliteringstjenester er i Helse Sør-Øst 880 mill kroner og avtalelengden er 4 år for alle avtaler.

SPØRSMÅL NR. 351

Innlevert 22. november 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 30. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Svenske ukependlere som har fått permisjonsvarsel, og som søker om dagpenger fra desember vil stå uten inntekt i minst 19 uker på grunn av lang saksbehandlingstid hos NAV utland Kongsvinger.

Hvordan kan det aksepteres at arbeidsledige EØS-borgere skal vente i 4-5 måneder på dagpenger, og hva mener statsråden at de permitterte arbeiderne skal leve av i ventetiden?»

BEGRUNNELSE:

Innenfor anleggssektoren er det en utfordring å opprettholde arbeid til alle ansatte i vinterperioden. En virksomhet innenfor denne bransjen har sendt ut permitteringsvarsel til flere av sine ansatte, og noen av disse er svenske ukependlere som har rett på dagpenger fra NAV. Arbeidere som blir permittert fra 01.12.2010 og fra 17.12.2010 fikk beskjed fra NAV Moss at de måtte registrere seg, og føre opp arbeidstid fra allerede fra 16.11 2010, som var den dagen de kontaktet NAV. Ved permittering kan de norske arbeiderne i følge NAV Moss forvente å få dagpenger i løpet av ca. 3 uker, men når det gjelder de svenske ukependlerne må de vente i nærmere 5 måneder.

I et brev til regjeringen tidligere i år krevde ESA svar på hvorfor utenlandske EØS-borgere behandles annerledes enn norske. Overvåkingorganet var kritiske til hvorfor saksbehandlingen for ikke-norske arbeidstakere på det tidspunktet var på 20 uker. Fremdeles er ventetiden omtrent like lang.

Ideelt sett burde det være kort saksbehandlingstid på denne typen søknader, da alle er avhengig av inntekt for å kunne betjene sine utgifter. Jeg stiller meg derfor sterkt kritisk til at NAV utland Kongsvinger fremdeles har en saksbehandlingstid på 19 uker, noe som får store negative konsekvenser for alle dem som i månedsvis blir stående uten inntekt.

Svar:

Det er økning i antall søknader om dagpenger som i første rekke har ført til lang saksbehandlings-

tid. Tallet på mottatte søknader om dagpenger økte kraftig fra om lag 730 saker i 2008 til om lag 3280 saker i 2009. Dette er en økning på nærmere 350 pst. Økningen i tallet på mottatte søknader har fortsatt å øke i 2010. Ved utgangen av oktober var økningen om lag 24 pst sammenlignet med tilsvarende periode i 2009. Til tross for dette opplyser Arbeids- og velferdsdirektoratet at behandlingstid for EØS dagpenger nå er redusert fra 19 uker til 14 uker.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at det er iverksatt en rekke tiltak for å få ned saksbehandlingstiden. Det er bl.a. utarbeidet en egen handlingsplan med dette som formål. Av aktuelle tiltak kan nevnes:

- Styrking av bemanningen ved enheten som behandler dagpenger
- Midlertidig bistand fra andre enheter innenfor NAV Internasjonalt
- Gjennomgang av organisasjonen med henblikk på en mer effektiv saksbehandling.

Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at saksbehandlingstiden for EØS dagpenger fortsatt går ned, og det tas sikte på fortsatt reduksjon av saksbehandlingstiden i 2011. Departementet vil følge utviklingen særskilt på dette området.

Personene denne saken gjelder er ikke bosatt i Norge, men i Sverige. Skulle de ha behov for økonomisk hjelp mens dagpengesøknaden er under behandling, vil de kunne søke om økonomisk støtte i Sverige.

Nordisk konvensjon om sosialhjelp og sosiale tjenester vil ikke gi personer som er bosatt og folkeregistrert i Sverige rettigheter til økonomisk støtte i Norge, i påvente av utbetaling av dagpenger. Det vises til konvensjonens artikkel 3. I en eventuell akutt-situasjon vil de imidlertid ha rett til nødhjelp fra NAV.

SPØRSMÅL NR. 352**Innlevert 22. november 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 1. desember 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Regjeringen har oppfordret privatpersoner og næringslivet til å kjøpe mer klimavennlige biler. Selskapet Greenway som driver med utleie av elbiler får likevel ikke støtte fra Innovasjon Norge. Samtidig får en konkurrent støtte.

Ser statsråden noen utfordringer med situasjonen selskapet er i, og hva vil statsråden i så fall foreta seg?»

BEGRUNNELSE:

Greenway er et selskap som etter det opplyste driver med utleie av elbiler på langtidsleie mot privat og bedriftsmarkedet.

Selskapet søkte i en tidlig fase Innovasjon Norge om støtte til prosjektet vårt, men fikk beskjed om at tjenesteyting faller utenfor kriteriene til Innovasjon Norge i Akershus og Oslo. Konkurrenten Moving City, som er deleid av blant annet Bodø Energi AS, har fått støtte av Innovasjon Norge. Moving City nå etablert kontorer i Oslo.

Greenway opplever det som meget urettferdig at en konkurrent, som konkurrerer om de samme kundene i det samme markedet (Oslo og omegn).

2011 vil sannsynligvis bli et gjennomslagsår for elbilene, og store bilprodusenter som Renault, Citroen, Nissan og Mercedes vil komme med elbiler. Elbi-

lene blir større, med plass til flere og rekkevidden blir bedre.

Svar:

Jeg er kjent med at det er gitt tilsagn om støtte til et selskap som driver utleie av elbiler under ordningen med kompensasjon for bortfall av differensiert arbeidsgiveravgift i Nordland. Disse midlene bevilges over Kommunal- og regionaldepartementets budsjett, via fylkeskommunen og forvaltes av Innovasjon Norge. Ordningen med kompensasjon for bortfall av differensiert arbeidsgiveravgift er en del av regjeringens politikk for å stimulere til næringsutvikling i de områdene av landet som fikk varig økt arbeidsgiveravgift fra 2003.

Noen ganger kan tildelt offentlig støtte gi utslag i vridning av konkurransen. Tilskuddet til Moving City er imidlertid etter det jeg får opplyst gitt som bagatellmessig støtte – en type støtte som i utgangspunktet regnes som lite konkurransevridende.

Innenfor rammene av de enkelte ordninger lagt til selskapet står Innovasjon Norge selv for vurderingen av den enkelte støttetildeling. Departementet kan ikke gå inn i selskapets behandling av enkeltsaker, og er heller ikke klageinstans for beslutninger tatt av Innovasjon Norge.

SPØRSMÅL NR. 353**Innlevert 22. november 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 1. desember 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I tidsskriftet Kapital nr. 20 for 2010 fremkommer det opplysninger omkring innkreving av dokumentavgiften. Finansdepartementet opplyser at det aldri er blitt pålagt noen å betale tilleggsavgift basert på åpenbart for lave kjøpspriser, selv om eksperter på eiendomstransaksjoner hevder dette skjer ofte.

Hva er statsrådets vurdering av denne saken, og vil han ta initiativ til et bedre samarbeid mellom Finansdepartementet, Statens kartverk og TAD med sikte på en mer rettferdig innkreving av og kontroll med avgiften?»

BEGRUNNELSE:

Etter 2004 har tinglysing av skjøter blitt sentralisert til Statens kartverk på Hønefoss i Ringerike kommune. Tidligere ble skjøtene utstedet på de lokale tingrettene. Lokalt hadde man naturlig nok større grunnlag for å vurdere bolig- og tomtepriser enn man har etter at all tinglysing er flyttet til en plass. Flyttingen var likevel riktig.

I tidsskriftet Kapital nr. 20 for 2010 fremkommer det i en uttalelse fra en advokat med spesialisering innenfor eiendomstransaksjoner at det er vanlig å oppgi for lav kjøpspris når overdragelse av fast eien-

dom tinglyses og dokumentavgift skal betales. Det påstås videre at Statens kartverk ikke har gode nok kontrollrutiner for å etterprøve verdifastsettelser. Kartverket får nemlig "kun" skjøtet samt historiske verdier å forholde seg til.

Eiendomsmarkedet er preget av tøff konkurranse og økende priser. Ofte er det små beløp på toppen som er utslagsgivende for hvem som vinner budrunder. Hvis det viser seg at to selskaper byr på samme eiendom, men den ene planlegger å rapportere inn en for lav kjøpssum som grunnlag for dokumentavgift, så vil det være konkurransevridende i en budkonkurranse, men også være brudd på dokumentavgiftsloven med grunnlag for tilleggsavgift.

I dag er det ikke plikt å legge ved kopi av kjøpekontrakt, eventuelt bekreftet beløp, eller takst ved innsending av skjøtet.

Høyre er opptatt av at alle behandles likt i avgiftssaker, men også at rapporteringen skal skje enkelt, rettferdig, ubyråkratisk og tidsbesparende for alle parter.

Etter mitt syn ser det ut som om hverken Statens kartverk eller Toll- og avgiftsdirektoratet har fokus på problemstillingen ettersom Finansdepartementet opplyser om at det aldri er blitt pålagt noen å betale tilleggsavgift. Det betyr i praksis at sjansen for å bli oppdaget ved brudd på loven er svært små og sjansen for å betale bot om man blir oppdaget er lik null.

Dette kan være dårlig signal for betalingsmoralen og kan være et negativt skille mellom seriøse og useiøse selskaper.

Jeg vil også understreke at avgiften er fiskalt begrunnet og at satsen derfor kan bli for høy for de som følger reglene, ettersom provenyet ønskes opprettholdt. Satsen kunne derfor enten vært satt lavere, flere kunne vært unntatt avgiften eller staten kunne hatt større inntekter som andre avgifter kunne vært redusert tilsvarende med.

I Norge tinglyses det eiendommer for nesten kr. 200 milliarder årlig. Dokumentavgiften skal betales av alle som erverver grunnbokshjemmel til fast eiendom.

Svar:

Dagens dokumentavgiftssystem ble etablert i 1975, og erstattet den tidligere stempelavgiften. Før omleggingen av tinglysningsvesenet fra 2003, lå hovedansvaret for beregningen av dokumentavgiften hos de lokale sorenskriverembetene. Senere har Statens kartverk overtatt all registerføring og beregning av dokumentavgift. Toll- og avgiftsdirektoratet er klageinstans.

Dokumentavgiften skal beregnes av salgsværdien for eiendommen som det erverves eiendomsrett til. Det er slått fast at det med dette siktes til eiendommens markedsverdi på tinglysningstidspunktet. Nor-

malt vil tinglysning finne sted i forbindelse med overdragelsen av eiendommen, og avgiftsgrunnlaget vil derfor for de fleste tilfelle være identisk med kjøpesummen.

Det er den som kjøper eiendommen, samt eventuelle meglerforetak som bistår, som er ansvarlig for å betale inn avgiften. Ved tinglysning plikter disse å gi alle nødvendige opplysninger og fastsette avgiftsgrunnlaget etter beste skjønn slik at den svarer til eiendommens reelle verdi. Om lag 90-95 pst av alle skjøter som tinglyses blir sendt inn av eiendomsmeglere på vegne av kjøper. Det må kunne ventes at meglernes, som profesjonelle aktører og som medansvarlige for avgiften, vil forholde seg til gjeldende regelverk.

Hvis Statens kartverk mener at verdien ikke er tilfredsstillende opplyst, vil de normalt be om tilleggsinformasjon. Dersom Kartverket etter dette finner at verdien er åpenbart for lav, kan Kartverket fastsette verdien.

De fleste særavgiftene bygger på et deklarasjonssystem hvor den avgiftspliktige selv innberetter og betaler inn avgiftene til avgiftsmyndighetene. Kontrollen skjer i hovedsak etterskuddsvis i form av bokettersyn. Dette gjelder i utgangspunktet også for dokumentavgiften. Dokumentavgiften skiller seg imidlertid fra de øvrige særavgiftene ved at Kartverket allerede ved avgiftsfastsettelsen kontrollerer de opplysningene som blir gitt.

Da dokumentavgiftsregelverket ble utformet, ble det gjort en avveining mellom behovet for rask tinglysning og behovet for kontroll. Et system der avgiftsmyndighetene må gjøre en kvalifisert vurdering av verdien på alle avgiftspliktige overdragelser vil kreve helt andre ressurser enn dagens ordning. Et slikt system vil også kunne forsinke tinglysningsprosessen.

Det vil alltid kunne diskuteres hvorvidt gjeldende kontrollregimer er tilstrekkelige eller ikke. Dette er dels et spørsmål om hvor store ressurser som skal brukes på kontroll, og dels et spørsmål om hvordan ressursene skal brukes. Dette er spørsmål som er til løpende vurdering, både i departementet og i underliggende etater.

Da ansvaret for dokumentavgiften ble overført til Statens Kartverk, ble det fra Finansdepartementets side lagt opp til en tett oppfølging av Kartverket fra Toll- og avgiftsdirektoratets side. Ifølge Toll- og avgiftsdirektoratet er det etablerte et løpende samarbeid mellom de to etater, med halvårlige samarbeidsmøter, og ellers god kommunikasjon i enkeltsaker.

Finansdepartementet har ikke holdepunkter for at det pågår storstilt avgiftsunndragelse. Påstandene som kommer fram i Kapital er likevel alvorlige. Departementet vil derfor se nærmere på de rutiner som foreligger for kontroll i dag.

SPØRSMÅL NR. 354**Innlevert 22. november 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 30. november 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Barnepensjon ytes i dag hovedsaklig til barnet er 18 år.

Hva er bakgrunnen for at ordningen ikke gjelder til avsluttet videregående utdanning, og hvorfor er regelverket annerledes når foreldres dødsfall skyldes en arbeidsulykke?»

BEGRUNNELSE:

Barnepensjon ytes etter hovedregelen til barnet er 18 år. De aller fleste ungdommer tar i dag videregående utdanning og vil være rundt 19 år før denne utdannelsen er avsluttet. Dette gjør at de som er i denne situasjonen opplever at økonomien vil bli sterkt forverret siste året på videregående skole, noe som kan medføre at det også vil gå ut over skoleresultatene. Barnepensjon kan i dag gis til 21 år dersom dødsfallet til foreldre var en arbeidsulykke. For de som har mistet en av foreldrene i brå sykdom, ulykke eller lignende vil situasjonen være like vanskelig som for de som mister foreldre i en arbeidsulykke.

Svar:

Barnepensjon skal sikre inntekt for barn når én eller begge foreldrene er døde. Siden folketrygden ble innført i 1967, har barn vært definert som en person under 18 år i forhold til lov om folketrygd (§ 1-6 i loven). De fleste bestemmelser om stønad fra folketrygden som gjelder barn, følger denne definisjonen

som er i samsvar med myndighetsalderen i Norge. Blant annet ytes det barnetillegg til alders- og uførepensjonister som forsørger barn til barnet fyller 18 år, og barnepensjon fra folketrygden når en av foreldrene er død ytes til samme alder. For barn som har mistet begge foreldrene, og som derfor har et særskilt behov for støtte, ytes det barnepensjon til barnet fyller 20 år når barnet har utdanning som hovedbeskjeftigelse.

Det var tidligere bestemmelser om pensjon og ytelser ved yrkesskade i egen yrkesskadetrygdlov. Etter disse bestemmelsene kunne det blant annet gis barnepensjon fram til 21 år hvis barnet var under utdanning.

Bestemmelsene om yrkesskadetrygd ble inkorporert i folketrygdloven fra 1971. Det ble da gitt særlige regler for en rekke ytelser fra folketrygden når skaden eller dødsfallet skyldes yrkesskade. Disse reglene er gunstigere enn de ordinære reglene, og er ment å gi et særlig vern for de arbeidstakerne som blir skadet eller dør i forbindelse med en arbeidsulykke eller yrkessykdom. Dette gjelder også barnepensjon, hvor man tok inn den gunstigere bestemmelsen fra den tidligere yrkesskadetrygdloven om at barnepensjon kan ytes til barnet fyller 21 år, dersom barnet er under utdanning og dødsfallet skyldes yrkesskade. Folketrygdens utgifter ved yrkesskade finansieres for øvrig i hovedsak av arbeidsgiverne gjennom en refusjonsordning.

SPØRSMÅL NR. 355**Innlevert 23. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 2. desember 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Viser til Dagens Næringsliv 22. november. I forbindelse med regjeringens strategi om at statelige etater skal legge ubearbeidet informasjon tilgjengelig for alle på like vilkår, så er Statens Kartverk fritatt for dette. Svært mange aktører og organisasjoner har protester mot dette fritaket.

Hva vil statsråden konkret gjøre for materialet hos Statens Kartverk blir tilgjengelig for alle aktører og når kan dette være gjennomført?»

Svar:

Statens Kartverk er ikke fritatt fra fellesføringen om tilgjengeliggjøring av offentlig informasjon, men

en vesentlig del av deres datamateriale vil etter alt å dømme falle utenfor fellesføringens rekkevidde all den tid det er snakk om data som Kartverket har egeninntekter av i dag.

Fellesføringen fastslår at offentlige data, dvs. data det er offentlig innsyn i, på visse vilkår skal gjøres tilgjengelig i maskinlesbare formater. Et av vilkårene er at kostnadene ved tilgjengeliggjøring eller bortfall av inntekter ved salg, er beskjedne. Når det gjelder kart- og eiendomsinformasjon, følger det eksplisitt av forskriftene til offentlighetsloven at Statens kartverk kan ta betaling, inklusiv fortjeneste. Det har ikke vært hensikten med fellesføringen å gjøre endringer i gjeldende regelverk.

Denne fellesføringen er et første skritt. Den omfatter data det er lett og billig å tilgjengeliggjøre. Bakgrunnen for at vi har vedtatt denne fellesføringen er at vi trenger mer kunnskap og flere erfaringer knyttet til dette feltet. Disse får vi ved at data som er lett å gjøre tilgjengelig, blir lagt ut og vil kunne tas i bruk. Fellesføringen er begynnelsen på vårt arbeid

med tilgjengeliggjøring av offentlige data for viderebruk.

Jeg er opptatt av at offentlige data skal gjøres tilgjengelig for viderebruk. Offentlige data er en viktig råvare for næringslivet, og kan bidra til innovasjon, sysselsetting og økte skatteinntekter, i tillegg til den nytten folk har av de nye tjenestene som blir utviklet. Jeg har blant annet fått igangsatt en utredning av verdiskapingspotensialet ved viderebruk av offentlige data. Denne utredningen skal etter planen foreligge tidlig i 2011.

Mitt departement er inne i en dialog med Miljøverndepartementet og Statens Kartverk om hvordan deres data gjøres tilgjengelig for viderebruk. Kartverket er inne i en stor omstillingsprosess nå som deres gamle distribusjonsavtaler blir byttet ut med nye. Det er både mitt og miljøvernministerens ønske at Kartverkets datamateriale skal gjøres tilgjengelig på en konstruktiv og effektiv måte for bruk i næringslivet og som grunnlag for næringsutvikling.

SPØRSMÅL NR. 356

Innlevert 23. november 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 1. desember 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det vises til debatten i Stortinget den 19. november vedrørende bl.a. tilbudet om rehabilitering til ME-pasientene. Sølvsjøttberget rehabiliteringssenter, som har bygget opp viktig og unik kompetanse på rehabilitering av ME-pasienter, står i fare for å bli nedlagt fordi de ikke får forlenget sin avtale med HSØ, og pasientene vil miste et unikt tilbud.

Hvilke andre tilbud om slik rehabilitering finnes for denne gruppen på landsbasis, og hva vil statsråden foreta seg for så sikre et godt tilbud til disse pasientene?»

BEGRUNNELSE:

Sølvsjøttberget rehabiliteringssenter i Oppland har fått store ressurser fra helsemyndigheten for å utbygge rehabiliteringskompetanse for ME-pasienter. Bakgrunnen er at det er et svært mangelfullt tilbud til denne pasientgruppen på landsbasis. Det er stort behov for denne kompetansen.

Statsråden svarte på et spørsmål om tilbudet til ME-pasienter sitat:

"...at det er klart at det er viktig at den behandlingen opprettholdes, eller at den i hvertfall ikke legges ned før et tilsvarende tilbud er etablert, det mener jeg er en forutsetning for all type nødvendig behandling" sitat slutt.

Svar:

Jeg har blitt informert om at avtalene Helse Sør-Øst RHF har for kjøp av rehabiliteringstjenester løper ut 31.12.2010. Dette gjelder også Sølvsjøttberget. Helse Sør-Øst startet prosessen med ny avtaleinngåelse i januar 2010. Alle avtaleparter ble da informert om at det skulle inngås nye avtaler, og at det skulle gjennomføres en konkurranse i tråd med gjeldende regelverk for offentlige anskaffelser.

Helse Sør-Øst RHF har opplyst at de er i slutfasen for anskaffelsen. I alt 33 av 38 tilbydere har fått tilbud om avtale ut fra en vektning av kvalitet (50 %), pris (30 %) og tilgjengelighet (20 %). Helse Sør-Øst har videre informert meg om at tilbudet til pasienter med utmattelsestilstander (CFS/ME) vil være en del av den nye avtaleporteføljen. Kjøp av rehabiliteringstjenester i Helse Sør-Øst har en økonomisk ramme på

om lag 880 mill. kroner per år og avtalelengden er satt til 4 år i alle avtaler det er gitt tilbud om.

Det er sendt ut informasjon til tilbyderne om hvilke institusjoner som vil bli gitt tilbud om avtale med foretaket. Prosessen er nå inne i en fase hvor det er adgang til å klage på tildelingen. Helse Sør-Øst ønsker derfor ikke å gå i detalj på innretningen på tilbudene før klagebehandlingen er avsluttet.

Som representanten kjenner til, er tilbudet til pasienter som er rammet av CFS/ME et prioritert område for Regjeringen. I tillegg til midler som brukes lokalt og regionalt, er det siden 2007 bevilget 5 mill. kroner årlig til dette arbeidet. Jeg har mottatt informasjon fra både Helsedirektoratet, tjenesten og pasientgrupper om at det er gjort et betydelig arbeid mange steder i helsetjenesten.

En rapportering fra de regionale helseforetakene til departementet viser at det er tilbud om utredning i alle helseregioner. I tillegg arrangeres det lærings- og mestringskurs til pasienter med CFS/ME. Helse Sør-Øst RHF har etablert en ME-poliklinikk og et eget ambulant team for oppfølging av pasienter med CFS/ME. Sykehuset Innlandet HF har etablert en landsdekkende ME-telefon som et lavterskeltilbud knyttet til lærings- og mestringscenteret. Her kan både pasienter, pårørende og helsepersonell få råd og veiledning om sykdommen. Det er videre besluttet å etablere to sengeplasser ved Oslo universitetssykehus HF til utredning av pasienter som ikke kan nyttiggjøre seg det polikliniske tilbudet. De som ikke kan flyttes

vil få tilbud fra et ambulant team. I Helse Midt-Norge RHF er tilbudet til pasientgruppen styrket gjennom etablering av tverrfaglig utrednings- og behandlingstilbud ved St. Olavs hospital HF. Rapporteringen viser at det i Norge er opprettet tilbud til ME-pasienter ved flere private rehabiliteringssenter - herunder Hysnes Helsefort, Frihamnsenteret, Sølvskottberget og Cato-senteret. Kommunene har ansvar for å tilby nødvendige helsetjenester til innbyggerne i sin kommune uavhengig av diagnose. Jeg er kjent med at det i noen kommuner er opprettet pleieplasser til de aller sykeste pasientene.

For å få en systematisk oversikt over tilbudet til pasientgruppen, har Helsedirektoratet fått i oppdrag å evaluere den nasjonale satsingen og gi en status for helse- og omsorgstilbudet til pasienter med CFS/ME i Norge slik at tilbudet kan bedres. Rapporten, inkludert en tilrådning fra Helsedirektoratet, skal overleveres Helse- og omsorgsdepartementet i løpet av januar 2011. Helsedirektoratet har i tillegg fått i oppdrag å oppsummere det som finnes av ny kunnskap om utredning, behandling, rehabilitering, pleie og omsorg for pasienter med CFS/ME. Ny kunnskap og kliniske erfaringer vil kunne bidra til at man i større grad kan gi råd og anbefalinger om utredning og behandling av pasienter med CFS/ME. Rapporten skal være ferdigstilt innen utløpet av 2. tertial 2011. Rapportene vil være viktige i det videre arbeidet med å bedre tilbudet til pasienter med CFS/ME.

SPØRSMÅL NR. 357

Innlevert 23. november 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 30. november 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å gjenopprette rammevilkårene for fiskere som deltar i kongekrabbefisket i Nord-Norge i henhold til den femårige forvaltningsplanen for kongekrabbe?»

BEGRUNNELSE:

I tråd med Stortingets behandling av St.meld. nr. 40 (2006-2007) ble det for fisket i 2008 satt grense for kommersielt desimeringsfiske av kongekrabbe øst for 26 grader Ø og innenfor en grense på 12 nautiske mil fra grunnlinjen. Man hadde på det tidspunkt ikke gode beregninger for bestandsstørrelse av kongekrabbe vest for denne lengdegraden. Imidlertid har

bestanden av kongekrabbe økt og spredt seg til andre områder også vest for denne lengdegraden.

Rammene for fiske etter kongekrabbe skulle gjelde i 5 år for evaluering av ordningen ved periodens utløp.

Allerede ved fisket i 2010 ble kriteriene endret. Endringene innebærer en kvotereduksjon på 24 prosent og fisket skal foregå lenger ut fra land langs 71 grader 30 minutter nordlig bredde.

Frp fremmet i dokument 8:130 S (2009-2010) forslag om å tillate økt fangst av kongekrabbe grunnet økning i bestanden samt aggressiv utbredelse på bekostning av norsk marint miljø. Regjeringspartiene stemte i mot forslaget.

Fiskeribladet Fiskaren har i flere artikler den senere tid, satt fokus på konsekvensene av begrensningene i det frie kongekrabbefisket i Finnmark har medført.

Flere av de som lånte for investering i fiskefartøy og landbaserte mottaksanlegg, vurderer nå å selge og avvikle virksomheten. Noen har sogar gått konkurs på grunn av de endrete rammene for fisket etter kongekrabbe.

Regjeringen har selv i Soria Moria erklæringen bemerket at kongekrabbe er en fremmed art i norsk marin fauna. FrP er av den formening at kongekrabben er en trussel mot økosystemet og bør beskattes mer intensivt enn i dag.

Svar:

Forvaltningen av kongekrabbe er basert på St.meld. nr 40 (2006-2007) Forvaltning av kongekrabbe, som Stortinget behandlet og sluttet seg til i mars 2008. Vi har et todelt forvaltningsregime hvor det søkes å begrense videre spredning av denne arten. Innenfor et kvoteregulert område øst for 26°Ø, hvor kongekrabben allerede er etablert, skal bestanden forvaltes på en måte som legger til rette for næringsaktivitet og sysselsetting. Infrastrukturen i det kvoteregulerte området er også viktig for den frie fangsten som foregår utenfor området.

Det er ikke riktig at det er fastsatt en femårig forvaltningsplan for kongekrabbe. Det ble imidlertid i stortingsmeldingen foreslått å evaluere kongekrabbeforvaltningen etter fem år. Dette for å sikre at det innen rimelig tid ble foretatt en grundig gjennomgang av eventuell ny kunnskap og nye erfaringer knyttet til denne arten og fisket etter den.

Fisket etter kongekrabbe reguleres gjennom årlige reguleringsforskrifter, tilsvarende som for andre fiskerier. Reguleringene er gjenstand for årlige høringer, og tilpasninger gjøres fortløpende. Endringer i reguleringene er noe fiskerne må forholde seg til i alle fiskerier. Ved kommersielt fiske på en relativt ny art i norske farvann, slik kongekrabben er, vil det dessuten være et særlig behov for fortløpende vurderinger og regulerings tiltak fra fiskeriforvaltningens side.

For å kunne lykkes med et todelt forvaltningsregime ble det i år nødvendig å justere grensene for det kvoteregulerte området. Dette ga i år rom for en kvote på 900 tonn hannkrabber og 50 tonn hunnkrabber i det regulerte området øst for 26°Ø, mens det i ut-

gangspunktet forelå en tilråding fra Havforskningsinstituttet om ikke å åpne for fangst i dette området denne sesongen. Havforskningsinstituttets beregninger viste at bestanden av krabber over minstemålet var på et relativt lavt nivå. Kvotenedgangen på 24 % var knyttet til en reduksjon i bestanden over minstemål. Samtidig gjorde reguleringsendringen det mulig å fastsette en kvote på nær 1000 tonn, ettersom det kvoteregulerte området ble utvidet. Det mest nærliggende alternativet for å oppfylle målene som er fastsatt av Stortinget var ingen kvote dette året.

Med den reguleringen som nå foreligger er det lagt til rette for en stabil næringsaktivitet og langsiktig lønnsomhet i kongekrabbenæringen øst for Nordkapp, samtidig som vi har satt inn mer målrettede tiltak for å begrense en videre spredning av bestanden. Grensejusteringene for det regulerte området har bidratt til en økning av fangsttinningsraten i områder vest for Nordkapp hvor spredningsfaren er størst. Nedfangstingen er blitt mer målrettet enn tidligere. Målet er å begrense videre spredning av bestanden. Fra den frie fangsten er det i 2010 landet et lavere kvantum enn i 2009. Redusert fangstkvantum kan være en følge av at den frie fangsten har gitt ønsket effekt. Dette underbygges av vurderinger i rapporten "Bestandsvurderinger av kongekrabbe i 2010" som Havforskningsinstituttet nylig har lagt frem.

I Havforskningsinstituttets rapport fremkommer det også at beskatningstrykket i det regulerte området har vært svært høyt de siste årene, og at nærmest all kongekrabbe over minstemålet tas ut fortløpende. Totalbestanden (krabbe med skjoldlengde over 70 mm) ble denne høsten beregnet til 3400 tonn, mot ca 5000 tonn på samme tid i fjor. Vi må faktisk tilbake til 2002 for å finne tilsvarende lave tall som i år. En ytterligere økning av uttaket i det regulerte området vil vanskelig kunne bidra til stabile rammevilkår.

Det har på ingen måte vært lagt opp til stabilt uttak og varig lønnsomhet i den frie fangsten etter kongekrabbe. Tvert om har altså målsettingen vært nedfangsting for å begrense spredningen. Jeg er opptatt av størst mulig forutsigbarhet i alle deler av fiskerier næringen. Med de mål som ligger til grunn for forvaltningen av kongekrabbe må det imidlertid ha vært åpenbart at det ville være svært risikofullt å basere investeringer og drift på varige inntekter fra den frie fangsten. Hovedpoenget med den frie fangsten er nettopp å redusere ressursgrunnlaget så mye som mulig.

SPØRSMÅL NR. 358**Innlevert 23. november 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 1. desember 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Vil statsråden endre bidragsregelverket slik at de ikke diskriminerer menn, og mener statsråden det er rett at far til et barn rammes av valgene hans ekspartner tar når hun får nytt barn med ny partner?»

BEGRUNNELSE:

Viser til oppslag i Aftenposten 23.11.2010 der Likestillingsombudet krever endringer i reglene for barnebidrag. Bidragsreglene er i utgangspunktet kjønnsnøytralt utformet, men en ser at regelverket i praksis fungerer diskriminerende i forhold til menn. Mange menn må betale mer i bidrag når deres ekspartner får nye barn og tar permisjon. I tillegg så er der flere eksempler på at ekspartner som har stiftet ny familie og som velger å ta mer utdanning i stede for å gå i arbeid får redusert inntekt og dette medfører at bidragspliktig må betale mer i bidrag pga at bidragsmottaker selv har gjort et aktivt valg å ta utdanning.

Svar:

Forsørgelsesplikten som påhviler foreldre er nedfelt i lov 8. april 1981 nr. 7 om barn og foreldre (barneloven). Begge foreldre skal bidra til forsørgingen og utdanningen av sine barn etter deres økonomiske evne, jf. barneloven § 66. Forsørgingsplikten gjelder uavhengig av om foreldrene bor sammen med barna eller ikke, og den av foreldrene som ikke bor sammen med barna, oppfyller sin forsørgingsplikt ved å betale faste pengetilskudd (barnebidrag) til barna, jf. barneloven § 67. Lovens forutsetning er således at bostedsforelder løpende dekker utgiftene til barnets underhold, mens samværsforelder betaler sin del av disse utgiftene i form av barnebidrag.

Med bidragsreformen av 2003 ble søkelyset satt på likestilling mellom mor og far i foreldrerollen, og bidragsregelverket understreker likeverdet mellom foreldrene når det gjelder forsørgelsesplikten. Et sentralt perspektiv er at foreldrene skal være likestilte i rollene som omsorgspersoner og forsørgere, samtidig

som det legges vekt på at barnet har rett til begge foreldre også i omsorgsrollen, enten denne utøves som bostedsforelder eller samværsforelder.

Forsørgingsplikten står sterkt i norsk lovgivning, og skal prioriteres i forhold til andre forpliktelser. Det innebærer imidlertid ikke at foreldrene må utnytte sine inntektsmuligheter fullt ut. Dette følger av at barnebidrag er et privatrettslig område, og det er begrenset hvilke krav til handlingsmønstre det offentlige kan pålegge privatpersoner. Innen rimelighetens grenser må foreldre derfor kunne foreta selvstendige valg. Etter gjeldende rett aksepteres derfor at foreldre også etter samlivsbrudd kan prioritere sin tid i noen grad, og både den bidragspliktige og bidragsmottakeren kan arbeide 80 prosent stilling uten at inntekten blir fastsatt etter skjønn. Det betyr at valg som innebærer en inntektsreduksjon på 20 prosent som utgangspunkt godtas uavhengig av årsak, det seg være uttak av foreldrepenger 80 prosent, utdanning eller skifte av jobb som følge av trivselsfaktorer. Jeg legger imidlertid til at der det er klare holdepunkter for at den manglende inntekten/inntektsreduksjonen skyldes et ønske om å unndra seg forsørgelsesplikten, godtas heller ikke reduksjoner fra 100 til 80 prosent. Jeg gjør også oppmerksom på at der inntektsreduksjonen er større enn en inntekt lik 80 prosent, vil det måtte foretas en særskilt vurdering av om det er en rimelig grunn for inntektsreduksjonen.

Med dagens regel godtar det offentlige den enkelte valg innenfor gitte rammer, samtidig som det utøves en viss kontroll med at foreldrenes prioriteringer tilgodeser barnets interesser, inkludert bidragspliktiges nye barn i nytt forhold, jf. bidragsevnevurderingen, og bidragsmottakers nye barn i nytt forhold. Likestillings- og diskrimineringsombudets (LDO) uttalelse av 10. november 2010, innebærer at gjeldende rett må vurderes på nytt på dette punkt, blant annet av hensynet til likebehandling av parter og tilfeller. Jeg ber om noe tid til å vurdere uttalelsen fra Ombudet nøye, før jeg tar stilling til hvordan jeg vil følge opp uttalelsen.

SPØRSMÅL NR. 359**Innlevert 23. november 2010 av stortingsrepresentant Filip Rygg****Besvart 1. desember 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«For å få bukt med lokal luftforurensing og dårlig luftkvalitet i de store byene er innføring av en lavutslippssone et aktuelt og effektivt virkemiddel. Dessverre er byene forhindret fra å innføre slike soner på grunn av at regjeringen ikke har innført nødvendig hjemmel for et slikt tiltak.

Når kan vi forvente at regjeringen får på plass en forskrift som gjør det mulig å innføre lavutslippssone og dermed nå de nasjonale målene for NO₂-nivå?»

BEGRUNNELSE:

Flere storbyer opplever igjen at vinterkulden sammen med høy lokal luftforurensing fører til dårlig luftkvalitet. De fleste tiltak som gir effekt er langsiktige og kostnadskrevende. Klima- og forurensingsdirektoratet (KLIF) leverte i april 2010 et notat om lokal luftforurensing der de beskriver hvilke tiltak som må gjøres for å nå de nasjonale målsettingene for årsmiddelverdi. De større byene i Norge har alle periodvis utfordringer med lokal luftforurensing. I Bergen har hovedutfordringen vært NO₂.

KLIF sier i sitt notat at for å nå de nasjonale målene for NO₂ må følgende gjøres: "For NO₂ er det behov for kjøretøyteknologiske tiltak, særlig lavutslippssone, og trafikkreduserende tiltak og virkemidler (eks kjøretøy- og drivstoffavgifter) for å nå forskriftens krav og nasjonalt mål. I tillegg bør det legges til rette for at kommunene kan pålegge forurenser å gjennomføre akutttiltak."

I nevnte notat fra KLIF står det å lese tall fra Norsk Institutt for Luftforskning (NILU) som sier at 50 % av NO₂-utslippene kommer fra tungtransporten.

Ved å innføre lavutslippssone vil man altså kunne redusere NO₂-utslippene med opptil 50 % og dermed bedre luftsituasjonen for tusenvis av mennesker. Tiltaket er både konkret og relativt enkelt å gjennomføre.

Jeg er kjent med at Vegdirektoratet allerede i april 2010 oversendte oppdaterte utredninger for innføring av lavutslippssone til Samferdselsdepartementet. Bystyret i Bergen har flere vedtak på at de ønsker å innføre lavutslippssone, men venter på hjemmel fra Samferdselsdepartementet.

Svar:

En lavutslippssone er et geografisk avgrenset område hvor det gjelder særskilte Eurokrav (EUs avgasskrav) til kjøretøyene. En ordning med lavutslippssoner, hvor tunge kjøretøy med høye utslipp må betale en avgift for å kjøre i sonen, vil gi lastebileiere økonomiske insentiver til å bytte ut gamle biler med nye raskere enn ellers, eller til å bruke de nyeste bilene i en eventuell kjøretøyflåte innenfor sonen. Spørsmålet om lavutslippssoner har blitt grundig vurdert av Vegdirektoratet og Samferdselsdepartementet. Utgangspunktet for arbeidet med lavutslippssoner har vært at lavutslippssoner ville bidra til å begrense lokale svevestøv- og NO₂-konsentrasjoner.

Lavutslippssoner vil medføre relativt høye administrative kostnader. Det vil være utfordrende å håndheve en slik ordning ovenfor mange utenlandske kjøretøy. Lavutslippssoner vil i tillegg ha tidsbegrenset miljøeffekt ettersom innførte avgasskrav uansett ventes å gi kraftig nedgang i eksosutslippene fra vegtransporten. Den siste tiden har ny forskning påvist stor usikkerhet rundt lavutslippssonenes effekt på NO₂. Nyere data viser at renseløsningene for NO_x er effektive så lenge bilene kjører i høy hastighet, men ved bykjøring (som er tilfellet i en lavutslippssone) virker noen av løsningene dårlig. Forskjellene mellom Euroklassene er derfor små når vi ser på NO₂, og forsert innføring av tunge biler med nyere Euroklasser i en lavutslippssone på bekostning av eldre biler vil ikke nødvendigvis redusere NO₂-utslippene. Dette er relativt ny kunnskap, og Samferdselsdepartementet må vurdere spørsmålet om lavutslippssoner i lys av dette.

I mellomtiden må derfor arbeidet for bedre lokal luftkvalitet konsentreres til andre tiltak. For å redusere forekomsten av svevestøv, er både piggdekkgebyr, reduserte fartsgrenser og renhold av veiene effektive tiltak. Når det gjelder NO₂, er det først og fremst lavere trafikkvolumer som har effekt. I perioder med ekstremt dårlig luftkvalitet, slik man f. eks. opplevde i Bergen i vinter, kan kommunen eller regionvegkontorene dessuten vedta midlertidige trafikkregulerende tiltak, som f. eks. forbud mot de mest forurensende kjøretøyene.

SPØRSMÅL NR. 360**Innlevert 23. november 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos****Besvart 26. november 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til den pågående prosessen knyttet til Oslo Universitetssykehus. Det er kommet frem at presset knyttet til bruk av deltidsstillinger ved Oslo Universitetssykehus er økende, noe som bekymrer undertegnede sterkt. Dette vil gå ut over både ansatte og pasienter, dersom man ikke rydder opp i dette umiddelbart.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre pasientenes behov for gode helsetjenester, og de ansattes behov for trygge arbeidsplasser i forbindelse med den såkalte osloprosessen?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til den pågående prosessen knyttet til Oslo Universitetssykehus. Det er kommet frem at presset knyttet til bruk av deltidsstillinger ved Oslo Universitetssykehus er økende, noe som bekymrer undertegnede sterkt.

Undertegnede har tidligere advart mot at osloprosessen er preget av for liten politisk styring og langsiktighet i rammevilkårene. Det er derfor, slik jeg ser det, grunn til å frykte at den pågående prosessen vil gå ut over det faglige og kvalitative tilbudet pasientene har krav på, samt økt grad av sykefravær og redusert trivsel blant de ansatte.

Det vises i denne sammenheng til at regjeringen har gått høyt på banen i forbindelse med bruk av deltidsstillinger på et generelt grunnlag. Undertegnede mener derfor det er beklagelig å være vitne til at statsråden ikke ser ut til å styre osloprosessen i tråd med intensjonen om mindre bruk av deltidsstillinger i helsesektoren. Det er liten grunn til å tro at slike tilstander i helsesektoren er med på å sikre en god og nødvendig rekruttering til disse yrkene.

Svar:

Oslo universitetssykehus HF (OUS) har gjennomført en sammenslåing av de tidligere sykehusene Ullevål sykehus, Rikshospitalet og Aker sykehus etterfulgt av en endret oppgavefordeling mellom de tre

sykehusene. Det er et omfattende omstillingsarbeid som gjennomføres for å oppfylle krav til bedre samordning og ressursbruk i hovedstadsområdet.

I tillegg overføres befolkningen i bydel Alna i Oslo og i Follo fra OUS til Ahus fra 2011. Samlet sett innebærer dette et økt pasientgrunnlag for Ahus på 160 000 mennesker og et tilsvarende redusert pasientgrunnlag for OUS. En god ressursbruk krever at kapasiteten ved de to helseforetakene tilpasses det endrede pasientgrunnlaget.

Ved OUS har det blitt igangsatt et arbeid med å foreslå tilpasninger i vaktplanene som følge av det reduserte pasientgrunnlaget. Enkelte av klinikkene kan ikke videreføre det samme antallet heltidsstillinger når kapasiteten skal tilpasses det reduserte pasientgrunnlaget. Helse Sør-Øst RHF har imidlertid forsikret meg om at de som ønsker det skal få videreført eller økt sin stillingsandel. Det skal derfor legges til rette for løsninger, for eksempel på tvers av poster og klinikker for å sikre videreføring av - eller økte stillingsandeler for helsepersonellet.

Som representanten skriver, er regjeringen opp-tatt av problemstillingen uønsket deltid. Uønskede deltid, dvs. i tilfeller der arbeidstaker ønsker å øke sin stillingsandel, kan ha flere uheldige konsekvenser, bl.a. knyttet til arbeidstakers tilfredshet og egen forsørgelse, til arbeidsmiljøet, til rekrutteringen til yrket og til en rasjonell bruk av arbeidskraften. Det er derfor i tidligere foretaksmøter stilt krav til at omfanget av uønsket deltid skal kartlegges, og at det skal iverksettes og legges til rette for å øke stillingsandelene for de som ønsker det. De regionale helseforetakene har i den forbindelse identifisert ulike tiltak på arbeidsgivers hånd som bidrar til å redusere uønsket deltid.

Jeg vil følge opp hovedstadsprosessen spesielt og sektoren generelt for å redusere omfanget av uønsket deltid. Jeg vil derfor i de kommende foretaksmøtene med de regionale helseforetakene i januar 2011 kreve at omfanget av uønsket deltid reduseres, og at det skal legges til rette for at de som ønsker det skal få økte stillingsandeler.

SPØRSMÅL NR. 361**Innlevert 23. november 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 30. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Sverige har Brottsoffermyndigheten og et godt system gjennom Brottsofferfonden som fungerer på en meget god måte og som burde være en mal for hvordan andre land organiserer oppfølging av fornærmedes rettigheter og økonomiske situasjon etter den kriminelle handlingen. I Norge har Kontoret for voldsoffererstatning fått kritikk bla for lang saksbehandlingstid.

Hva mener statsråden Norge kan lære av den svenske Brottsoffermyndigheten?»

Svar:

Det er alltid en fordel å samarbeide med andre land for erfaringsutveksling, og vi har et godt samarbeid med svenske myndigheter. En gruppe fra Kontoret for voldsoffererstatning, Statens sivilrettsforvaltning og Justisdepartementet var nylig på studietur hos Brottsoffermyndigheten nettopp for å se hva vi kan lære av Brottsoffermyndigheten. Effektivisering av saksbehandlingen var ett av temaene.

Saksbehandlingstiden hos Brottsoffermyndigheten og Kontoret for voldsoffererstatning er ikke direkte sammenlignbare. Dette skyldes blant annet at Brottsoffermyndigheten ikke mottar søknader om

voldsoffererstatning før den aktuelle saken er ferdigbehandlet hos påtalemyndigheten, domstolene, Kronofogdmyndigheten og forsikringsselskap. Saksbehandlingstiden hos disse regnes således ikke med i Brottsoffermyndighetens saksbehandlingstid. Kontoret for voldsoffererstatning har derimot ofte sakene liggende på vent til eventuell straffesak mot skadevolderen er rettskraftig avgjort, jf. voldsoffererstatningsloven § 14 tredje ledd. Saksbehandlingstiden i Brottsoffermyndigheten og Kontoret for voldsoffererstatning er derfor ikke sammenlignbare.

Brottsoffermyndigheten er organisert annerledes enn Kontoret for voldsoffererstatning har en mer effektiv saksbehandling. Justisdepartementet vurderer derfor om deler av dette kan overføres til det norske systemet. Jeg kan også opplyse at departementet i samarbeid med Kontoret for voldsoffererstatning for tiden går igjennom saksbehandlingsrutiner m.m. for å effektivisere saksbehandlingen og redusere saksbehandlingstiden ved kontoret. Dette arbeidet har høy prioritet.

Brottsoffermyndighetens øvrige arbeid og oppgaver er det også aktuelt å se hen til ved ytterligere arbeid for og utvikling av voldsofres rettigheter.

SPØRSMÅL NR. 362**Innlevert 23. november 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 1. desember 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Sauebønder bestiller selv øremerking til sine sauer.

Kan statsråden redegjøre hvordan reglene er, og på hvilken måte kontroll og oppfølging skjer?»

Svar:

Regler for øremerking av sau

Merking av sau er regulert i forskrift 30. november 2005 nr. 1356 om merking, registrering og rap-

portering av småfe. Forskriften gjennomfører forordning (EF) nr. 21/2004, som omhandler opprettelse av et system for identifikasjon og registrering av sauer og geiter.

Hovedregelen er at lam som blir født fra og med 1. januar 2011, i tillegg til dyr født i 2010 og som skal eksporteres, skal merkes med et visuelt og et elektronisk øremerke. Begge øremerkene skal være preget med 7-sifret identifikator (dyreholds-ID) i løpet av 30 dager etter fødsel.

Regelverket gir et unntak for lam som skal slak-

tes før de er 12 måneder. Det er ikke krav om at disse lammene skal merkes elektronisk, men lammene kan merkes med et godkjent, visuelt øremerke, og et alternativt (ikke godkjent) øremerke. Dersom dyreholder har merket på denne måten, og likevel bestemmer seg for å beholde lammene etter de er 12 måneder som såkalte "livlam", må elektronisk øremerke etterbestilles og settes på.

Næringen kan stille strengere krav enn det offentlige regelverket krever – for eksempel i forbindelse med elektronisk merking av alle småfe ved mottak av dyr i slakteri.

Inntil videre har Norge et særnorsk krav som krever at dyr som overføres til et nytt dyrehold i Norge, skal merkes med et hvitt øremerke innen 7 dager etter ankomst til nytt dyrehold.

Merkebestilling og registrering

Dyreholders merkebestilling foregår direkte til merkeprodusenten. Merkeprodusenten registrerer merkene i merkeregisteret på vegne av dyreholder. Hvis dyreholdet ikke er registrert i Mattilsynets tilsynssystem (MATS), får dyreholder ikke registrert merkene. Merkeprodusenten informerer i så fall dyreholder om dette. Vedkommende dyreholder må så registrere dyreholdet hos Mattilsynet. Registrering kan gjøres elektronisk på Mattilsynets skjematjeneste, el-

ler ved at saksbehandler på Mattilsynets distriktskontor, registrerer dyreholdet direkte i MATS.

Registrering i MATS skjer på grunnlag av dyreholders produsentnummer. I MATS har alle småfehold blitt tildelt en 7-sifret dyreholdsID som skal brukes på elektroniske øremerker. Begge øremerkene på et dyr skal bruke samme identifikator (7 sifret nummer).

Tilsyn og kontroll

I henhold til forskrift 14. september 2007 nr 1058 om instruks om minimumskrav for tilsyn med identifikasjon og registrering av småfe, som gjennomfører forordning (EF) nr. 1505/2006 i norsk regelverk, skal minst 5 % av alle landets småfe og minst 3 % av alle dyrehold som har småfe, kontrolleres årlig. Dyreholdene som blir kontrollerte, velges ut på bakgrunn av en risikovurdering. I 2009 kontrollerte Mattilsynet i underkant av 6 % av alle småfe og en tilsvarende andel av alle dyrehold med småfe.

Ved overtredelse av regelverket kan Mattilsynet nedlegge forbud mot forflytting av dyr til eller fra dyrehold, herunder å slippe dyr på beite. Dyr som ikke lar seg identifisere innenfor en frist fastsatt av Mattilsynet, kan pålegges destruert, jf § 13 i forskrift om merking, registrering og rapportering av småfe nr 1356 av 30. november 2005.

SPØRSMÅL NR. 363

Innlevert 23. november 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 1. desember 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre tilfredsstillende faglig vurdering og evaluering av forsøksvirksomheten i skolen generelt og av forsøkene innen norskfaget spesielt?»

BEGRUNNELSE:

Etter det undertegnede erfarer er det generelt svært sparsomt med uavhengige faglige evalueringer av de ulike forsøkene som til en hver tid pågår i norsk skole. Særlig gjelder forsøk i norskfaget, spesielt forsøkene med én felleskarakter i VG1 og VG2 som skal dekke både nynorsk, bokmål og muntlige ferdigheter.

Til tross for at en uavhengig evaluering burde være en integrert del av en hver forsøksprosess har

det vært flere tilfeller de siste årene der en slik evaluering ikke har funnet sted. Utdanningsdirektoratet har i tidligere brev til Nynorsklaget (06.06.08) understreket at de ikke har hatt tid til å evaluere forsøksvirksomheten i L97 og R94 "på grunn av prioritering av andre arbeidsoppgåver". Undertegnede finner dette svært underlig, og ønsker på denne bakgrunn en oppdatert oversikt over hvilke forsøk som per dags dato ikke har vært gjenstand for uavhengig evaluering.

Undertegnede er generelt positiv til forsøk og ser dette som en naturlig del av den pedagogiske virksomheten ved skolene, men vil samtidig understreke at det er et krav at man også på uavhengig grunnlag evaluerer forsøkene som igangsettes. I motsatt fall vil forsøksinstituttet i norsk skole undergraves, og lett

oppfattes som et redskap for særinteresser og ikke begrunnet ut fra pedagogiske hensyn.

Undertegnede mener derfor det er viktig å tydeliggjøre behovet for en uavhengig evaluering av hvert forsøk overfor Utdanningsdirektoratet, og at nye forsøk ikke bør innvilges med mindre man sikrer en slik evaluering. Statsråden bes spesielt kommentere dette i sitt svar.

Svar:

Forsøksvirksomhet i skolen kan igangsettes fra sentralt nivå eller av skoleeier gjennom søknad om forsøk etter § 1-4 i opplæringsloven til Utdanningsdirektoratet eller til Fylkesmannen. Praksisen med å innvilge forsøk etter opplæringsloven § 1-4 ble strammet inn i forbindelse med innføringen av Kunnskapsløftet (Rundskriv Udir-3-2007) for å gjennomføre reformen før en åpnet for mange nye forsøk.

I hovedsak kan vi dele forsøksvirksomheten i sentralt initierte forsøk og lokalt initierte forsøk.

Sentralt initierte forsøk kjennetegnes ved:

- Forsøk innenfor avgrensede sentralt besluttede tema (ofte fag)
- Deltakelse etter søknad
- Samme tema prøves ut på et større antall skoler/kommuner
- Følgeevaluering er vanlig (finansiert av KD/Udir)

Det pågår for tiden flere forsøk som er initiert fra nasjonalt nivå:

- Fremmedspråk på 6.-7.trinn, forsøksperiode 2010-2012

I oppdragsbrevet om fremmedspråk på 6.-7.trinn fra departementet til direktoratet ble det presisert at forsøket med fremmedspråk skal evalueres. Direktoratet utlyste i juni 2010 evalueringoppdraget og oppdraget er tildelt SINTEF. Evalueringen av forsøket er igangsatt. Gjennomføring og innhold skal evalueres fra oppstart til avslutning av forsøket. Evalueringen skal dokumentere lokale behov som bør vurderes i forbindelse med en eventuell nasjonal innføring av faget. Rapportering av foreløpige funn skal gi grunnlag for dialog og kunne bidra til eventuelle justeringer på ulike nivåer i forsøket.

- Arbeidslivsfag på ungdomstrinnet, forsøksperiode 2009-2013

Forsøket startet 2009 – 2010 med pilotering på 16 skoler i fem kommuner og ble evaluert av Uni Rokkansenteret. Rapporten ble offentliggjort i september 2010.

Forsøket er utvidet fra og med høsten 2010 og omfatter til sammen 133 skoler. NOVA har fått opp-

draget med følgeforskning av forsøket. Det vil i perioden foreligge to delrapporter, en statusrapport og en sluttrapport.

- Praksisbrev i videregående opplæring

Forsøk med praksisbrev startet opp i Akershus fylkeskommune, Rogaland fylkeskommune og Vestfold fylkeskommune skoleåret 2007/08. Fra og med skoleåret 2008/09 fikk alle fylkeskommuner mulighet til å delta i forsøk med praksisbrev. Praksisbrevordningen vektlegger praktisk opplæring i to år i videregående opplæring, og avsluttes med en praksisbrevprøve. Hensikten er å prøve ut ordningen og høste erfaringer fra denne. Forsøket evalueres av NIFU STEP.

- Modellforsøk - bedre sammenheng (2009–2012). Det skal prøves ut tre modeller for en god sammenheng mellom skolen og skolefritidsordningen (SFO). Innholdet i den utvidete skoledagen er både faglig styrking, leksehjelp, fysisk aktivitet og sunne måltid. Totalt deltar ni skoler i prosjektet i 2010. Prosjektet evalueres av Rambøll.
- Gjennomgående dokumentasjonsordning i fag- og yrkesopplæringen.

Utprøvingen av flere modeller for gjennomgående dokumentasjonsordninger skal foregå skoleåret 2010 - 2011 i Vg1, Vg2 og Vg3 (læretid i bedrift). Dersom ett eller flere fylker ønsker å prøve ut modeller som forutsetter at det gjøres unntak fra opplæringsloven med forskrifter, skal fylkeskommunen søke Utdanningsdirektoratet om forsøk etter § 1-4. Utprøvingen skal evalueres av eksternt miljø.

Lokalt initierte forsøk:

Forsøk initiert fra lokalt nivå vil ikke ha de samme kravene til dokumentasjon/evaluering som sentralt initierte forsøk. Disse forsøkene finansieres av kommunen/skolen.

En karakter i norskfaget

Forsøk med én karakter i norskfaget som representanten Svei Grande refererer til, er et lokalt initiert forsøk. Dette forsøket er innvilget for Vg1 og Vg2 på Fana gymnas og Kongsbakken vgs. for perioden 2010-2012 på følgende vilkår:

- Forsøksordningen med én karakter i norsk blir avgrenset til ett årskull; elevene som starter Vg1 på utdanningsprogrammene studiespesialiserende og musikk, dans og drama ved videregående skole høsten 2010.
- Elevene må få grundig informasjon om ordningen og den skal være frivillig.
- En kortfattet rapport om erfaringene fra det første

forsøksåret skal sendes Utdanningsdirektoratet innen 1.9.2011, der også representanter fra en ekstern skole eller fylkeskommune tar del.

Fana gymnas har gjennomført forsøk med én karakter i norskfaget for skoleåret 2009-2010. Da Hordaland fylkeskommune søkte om å fortsette forsøket på Fana gymnas fra høsten 2010 for Vg1, la de ved en enkel rapport som konkluderte med at forsøket var vellykket, bl.a. av følgende grunner:

- Lærerne fikk mer tid til de enkelte delene av faget når de ikke måtte legge til rette for stadig nye vurderingssituasjoner for å sikre karaktergrunnlag i tre disipliner.
- Det ga mulighet for mer prosessorientert skriving og til å kombinere deler av faget på nye måter.
- Det ble enklere å vurdere sammensatte tekster (som sorterer under både skriftlig og muntlig).

- Sidemålet går inn i helheten i faget slik kompetansemål legger opp til.

Utdanningsdirektoratet godkjente videreføringen av forsøket for perioden 2010-2012 med den begrunnelsen at det er av interesse at flere lærere og elever deltar for å få et større erfaringsgrunnlag.

Jeg er enig i at det er et viktig hovedprinsipp at forsøk skal følges opp av evaluering og derfor er dette et kjennetegn ved de sentralt initierte forsøkene. Samtidig er det viktig at også lokalt nivå kan ta initiativ til forsøksvirksomhet. For strenge krav til ekstern evaluering av lokale forsøk vil være kostnadskrevende og trolig redusere antallet søknader om forsøk. Derfor har vi ikke like strenge krav til evaluering for lokalt initierte forsøk.

SPØRSMÅL NR. 364

Innlevert 24. november 2010 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland

Besvart 2. desember 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Hva er årsaken til at statsråden ikke har besvart brev fra Industri Energi-klubbene om hvilke tiltak regjeringen vil foreta seg når det gjelder kraftsituasjonen i Midt-Norge?»

BEGRUNNELSE:

Representanter fra Industri Energi-klubbene ved midtnorske, kraftforedlende bedrifter har sendt brev til statsråden i april 2010. Brevet omhandler kraftsituasjonen i Midt-Norge og hvilke tiltak statsråden vil iverksette. Ifølge Adresseavisen 19.11.2010 er brevet

ennå ikke besvart. Det er for meg noe underlig at fagforeningene ikke har fått svar på sitt brev. Kraftsituasjonen oppleves som svært alvorlig for den kraftforedlende industrien i Midt-Norge.

Svar:

Jeg mottok i april 2010 en rekke brev fra aktører i Midt-Norge. Både privatpersoner, næringsliv, politiske grupperinger og andre interesseorganisasjoner sendte spørsmål og kommentarer om kraftsituasjonen og strømpriser. Det er en glipp at det omtalte brevet ikke er besvart. Jeg vil nå besvare brevet.

SPØRSMÅL NR. 365**Innlevert 24. november 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 30. november 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvor langt er regjeringen kommet i prosessen med å ratifisere Europarådets konvensjon til beskyttelse av barn mot seksuell utnyttelse og seksuelle overgrep (CETS No 201)?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede sendte 3. juni skriftlig spørsmål til justisministeren om når regjeringen hadde til hensikt å få ratifisert Europarådets konvensjon til beskyttelse av barn mot seksuell utnyttelse og seksuelle overgrep (CETS No 201) fra 2007.

Konvensjonen som har tittel "Protection of Children Against Sexual Exploitation and Sexual Abuse" pålegger Europarådets medlemsland å implementere i sitt nasjonale lovverk å sørge for at personer som gjennom sitt yrke har kontakt med barn, ikke skal være dømt for seksuelle overgrep eller utnyttelse av barn. Norge har ikke ratifisert konvensjonen, og Europarådets parlamentarikerforsamling oppfordrer alle medlemsland å ratifisere denne.

I sitt svar hevdet justisministeren at norsk rett i hovedsak er i overensstemmelse med konvensjonens forpliktelser, men at gjennomføringen likevel vil kreve enkelte mindre tilpasninger.

Justisministeren hevdet videre at det i utgangspunktet tas sikte på å fremme en proposisjon for Stortinget for samtykke til ratifikasjon så snart straffelo-

ven 2005 trer i kraft. Dersom dette drar ut i tid, hevdet justisministeren at han vil vurdere å foreslå de nødvendige lovendringer i straffeloven 1902, slik at norsk ratifikasjon av konvensjonen ikke forsinkes unødige.

Svar:

For så vidt gjelder behovet for lovendringer og hva som er gjort og gjenstår i så måte viser jeg til mitt svar på spørsmål nr. 1333 datert 10. juni i år. Om tidspunktet for ratifikasjon av konvensjonen uttalte jeg den gang at en samtykkeproposisjon ville bli fremmet så snart straffeloven 2005 trer i kraft, men at endringer i straffeloven 1902 ville bli vurdert dersom ikrafttredelse av ny straffelov drar ut i tid.

Planen er fortsatt å ratifisere konvensjonen når den nye straffeloven har trådt i kraft, samtidig som jeg fremdeles er åpen for å endre gjeldende straffelov dersom dette viser seg å ligge langt frem i tid. Tidspunktet for ikrafttredelse av ny straffelov beror først og fremst på når den nødvendige oppgraderingen av politiets datasystem kan ferdigstilles. Politidirektoratet har igangsatt et forprosjekt som skal munne ut i en tidsplan for oppgraderingen. Forprosjektet, som etter planen avsluttes i løpet av 2011, vil gi et bedre grunnlag for å vurdere om straffeloven 1902 bør endres av hensyn til konvensjonen.

SPØRSMÅL NR. 366**Innlevert 24. november 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 6. desember 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Ifølge media opprettes det for tiden et eget muslimsk konfliktråd i Kristiansand. Et lignende konfliktråd skal ha fungert i Oslo i flere år. Politiet har varslet at de vil sende saker over til rådet, som skal basere seg på sharia-lovgivning. I Oslo gjør også barnevernet det samme.

Hvordan stiller regjeringen seg til opprettelse av denne type parallelle religiøst baserte konfliktråd, og

hvilke lovmessige rammer har offentlige organer for overføring av saker til slike råd?»

Svar:

Norsk lov kjenner bare én form for konfliktråd, og det er de 22 konfliktrådene som er opprettet i medhold av konfliktrådsloven. Disse er administrativt og økonomisk underlagt Justisdepartementet gjennom sekretariatet for konfliktrådene. Konfliktrådene for-

holder seg til norsk lov, og mekler både i straffesaker og i sivile saker. I 2009 ble det henvist 4660 sivile saker og 4633 straffesaker til konfliktrådene. Regjeringen har i de senere år styrket ordningen, både slik at konfliktrådene står rustet til å ta imot nye sakstyper, bruke nye metoder og for at tilbudet kan bygges ut slik at de kan ta imot flere saker.

Jeg er kjent med at det i enkelte religiøse samfunn er etablert meklingsorganer som i dagligtale er kalt konfliktråd. Jeg vil imidlertid understreke at disse ikke er konfliktråd i lovens forstand. Når det i

straffeprosessloven § 71a heter at påtalemyndigheten på nærmere vilkår kan overføre straffesaker til mekling i konfliktrådene, gjelder dette bare de 22 konfliktrådene som er nevnt ovenfor. Vilkårene for slik overføring er at påtalemyndigheten, etter å ha behandlet påtalespørsmålet, kommer til at straffeskyld anses bevist, og den fornærmede og den siktede samtykker i mekling. Mekling er da et alternativ til at saken strafforfølges på annen måte. Når det gjelder sivile saker, er konfliktrådsbehandling basert på frivillig deltakelse.

SPØRSMÅL NR. 367

Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 2. desember 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan Statsråden garantere at det ikke foregår prostitusjon i Norske fengsler?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått flere henvendelser på medias rapport om prostitusjon i Bergen fengsel. Blant disse er en tidligere ansatt i kriminalomsorgen som bekrefter at det foregikk prostitusjon i bl.a. på Ullersmo. Det ble i dette tilfelle også levert evalueringsrapporter om dette. Den gangen ble det tatt grep for å utelukke at det skulle kunne skje igjen. Når jeg så ser at samsoning igjen har ført til spekulasjon og påstander om prostitusjon, samt at statssekretær Moland Pedersen sier at dette ikke er kjent skjer, mener jeg at Justisministeren må kvalitets sikre disse uttalelsene. Et tankekors er det også at prostitusjon ikke nødvendigvis må skje mellom kvinnelige og mannlige innsatte, men skjer også blant innsatte av samme kjønn. At narkotikatilgang innenfor murene bidrar til å skape et marked på prostitusjonsområdet er det ikke tvil om.

Svar:

Kriminalomsorgen skal sikre at kvinner og menn får et likeverdig tilbud under frihetsberøvelsen. Normalitetsprinsippet er et av flere bærende prinsipper i straffegjennomføringen. Det innebærer at soning i fengsel så langt som mulig skal være lik tilværelsen ute i samfunnet.

I Norge er det tre kvinnefengsler. Videre har åtte fengsler avdelinger/plasser for både kvinner og menn. I tillegg har 17 fengsler for mannlige innsatte i løpet av 2009 sporadisk tatt i mot kvinnelige innsatte.

Kriminalomsorgen er særlig oppmerksom på utfordringer som kan oppstå når innsatte av begge kjønn soner i samme fengsel. Kriminalomsorgen kjenner ikke til tilfeller hvor anmeldelse for kjøp av seksuelle tjenester mellom menn og kvinner har vært aktualisert ved noen av fengslene i de senere år.

I brevet fra stortingsrepresentant Michaelsen henvises det til prostitusjon som skal ha foregått ved Ullersmo og Bergen fengsel. Ullersmo fengsel hadde på åttitallet i en periode en enhet for langtidssonende kvinner. Da det ble sannsynliggjort at prostitusjon hadde forkommet, og det var komplisert å foreta bygningstekniske forebyggende tiltak, ble avdelingen etter kort tid avviklet.

I Bergen fengsel har det gradvis skjedd en innstramming i omfanget av kontakt mellom kvinner og menn de senere år. I 2005 foretok fengslet en sterkere adskillelse mellom kvinner og menn i avdeling C. Siden muligheten for kontroll av kontakt mellom menn og kvinner var begrenset, ble det bestemt at to boenheter skulle adskilles fra resten av boenhetene og være forbeholdt kvinner. Det ble bygget en vegg, som utgjør det fysiske skillet mellom kvinner og menn ved avdelingen. Det ble utformet et eget rutinesett for kvinnene, slik at de bl.a. fikk egne lufte- og treningstider. Senere har kvinnene også fått eget uteareal i tilknytning til sin enhet. Sommeren 2010 fikk kvinnene et eget verksted.

Kvinner har mulighet til å delta på fellesaktiviteter sammen med menn, som for eksempel skole og kulturarrangementer. Disse aktivitetene utføres med tilsyn av tjenestemenn.

Når det gjelder soning i overgangsboliger og

fengsler med lavere sikkerhetsnivå, er mulighetene for kontinuerlig kontroll noe lavere. Sikkerheten iva-retas blant annet ved tilsattes relasjoner med innsatte. I sommer kom en bekymringsmelding fra åpen avdeling ved Bergen fengsel. Det ble fremsatt beskyldninger om seksuelle tilnærmelser fra en bestemt innsatt mot en kvinnelig innsatt. Dette ble øyeblikkelig fulgt opp av fengslet. Ledelsen ved Kriminalomsorgen region Vest uttaler at i de 20 årene som Bergen

fengsel har gjennomført straffegjennomføring for kvinner og menn, har det aldri blitt registrert eller sannsynliggjort prostitusjon mellom mannlige og kvinnelige innsatte.

I høst anmeldte ledelsen ved Bergen fengsel et mulig tilfelle der en mannlig innsatt kan ha vært utsatt for overgrep av en annen mannlig innsatt. Saken er for tiden under etterforskning ved Hordaland politidistrikt.

SPØRSMÅL NR. 368

Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 30. november 2010 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«En kreftsyk person mottar sykepenger fra Nav i ett år. Pasienten er på bedringens vei når perioden for rett til sykepenger utløper. Det konstateres at kreften har spredd seg og at pasienten ikke kan gå tilbake til arbeid men må fortsette med behandling i en relativt lang periode.

Har vedkommende rett til fortsatte sykepenger eller arbeidsavklaringspenger eller henvises pasienten til sosialkontoret dersom vedkommende ikke har økonomisk evne til å klare seg uten ytelse?»

BEGRUNNELSE:

Sykepenger fra Nav ytes normalt bare i en periode på ett år. Deretter kan man overføres til arbeidsavklaringspenger (AAP). Av noen oppfattes det som om man, for å ha rett til arbeidsavklaringspenger etter avsluttet sykepengeperiode, være klar til å ta tilvist arbeid. En del pasienter, f.eks. de som er rammet av alvorlig kreft kan ha behov for mer enn ett år med behandling og rehabilitering før de kan vende tilbake til en arbeidssituasjon. Det virker urimelig at de ikke skal ha rett til ytelser fra Nav etter at sykepengeperioden utløper. Mange vil også se det som urimelig at

man må gå fra 100 % sykepenger til 66 % AAP i en slik krevende situasjon.

Svar:

Sykepenger ytes i inntil ett år. Når en har vært helt arbeidsfør i 26 uker etter at en sist fikk sykepenger fra trygden, får en ny rett til sykepenger.

Arbeids- og velferdsetaten har opplyst at alle som har mottatt sykepenger i 39 uker får et brev med informasjon om mulighetene for å søke om andre ytelser når sykepengeperioden utløper og tilbud om en samtale ved NAV-kontoret.

Fra 1. mars 2010 ble rehabiliteringspenger, atferdingspenger og tidsbegrenset uførestønad erstattet med arbeidsavklaringspenger. Arbeidsavklaringspenger gis til personer som pga. sykdom, skade eller lyte har fått arbeidsevnen nedsatt med minst halvparten og som får medisinsk behandling, deltar på arbeidsrettede tiltak eller som får annen arbeidsrettet oppfølging fra Arbeids- og velferdsetaten. Dersom det, etter at slike tiltak er prøvd, blir fastslått at inntektsevnen er varig nedsatt med minst halvparten, vil personen kunne få uførepensjon.

SPØRSMÅL NR. 369**Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Åge Starheim****Besvart 2. desember 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å forebygge netterorisme, og mener statsråden at dagens datasikkerhetssystemer i Norge er tilstrekkelige for å forebygge netterrorangrep mot Norge?»

BEGRUNNELSE:

I november/desember-utgaven av tidsskriftet *Foreign Affairs* kunne man les den siste rapporten "Cyberterrorism: The Invisible Threat. Stealth Cyber Predators in a Climate of Escalating Risk" i rapportserien *The Lipman Report*. I denne rapporten fremkommer det informasjon som tyder på at netterorisme (cyberterrorism) også er blitt en del av virkemiddelapparatet til blant annet terrornettverket al-Qaida for å skade amerikanske og vestlige økonomiske interesser. Slike virkemidler kan lett benyttes mot andre lands økonomiske informasjonsutvekslingssystemer og offentlige datanettverk, og derigjennom gjøre stor skade på viktige samfunnsinteresser.

I den samme artikkelen vises det til at gjennomtrengning på datasikkerhetssystemer gjennom såkalte "botnets" har fått et stort omfang. I denne sammenheng vises det til et slikt botnet, "Kneber botnet", som i februar 2010 skal ha fått tilgang til 74 000 datasystemer over hele verden, og derigjennom kompromittert data fra nærmere 2500 virksomheter i privat og offentlig sektor i til sammen 196 land.

I et oppslag i *Aftenposten* 25. november 2010 fremkommer det informasjon om at Regjeringen bruker dataprogrammersom for lengst er gått ut på dato, og stilte sikkerheten rundt Regjeringens datasystemer i et tvilsomt lys, blant annet ved å få tilgang til sensitive dokumenter og annen informasjon.

Svar:

Jeg ser det som svært viktig å styrke sikkerheten i cyberspace. Samfunnets avhengighet av velfungerende IKT-systemer er stor. Sikkerheten i regjeringens datasystemer tas på alvor og potensielle sikkerhetsproblemer følges nøye opp.

Samfunnet har gjennom lovgivning og andre sentrale tiltak tatt skritt for å motvirke trusselen mot samfunnsviktige IKT-systemer. Blant lovgivningstiltakene er sikkerhetsloven som ble implementert i 2001 sentral. Gjennom dette regelverket stilles blant annet krav til bruk av krypteringsmekanismer, godkjenninger av systemer og systemkomponenter, dokumentetsikkerhet og sikkerhetsklarering. Nasjonal

sikkerhetsmyndighet (NSM), som er administrativt underlagt Forsvarsdepartementet med en faglig rapporteringslinje til Justisdepartementet på sivil side, er fagmyndighet for koordinering av forebyggende sikkerhetstiltak og kontroll av sikkerhetstilstanden i de virksomheter som omfattes av sikkerhetsloven.

Regjeringen etablerte fra 1. januar 2006 en sentral nasjonal operativ kapasitet, NorCERT, som ledd i en helhetlig satsing innen informasjonssikkerhet. Funksjonen, som samfinansieres mellom det offentlige og private samarbeidspartnere, ble lagt til NSM. NorCERT skal varsle om inntrufne hendelser og om forhold som kan representere en alvorlig risiko. Videre skal NorCERT bistå systemeiere, virksomhetsledere og de sektorvise sikkerhetsmyndigheter med å håndtere alvorlige hendelser. NorCERT bidrar til en koordinert respons og gir bistand til gjenoppretting ved et eventuelt IT-angrep på samfunnskritiske funksjoner. Varslingssystem for digital infrastruktur (VDI) er en del av NorCERT.

For å styrke sikkerheten i cyberspace, er vi avhengig av en samordnet innsats mellom ulike sektorer og virksomheter. Basert på et felles oppdrag fra Forsvarsdepartementet og Justis- og politidepartementet har NSM utarbeidet et forslag til nasjonal strategi for cybersikkerhet. Det framgår av strategiforslaget at begrepet cybersikkerhet er en videreutvikling av informasjonssikkerhetsbegrepet, og gjen-speiler samfunnets stadig økende avhengighet av IKT-systemer bundet sammen i cyberspace. NSMs forslag til strategi er en konkretisering av innsatsområdet "Samfunnskritisk IKT infrastruktur må beskyttes bedre" i strategien *Nasjonale retningslinjer for å styrke informasjonssikkerheten 2007-2010*.

Forslaget til nasjonal strategi for cybersikkerhet trekker opp hovedlinjene for videreutvikling av nødvendige samordnende og sektorovergrepene tiltak for helhetlig beskyttelse av kritiske IKT-systemer mot alvorlige hendelser. Med helhetlig beskyttelse menes så vel forebygging som effektiv håndtering av hendelser. Blant strategiens hovedmål er å bygge og sikre kritiske IKT-systemer, oppdage og håndtere IKT-hendelser og bekjempe og etterforske slike hendelser. Ett av tiltakene i strategien er å sikre nødvendig lagring av data med tanke på å muliggjøre effektiv etterforskning. Det er lagt til grunn at etterforskning av denne typen kriminalitet krever slike data, og at for tidlig sletting vil hemme effektiv etterforskning. Det er derfor av stor betydning å få implementert datalagringsdirektivet så raskt som mulig.

NSMs forslag til en nasjonal strategi for cybersikkerhet er et viktig innspill til regjeringens arbeid med å forebygge og håndtere alvorlige IKT-hendelser. Forslaget ble sendt på alminnelig høring våren 2010 og saken er nå til behandling i Forsvarsdeparte-

mentet og Justis- og politidepartementet. Tiltakene som er anbefalt i cyberstrategien vil kunne være aktuelle for sikring av samfunnet mot blant annet de trusler som spørsmålet dreier seg om.

SPØRSMÅL NR. 370

Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth

Besvart 3. desember 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hva vil konsekvensene av den irske lånekrisen bli for Norge, og mener utenriksministeren at norske statsfinanser må brukes for å hjelpe?»

BEGRUNNELSE:

Irland har sagt ja til en redningspakke fra euro-landene og IMF på ca 85 milliarder euro. Utformingen av den finansielle støtten og et mer fullstendig økonomisk og politisk saneringsprogram skal presenteres de nærmeste dagene.

Nå kommer Sverige med utfordring til Norge om lån til Irland. I en pressemelding fra det svenske finansdepartementet kommer det fram at den svenske regjeringen vil overveie et bilateralt lån til Irland på samme måte som man tidligere har stilt opp for Island og Latvia. En eventuell bilateral avtale forutsetter en bred forankring i Sveriges riksdag.

Ifølge Reuters sa den svenske finansminister Anders Borg på pressekonferansen 22. november at også Danmark, Norge og Sveits burde vurdere å delta i et bilateralt program.

Reuter skriver at Borg ser for seg et lån på mellom fem til ti milliarder SEK til en rente på ca tre prosent. Storbritannia vurderer å låne Irland syv milliarder pund.

Norge er ikke medlem av den Europeiske Union, og ikke medlem av EURO-samarbeidet.

Svar:

Irland søkte 21. november om finansiell støtte fra Det internasjonale valutafondet (IMF) og fra EUs låneordninger for euroland. Den 28. november ble Irland, IMF og EU enige om en samlet lånepakke til Irland på 85 milliarder euro. Irland bidrar selv med 17,5 milliarder euro gjennom trekk på egne fond, slik at den eksterne finansieringen blir 67,5 milliarder euro. Av dette dekkes 22,5 milliarder euro av IMF, 22,5 milliarder euro av EUs generelle makrostrøtteordning

på fellesskapsnivå som Europakommisjonen administrerer, 17,5 milliarder euro fra den midlertidige europeiske krisefinansieringsordningen (EFSF) som er garantert av eurolandene, samt bilaterale lån fra Storbritannia, Sverige og Danmark på henholdsvis om lag 4,8, 0,6 og 0,4 milliarder euro. Stabiliseringsprogrammet som lånene vil bli basert på, er ikke endelig avklart. Programmet vil trolig i stor grad bygge på fireårsplanen som den irske regjeringen la fram, og må godkjennes både av IMF og EU.

Norge deltar i finansieringen av IMF's lån til Irland og andre land i krise gjennom de betydelige ressursene vi allerede stiller til disposisjon for IMF, både ved de ordinære kvotereversene og den bilaterale låneavtalen som Norges Bank inngikk med IMF i juni i fjor. Den nøyaktige fordelingen mellom bidragslandene styrer IMF selv, og den avhenger bl.a. av hvor mange land som er i en slik finansiell situasjon at de kan bidra. I den senere tid har Norges finansieringsandel av nye utlån ligget omkring 1 prosent.

Norge har ikke fått henvendelser om bidrag ut over dette. Som finansministeren orienterte om under finansdebatten, har det fra norsk side vært gjort klart at om det kommer en henvendelse fra Irland om bilateralt lån innenfor en IMF-ramme, vil vi selvsagt vurdere det seriøst. Som en solidaritetshandling har Norge tidligere stilt slike bilaterale lån til disposisjon for Island og Latvia, med en ramme på henholdsvis 480 og 378 millioner euro.

Den internasjonale støttepakken for Irland skal hjelpe landet med å komme igjennom en svært krevende omstillingsperiode, og samtidig bidra til økonomisk og finansiell stabilitet i Europa. Slik stabilitet er viktig for økonomisk vekst og sysselsetting. Gjennom EØS-avtalen er Norge fullt integrert i EUs indre marked, med unntak for landbruks- og fiskerisektoren, og EU er vår viktigste handelspartner. Økonomisk og finansiell stabilitet i Europa er derfor også svært viktig for Norge og norsk økonomi.

SPØRSMÅL NR. 371**Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 2. desember 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Hamar Arbeiderblad har en artikkel 25.11.2010 om at 9150 sauer har blitt drept i år. Dette tallet er svært urovekkende for næringen og distriktene.

Hva vil statsråden gjøre for at dette tallet blir vesentlig lavere neste år?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg si at det må arbeides videre for å redusere tapet av sau på beite i Norge. Det er rimelig å anta at en stor del av de sauene representanten Bredvold viser til er tatt av rovvilt. Men det er viktig å presisere at dette er det totale antall sau det er søkt om erstatning for. Fylkesmannen i Hedmark skal på bakgrunn av blant annet de opplysninger saueiere oppgir samt oversikt over dokumenterte rovvilttap behandle søknadene, og hvor store deler av tapet som blir anerkjent som rovvilttap er for tidlig å si noe om. I fjor ble det utbetalt erstatning for 6845 sau i Hedmark. Da ble det søkt om erstatning for 9411 sau.

I tråd med det brede rovviltforliket inngått i Stortinget våren 2004, har vi en todelt målsetting om å ivareta både rovvilt og beitenæring i Norge. Differensiert forvaltning er ett av hovedprinsippene som ligger til grunn for en forvaltning med minst mulig grad av konflikt. Dette innebærer at enkelte områder blir prioritert som yngleområder for rovvilt og andre til beitedyr. Med unntak av forvaltningsområdet for ynglende ulv, som ble fastlagt av Stortinget, er det de regionale rovviltnemndene som foretar disse prioriteringene innenfor rammen av de nasjonalt fastsatte bestandsmålene. Avhengig av om et område er prioritert for rovvilt eller beitebruk vil bruken av virkemidler variere. I prioriterte rovviltområder stilles det større krav til at beitenæringene tilpasses rovviltforekomsten, mens det i prioriterte beiteområder praktiseres en lav terskel for uttak av rovvilt når vilkår for felling er til stede.

I Hedmark er det gjennom flere år arbeidet målretta med effektive forebyggende tiltak i de prioriterte rovviltområdene, og da særskilt i forvaltningsområdet for ynglende ulv. Hedmark er det eneste fylket i landet med mål om etablering av alle de fire store rovdyra, og forebyggende tiltak mot skader på husdyr er følgelig en nødvendighet i store deler av fylket. Rovviltsikre gjerder blir benyttet, og det er mange eksempler på at dette har gitt en sterkt tapsreducerende effekt. Dessverre er det enkelte som har opplevd store tap av sau også innenfor slike gjerder, og denne sommeren var det spesielt store tap i Grue. Det gjøres nå en grundig gjennomgang av erfaringene for å finne årsakene til at det i enkelte tilfeller har gått galt, og det blir samtidig sett nærmere på den fastsatte standarden for bruk av rovviltsikre gjerder. Den 23. november ble det arrangert en erfaringskonferanse som ga et verdifullt grunnlag for det videre arbeidet.

Regjeringen har også som målsetting å effektivisere skadefelling av rovvilt i situasjoner hvor forvaltningen fatter vedtak om slikt uttak. I mars 2010 mottok Miljøverndepartementet en rapport fra en arbeidsgruppe i Hedmark med flere anbefalinger knyttet til skadefelling, og rapporten er til behandling. Et tiltak som omhandles i rapporten er godtgjørelse til kommunale fellingslag, og Miljøverndepartementet arbeider nå med å få på plass en ny ordning der deltakerne får godtgjørelse fra første dag av et skadefellingsforsøk. Dette mener jeg på sikt vil kunne bidra til å effektivisere skadefellingsforsøkene ved at det gir økt kontinuitet og kunnskapsbygging blant medlemmene.

I Hedmark er det gjort mye konstruktivt arbeid for å møte utfordringene som følger med en todelt målsetting i rovviltpolitikken. Arbeidet vil bli videreført og videreutviklet også i tiden fremover med mål om å nå bestandsmålene for rovvilt på en slik måte at tapet av beitedyr og konflikter for øvrig reduseres til et lavest mulig nivå.

SPØRSMÅL NR. 372**Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 3. desember 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil utenriksministeren sørge for at kvinner som anmelder voldtekt i utlandet umiddelbart får hjelp, og automatisk tildeling av bistandsadvokat til hjelp i prosessen knyttet til voldtekten?»

BEGRUNNELSE:

Norge har i dag ingen spesifikke hjelpetiltak til de som opplever å bli voldtatt mens de befinner seg i utlandet. Voldtekt er en svært alvorlig forbrytelse som ofte innebærer både fysiske og psykiske skadevirkninger. Av disse grunner burde våre utenriksstasjoner ha et apparat klart til de får melding om at norske borgere har anmeldt en voldtekt. Videre burde det være automatikk i at de som har opplevd voldtekten får oppnevnt bistandsadvokat. Jeg har nettopp blitt informert om en jente som ble voldtatt i Australia og som ikke mottok noe hjelp fra utenriktjenesten da hun ba om det. Dette bør det endres raskt.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at jeg fullt ut deler representantens omtale av voldtekt som en svært alvorlig forbrytelse. Utenriktjenesten yter hvert år konsulær bistand til voldtekts ofre i utlandet som kontakter våre utenriksstasjoner og ber om hjelp. Disse sakene får høy prioritet, og ambassadene og konsulatene vil tilby bistand i forbindelse med politianmeldelse, til å skaffe medisinsk og psykologisk hjelp, kontakt med pårørende, domstol, forsikrings-selskap, praktisk hjelp i forbindelse med hjemreise, informasjon om Dixi-senteret osv.

Det er frivillig om man vil motta bistand fra utenriktjenesten. Dersom offeret velger å ikke ta i mot den bistand som tilbys, vil utenriktjenesten respektere en slik beslutning. Det er grunn til å anta at langt nær alle kvinner som utsettes for voldtekt i utlandet søker hjelp ved norsk utenriksstasjon. Noen av ofrene vil ikke ha noen form for bistand, andre uttrykker at de først og fremst ønsker å returnere til Norge raskest mulig for oppfølging på sitt hjemsted. De som har gyldig reise-/sykeforsikring, vil kunne få bistand fra sitt forsikringsselskap. Svaret på første del av representantens spørsmål er følgelig at norske kvinner som er ofre for voldtekt i utlandet vil få tilbud om bistand fra norsk ambassade så snart utenriktjenesten blir klar over situasjonen.

Den andre del av representantens spørsmål gjel-

der juridisk bistand i voldtektssaker i utlandet. Mange land har fungerende bistandsadvokatordninger, og voldtekts ofre får tilbud om og bistand fra advokat via lokalt rettsvesen. Dersom offeret av ulike grunner ønsker annen advokatbistand, kan utenriksstasjon bistå med å finne frem til advokat.

Spørsmål om anvendelse av norsk rettshjelp og den norske bistandsadvokatordningen ligger under justisministerens ansvarsområde, og jeg har fått følgende informasjon fra Justisdepartementet:

Den norske ordningen med bistandsadvokat etter den norske straffeprosessloven kapittel 9 a gir advokaten straffeprosessuelle rettigheter etter norsk straffeprosesslov i saker som behandles av norske myndigheter. Hvilke rettigheter en advokat for fornærmede har i forhold til andre lands myndigheter, beror på vedkommende lands regler om de fornærmedes og deres advokaters straffeprosessuelle stilling. Videre kan ikke en norsk advokat uten videre opptre for domstolene i andre land. Hvorvidt en norsk advokat i vedkommende land vil bli tillatt å utøve rettigheter som advokat der, avhenger av vedkommende lands prosess- og advokatlovgivning. Norsk lov kan uansett ikke gi en norsk advokat straffeprosessuelle rettigheter i utlandet. For ordens skyld understrekes det at det er anledning til å oppnevne bistandsadvokat for saker som etterforskes av norsk politi eller som behandles av norske domstoler. Dette er bl.a. omtalt i Ot.prp. nr. 11 (2007–2008) om lov om endringer i straffeprosessloven mv. (styrket stilling for fornærmede og etterlatte) punkt 7.3.3.

Videre kan Fylkesmannen i Oslo og Akershus unntaksvis innvilge helt eller delvis fritt rettsråd i saker for utenlandsk domstol dersom de økonomiske vilkår er oppfylt og særlige grunner taler for det, jf. rettshjelploven § 12 annet ledd. Dette kan omfatte bistand til fornærmede i alvorlige straffesaker i utlandet, men normalt er det lagt til grunn at det ikke vil være behov for bistand fra norsk advokat i tilfeller hvor det gis et tilbud om juridisk bistand i det aktuelle landet. I voldtektssaker fra land hvor det ikke finnes noe tilbud om juridisk bistand, eller hvor tilbudet ikke ivaretar grunnleggende rettssikkerhetsbehov, vil imidlertid Fylkesmannen i Oslo og Akershus normalt innvilge rettshjelp. De fleste voldtekts ofre som de senere år har søkt Fylkesmannen om rettshjelp etter rettshjelploven § 12, har helt eller delvis fått innvilget søknaden.

SPØRSMÅL NR. 373**Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 2. desember 2010 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Er det riktig at en norsk statsborger som jobber i, og skatter til Norge, men som har bosatt seg i Sverige, mister rettigheter i trygdesystemet som eksempelvis cøliakistønaden og retten til å beholde sin fastlege, og hvorfor får ikke brukeren raskt klarhet i sine rettigheter ved henvendelse til Nav?»

BEGRUNNELSE:

En norsk statsborger som tidligere både jobbet og bodde i Fredrikstad valgte å flytte til en kommune i Sverige som ikke er en grensekommune. Han har fortsatt sin jobb i Fredrikstad, og all skatt fra lønnsinntekt betaler han fortsatt til Norge, men har nå store problemer med å få beholde sine rettigheter i trygdesystemet. Først mottok han et brev fra Nav Østfold med beskjed om at cøliakistønaden var stoppet, og at papirene hans var oversendt til Nav Utland. Han klaget på at han var fratatt stønaden innen 6-ukersfristen, og 9 uker senere etterlyste han saken, men fikk svar om at saksbehandlingstiden er 3 måneder. Nå har det gått 16 uker, og fremdeles venter han på svar.

Neste problemet han møter var når han skulle bestille time hos sin fastlege.

Han fikk da beskjed om at Nav Østfold hadde meldt han ut av fastlegeordningen. Han tok så kontakt med Nav Østfold for å få svar på hvorfor de hadde meldt han ut, men det kunne de ikke svare på, da alle hans papirer var oversendt til Nav Utland som han da blir henvist videre til.

Nav Utland henviser han så videre til trygdesystemet i Sverige... som igjen henviser han til Norge hvor han skatter. Så henvises han til fastlegekontoret, som igjen ikke kan hjelpe han, da han ikke lenger er folkeregistrert i Norge. "Runddansen" fortsetter, og han blir jeg sendt videre til Nav Utland. På spørsmålet han da stiller om han i det hele tatt er i det norske trygdesystemet kan ikke Nav Utland svare på, men de henviser han sitt lokale Nav-kontor. Problemet er at han ikke har noe lokalt Nav-kontor da han bor i Sverige, og han anser derfor Nav Utland som sitt lokale NAV kontor.

Etter 15-20 henvendelser til ulike kontor fikk han til slutt bekreftet at han fremdeles var i det norske trygdesystemet og at han har krav på behandling, men at han ikke har samme rettighetene som andre til å ha en fastlege å forholde seg til. Dette vil selvsagt også ha betydning i IA- arbeidet, hvor nettopp samarbeide med fastlegen er viktig. Han har nå valget mellom å ta fri eller være sykemeldt fra jobb for å gå

til lege på hjemstedet i Sverige, eller selv betale en høy pris for å benytte privat lege i Fredrikstad. Begge alternativene er dyre, og man kan spørre seg om dette er prisen utenlandspendlerne må betale for at kommunene har ansvaret for fastlegeordningen.

Det er mye fokus på å fjerne grensehindre, og slik jeg ser det er problemene denne personen møter gode eksempler på hva som oppstår når man bor i Sverige og jobber i Norge, og at det bør vurderes å foreta endringer til beste for pendlerne.

Svar:

Folketrygden yter grunnstønad til et medlem som blant annet på grunn av varig sykdom har nødvendige ekstrautgifter på grunn av fordyret kosthold ved diett, som ved cøliaki. Grunnstønad anses som kontantytelser ved sykdom etter trygdereglene i EØS-avtalen og skal dermed gis av arbeidslandet uavhengig av bosted. Et medlem i folketrygden mister derfor ikke retten til grunnstønad fordi vedkommende flytter til utlandet, men det er et krav at vilkårene for å få ytelsen hele tiden må være oppfylt.

Generelt kan flytting av bosted påvirke vilkårene for retten til grunnstønad, som for eksempel endrede transportutgifter, og det gjelder uavhengig av om flytting skjer i Norge eller til et annet EØS-land. Dette er bakgrunnen for at det foretas en prøving av vilkårene i forbindelse med flytting, og det følger av Arbeids- og velferdsdirektoratets rundskriv at NAV Internasjonalt skal avgjøre søknader om grunn-/hjelpstønad både for personer som flytter til eller er bosatt i et annet EØS-land.

Reglene om fastlegeordningen hører under Helse- og omsorgsdepartementet, og jeg kan på bakgrunn av opplysninger derfra gi følgende orientering:

Retten til å være tilknyttet fastlegeordningen i Norge er ikke knyttet til medlemskap i folketrygden, men er regulert i kommunehelsetjenesteloven. Retten til å stå på liste hos fastlege er begrenset til å gjelde enhver som er bosatt i en norsk kommune. Det medfører derfor riktighet at et medlem i folketrygden som ikke er bosatt i en norsk kommune, ikke har rett til å stå på liste hos en fastlege. Vedkommende kan likevel oppsøke en lege tilknyttet fastlegeordningen, og han/hun kan ikke avvises med den begrunnelse at pasienten ikke er registrert som bosatt i en kommune. Ved behandling av en lege tilknyttet fastlegeordningen, skal medlemmet ikke betale høyere egenandel enn et medlem som er med i fastlegeordningen.

Etter trygdereglene i EØS-avtalen har en slik ar-

beidstaker rett til helsetjenester både i bostedslandet Sverige etter svenske regler og i arbeidslandet Norge etter norske regler som om vedkommende var bosatt her. Følgelig behøver ikke vedkommende å returnere til bostedslandet Sverige for å kunne motta helsetjenester.

NAV Internasjonalt har ansvar for informasjon om trygderettigheter til personer som har tilknytning til flere land. Arbeids- og velferdsdirektoratet arbeider kontinuerlig med å forbedre informasjonstjenestene til brukerne, og har gjennomført flere tiltak med sikte på medlemmer i utlandet.

SPØRSMÅL NR. 374

Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen

Besvart 1. desember 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken

Spørsmål:

«Når kan man forvente konkrete tiltak i forbindelse med at likestillings- og diskrimineringsombudet har slått fast at dagens bidragsregler diskriminerer menn?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til artikkel som fremkommer på Aftenpostens nettsider 23.11.10 vedrørende at dagens Bidragsregler diskriminerer menn. Dette er et brudd på likestillingsloven, mener Likestillingsombudet.

Fra artikkelen siteres:

”En mann klaget i oktober 2008 inn reglene for fastsettelse av barnebidrag inn for Likestillings- og diskrimineringsombudet. Mannen betalte barnebidrag for to barn han hadde med sin ekskone. Da hans tidligere partner fikk et nytt barn med en ny mann og var hjemme i foreldrepermisjon, gikk hun ned til 80 prosent av sin opprinnelige lønn. Denne lønnsnedgangen gjorde at mannen måtte betale til sammen 1900 kroner mer i bidrag hver måned for de to andre barna.

– Dette viser at retningslinjene for fastsettelse av barnebidrag er i strid med likestillingsloven. Regelverket bør endres, slik at den som skal betale bidrag har en forutsigbarhet for sine økonomiske forpliktelser, sier likestillings- og diskrimineringsombud Sunniva Ørstavik til Aftenposten.”

Bidragsreglene er i utgangspunktet kjønnsnøytralt utformet, men ombudet mener regelverket likevel i praksis fungerer diskriminerende fordi de aller fleste bidragsmottagere er kvinner, mens de fleste bidragspliktige er menn. Tillegg tok kvinner i 2009 ut 88,2 prosent av foreldrepermisjonsdagene. Derfor er det hovedsakelig menn som får økt forsørgerbyrde i en situasjon der ekspartneren er i permisjon med nytt barn. - Det er urettferdig at faren til et barn rammes av valgene hans ekspartner tar når hun får et nytt barn, mener Ørstavik.

Ombudet mener regelverket må endres slik at utgangspunktet er at kvinnen selv og hennes nye partner må bære den økonomiske byrden ved at hun tjener mindre som følge av at hun har fått et nytt barn og har foreldrepermisjon.

Svar:

Likestillings- og diskrimineringsombudets (LDO) uttalelse av 10. november 2010 innebærer at gjeldende rett på det området uttalelsen gjelder, må vurderes på nytt, blant annet av hensynet til likebehandling av bidragsparter og typetilfeller. Som også uttalt i mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 358 fra stortingsrepresentanten Solveig Horne, ber jeg derfor om noe tid til å vurdere uttalelsen fra Ombudet nøye, før jeg tar stilling til hvordan jeg vil følge opp uttalelsen.

SPØRSMÅL NR. 375**Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 14. desember 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hvordan kan statsråden forsvare flytting av 35 arbeidsplasser, i hovedsak kvinner, fra distriktene i en offentlig virksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Det er staten ved Næringsdepartementet som eier Mesta. Selskapet vil nå flytte 35 ansatte fra avdelingen i Moss til Oslo / Lysaker. Arbeidsoppgaver i Moss gjøres for de 8 Mesta selskapene. De fleste ansatte er kvinner (4 menn) og alle er bosatt i Mosseregion, 4 i Sarpsborg/Fredrikstad.

Administrasjonssenteret er landsdekkende og håndterer all regnskapsføring, hovedsentralbord, lønn, reiseregninger, timeregistrering, dokument-senter som tar seg av og registrerer all post, kontrakter/garantier, elektronisk arkiv osv. Alle dokumenter som brev, fakturaer osv blir skannet og sendt elektronisk ut i hele landet. Senteret har elektroniske arkiver. Begrunnelsen som de ansatte oppgir at de har fått; er av hensyn til IT systemene. Undertegnede undrer seg over en slik begrunnelse for flytting all den tid nettopp det er dette som skal muliggjøre at arbeidsplasser kan etableres i distriktene. Ifølge verneombudet kom beskjeden som lyn fra klar himmel og de ansatte har ikke vært informert. I det politiske miljøet i Moss har reaksjonene vært sterke. Dette er en stor kvinnearbeidsplass og flyttingen er stikk i strid med tidligere statlige signaler om å kanalisere arbeidsplasser ut av hovedstaden og til distrikts Norge. Kritikken har haglet mht hvordan ansatte har vært

ukjent med prosessen, beslutningsgrunnlaget og manglende involvering i prosessen. I så fall kan det være brudd på avtaleverket. Det hersker tydeligvis uklarhet mht informasjon om videre prosess og det som betegnes som et mulig foreløpig vedtak om flytting.

Svar:

Et generelt utgangspunkt for regjeringens eierpolitikk er at det statlige eierskapet skal utøves profesjonelt og at eierrollen skal utøves slik at styret og daglige ledelse har forretningsmessig handlefrihet innenfor gitte rammebetingelser.

Tiltak av den typen det her gjelder ligger innenfor fullmakter som selskapet ledelse og styre har etter aksjeloven.

Det er en grunnleggende generell forventning at selskaper hvor staten er eier skal opptre langsiktig og ansvarlig i omstillingsprosesser. Regjeringens forventninger til selskapenes ivaretagelse av tverrgående hensyn, herunder omstillinger, er blant annet omtalt i Regjeringens eierpolitikkdokument. Det er en forutsetning at omstillinger skjer i henhold til avtaleverk og i samarbeid med de ansattes organisasjoner.

Det er i denne sammenhengen også avholdt et møte mellom representanter for de ansatte i Mestakonsernet, ordføreren i Moss og stortingsrepresentant Irene Johansen og departementet på statssekretærnivå, der representanter for de ansatte ga uttrykk for sitt syn på saken.

SPØRSMÅL NR. 376**Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 1. desember 2010 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hvilket regelverk gjelder i forhold til hjelpemidler for personer som på grunn av sykdom må ha to bosteder og er dette regelverket så rigid at det ikke finnes rom for å utøve nødvendig skjønn slik at en syk person kan opprettholde et minimum av livskvalitet sammen med sin ektefelle?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har fått henvendelse fra en kvinne hvis man fikk en ryggmargsskade i forbindelse med en operasjon slik at han ble lam fra livet og ned. Mannen ble så hjelpetrengende at han ikke kunne klare seg med hjemmesykepleie så han måtte flytte inn i en omsorgsbolig med bemanning. Mannen har blant an-

net behov for spesialmadrass slik at han kun må snues x2/natt og for å hindre ytterligere utvikling av liggesår. Han har fått alle nødvendige hjelpemidler i omsorgsboligen. Hans kone er i fullt arbeid som sykepleier, men det er begge ønske at mannen skal ha mulighet til å kunne være hjemme i deres felles bolig i helgene. De har søkt om å få tilsvarende spesialmadrass til å bruke hjemme, men fått avslag to ganger, med den begrunnelse at det kun er barn som får dobbelt med nødvendige hjelpemidler. Han er også innvilget døråpner, men får avslag på at den kan monteres på den døren han har problemer med nemlig inn til felles hjem. Resultatet er at han ikke kan dra hjem uten at kona er hjemme. Han kan altså ikke overnatte og ikke komme inn i egen bolig.

Svar:

I Arbeids- og velferdsetatens veiledende retningslinjer i rundskrivet til folketrygdloven § 10-7 bokstav a, c og d er det bare spørsmålet om barns rett til nødvendige hjelpemidler i to hjem, som er omtalt. Når det gjelder voksne fremgår det at fastmonterte hjelpemidler i hjemmet vil kunne beholdes der brukeren flytter ut, for eksempel til sykehjem eller annen type institusjon, og fortsatt vil besøke familiehjem-

met. Som eksempler på hjelpemidler som kan være aktuelt å la stå igjen, nevnes omgivelseskontrollsystemer, heisløsninger, ramper ol.

Rett til hjelpemidler i et hjem nummer to er ikke nærmere regulert i rundskrivet, men søkes det om hjelpemidler til fritidsbolig, kan det gis stønad til hjelpemidler dersom fritidsboligen brukes så mye at den kan kalles hjem nummer to. For at en fritidsbolig skal kunne kalles hjem nummer to må det dokumenteres en omfattende bruk av fritidsboligen. Det er ikke tilstrekkelig at fritidsboligen benyttes i helger og ferier.

Departementet har forståelse for synspunktene på at brukers tidligere hjem må kunne vurderes tilsvarende, forutsatt at bruken av boligen er så omfattende at betegnelsen hjem nummer to er dekkende. På denne bakgrunn vil departementet be Arbeids- og velferdsdirektoratet utrede de økonomiske og administrative konsekvensene av å endre retningslinjene slik at annen bolig enn fritidsbolig, også vil kunne kvalifisere som et hjem nummer to med en tilsvarende rett til hjelpemidler, herunder nødvendige døråpnere og spesialmadrasser.

På bakgrunn av direktoratets utredning vil departementet vurdere om retningslinjene bør endres.

SPØRSMÅL NR. 377

Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 2. desember 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Enova er statsrådets svar på de fleste utfordringer i energipolitikken. Enova disponerer store midler til energisparetiltak. Gartnerinæringen har betydelig sysselsetting i deler av landet. Bransjen bruker store mengder energi til lys og varme.

Hvordan ser statsråden på å gi støtte til isoleringsgardin i gartneri?»

Svar:

Enovas hovedformål er å fremme en miljøvennlig omlegging av energibruk og energiproduksjon.

Energiomleggingen er en langsiktig satsing på utviklingen av markedet for effektive og miljøvennlige energiløsninger, som bidrar til å styrke forsynings-sikkerheten for energi og redusere utslippene av klimagasser. Enova skal forestå et bredt tilbud av programmer til både husholdninger, kommuner og næringsliv. Gartnerinæringen er en viktig næring i mange deler av landet og den bruker store mengder energi til lys og oppvarming. Det er opptil Enova, i samarbeid med næringen, å vurdere løsninger for energiomlegging i sektoren. Enova har hatt en samarbeidsavtale med Norsk Gartnerforbund siden 2007.

SPØRSMÅL NR. 378**Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad****Besvart 2. desember 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Ved planlagt utbygging av Hotell Union i Møre og Romsdal forsøkte Fylkeskonservatoren å pålegge eier å velge et "moderne" arkitekturuttrykk slik at besøkende ikke ble lurt til å tro at det nye tilbygget var gammelt. Innsigelsen skapte betydelig debatt, og fylkeskonservatoren måtte senere gi seg.

På hvilket grunnlag kan en fylkeskonservator overprøve valg av stilart på et tilbygg, og hvilke føringer og fullmakter har riksantikvaren når det gjelder å overstyre valg av stilart på nye bygg?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 378 til skriftlig besvarelse fra representanten Oskar Jarle Grimstad om kulturminneforvaltningens føringer og fullmakter i forbindelse med tilbygg og nybygg.

Spørsmålet er knyttet til om fylkeskonservatoren kan bestemme valg av stilart på et tilbygg og hvilke føringer og fullmakter Riksantikvaren har når det gjelder å velge stilart på nybygg. Bakgrunnen for spørsmålet er diskusjonen rundt det planlagte tilbygget til Hotell Union Øye.

Kulturminneforvaltningen har i utgangspunktet en rolle knyttet til saker som omfattes av kulturminneloven og verneverdige eiendommer og miljøer etter plan- og bygningsloven. Riksantikvarens har etter kulturminneloven anledning til å frede bygg og anlegg bl.a. på grunn av objektene arkitektoniske verdi. Ulike stilarter viser langt på vei den historiske utviklingen i vår bygde kultur. Hvis en bygning er fredet på bakgrunn av sin arkitektoniske stilart vil endring i denne kunne innebære et tap av nasjonale verdier.

Riksantikvaren og fylkeskommunene utviser

derfor daglig et skjønn for best mulig å ivareta de historiske interessene som er knyttet til bygninger fredet etter kulturminneloven. Et kjent eksempel på dette er Riksantikvarens rolle i en av de største byutviklings-sakene vi har hatt i Oslo de siste årene. I prosessen frem mot nytt Nasjonalmuseum på Vestbanen, har Riksantikvaren vært involvert fra begynnelsen av hensyn til de fredete stasjonsbygningene.

Kulturminneforvaltningen er derfor meningsberettiget når det gjelder ny arkitektur og nye stilarter dersom det kan oppstå konflikt med bygg eller anlegg som er fredet etter kulturminneloven. God og tidlig dialog i utbyggingsprosesser bidrar ofte til gode resultater. Samtidig skal ikke kulturminneforvaltningen nøle med å ta konflikter når det er nødvendig for å ivareta våre fredete kulturminner.

Det er imidlertid stadig en debatt i fagmiljøene om hvordan vi skal løse utfordringer knyttet til nybygg, tilpasning av nytt til gammelt og stilarter. I denne sammenheng har våre fagfolk i fylkeskommunen og hos riksantikvaren en rolle som bidragsytere til debatt og meningsutveksling. Debatten om Hotell Union er et eksempel på det.

Eier skal selvfølgelig få bestemme retningen på hvordan egen eiendom skal utformes. Men både plan- og bygningsloven og kulturminneloven gir stat og kommune mulighet til å styre utviklingen slik at hensynet til både fortiden og allmennheten blir ivare tatt på en god måte.

Jeg setter pris på debatt og meningsutveksling. Det bringer fag og folk sammen og fremover. I enkelte tilfeller blir det faglige skjønnet satt på prøve. Jeg tar det som et tegn på god forvaltning og sunne holdninger at forvaltningen fra tid til annen innrømmer at det er lov å bli klokere.

SPØRSMÅL NR. 379**Innlevert 25. november 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou****Besvart 2. desember 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«I lys av at flere båteiere dokumenterer en forskjellsbehandling mellom nordiske og europeiske land og Norge av tollbestemmelser for båter som overvintret for å fortsette sommerturen året etter, vil statsråden justere bestemmelsene eller innføre unntak for slike tilfelle, alternativt etteri straffetoll?»

BEGRUNNELSE:

Sommeren 2008 la den svenske seileren N.N. ut på en tur han hadde drømt om i flere år. Han skulle seile opp hele norskekysten, fra Helgeroa til Narvik. Det ble en fin, men dyr tur. Kr 191 041,00 i moms + kr 2 583 i hk-avgift, kr. 7 850 i renter og kr. 29 450 i saksomkostninger.

Hva gjorde han galt? Ikke så mye annet enn å dele seilturen opp i to etapper. Norskekysten er lang, og N.N. parkerte båten i Mo i Rana vinteren 2008/2009 for å seile videre neste sommer. Dessverre tenkte han ikke på at utlendinger som setter igjen en fritidsbåt i Norge, og selv forlater landet, etter regelverket har ført den inn i landet. Da påløper det både merverdiavgift og avgift per hestekraft. At ikke motoravgiften blir så stor for en seilbåt, må være en fattig trøst for den uheldige svensken. Kan være er det ikke mange som N.N., men tallet er økende og for den enkelte er det store kostnader på et formål hvor hensikten ikke er salg. Tollbestemmelser må kunne nyansere formål. Myndighetene begrunner behovet for firkantede regler med kontrollhensyn. For mange smutthull, og det vil innføres både båter og andre ting til norske farvann for mulig avgiftspliktig bruk, som utleie eller utlån. Det er vel klart for alle, bortsett fra tollmyndighetene, at N. N. sitt ærend var å seile, ikke å innføre en fritidsbåt. Mannen er tross alt svensk, bosatt i Sverige. Og da N.N. befant seg i hjemlandet, lå båten i opplag og var følgelig ikke i bruk i det hele tatt. Toll- og avgiftsdirektoratet kan opplyse om at det finnes en korrekt fremgangsmåte for seilere som vil unngå toll; de kan søke om dispensasjon fra reglene og så sette båten fra seg på et tollager før de forla-

ter landet. Men saken mot N.N. illustrerer hvor vanskelig det kan være å navigere riktig i den norske regeljungelen. En dom i Oslo tingrett gjør det klart at Toll- og avgiftsdirektoratet selv misforsto tolltariffen da det fattet vedtaket om toll på N. N. båt. Finansdepartementets jurister greide imidlertid å grave frem en annen paragraf: N. N. hadde oversittet den såkalte ettårsfristen med fem dager! Dermed måtte han betale likevel. Behandlingen av N. N. illustrer at ulike ordninger har motstridende interesser og målet om å få flere turister til Norge faller på stengrunn.

European Boating Association og Nordisk Båtråd er svært opptatt av ulike behandling av båteiere som i denne aktuelle saken som oppfattes som prinsipiell. Nordmenn og andre som reiser over flere sommere, som N.N., i våre naboland. De behandles ikke slik. Staten bruker inneværende år 251 millioner kroner gjennom Innovasjon Norge for å markedsføre nasjonen som reisemål.

Svar:

Når det gjelder regelverket knyttet til innførsel og midlertidig bruk av utenlandske fritidsbåter viser jeg til svar 9. september 2010 på ditt spørsmål nr. 1668. Jeg viser også til svar 17. september 2010 på spørsmål nr. 1696 fra stortingsrepresentant Jørund Rytman.

Når det gjelder saken du viser til om den svenske statsborgeren som ble etterberegnet avgift av norske tollmyndigheter ber jeg om forståelse for at jeg som finansminister må vise tilbakeholdenhet med å kommentere enkeltsaker i underliggende etater. Jeg viser i denne sammenheng til at denne konkrete saken har blitt brakt inn for domstolene og at det foreløpig ikke foreligger noen rettskraftig avgjørelse.

Fra Toll- og avgiftsdirektoratet har jeg imidlertid fått opplyst at de vil se nærmere på dagens praksis og vurdere om det kan være behov for endringer i regelverket. Hva som eventuelt vil komme ut av dette er det imidlertid for tidlig å si noe om.

SPØRSMÅL NR. 380**Innlevert 26. november 2010 av stortingsrepresentant Bent Høie****Besvart 10. desember 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Oslo Hospital har ikke fått ny kontrakt av Helse Sør Øst. Det betyr at et av landets eldste tilbud til psykisk syke legges ned. Oslo Hospital har plasser for personer som er dømt til psykisk helsevern og har etablert et godt tilbud til personer med stor risiko for å utøve vold.

Mener Helse- og omsorgsministeren at utfallet av denne prosessen innebærer en styrking av tilbudet til denne gruppen, og samsvarer det med Olsen utvalgets innstilling?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen nedsatte et utvalg for å se på årsaken til og mulighetene for å forhindre drap og vold begått av personer med psykiske lidelser, det såkalte Olsen utvalget. Utvalgets innstilling er nå ute på høring. Utvalget har imidlertid kommet med en del forslag og beskrivelser av dagens tilbud som det er god grunn til å lytte til. Blant annet skriver utvalget: "Utvalget mener at de distriktspsykiatriske sentrene og det kommunale tjenesteapparatet i dag ikke er dimensjonert for å ivareta de farligste og mest dys sosiale pasientene med kombinasjonen ruslidelser og annen psykisk lidelse". De anbefaler blant annet: 1. Pasienter med kombinasjonen rusrelaterte diagnoser og for eksempel schizofreni eller dys sosial personlighetsforstyrrelse bør sikres stabil, helhetlig og integrert behandling, 2. Behandlingstilbud tilpasset personer med dys sosial personlighetsforstyrrelse med stor risiko for å utøve vold, bør utvikles, og 3. Behandlingstilbud for personer med risiko for utøvelse av vold bør utvikles. Oslo Hospital er et av få fagmiljøer som har etablert et tilbud til disse pasientgruppene, der det tilbys behandling over tid. I forbindelse med ny avtale med Helse Sør Øst i 2005 fikk Oslo Hospital beskjed om å bygge opp en slik subakuttavdeling med skjermet avsnitt. Den skulle ha i alt 15 plasser, der 3 plasser er skjermet. Nå kan det virke som om Helse Sør Øst ikke har lagt vekt på betydningen av å videreføre dette tilbudet og fagmiljøet i årets anbudsrunde. Da kan vi risikere at tilbud som Olsen utvalget foreslår utvides, blir lagt ned, før utvalgets arbeid har vært på høring.

Svar:

Regjeringen har som et prioritert område å sikre videre utbygging og omstilling av det psykiske helsevernet på grunnlag av føringene som er lagt i Opp-

trappingsplanen for psykisk helse. Jeg kan forsikre representanten Bent Høie om at jeg også er opptatt av at denne pasientgruppen skal ha et godt og forsvarlig tilbud.

Når det gjelder behandlingstilbud til personer dømt til psykisk helsevern, så har Helse Sør-Øst RHF uttrykt at dette generelt sett blir ivaretatt av behandlingsapparatet som er bygget opp i helseforetak og sykehus innen psykisk helsevern. Dette gjelder både døgnbehandling og senere oppfølging i poliklinikk eller i ambulante tiltak. Helse Sør-Øst understreker også at det er viktig med solid kompetanse i vurdering av voldsrisiko, og at en slik kompetanse må finnes i alle behandlingstilbud på de ulike nivåer som møter pasienter med alvorlig og/eller akutt psykisk lidelse.

Helse Sør-Øst har videre gitt følgende orientering om ivaretagelse av alvorlig syke pasienter innenfor sikkerhetspsykiatrien i regionen:

"Behandling innen sikkerhetspsykiatri er bygget opp på to nivåer i Helse Sør-Øst RHF. Alle sykehusområder/helseforetak har tilbud om sikkerhetspsykiatrisk behandling. I tillegg har regionen et regionalt nivå, Regional sikkerhetsavdeling, som er organisert under Oslo universitetssykehus HF. Det er tett samhandling og godt samarbeid mellom regionalt nivå og de ulike foretak/sykehus samt fengsel og politi. Regional sikkerhetsavdeling har en viktig funksjon når det gjelder ivaretagelse av personer dømt til psykisk helsevern."

Helse Sør-Øst kan også opplyse at alle stillinger ved Regional sikkerhetsavdeling er besatt, og det rapporteres om god rekruttering til ledige stillinger.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at de er i sluttbehandling av klagesakene fra institusjoner som har levert tilbud innen psykisk helsevern. De gir uttrykk for at de gjennom anskaffelsene har ønsket å fortsette sitt positive samarbeid med private institusjoner drevet av frivillige, ideelle organisasjoner/stiftelser. Helse Sør-Øst RHF uttaler følgende i en pressemelding når det gjelder status pr. 6. desember 2010 om kjøp fra private institusjoner:

"Som tidligere kjent har resultatene av anskaffelsene ført til at noen institusjoner ikke ble tildelt avtale. Helse Sør-Øst RHF har ansvaret for å sørge for gode og likeverdige helsetjenester til befolkningen i hele regionen, og gjør dette i hovedsak gjennom tilbud i egne helseforetak/sykehus og distriktspsykiatriske sentra (DPS), og gjennom supplerende kjøp fra private. - Vi ser imidlertid at resultatene av anskaffelsen innen psykisk helsevern kan føre til noe lavere kapasitet for enkelte pasientgrupper i Oslo, spesielt gjelder dette for

alvorlige psykiske lidelser og pasienter som har behov for behandling i et mer skjermet behandlingsmiljø. Helse Sør-Øst RHF har derfor kommet til at det er nødvendig med en kapasitetsøkning innen kjøp fra private institusjoner, og er derfor i gang med å forbedre en selvstendig, separat direkteanskaffelse som tar sikte på å gi et forsterket tilbud på sykehusnivå til pasienter med alvorlige psykiske lidelser, sier Martinsen. Helse Sør-Øst RHF er i dialog med Oslo Hospital om ivaretagelse av dette. I forbindelse med klagebehandlingene vil Helse Sør-Øst RHF også vurdere hvorvidt det er mulig å øke den generelle kapasiteten i tilbudet til pasientgruppen med alvorlige psykiske lidelser innenfor anskaffelsens økonomiske ramme.

Helse Sør-Øst RHF vil presentere disse løsningene, så snart det er fullført en forsvarlig klagebehandling rundt den pågående anskaffelsen.”

Jeg forutsetter at Helse Sør-Øst i sitt videre arbeid tar hensyn til både de ulike pasientgruppenes behov og de øvrige føringene som ligger i statsbudsjett og styringsdokument.

Når det gjelder forslag og beskrivelser i NOU 2010:3 ”Drap i Norge 2004-2009” som representanten Bent Høie viser til, vil jeg komme tilbake til dette etter at hørings svarene er behandlet.

SPØRSMÅL NR. 381

Innlevert 26. november 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll

Besvart 8. desember 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Hydro har nylig åpnet aluminiumsverk i Qatar. Statkraft bygger gasskraftverk i Tyskland. Samtidig får blir store industriaktører møtt med avventende holdning når man vil etablere ny industrivirksomhet i Norge, foreksempel Ironman-prosjektet og Alcoas aluminiumsprosjekt.

Hvilke incentiver eller tiltak har statsråden i sin verktøykasse for å lokke utenlandsk industriell kapital til Norge?»

Svar:

Norsk næringsliv har et betydelig innslag av utenlandsk eierskap, både industrielt og finansielt. Dette bidrar til å supplere innenlandske Eiermiljøer, og gir næringslivet tilgang til et bredere spekter av ressurser og nettverk. Jeg ser det derfor som viktig at utenlandske industrielle aktører oppfatter Norge som et attraktivt vertsland, og er villige til å investere i utvikling av næringsaktivitet.

Det er en rekke faktorer som kan trekke investeringer til Norge. Forhold som er viktige for de fleste utenlandske aktører er stabile makroøkonomiske, politiske og juridiske rammebetingelser. Andre utløsende faktorer kan være til råvarer, markeder, infrastruktur og kompetanse.

Det internasjonale erfaringsgrunnlaget viser at avansert næringsvirksomhet i økende grad søker seg mot miljøer som tilbyr høyt utdannet arbeidskraft

med lang erfaring fra annen kunnskapsintensiv virksomhet, spesialiserte forsknings- og utdanningsinstitusjoner samt gode offentlige rammebetingelser for investeringer i utvikling av nye produkter og produksjonsprosesser. Forbedringer av de generelle rammevilkårene for et kunnskapsbasert næringsliv, kombinert med markedsføring av disse gjennom utadrettet politisk og forvaltningsmessig arbeid, representerer derfor et betydelig incentiv overfor utenlandske industrielle aktører som søker nettopp slike rammebetingelser.

Regjeringen har ellers nylig gjennomført tiltak for å bedre den langsiktige krafttilgangen, og vi vil bl.a. etablere en omfattende garantiordning for kraftkjøp i norsk industri. Rammen for den nye ordningen er 20 mrd. kroner. De myndighetsbestemte rammevilkårene på klimaområdet er tilsvarende viktige for industrivirksomhet i Norge, og regjeringen er opptatt av å beholde og utvikle miljø- og energieffektiv industri i Norge parallelt med utviklingen av klimavirkemidlene.

Gjennom å fokusere på tiltrekningsfaktorer og ordninger som skal fremme innovasjon og etablering i næringslivet generelt elimineres behovet for ekstraordinære tiltak direkte rettet mot utenlandske industrielle aktører. Slike direkte tiltak vil i mange tilfeller også være i strid med statstøttereguleringen. Like viktig er det at denne typen støtte medfører en fare for at knappe ressurser, for eksempel kompetent arbeidskraft, vil ha bedre alternativ anvendelser.

SPØRSMÅL NR. 382**Innlevert 26. november 2010 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 2. desember 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Hvordan ser statsråden på at barnevernet overprøver landets domstoler i saker som angår plassering av barn, samt barneombudets støtte til denne praksisen?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 24. november kunne vi lese "Overprøver domstolene - Barnevernet tvangsflytter barn". At barnevernet tvangsflytter barn i alvorlige saker er ikke noe nytt, men det spesielle i denne saken er at så også skjer i strid med beslutninger fattet i landets domstoler. Det fremkommer at "Barnevernet vedtar akutt plassering av barn i fosterhjem etter at domstolene har besluttet et annet fast bosted for barnet. Barneombudet vil ha flere slike avgjørelser."

Det finnes gode grunner for å ha et barnevern som er proaktivt, og som bidrar inn mot familier til beste for både barn og foreldre. Det er imidlertid bekymringsverdig når vi har et system med så stort sprik i praksis mellom de ulike organene at foreldre "angrer på at de i det hele tatt har bedt det offentlige om hjelp". Det er også verdt å stille spørsmålsteget ved hvorvidt det er prinsipielt riktig at øvrige deler av forvaltningen - i dette tilfellet barnevernet - gis anledning til å tilsidesette avgjørelser fra landets dømmende makt, som til syvende og sist står for håndhevingen av landets lover.

Svar:

Jeg vil innledningsvis bemerke at vurderingstemaene i saker etter barneloven og etter barnevernloven er forskjellige.

Barneloven er en privatrettslig lov som regulerer fordeling av fast bosted, samvær og foreldreansvar mellom foreldrene. Dersom foreldrene ikke klarer å bli enige kan saken bringes inn for domstolene. Både saksbehandlingen og avgjørelsene i saker etter barneloven skal ha barnets beste som rettesnor, jf. barneloven § 48. I saker etter barneloven vil en eller begge foreldrene som oftest være skikket til å ha barnet boende fast hos seg, men domstolen må likevel foreta et valg også i tilfeller der begge foreldrene er mindre skikket til å ha omsorg for barnet. Barnevernloven er en offentligrettslig lov som etter nærmere angitt vilkår pålegger barneverntjenesten en plikt til å iverksette tiltak av hensyn til det barnet saken gjelder. Barneverntjenesten har etter barnevernloven et ansvar

for å "sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid", jf. barnevernloven § 1-1. Vurderingstemaet i en barnevernssak er hvorvidt foreldrene evner å gi barnet tilstrekkelig omsorg, eller om det er nødvendig å iverksette ulike former for tiltak fra barneverntjenestens side. Det skal legges avgjørende vekt på å finne tiltak som er til det enkelte barnets beste, jf. barnevernloven § 4-1.

Det ovennevnte innebærer at domstolsbehandlingen av saker etter barneloven om fast bosted, samvær og foreldreansvar i utgangspunktet skal løses uten at barneverntjenesten involveres i saken. Behandlingen av en sak etter barneloven kan imidlertid avdekke alvorlig bekymring for barnets omsorgssituasjon og som utløser meldeplikt til barnevernet dersom vilkårene for dette er oppfylt. Dette følger blant annet av barneloven § 50. Situasjonen i familien kan også for øvrig i noen tilfeller bli så vanskelig at det er behov for bistand fra barneverntjenesten. Også barn som har foreldre som er i en konfliktsituasjon etter barneloven har krav på bistand fra barneverntjenesten når dette er nødvendig. Barneverntjenesten må derfor vurdere å åpne undersøkelsessak og eventuelt iverksette nødvendige tiltak etter barnevernloven når vilkårene for dette er oppfylt.

Fordi vurderingstemaet i en barnevernssak er annerledes enn i en barnefordelingssak, kan det derfor ikke utelukkes at det kan være aktuelt å iverksette barneverntiltak selv om saken tidligere er blitt behandlet av domstolene i henhold til reglene i barneloven. I enkelte særlige tilfeller kan det være aktuelt å fatte vedtak om midlertidig akutt plassering etter barnevernloven § 4-6 annet ledd, eller vedtak om at barneverntjenesten overtar omsorgen for barnet etter barnevernloven § 4-12. Dette forutsetter imidlertid at vilkårene for å fatte slike vedtak etter barnevernloven er oppfylt. Når det gjelder midlertidig akutt plassering, kan et slikt vedtak bare fattes dersom barneverntjenestens leder eller påtalemyndigheten finner at det er fare for at barnet kan bli "vesentlig skadelidende ved å forbli i hjemmet", jf. barnevernloven § 4-6 annet ledd.

Jeg vil avslutningsvis nevne at departementet er i ferd med å ferdigstille en veileder om forholdet mellom barneloven og barnevernloven. Hovedformålet med veilederen er å øke barneverntjenestens kompetanse om hvordan de skal håndtere disse særlig vanskelige sakene.

SPØRSMÅL NR. 383**Innlevert 26. november 2010 av stortingsrepresentant Henning Skumsvoll****Besvart 1. desember 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Statsråd Solheim uttalt i en debatt i Stortinget 7. juni 2010 om lokal forvaltning av arealer i strandsonen, at forbudet mot bygging der gjaldt almenhetens alminnelige adgang til strandsonen. Statsråden sa videre at små saker ikke skulle ha praktisk betydning for formålet. Fylkesmennene håndhever forbudet også for små saker, og i virkeligheten for alle saker.

Vil statsråden gi klarere regler til Fylkesmennene om at saker som ikke hindrer almenhetens adgang til strandsonen skal kunne imøtekommes?»

BEGRUNNELSE:

Begrunnelsen for representantforslaget "Om å styrke lokal forvaltning av arealer i strandsonen", var den erfaring som søknader av mindre betydning får av Fylkesmannens Miljøvernavdeling. Fremskrittspartiet vil at bygging i strandsonen og ellers i den enkelte kommune skal foregå etter plan. Der deler spøreren fullt ut Statsrådens uttalelse i denne debatten jeg har henvist til. Det virker som om ikke Fylkesmannens Miljøvernavdelinger fullt ut har oppfattet statsrådens klare uttalelser om at formålet med loven er å sikre at almenheten skal ha fri adgang både til strandsonen, og kunne bevege seg fritt i denne sonen. Statsråden uttalte videre :

" Enkelttiltak som ikke er til vesentlig hindring for det, bør man se liberalt på. Innenfor lokaldemokratiet har bestemmelser også over strandsoner stor betydning. Kunne lokalpolitikere få klarhet om at enkelt saker som ikke har betydning for almenhetens tilgang til strandsonen, ikke umiddelbart bli avslått ville dette være et viktig element for lokaldemokratiet, samt for søkerne.

Svar:

Skumsvoll viser til debatt i Stortinget 07.06.2010 vedrørende lokal forvaltning av arealer i strandsonen.

I følge Skumsvoll håndhever fylkesmennene byggeforbudet for strengt, og det stilles spørsmål om jeg vil gi klarere regler til fylkesmennene om at saker som ikke hindrer almenhetens adgang til strandsonen skal kunne imøtekommes.

Regjeringen har en klar politikk om å unngå uheldig bygging i strandsonen. Byggeforbudet i 100-metersbeltet langs sjøen har eksistert siden 1965, men det er likevel et vedvarende press om å bygge i strandsonen mange steder. Et viktig formål med den nye plan- og bygningsloven er å fremme langsiktig og helhetlig planlegging fremfor en bit for bit nedbygging gjennom dispensasjoner.

Det er som utgangspunkt kommunene som avgjør arealbruken innen sitt område, forutsatt at dette skjer innenfor de rammer og retningslinjer som er gitt fra statlige og regionale myndigheter. Dette gjelder også i 100-metersbeltet, der bygging i utgangspunktet er forbudt.

Fylkesmannen har en viktig rolle når det gjelder å sikre almenhetens adgang til strandsonen. Videre fremgår det nå uttrykkelig av plan- og bygningsloven at det i 100-metersbeltet skal tas særlig hensyn til natur- og kulturmiljø, friluftsliv, landskap og andre allmenne interesser. I anledning plan- og dispensasjonsaker i strandsonen må fylkesmannen konkret vurdere hvorvidt alle disse hensynene er tilstrekkelig ivarettet.

Forslag til statlige planretningslinjer for en differensiert forvaltning av strandsonen langs sjøen skal danne grunnlag for planleggingen i kommunen og ta hensyn til at det er ulike forhold langs kysten. Retningslinjene vil være til hjelp for kommunen og fylkesmannen i forbindelse med behandlingen av konkrete saker om tiltak i strandsonen. Retningslinjene skal vedtas av Kongen, og jeg regner med at de vil foreligge på nyåret.

SPØRSMÅL NR. 384**Innlevert 26. november 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 15. desember 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Regjeringen sier de har et mål i petroleumpolitikken om å sikre langsiktig forvaltning av og verdiskapning på norsk sokkel, innenfor miljømessig forsvarlige rammer. Undertegnende antar miljø også henspeler til CO₂-utslipp. Samtidig konstaterer regjeringen at det er store olje- og gassressurser på norsk sokkel.

Hvor stor andel av disse ressursene mener regjeringen det er forsvarlig å utvinne innenfor klimamessige forsvarlige rammer?»

Svar:

Innledningsvis ønsker jeg å presisere at hensynet til miljø også omfatter utslipp til sjø og luft, herunder CO₂-utslipp.

Regjeringens mål er at Norge skal forene rollen som en stor produsent og eksportør av olje og gass med rollen som et foregangsland på miljø, herunder klima, og jeg mener norsk sokkel er et bevis på at disse rollene lar seg forene.

Det er fortsatt et stort ressurspotensial på norsk sokkel. Bare om lag 40 pst. av den anslåtte ressursbasen på 13,4 mrd. Sm³ er produsert. De totale gjenværende utvinnbare ressursene på norsk sokkel utgjør 8,1 mrd. Sm³, hvorav 4,8 mrd. Sm³ allerede er påvist. Dette betyr at vi har mange tiår foran oss med betydelig petroleumsaktivitet.

I tillegg kommer ressurspotensialene i områdene rundt Jan Mayen og det tidligere omstridte området mot Russland. Avtalen om en maritim avgrensing i Barentshavet og Polhavet vil gi grunnlag for et godt samarbeid om bærekraftig ressursforvaltning i området. Åpningsprosessen for Jan Mayen har startet og i statsbudsjettet for 2011 har Regjeringen satt av midler til miljøundersøkelser og kartlegging av området.

Hensynet til miljø har alltid vært en integrert del av den norske petroleumsvirksomheten. Det er utvi-

klet et omfattende virkemiddelapparat som tar hensyn til miljø, herunder klima, i alle faser av petroleumsvirksomheten. Allerede i 1991 ble det innført en CO₂-avgift, og fra og med 2008 ble sektoren også innlemmet i EUs kvotesystem. Den aktive virkemiddelbruken har ført til teknologiutvikling og utløst tiltak som har gitt betydelige utslippsreduksjoner.

Foruten de økonomisk baserte virkemidlene, stilles sektoren overfor en rekke andre krav. Av ressursmessige årsaker har vi fra starten av petroleumsalderen i Norge satt krav om gassavsetning for felt. Brenning av gass over fakkel (fakling) utover det som er nødvendig for å sikre normal drift krever egen godkjenning av Olje- og energidepartementet. Videre har vi i utviklingen av sektoren blant annet fokusert på å utnytte stordriftsfordeler. Dette legger til rette for energieffektiv drift, blant annet innen gasstransport.

Behandlingen av planer for utbygging og drift av olje- og gassfelt (PUD/PAD) skal sikre at feltene har en god og effektiv energiløsning. Siden 1996 har det vært krav om at kraft fra land skal vurderes for alle nye feltutbygginger og større modifikasjoner på eksisterende installasjoner. I dag produseres 39 pst. av all norsk gass med kraft fra land. Felt som Troll A og Ormen Lange benytter kraft fra el-nettet, og Valhall, Goliat og Gjølå vil få kraft fra land.

Som et resultat av den kontinuerlig sterke vektleggingen av miljø, herunder klima, holder den norske petroleumsvirksomheten svært høy miljøstandard sammenliknet med petroleumsvirksomhet i andre land. Et viktig siktemål for Regjeringen er å sikre at de gjenværende petroleumsressursene utnyttes på en god måte. Regjeringen mener at fortsatt sterkt fokus på teknologiutvikling og en aktiv virkemiddelbruk vil bidra til dette.

Norske petroleumsressurser utvinnes innenfor klimamessig forsvarlige rammer, og vi vil sørge for at det er situasjonen også i årene fremover.

SPØRSMÅL NR. 385**Innlevert 26. november 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 3. desember 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Viser til at Kulturdepartementet har finansiell støtte til EF- Education First, og deres lisens til å sende utvekslings studenter til utlandet. Det foreligger i dag utallige eksempler der norske studenter, ofte i USA har blitt truet, misbrukt, utsatt for tyveri og annen fysisk og psykiske lidelser, sågar sexovergrep. Finnes det en oversikt over hvor mange studenter som er "kommet" hjem før tiden.

Hvilke tiltak vil statsråden ta i bruk for at slike episoder ikke skal ramme norske studenter i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Det finnes i dag ikke noe norsk lovverk for utvekslingsorganisasjoner som ivaretar studenters interesse, derfor er det svært viktig at organisasjoner som EF- Education First faktisk blir grundig sjekket av departementet, slik at vertsfamilier, sikkerhetsprosedyrer, hjelp i utlandet, støtteapparat eller støttepersoner faktisk både blir sjekket og er tilgjengelig for utenlandsstudenter. Som ofte er under 18 og mindreårige. Det er i dag så mange påstander (bevisførte) om at EF ikke har vært i stand til å overholde sine løfter og forpliktelser overfor "sine" studenter. Dette gjelder både i forhold til kvalitet og ikke minst gjelder det den enkeltes student sikkerhet. Det er nok å vise til en serie oppslag i Norge, på svensk TV, CNN, på internett og i mange Amerikanske media. På grunn av et manglende norsk lovverk som beskytter mindreårige studenter, fortsetter en stadig voksende mengde av mindreårige studenter å havne i utlandet, uten rettigheter eller hjelpeapparat. Selvfølgelig så er det slik at dette dreier som enkeltmennesker, men mengden av enkeltmennesker som har opplevd dette, vitner mer om en fundamental feil og oppfølginger av særdeles EF.

Dette er et stort problem jf. mangelen på lovverk i Norge. I USA så finnes det føderale lover på området, men det er klart at i mange tilfeller så vil statlige lover ha stor betydning og dem er like mange av som det er stater i USA. Hvis departementet ønsker å fortsette sin støtte overfor EF, så bør det, i rettfærdighetens navn foreligge en evaluering av EF slik at foreldre og mindreårige studenter faktisk vet hva de velger, denne evalueringen må inneholde: antall studenter som er blitt sendt hjem før avslutning av sine studier, trivsel under oppholdet og pedagogisk innhold og utbytte, og ikke som dag hvor mange kjøper katta i sekken og blir merket med arr i sjelen til evig tid. En

annen side som også må være krystallklar. EF er ikke rette instrument til en slik evaluering, den må departementet foreta.

Svar:

Innledningsvis vil jeg presisere at Kunnskapsdepartementet ikke gir direkte økonomisk støtte til denne typen utvekslingsorganisasjoner. Elever som reiser på utvekslingsopphold i regi av utvekslingsorganisasjoner kan imidlertid få støtte fra Lånekassen. Støtte fra Lånekassen forutsetter at Kunnskapsdepartementet på forhånd har godkjent utvekslingsorganisasjonen som eleven reiser med for støtterett. Det er et vilkår for å få støtte at eleven på forhånd får godkjent det faglige opplegget av sin norske skole, og at eleven dermed ikke må ta et år ekstra ved sin norske skole når han eller hun kommer hjem til Norge.

Slik ordningen er i dag, er det eleven og elevens skole i Norge som på forhånd vurderer om det faglige opplegget er tilfredsstillende. Utvekslingsorganisasjonene legger de praktiske forhold til rette, for eksempel reiser, vertsfamilie og enkelte sosiale og kulturelle aktiviteter. For at elevene skal kunne få utdanningsstøtte til slike utenlandsopphold, må altså utvekslingsorganisasjonen som eleven reiser i regi av være godkjent for støtterett av Kunnskapsdepartementet. I de fleste tilfeller vil elever være avhengige av støtte fra Lånekassen for å kunne gjennomføre denne typen utvekslingsopphold.

Det er viktig at kvaliteten på lærestedene er god, og at vertsfamiliene er godt skikket til å gi utvekslingselevne trygge rammer rundt oppholdet. Ved godkjenningen av utvekslingsorganisasjonene for støtterett stiller departementet blant annet krav til at organisasjonen må ha en stedlig kontaktperson som eleven kan henvende seg til, og at organisasjonen har et system for oppfølging av eleven hvis eleven opplever vanskelige situasjoner knyttet til skolen eller vertsfamilien. Det stilles videre krav til organisasjonen om å orientere departementet om eventuelle senere endringer i vilkårene for elevene i forhold til det organisasjonen opplyste om ved godkjenning.

De fleste elevene reiser på utvekslingsopphold til USA. Amerikanske myndigheter stiller strenge krav til organisasjoner som organiserer utvekslingsopphold med utenlandske elever. Det stilles blant annet detaljerte krav til hvordan vertsfamilier skal velges ut, for eksempel ved at det skal hentes inn opplysninger om eventuelle tidligere kriminelle forhold i vertsfamilien.

De fleste elever vil oppleve et utvekslingsår som positivt, både faglig, kulturelt og sosialt. Dessverre er det likevel noen elever som opplever problemer i sin vertsfamilie eller på andre måter, slik at eleven og elevens foresatte blir usikre på om eleven blir godt nok ivaretatt under oppholdet. Kunnskapsdepartementet mottar sjelden henvendelser fra elever som mener at utvekslingsorganisasjonen ikke har overholdt sine plikter, og innehar heller ingen oversikt over hvor mange elever som returnerer til Norge før fullføring av planlagt skoleår i utlandet, eller årsaken til dette. Dersom det viser seg at en organisasjon ikke oppfyller kriteriene for godkjenning for støtterett len-

ger, kan departementet vurdere å trekke godkjenningen tilbake. Ordningen med støtterett til elever på utvekslingsopphold ble evaluert i 2002, og ordningen ble vurdert som vellykket.

Jeg mener at det er svært viktig å sikre at elevene får trygge rammer rundt sine utenlandsopphold. Kunnskapsdepartementet vil derfor vurdere om det bør utarbeides ytterligere kriterier for godkjenning samt oppfølging av denne typen organisasjoner. Noen særskilt evaluering av utvekslingsorganisasjoner generelt, og EF spesielt, foreligger det ikke planer om.

SPØRSMÅL NR. 386

Innlevert 26. november 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 7. desember 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvor mange har testet positiv på narkotika under tjeneste i Afghanistan og hvor mange har fått represalier eller blitt avskjedighet på grunn av dette?»

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 29. november 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jørund H. Rytman om bruk og besittelse av narkotika blant norske styrker i Afghanistan, samt hvor mange som har fått represalier på grunn av dette.

Forsvaret opplyser at det har vært gjennomført testing for narkotika i perioden 3. september 2005 til 16. november 2010. Det er i denne perioden gjennomført 197 prøver, og det er ikke avdekket positive prøver på narkotika.

Forsvarssjefens rusmiddeldirektiv tilsier at det er nulltoleranse for narkotika i Forsvaret. Reaksjonen på bruk eller besittelse av narkotika er hjemsendelse, etterforskning av militærpolitiet og oversendelse av saken til sivil politimyndighet. Forsvaret opplyser videre at soldater som har misjonsspesifikk kontrakt vil få kontrakten opphevet hvis det påvises misbruk av narkotika.

Det er et stort fokus på forebygging for å forhindre bruk av narkotika i Forsvaret. Det blir foretatt tester både ved innrykk til førstegangstjeneste, og i løpet av tjenesten. Det blir også gjennomført tester blant befal og grenaderer. I tillegg gjennomføres det holdningskampanjer mot bruk av narkotika.

SPØRSMÅL NR. 387**Innlevert 29. november 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 9. desember 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å følge opp eierskapet i Uninor, herunder usikkerheten rundt investeringene i India, samt sikre situasjonen for småaksjonærene i Telenor ASA?»

BEGRUNNELSE:

Media har i en serie oppslag satt fokus på lisensdeling på mobilnett i India 2008 som nå er under etterforskning grunnet mistanke om korrupsjon. Indiske telemyndigheter har innstilt på å trekke tilbake 69 lisenser, hvorav 8 tilhører Telenors partner, Uninor.

Forskjell på pris for kjøp av 2G-lisensene i 2008 i forhold til beregnet pris på 3G-lisenser i 2010, utgjør ifølge Citigroup, 17 mrd kroner for Telenor, som igjen vil utgjøre 7 kroner per aksje (ca. 8 prosent).

Telenor ASA har investert i overkant av 5 mrd kroner i India. Tap av 2G-lisensene vil medføre stor usikkerhet for Telenor ASA, statens eierportefølje i selskapet samt for et stort antall småaksjonærer som eier aksjer i Telenor ASA gjennom folkeaksjen.

Det stilles også spørsmål om Telenors partner, Uninor, dumper prisene på abonnement for å sikre seg markedsandeler i det indiske telemarkedet.

Svar:

Forholdene som representanten tar opp i sin begrunnelse for spørsmålet, er forhold som nå undersø-

kes av indiske myndigheter og hvor det ikke er trukket noen konklusjoner.

Etter det jeg forstår knytter undersøkelsene seg til et bredt spekter av selskaper og til lisensdeling som er blitt gjort på et tidspunkt før Telenor etablerte seg i India. Det er også høyst uklart hvilket utfall undersøkelsene eventuelt kan få. Jeg vil på grunnlag av dette ikke spekulere i hvilke konsekvenser undersøkelsene som nå gjøres eventuelt kan få for Telenors investering i India gjennom Uninor.

Jeg vil imidlertid vise til at generelt forventer regjeringen at selskapene staten har eierandeler i driver sin virksomhet innenfor gjeldende regelverk og at de tar samfunnsansvar med hensyn til blant annet etikk, arbeid mot korrupsjon med videre. Jeg viser her til nærmere omtale i blant annet St.meld. nr. 13 (2006-2007) – Et aktivt og langsiktig eierskap og i St.meld. nr. 10 (2008-2009) – Næringslivets samfunnsansvar i en global økonomi.

Det er selskapets styre og ledelse som har ansvaret for den forretningsmessige driften, herunder håndteringen av denne typen problemstillinger.

Jeg legger til grunn at Telenors styre og ledelse kontinuerlig har et bevisst forhold til samtlige sider av selskapets virksomhet i India, til felles beste for alle aksjonærer i selskapet.

SPØRSMÅL NR. 388**Innlevert 29. november 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 8. desember 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Vinterkulden og økte strømpriser gjør mange nordmenn mer bevisst på energiforbruket. De som nå blir motivert til å drive energisparing møtes hos Enova med beskjed om at "Alle bevilgede midler er disponert", og man må vente til neste år. Enova har totalt sett ledig kapital, men de har ikke fullmakt til å omfordele ressursene.

Vil statsråden åpne for at Enova kan forvalte sin totalkapital mer fleksibelt i tråd med god kost/nytteanalyse, slik at de kan møte høy etterspørsel fra Husholdningene?»

Svar:

Det har vært stor interesse for Enovas tilskuddsordning for elektrisitetssparing i husholdningene i

hele 2010. Siden ordningen ble etablert i 2006 har 14 481 husstander mottatt tilskudd fra Enova. Verdien av deres samlede investeringer er om lag 1,4 mrd, og av dette utgjør tilskuddene 120 mill.

På Enovas hjemmeside står det nå: "alle bevilgede midler er disponert, men du er velkommen til å søke." Dette betyr at Enova ikke kan garantere innvilget tilsagn til de som oppfyller kriteriene innen 28 da-

ger, slik Enova normalt gjør. Enova frigjør fortløpende midler fra tilsagn som ikke benyttes, og deres oppfordring er derfor at de som er interessert bør søke om støtte.

Regjeringen legger opp til å bevilge 40 millioner kroner til tilskuddsordningen for husholdninger i 2011. Umiddelbart etter årsskiftet vil det bli åpnet for å disponere disse midlene.

SPØRSMÅL NR. 389

Innlevert 29. november 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 3. desember 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hvilke konkrete avklaringer er det regjeringen trenger for å kunne legge saken frem for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til representant Anders Anundsen sitt spørsmål 15:341 fra sesjonen 2010-2011 om igangsetting av strekningen Gulli-Langåker. Da svarte statsråden følgende:

"Jeg kan opplyse at saken er til behandling mellom berørte departementer, men at det er nødvendig med noen avklaringer før saken legges fram for Stortinget. Samferdselsdepartementet vil legge fram en proposisjon om utbygging og finansiering av E18 på strekningen Gulli – Langåker så snart de nødvendige avklaringene foreligger."

I Tønsberg Blad 28. november uttaler prosjektleder Steinar Aspen i Statens vegvesen at alt av planer og tall ligger klart og sitat:

"Vi har ikke hatt noen henvendelser fra departementet om det veitekniske siden i mai i år."

Svar:

Saken, som gjelder utbygging og finansiering av E18 på strekningen Gulli – Langåker i Vestfold, er til behandling mellom berørte departementer. I henhold til normal prosedyre er ikke saken offentlig før den er ferdigbehandlet. Dette omfatter også departementets vurderinger av enkeltspørsmål i saken.

SPØRSMÅL NR. 390

Innlevert 29. november 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 7. desember 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Er statsråden villig til å vurdere modeller for finansiering av svømmeanlegg, herunder tildeling av spillemidler, som innebærer at staten tar en større del av kostnadene enn hva som er tilfellet i dag?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til tilstanden ved norske svømmeanlegg, bl.a. slik denne er beskrevet av Riksrevisjonen i Dokument nr. 3:8 (2008-2009). Mange anlegg er som kjent stengt, og en stor del av anlegge-

ne som er virksomme har for liten kapasitet ut over opplæring i regi av skolene.

Undertegnede mener det er viktig at statlige midler til idrettsformål fordeles på en slik måte at de både kommer den frivillige, medlemsbaserte idretten til gode, og at de samtidig stimulerer og styrker muligheten for egenorganisert fysisk aktivitet. Svømmeanlegg er viktig i begge henseender.

Samtidig er det svært viktig å øke svømmeferdighetene blant barn og unge. En stor andel av landets tiåringer kan ikke svømme godt nok, og antallet synes å øke.

Etter det undertegnede kjenner til utgjør støtte fra spillemidlene til svømmeanlegg ca. 8 pst. mens anleggene er blant de mest kostnadskrevende å bygge for kommunene.

Svar:

Når det gjelder finansiering av svømmeanlegg, viser jeg innledningsvis til gjeldende ordning for rentekompensasjon for skole- og svømmeanlegg. Ordningen skal stimulere kommunene og fylkeskommunene til å rehabilitere og investere i skole- og svømmeanlegg. Årlig bevilgning og årlig investeringsramme fastsettes av Stortinget. Fordelingen av investere-

ringsrammen mellom kommunene, og mellom kommunene og fylkeskommunene, skjer etter en fordelingsnøkkel gitt av Kunnskapsdepartementet.

Tilskudd fra spillemidlene til bygging og rehabilitering av idrettsanlegg er det mest sentrale virkemiddelet i den statlige idrettspolitikken. I 2010 er det fordelt i underkant av 800 mill. kroner i spillemidler til idrettsanlegg. Det er fylkeskommunene som prioriterer og foretar detaljfordelingen av spillemidler til anlegg i kommunene.

Tilskudd fra spillemidlene fungerer som en toppfinansiering ved bygging av idrettsanlegg. Resten av kostnadene dekkes av anleggseier, som i de fleste tilfeller er en kommune når det gjelder svømmeanlegg. Kulturdepartementet foretar en årlig vurdering av tilskuddsatsene for spillemidler til idrettsanlegg. Satse-
ne for 2011 er fastsatt.

Hovedutfordringen i forhold til finansiering av svømmeanlegg knytter seg til driften av anleggene. Tilskudd fra spillemidlene gis kun til investeringer i idrettsanlegg. Drift av svømmeanlegg er anleggseiers ansvar, i all hovedsak kommuner. Kommunale driftsutgifter til svømmeanlegg dekkes gjennom disponering av midler fra rammeoverføringen til kommunene.

SPØRSMÅL NR. 391

Innlevert 29. november 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 7. desember 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ifølge Nettavisen mener Statens vegvesen at nye bomstasjonspunkter på E18 kan brukes som til både måling av gjennomsnittsfart og andre sporingsoppgaver. Det ser ut til å være uenighet mellom Datatilsynet og Statens vegvesen om godkjennelse i forhold til bestemmelser om personvern foreligger eller ikke.

Vil statsråden se nærmere på dette og sørge for at Stortinget får seg forelagt sak om bruk av data registrert i bomstasjoner?»

Svar:

AutoPASS-systemet skal primært brukes til bompengeneinnkreving. Ifølge Statens vegvesen har de ingen planer om at bomstasjoner på E18 kan brukes til andre formål enn bompengeneinnkreving.

Det må også understrekes at det for alle automatiske bomstasjoner kreves konsesjon fra Datatilsynet til å behandle personopplysninger i forbindelse med innkrevingen.

SPØRSMÅL NR. 392**Innlevert 30. november 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 8. desember 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Vil regjeringen sørge for at det blir opprettet et obligatorisk kursopplegg for sivilt ansatte i Politiet i regi av Politihøgskolen, samt en fadderordning for disse viktige medarbeiderne i Politiet?»

BEGRUNNELSE:

Dagsavisen avdekker mandag 29. november at opplæringen for sivilt ansatte i Politiet varierer veldig og i mange tilfeller er den svært mangelfull. Den kan også i flere tilfeller være i strid med Arbeidsmiljølovens krav til forsvarlig opplæring.

KrF og Regjeringen deler det politiske målet om å få flere sivilt ansatte i Politiet, slik at de politiutdannede kan frigjøres til andre oppdrag. Antallet slike ansatte i Politiet er økende. Det er bra. Samtidig bør disse ansatte sikres tilfredsstillende kursing slik at de kan være sikre i arbeidsoppgavene, og hvor grensene går for egen myndighet.

Svar:

Siden spørsmålet refererer seg til oppslag i Dagsavisen mandag 29.11.2010 antar jeg at det i hovedsak dreier seg om kompetansenivået for arrestforvarere, grensekontrollører og transportledsagere. Dette er ansatte kategorier som er bygget opp de senere årene for å dekke arbeidsområder som tidligere i hovedsak ble ivaretatt av politiutdannet personell. Som regel er disse kategoriene meddelt begrenset politimyndighet relatert til de oppgavene de faktisk utfører og i den sammenheng behovet for tidvis å kunne benytte tvangsmidler.

Ordningen med begrenset politimyndighet har eksistert i lang tid, og var opprinnelig benyttet for at personer utenfor politiet skulle kunne utføre oppgaver primært i forbindelse med oppsyn i utmark og på sjøen. Bestemmelsene om begrenset politimyndighet finnes i politilovens § 20 tredje ledd.

Begrenset politimyndighet tildeles i dag til to ho-

vedgrupper: Den første gruppen er personer som utfører oppgaver som kan sies å ligge i den polisiære periferi, men hvor inngripen kan kreve bruk av de maktmidler som ligger i politimyndigheten. Det typiske her er ressurs- og/eller territorialt oppsyn. Den andre gruppen er ansatte i politi- og lensmannsetaten uten politiutdanning, men som utfører oppgaver innenfor det politimessige kjerneområdet.

Politihøgskolens utdanning for ansatte i politiet med begrenset politimyndighet retter seg mot ovennevnte ansatte kategorier.

Studieplanen ved Politihøgskolen ble revidert i 2009, og er nå inndelt i en grunnmodul på 15 studiepoeng og spesialmoduler på 5 studiepoeng hver for de nevnte gruppene. Grunnmodulen har vært tilbudt i flere år, senest i inneværende studieår, og Politihøgskolen vil begynne å tilby utdanning i spesialmodulen – i første omgang for arrestforvarere – i 2011.

Politihøgskolen legger til grunn styringssignale fra overordnet myndighet vedrørende utdannings-tilbudene og deres omfang. Videre har Politihøgskolens avdeling for etter- og videreutdanning i 2010 gjennomført regionale dialogmøter om utdanningsbehovet der de fleste politidistriktene har vært representert. Det er et mål for Politihøgskolen å tilpasse dimensjoneringen av utdanningstilbudene til de behovene som signaliseres fra politi- og lensmannsetaten.

Politidirektoratet har som en videreføring av bemanningsutredningen Politiet mot 2020, satt i gang et arbeid med å utarbeide en strategi for oppbemanningen i politiet. I dette arbeidet vil kompetansen til de ulike ansatte kategorier bli kartlagt, og det vil bli vurdert minimumskrav for de ulike områdene. Det er i denne sammenheng naturlig at ansvarsdelingen mellom sentrale og lokale opplæringsordninger blir beskrevet og avklart.

Inntil resultatet av dette arbeidet forligger, vil Politidirektoratet følge opp kompetansebehov og opplæring i politidistriktene både gjennom tilsynsordningen og rutinemessig som en del av styringsdialogen.

SPØRSMÅL NR. 393**Innlevert 30. november 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 10. desember 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«På bakgrunn av anbudsprosessen i Helse Sør-Øst kan befolkningen på 250 000 på Romerike i Akershus, ifølge Romerikes Blad, miste tilbudet om MR-undersøkelser, røntgen- og ultralydundersøkelser.

Mener statsråden at resultatene av denne anbudsrunden vil bidra til å korte ned ventetidene for de nevnte undersøkelser i Helse Sør-Øst?»

Svar:

Det er viktig at det totale tilbudet fra det offentlige og aktuelle private tjenesteleverandører i sum sikrer et geografisk likeverdig tilbud innen radiologi. Det betyr at Helse Sør-Øst må vurdere om det offentlige tilbudet er tilstrekkelig i de geografiske områdene som får redusert sitt private tilbud.

Helse Sør-Øst RHF har orientert meg om at i anskaffelsesprosessen knyttet til kjøp av radiologitjenester har de lagt størst vekt på kvalitet og god geografisk spredning på tilbudene. Ved å vektlegge en god geografisk spredning, legges det etter Helse Sør-Østs oppfatning til rette for et godt samarbeid med sykehusene rundt om i regionen. Dette mener de vil bidra til at pasientene vil få et mer helhetlig behandlingsopplegg, og bedre muligheter for tilbud nær der de bor. Behovet for geografisk spredning av leveransene er nødvendig for å sikre likeverdige pasienttilbud i regionen.

Helse- og omsorgsdepartementet vil i oppdrags-

dokumentet for de regionale helseforetakene i 2011 stille krav om at en øker behandlingsskapasiteten innenfor poliklinisk radiologi. Dette fremgår også av forslaget til statsbudsjett for 2011, hvor en legger opp til en aktivitetsøkning på om lag 4,5 %, og en økning av basisbevilgningen til Helse Sør-Øst med på 23,9 mill. kroner for å redusere ventetiden innenfor poliklinisk radiologi.

Helse Sør-Øst RHF har, etter hva jeg har forstått, lagt opp til en økning både i egne helseforetak og gjennom kjøp av radiologi fra private leverandører. Tildelingene som er foretatt i forbindelse med anskaffelsen av polikliniske radiologitjenester, vil gi et økt tilbud til pasientene i regionen. Den samlede kapasiteten levert av private tilbydere i Helse Sør-Øst RHF er ved tildelingen økt med 14 % fra 2010 til 2011, og det regionale helseforetaket regner med at dette vil gi et godt bidrag til å redusere ventetidene på denne typen tjenester.

Det foreløpige resultatet av den aktuelle anskaffelsen har medført et visst skifte av tilbydere, og det har derfor blitt noen endringer på lokaliseringen av radiologiinstitutter med avtale med Helse Sør-Øst RHF. Befolkningen i Akershus vil ha et tilbud ved tre institutter i Oslo, i tillegg til økt kapasitet ved Akershus universitetssykehus HF. Helse Sør-Øst RHF mener derfor at tilbudet på Romerike ikke har forringet befolkningens muligheter for å få foretatt nødvendige radiologiske undersøkelser.

SPØRSMÅL NR. 394**Innlevert 30. november 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 8. desember 2010 av fungerende arbeidsminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden denne situasjonen ut fra arbeidsmiljøloven, og mener statsråden at arbeidsgiver kan pålegge arbeidstakerne å ta igjen den fritiden som en rød dag utløser, slik at en jobber like mange timer i høytiden som det hadde vært en vanlig uke?»

BEGRUNNELSE:

Ved Stavanger Universitetssykehus innfører en ordning i jul og nyttår hvor sykepleierne må jobbe inn sin egen lovmessige fri. Dette med bakgrunn i "nye" regler. Som det står i arbeidsmiljøloven, er det i utgangspunktet forbudt å arbeide søndag og helligdager med mindre arbeidets art gjør det nødvendig. I

dette tilfellet er det slik at arbeidets art gjør at en også må arbeide på røde dager, men så skal en ikke arbeide to røde dager etter hverandre, dvs. at om en arbeider en rød dag så skal en ha fri den påfølgende røde dagen. I dette tilfellet har arbeidsgiver bestemt at fridagen må tas igjen, slik at en arbeider like mange timer i høytiden som om man det hadde vært en vanlig uke.

Svar:

Hovedregelen etter arbeidsmiljøloven er at arbeid på søn- og helgedager ikke er tillatt. Regelen er først og fremst begrunnet i hensynet til arbeidstakerens sosiale og velferdsmessige behov. Felles hvile- og helgedager ivaretar en samfunnsinteresse ved at det muligjgjør aktiviteter som skaper en følelse av fellesskap og kollektiv tilhørighet i samfunnet, men markerer også det menneskelige behov for en livsrytme der arbeid og hvile veksler, og det er forskjell på velferd og helg.

I enkelte tilfeller gjør arbeidets art det likevel nødvendig med arbeid på søn- og helgedager. Arbeidsmiljøloven åpner for dette. Sykehus kan være et eksempel på arbeidsplass hvor der det er nødvendig å utføre arbeid også på såkalte "røde dager".

I tråd med utgangspunktet om at det ikke skal arbeides på søn- og helgedager, fastslår arbeidsmiljøloven § 10-8, fjerde ledd, at den ukentlige arbeidsfri arbeidstaker har krav på, så vidt mulig skal omfatte søndag. Bestemmelsen innebærer at virksomheten skal organisere arbeidet slik at arbeidstakeren i størst mulig grad har fri på søndager. Tilsvarende skal arbeidstaker som faktisk har utført søn- og helgedags-

arbeid ha den påfølgende søn- eller helgedag fri, jf. § 10-8, fjerde ledd, annet punktum.

De nevnte bestemmelsene i § 10-8, fjerde ledd, sier etter sin ordlyd kun noe om retten til arbeidsfri disse dagene, herunder at arbeidstaker har rett til ikke å jobbe en søn- eller helgedag hvis vedkommende har jobbet søn- eller helgedagen i forveien. Verken ordlyden eller øvrig relevant rettspraksis sier noe nærmere om hvordan dette for øvrig skal håndteres i forhold til den enkelte arbeidstakerens arbeidsplan og lønn. Jeg kan ut i fra dette ikke se at § 10-8, fjerde ledd, annet punktum, i seg selv er til hinder for at arbeid som ellers skulle vært utført på en slik fridag kan kreves innarbeidet på et annet tidspunkt.

Hvorvidt arbeidstakerne kan motsette seg et krav om innarbeiding vil etter min oppfatning dermed måtte bero på omstendigheter utenfor den nevnte bestemmelsen i § 10-8. Nærmere rettigheter med hensyn til fridagen etter § 10-8, fjerde ledd, annet punktum, kan eksempelvis tenkes å følge av tariffavtale, individuell arbeidsavtale og praksis på bedriften. Dette gjelder også mer generelle begrensninger i forhold til endring av arbeidsplanen, hvor også arbeidsmiljøloven har egne bestemmelser. Generelt må også arbeidsmiljølovens regler om daglig og ukentlig arbeidstid samt arbeidsfri overholdes. Jeg har ikke grunnlag for å uttale meg nærmere om den konkrete situasjonen ved Stavanger Universitetssykehus, men forutsetter at man der har tatt høyde for de relevante begrensninger før iverksettelse av den aktuelle turnusen.

SPØRSMÅL NR. 395

Innlevert 30. november 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner

Besvart 8. desember 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Friskvernklubben i Asker må skjære kraftig ned på sitt rehabiliteringstilbud etter at de har fått en svært dårlig rammeavtale med Helse Sør-Øst. Friskvernklubben er et meget populært tilbud med svært fornøyde brukere og med veldig mange på venteliste. Det er behov for å prioritere opp satsingen på rehabilitering, og regjeringen må legge bort sin motstand mot private tilbud. Det er mange private som må trappe ned sine tilbud på grunn av regjeringens holdning.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre tilbud som dette?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er kjent med at flere rehabiliteringsinstitusjoner også har betydelig problemer med å få tilgang til hvilke vurderingskriterier Helse Sør Øst benytter og hva som ligger til grunn for deres konkrete vurdering av tilbudene fra private rehabiliteringsinstitusjoner. Jeg forutsetter at statsråden vil bidra til større åpenhet rundt anbudsrunderne.

Svar:

Det private opptrenings- og rehabiliteringstilbudet er et viktig og godt supplement til det offentlige tilbudet eid av de regionale helseforetakene og kommunene. I Oppdragsdokument 2010 for de regionale helseforetakene har Helse- og omsorgsdepartementet satt krav om at de skal kjøpe tjenester fra private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner i minst samme omfang som i 2009. Midler til kjøp av tjenester fra disse institusjonene er følgelig ikke redusert.

Helse Sør-Øst RHF har utlyst konkurranse etter del I i forskrift om offentlige anskaffelser (FOA § 2-1). Jeg er gjort kjent med at konkurransens økonomiske ramme var på 880 mill. kroner pr. år. I tillegg kjøper Helse Sør-Øst RHF tjenester fra private leverandører innenfor ordningen ”Raskere tilbake”.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at det er pasientenes behov som er førende for utviklingen i regionen. Helse Sør-Øst RHF må gjennom sitt sørge-for-ansvar vurdere det totale behovet for tjenester, og se på hvordan dette skal dekkes både i egen virksomhet og gjennom kjøp av helsetjenester.

Helse Sør-Øst RHF har i den aktuelle anskaffel-

sen evaluert alle tilbydere på grunnlag av kriterier som er fastsatt i konkurransegrunnlaget, og som er i samsvar med regelverket for offentlige anskaffelser. Det er i denne anskaffelsen lagt størst vekt på kvalitet og god geografisk spredning på tilbudene. Helse Sør-Øst RHF ønsker at tjenester fra private leverandører skal inngå i gode behandlingsskjeder og opplyser videre at avtalene innebærer mer ambulant tilbud og dagtilbud. Helse Sør-Øst RHF mener at dette gir et mer helhetlig behandlingssopplegg for pasientene.

Den aktuelle anskaffelsen er ennå ikke avsluttet, siden det fortsatt foregår en klagebehandling. Jeg kan derfor heller ikke kommentere resultatet for den konkrete institusjonen. Dette både fordi jeg ikke kjenner til innholdet i den tildelte avtalen, og dessuten det forhold at endelig tildeling først vil være klar når klagebehandlingen er sluttført.

Helse Sør-Øst RHF har både overfor de ulike tilbydere og i forhold til departementet unntatt opplysninger om tildelingene med referanse til forvaltningslovens bestemmelser om taushetsplikt (§ 13, 1. ledd drifts- og forretningsforhold).

SPØRSMÅL NR. 396

Innlevert 30. november 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 7. desember 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre med Narvik sykehus, hvis kommunen ikke kan ivareta den brannberedskapen sykehuset trenger?»

BEGRUNNELSE:

Narvik kommune innstiller til reduksjon i brannberedskapen i kommunen, ved å fjerne kalsinert beredskap og nedleggelse av Bjerkvik brannstasjon. I henhold til Risiko- og Sårbarhetsanalyse (rosanalysen) for sitt dekningsområdet. Sammen med krav til innsatstider danner analysen grunnlag for dimensjonering av brannvesenet i kommunen. Hvis Narvik bystyre vedtar det fremlagte forslag i saksframlegget vil ikke brannmannskapene nå Narvik sykehus som krever innsats innen 10 minutter etter 1530. Brannsikkerheten til Narvik sykehus blir da ikke overholdt.

Svar:

Kravene til innsatstid for brannvesenet reguleres i forskrift om organisering og dimensjonering av brannvesen § 4-8. Her fremgår:

”Til tettbebyggelse med særlig fare for rask og omfattende brannspredning, sykehus/sykehjem m.v., strøk med konsentrert og omfattende næringsdrift o. l., skal innsatstiden ikke overstige 10 minutter.

Innsatstiden kan i særskilte tilfeller være lengre dersom det er gjennomført tiltak som kompenserer den økte risiko. Kommunen skal dokumentere at dette er gjennomført.”

Det er kommunen som er ansvarlig for å oppfylle kravet til innsatstid, jf § 1-3 i samme forskrift. Innsatstiden til Narvik sykehus kan altså ikke økes uten at det gjennomføres tiltak som kompenserer den økte risikoen.

Innsatstiden til Narvik sykehus er med dagens brannberedskap innenfor kravet på 10 minutter. Dersom kommunen endrer brannvesenets beredskap slik at innsatstiden til sykehuset økes til mer enn 10 minutter, forutsetter jeg at kommunen også er økonomisk ansvarlig for å gjennomføre de kompenserende tiltakene som er nødvendige for at regelverkets krav skal være oppfylt.

SPØRSMÅL NR. 397**Innlevert 30. november 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos****Besvart 14. desember 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden situasjonen som er beskrevet under er akseptabel, eller vil statsråden gjennomgå pasientrettighetsloven med tanke på en unntaksbestemmelse som gir pasienter og pårørende større rettigheter i saker som den som er beskrevet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er blitt kontaktet av en pårørende til en ung mann på 21 år som er innlagt på sykehus i forbindelse med behandling av kreftsykdom. Denne unge mannen vil gjerne ha pårørende tilstede på sykehuset på nattetid ettersom han har behov for kontakt med sine nærmeste gjennom lange netter med lite søvn. De pårørende opplever at de ikke får lov til å være til stede på natten for å støtte denne unge mannen. Årsaken til det er ifølge pårørende at sykehuset bare åpner for dette i tilfeller der pasienten er inne i livets siste fase. Unntaksbestemmelsene for dette i pasientrettighetsloven gjelder heller ikke, siden pasienten er over 18 år.

Svar:

Jeg vil innledningsvis uttrykke stor forståelse for den unge pasientens behov for å ha sine nærmeste rundt seg i det som må være en tøff sykdomsperiode. Det er en viktig del av helsehjelpen å lytte til pasientenes behov og tilrettelegge for kontakt med de nærmeste der det er mulig.

Besøk til pasienter på sykehus er ikke regulert i helselovgivningen, med unntak av barns rett etter pasientrettighetsloven § 6-2 til samvær med foreldrene

i helseinstitusjon. Mindreårige barn har rett til samvær med minst en av foreldrene eller andre med foreldreansvaret under hele oppholdet. Som representanten selv peker på, gjelder ikke bestemmelsen i den aktuelle saken ettersom pasienten er eldre enn 18 år. Reglene er utformet med tanke på at barn er i en spesiell sårbar posisjon og normalt er avhengige av nær kontakt med foreldrene for å oppleve trygghet og ro.

Det enkelte helseforetak og sykehus må selv ta stilling til i hvilken grad ønsker fra voksne pasienter kan oppfylles, sett hen til blant annet helsefaglige vurderinger, pasientens særskilte behov, hensynet til andre pasienter og bemanning. Jeg vil også nevne at pasientrettighetsloven § 3-1 tredje ledd gir pasienten mulighet til å ha andre personer til stede når helsehjelpen gis, så langt det er mulig.

Jeg kan ikke vurdere om sykehusets beslutning i denne konkrete saken er riktig. På generelt grunnlag vil jeg likevel peke på at det er mange hensyn som skal veies opp mot hverandre på et sykehus. Det kan være grunner til at besøk som hovedregel bør skje på dagtid eller til faste tider. Det vil naturlig nok være store forskjeller mellom ulike avdelinger, behandlingsformer og sykdomsforløp. Besøk på nattetid i noe større omfang vil blant annet kunne gå ut over den roen som andre pasienter forventer og har behov for. Spesielt gjelder dette når flere pasienter deler rom.

Ansatte bør der det er mulig vise fleksibilitet for å imøtekomme pasientenes ønsker.

Jeg har inntrykk av at sykehusene normalt strekker seg langt for å få til gode løsninger på pasientenes besøksbehov.

SPØRSMÅL NR. 398**Innlevert 30. november 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 7. desember 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva er årsaken til at denne pasientgruppen eventuelt ikke får tilbud om pasientreise til utlandet på linje med andre revmatiske sykdommer, og vil statsråden evt. vurdere en gjennomgang for å sikre også denne gruppen et bedre tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Jeg er gjort kjent med at pasienter som har den revmatiske sykdommen fibromyalgi, ikke får tilbud om helsereiser til utlandet til tross for at det blir hevdet at denne sykdomsgruppen ville hatt nytte av det.

Svar:

Ordningen med behandlingsreiser til utlandet, jf statsbudsjettets kap. 733. post 70, er et supplement til helsetilbudet i Norge, og omfatter tilbud til pasienter med revmatiske lidelser, pasienter med psoriasis, pasienter med senskader etter poliomyelitt, barn og ungdom med astma og lungesykdommer, samt barn med atopisk eksem. Største pasientgruppe har i mange år vært mennesker med revmatiske sykdommer.

Flere pasientgrupper har de senere år fremmet ønsker om å bli inkludert i ordningen, bl.a. pasienter

med MS, pasienter med nevromuskulære sykdommer, pasienter med fibromyalgi og pasienter med ichtyose (hudsykdom). Samtidig har det fra grupper som i dag er inkludert i ordningen kommet krav om å utvide tilbudet til flere i egen pasientgruppe.

Ordningen med behandlingsreiser har hittil ikke vært evaluert. Som nevnt i Prop. 1 S (2010-2011), legges det derfor opp til en samlet evaluering av ordningen i løpet av 2011. I påvente av resultatene fra evalueringen vil det ikke bli foretatt endringer når det gjelder målgrupper for ordningen.

SPØRSMÅL NR. 399

Innlevert 30. november 2010 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 10. desember 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å endre lovverket slik at besittelse og bruk av anabole steroider blir forbudt?»

BEGRUNNELSE:

Stadig flere unge benytter seg av anabole steroider også i Norge. Dette er en skremmende utvikling som krever mange virkemiddel for å snu, og det er etter mitt syn nødvendig med en bred bekjempelse av dette problemet. Etter hva jeg får opplyst er det i dag mange foreldre som kjemper en kamp i sine egne hjem for å hindre sine barn og bruke dette, men som stadig blir møtt med argumentasjon om at stoffer er tillatt å bruke og følgelig ikke kan være særlig skadelig. For over 1 år siden lovet regjeringen å komme tilbake med en vurdering av dette ved "en passende anledning." Jeg mener i likhet med Anti-Doping Norge at det er behov for å kriminalisere all besittelse og bruk av anabole steroider, dersom man skal klare å snu denne utviklingen.

Svar:

Justisministeren har oversendt spørsmålet til meg, siden ansvaret for doping utenfor den organiserte idretten er lagt til Helse- og omsorgsdepartementet.

Spørsmålet om å kriminalisere bruk av dopingmidler har vært reist flere ganger.

I forbindelse med revidering av straffeloven i 2008 ble et forbud mot bruk, erverv og besittelse av dopingmidler vurdert. I Ot.prp. nr. 22 (2008-2009) foreslo Regjeringen at dette ikke skulle tas inn i ny straffelov, siden man ikke fant en så klar årsakssammenheng mellom bruk av testosteron og anabole steroider og vold og aggressiv atferd at det begrunner kriminalisering. Regjeringen gikk i stedet inn for å vurdere å innta et eventuelt forbud i legemiddeloven og komme tilbake til spørsmålet ved en passende anledning. Stortinget sluttet seg til dette forslaget ved behandlingen av proposisjonen.

Utfordringene knyttet til doping er sammensatte og må møtes med flere virkemidler og kan ikke isoleres til et spørsmål om kriminalisering. Jeg legger opp til at dopingspørsmålet skal omhandles i stortingsmeldingen om rusmiddelpolitikken som blir lagt fram i løpet av 2011. I dette arbeidet vil jeg involvere sentrale aktører for å få belyst omfang og vurdert ulike tiltak som antas ha best effekt. Vi vil også se på hvordan det er regulert i andre land – hovedsakelig de nordiske – og dra veksel på erfaringer de har. Jeg vil i denne sammenheng også komme nærmere tilbake til en vurdering av spørsmålet om kriminalisering.

SPØRSMÅL NR. 400**Innlevert 30. november 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 7. desember 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Hvor store kostnader og bruksbegrensninger er det, etter statsrådets vurdering, rimelig å pålegge privatpersoner som eier hus eller andre bygninger som ansees som verne- eller fredningsverdige, og hvordan mener statsråden at berørte eiere kan involveres bedre i slike prosesser?»

BEGRUNNELSE:

Etter dagens regler er det eieren av en eiendom som er ansvarlig for at vedtak om vern eller fredning følges opp. I mange tilfeller medfører dette svært store kostnader for eieren. Mange grunneiere opplever at de ikke involveres i prosessen frem mot et verne- eller fredningsvedtak. Fylkeskommunene kan igangsette slike prosesser på eget initiativ. Dermed får mange privatpersoner store overraskelser når de får melding om at deres hus eller eiendom kommer til å bli vernet eller fredet. Forsøk fra eier på å finne gode løsninger gjennom en fornuftig bruk av eiendommen møtes ofte med negativitet, heller enn et ønske om å se hvilke muligheter som ligger i den konkrete saken. Når de omfattende kostnadene til restaurering av gamle og godt brukte hus legges på privatpersoner, samtidig som bruksmulighetene reduseres betraktelig, økes risikoen for at lite blir gjort med eiendommen.

Svar:

Jeg viser til brev av 30.11.10 med spørsmål om hvor store kostnader det er rimelig å pålegge private eiere av fredete bygninger og hvordan berørte eiere kan involveres bedre i fredningsprosesser.

Alle eiere, enten de er privat eller offentlige, har i utgangspunktet ansvar for å ta vare på egen eiendom. Dette gjelder også dersom eiendommen er fre-

det. Fredning er det sterkeste juridiske virkemiddelet innen kulturminneforvaltningen og skal brukes for å sikre langsiktig vern av kulturminner av nasjonal verdi.

Kulturminneloven har klare saksbehandlingsregler som skal følges når forvaltningen har bestemt seg for å sette i gang en fredningsprosess. Hensynet til eier skal alltid stå sentralt i en slik prosess. Et fredningsvedtak er enkeltvedtak og forvaltningslovens regler for saksbehandling gjelder i tillegg til kulturminneloven. Gjennom begge disse lovverkene skal eier være sikret gode muligheter til å ivareta sine interesser i fredningssaker. Det er derfor også en forutsetning at eiere skal gis mulighet til å medvirke til å fastsette restriksjonsnivået som følger av fredningen.

Eier av fredet eiendom kan etter kulturminneloven få dekket merutgifter som er en følge av de krav til antikvarisk istandsetting som forvaltningen setter. Som en oppfølging av St.meld.nr.16 (2004-2005) Leve med kulturminner, har Riksantikvaren gjennomført en tilstandsvurdering av fredete bygninger i privat eie. Bakgrunnen for denne gjennomgangen er regjeringens ønske om å legge til rette for at private eiere av fredete kulturminner får bedre betingelser. Registreringen vil være et hjelpemiddel for en mer planmessig og forutsigbar istandsetting av fredete bygninger. For Riksantikvaren har det å gi eiere av fredete kulturminner bedre rammevilkår vært en prioritert oppgave og skal fortsatt være en hovedsak. Jeg viser i denne forbindelse til hva jeg fremholdt i interpellasjonsdebatten nylig om hvordan Stortingets målsettinger for kulturminnevernet skal nås innen 2020. Det er etablert en god og konstruktiv dialog mellom Riksantikvaren, Miljøverndepartementet og Foreningen Fredet om disse spørsmålene.